

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

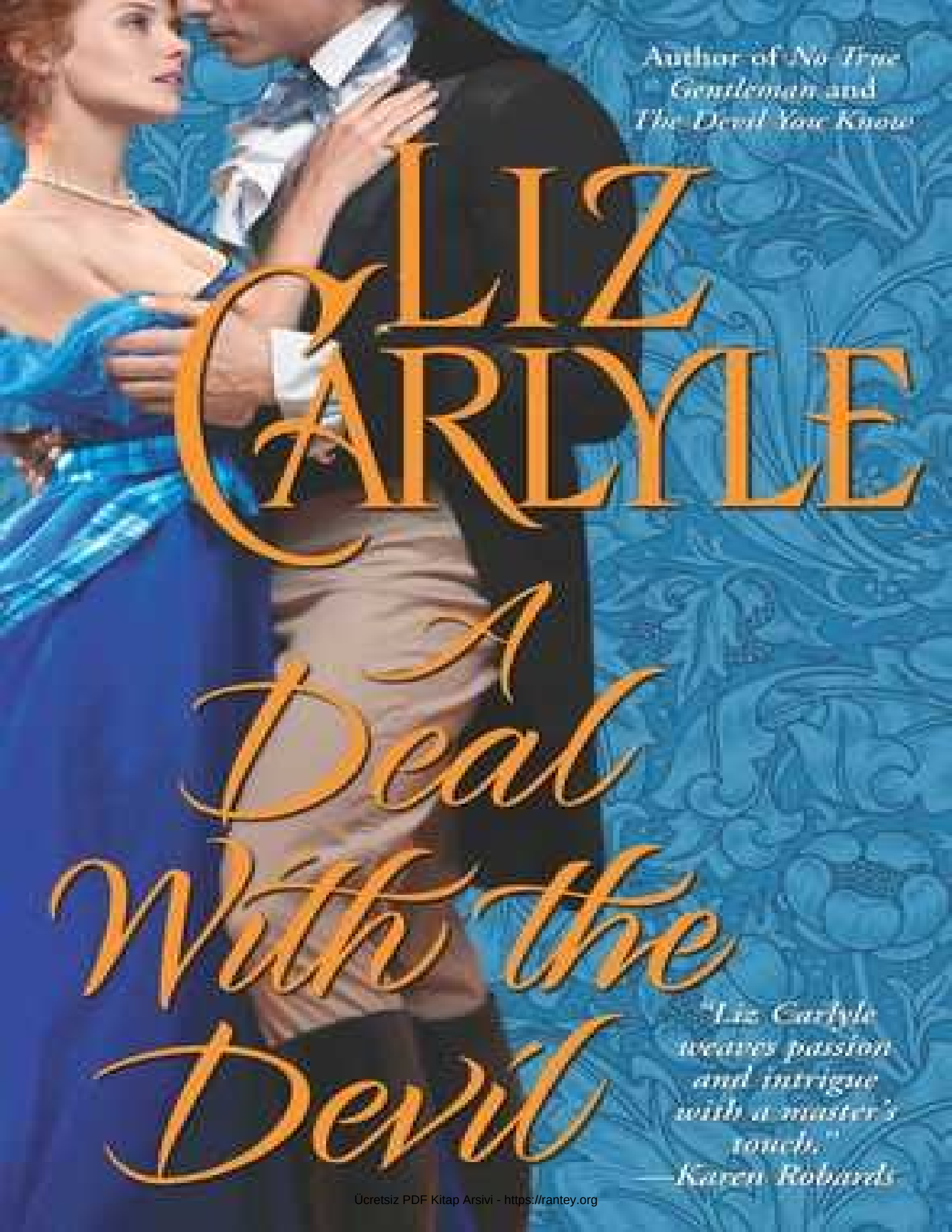
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The book cover features a romantic scene between a man and a woman in 19th-century attire. The woman, with red hair, is wearing a blue dress and looking towards the man. The man is in a dark suit with a white shirt and a patterned cravat. They are set against a background of a blue damask pattern. The author's name 'LIZ CARLYLE' is written in large, orange, serif capital letters across the middle. The title 'Deal With the Devil' is in a large, orange, cursive script at the bottom. A quote from Karen Robards is in the bottom right corner.

Author of *No True Gentleman* and
The Devil You Know

LIZ
CARLYLE

*Deal
With the
Devil*

*"Liz Carlyle
weaves passion
and intrigue
with a master's
touch."
—Karen Robards*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Bayan Montford?" dedi usulca. "Belki de birbirimizle oyun oynamayı bırakmalıyız?"

Giles sanki eli kendi iradesine sahipmiş gibi kadının çenesini kaldırdı ve gözlerini kendi gözlerine dikmeye zorladı. Kadının renginin çoğu gitmişti ve iki kürek kemiği de keten dolaba yaslanmıştı. Onu tuzağa düşürmüştü.

"Benden ne istiyorsunuz lordum?" diye fısıldadı.

Göğüslerinin sıcaklığını ceketinin üzerinde hissedinceye kadar bir santim daha yaklaştı. "Şu anda mı?" Kelimeleri tuhaf bir şekilde kalındı. "Senin iyi ev idaresi becerilerin değil."

Liz Carlyle Tanıdığınız

Şeytan için Övgüler

"Ayaklarınızı yerden kesen romantizm, sizi 'Daha fazlası, lütfen!' dedirtecek türden bir kitap. "

-Gelin Mevsimi'nin ödüllü yazarı Connie Brockway

"Zengin ve duygusal, büyük romantik gelenekte unutulmaz bir hikaye."

-Christina Dodd

GERÇEK BİR CENTILMEN DEĞİL

"Yılın en iyi tarihi aşk romanlarından biri."

-Publishers Weekly (yıldızlı inceleme)

"Carlyle, Amanda Quick ve Mary Balogh hayranlarını cezbedecek bu cızırtılı, şehvetli tarihi romanda tutku ve tehlikeyi ustalıkla dengeliyor."

-Booklist

ERDEMLİ BİR KADIN

"Şehvetli ve büyüleyici.... Liz Carlyle tutku ve entrikayı usta bir dokunuşla örüyor."

-New York Times çok satan yazarı Karen Robards

"Liz Carlyle, A Woman of Virtue ile gizem meraklılarının yanı sıra romantizm hayranlarının da desteğini hak ettiğini gösteriyor. aşıklar."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

-Affaire de Coeur

"Çok güzel yazılmış bir kitap.... İlk sayfasından son sayfasına kadar büyüledim."

-The Old Book Barn Gazette

"Bu yazarın kitaplarını ne kadar tavsiye etsem azdır; tüm zamanların en sevdiklerim arasındadırlar."

-Romance Reviews Today

KÜÇÜMSENMIŞ BİR KADIN

"Muhteşem! Regency temelli romanlar daha iyi ellerde olamazdı...."

-Affaire de Coeur

YANLIŞ KALBİM

"Benim Sahte Kalbim bir ikramdır!"

-New York Times çok satan yazarı LindaHoward

"İhanet, entrika ve aşkın iyileştirici gücüne dair büyüleyici bir hikâye."

-Amerika Çevrimiçi Romantik Kurgu Forumu

Liz Carlyle tarafından yazılan kitaplar

Tanıdığın Şeytan

Gerçek Bir

Centilmen Değil

Erdemli Bir Kadın

Gece Gibi Güzel

Aşağılanmış Bir Kadın

Sahte Kalbim

İki Kişilik Çay (Cathy Maxwell ile antoloji)

f

m

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

POCKET BOOKS'un Özgün Bir Yayını

Simon & Schuster Inc'in bir bölümü olan POCKET BOOKS tarafından yayınlanan bir Cep Yıldızı Kitabı.1230

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Telif Hakkı © 2004 S. T. Woodhouse

Avenue of the Americas, New York, NY 10020

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Bilgi için adres Pocket Books, 1230 Avenue of the Americas,
New York, NY 10020

ISBN: 0-7434-8877-6

POCKET STAR BOOKS ve kolofon Simon & Schuster Inc.
şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

[Bizi World Wide Web'de ziyaret edin:](#)

www.SimonSays.com Sevgili kocama

Fortis in arduis.

Önsöz

Şeytan Yukarı Atlar

Somerset kıyılarında kış mevsiminin kasvetli bir güzelliğe sahip olduğu söylenirdi. Ancak bazılarına göre 1827 Şubat'ı çoğunlukla sadece kasvetliydi. Aubrey Farquharson'a göre daha kötüsü de olabilirdi. 873'ün kışı da olabilirdi.

O yıl, yorgun, aç ve bitkin düşmüş bir köylü köyünün, Bristol Kanalı'nın yukarısındaki bir tepeye, İskandinav istilacılara karşı nöbet tutmak için bir çukur diktiği yıld. Ancak istilacılar genelde olduğu gibi hain ve inatçıdırlar. Çok geçmeden, zorunluluktan, küçük çardak bir gözetleme kulesine, kule de bir sipere dönüştü; ta ki yıllar sonra çardak, üzerinde durduğu tepe nedeniyle bu adı alan Cardow Kalesi'ne dönüşene kadar.

Böylesine stratejik bir öneme sahip olan Cardow kısa süre içinde Wessex kralının sancağı altında mazgallarla çevrildi.

Yine de kale, başlangıcından itibaren bir keder yeri olmaya yazgılı görünüyordu. Bazıları Cardow'un gözyaşlarıyla harçlanmış taşlardan inşa edildiğini söyler ve kesinlikle orada çok gözyaşı dökülmüştür. Sonunda ikinci Danimarka savaşında istila edildi.

Viking Gunthrum ve yandaşları tarafından yakılmış, işkence edilmiş ve canlı canlı derileri yüzülmüştü. Bunların en barbar olanının adı Mangus the Waelrafaen, yani Ölüm Kuzgunu'ydu ve bu adı, kanatlarını açmış kocaman siyah bir kuş, masumların üzerine çullanan bir leş yiyici olan pruvadaki oymadan alıyordu.

Sembolizm yeterince uygundu. Mangus kaleyi yerle bir ettikten sonra kemikleri toplamaya karar verdi.

Cardow'un varisi olan iyi bir kadın buldu ve onu zorla karısı olarak aldı. Ermengild adında güzel, mavi gözlü bir Sakson kızıydı ve adı kelimenin tam anlamıyla "savaşta güçlü" anlamına geliyordu.

Mangus, ne yazık ki, ipucunu almadı. Kaleye ve köye kendi adını verdi ve kalmak için yerleşti.

İki yıl boyunca Vikingler Wessex'i, Mangus da karısını yağmaladı. Ama Ermengild zarafetle dayandı. Ve Sonunda Wessex kralı, bir gün Büyük Alfred olarak anılacak olan adam, Viking putperestlerini sadece İngiltere'ye değil, Hristiyanlığa da boyun eğmeye zorladı. Gunthrum yelken açtı utanç verici bir yenilgiyle, adamlarını da yanına alarak kaçtı. Mangus karısını üç aylık hamile bıraktı ve geri döneceğine yemin etti.

Bunu yaptığında Cardow'un tepesindeki kale -adına ne dersiniz deyin- tamamen tahkim edilmiş bir kale haline gelmişti. Ancak Ermengild'in amaçları için mazgallara pek ihtiyaç yoktu. Kocasının gemisinin yelken açtığını görünce kanalı geçtikten sonra hendeğe doğru ilerledi ve Mangus'u kucakladı.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Sonra da en iyi mutfak bıçağını adamın kürek kemiklerinin arasına gömdü. Böylece Cardow Kalesi'ndeki pek çok yanlış evliliğin ilki sona erdi ya da öyle söylendi.

Aubrey Farquharson, Birmingham'dan buraya yaptığı yolculuk sırasında bu hikâyeyi ve daha fazlasını duymuştu. Donanma Posta arabasında karşılarına oturan cerrah Bristol'lü bir adamdı ve içeride mahsur kalan herkesi eğlendirmek için hikâyeler anlatmaktan mutluluk duyuyordu. Aubrey teşekkür etmişti.

Minehead'de atladı ve en kötü korkularının doğrulanması için eski püskü küçük posta hanına koştu.

Hancının söylediğine göre, onu Cardow'a götürmek için gönderilen araba için çok geç kalmışlardı. Binbaşı Lorimer'in hizmetkârları iki saat kadar önce vazgeçmişlerdi. Ama iyi haberler de vardı, diye ekledi hancı. Kiralık eski bir arabası varmış. Kiralık. Haberin bu kısmı pek iyi değildi. Yine de çok az seçeneği vardı. Çantasından paraları aldı ve kaderiyle buluşmak için yola koyuldu.

Araba kanal yolundan takırdayarak çıkıp eski hendeği geçerek ağır ağır tırmanmaya başladığında, Aubrey eğildi Pencereye yaklaştı ve yumruğuyla sisi ovuşturarak yukarı baktı. Yükseklerdeki kale, Bayan Radcliffe'in tüyler ürpertici romanlarından birine ilham kaynağı olabilirdi. Aslında tek istediği, kurşuni gökyüzüne karşı kötü niyetli bir bulut içinde yukarı doğru patlayan bir kuzgun sürüsüydü.

Ama bu düşünce Waelrafaen'in acımasız efsanesini akla getirdi. Aubrey ürperdi ve gözlerini kaçırdı.

Önümüzdeki on yılını neredeyse orada hapsedilmiş olarak geçirmek istemiyordu. Kesinlikle bir çocuğu böyle kasvetli bir yere götürmek istemiyordu. Altında, kötü bir şekilde yaylanan araba

Arabacı atlarını bir sonraki dönemece sokarken, tekerlekleri çamura saplanarak ilerliyordu. İçerisi yanmış deri ve ekşi, çürümüş tahta kokuyordu.

Karşı koltukta oturan Iain ona baktı. Çocuğun gözleri yuvarlaktı, yüzü hâlâ kansızdı. Beş yaşındaki bir çocuğu bilinmeze sürüklerken ne düşünüyordu? Bu gerginliğin hastalığına katkıda bulunduğuna şüphe yoktu. Elbette birileri saklamış olabilir.

Ama yoktu. Kimse yoktu. Iain konusunda güvenebileceği kimse yoktu.

"Adam yine de sana iş verecek mi anne?" Iain sordu usulca. "Marlborough'da hastalanmak istememiştim. Adama - Binbaşı'ya- benim hatam olduğunu söyleyeyim mi?"

Aubrey öne doğru eğilerek elini Iain'in elinin üzerine koydu. parlak siyah saçlar. Babasının saçlarıydı. Babasının adıydı da. Aubrey bu kadarını değiştirmeye korkuyordu. Bir çocuğu yeni bir soyadı alması ve daha önce başka bir soyadı olduğunu unutması gerektiğine ikna etmek çok iyiydi. Düzeltmek yeterince kolaydı. ve onu madenlerin babasız bıraktığı başka bir Geordie çocuğu olarak gösterecekti. Ama Hristiyan ismini değiştirmek mi? Ya da onunkini?

Hayır. Bu tüm içgüdülerine ters düşüyordu. Dahası, bugün onun adı kozu olmak zorunda kalabilirdi. Öyle olmamasını umuyordu. Ama çocuğun başını sokacak bir yer bulmak ve av köpeklerinin izini kaybettirmek için ne gerekiyorsa yapacaktı. Cardow Kalesi'nden daha iyi bir yer olamazdı, o kadar ıssız ve Geçirimsiz mi?

"Iain," diye fısıldadı. "Bu senin hatan değil. Bir şey söyleme delikanlı, duydun mu? Sana yatacak bir yer bulacağız, ben de Binbaşı Lorimer'la ilgileneceğim. İş bana verecek. Söz veriyorum."

Iain arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Kısa süre sonra kaldırım taşlarını aşarak kapıya doğru ilerliyorlardı.

Yüksekte, kemerli girişin ortasında, pencerenin sadece bir yarığından zayıf bir ışık parlıyordu.

Aubrey onun altında, onları içeri almak için yükseltilmiş olan eski bir kapının devasa demir sivri uçlarını görebiliyordu. Ya da belki de üç yüz yıl önce yükseltilmiş ve orada asılı bırakılmış, paslanmış ve unutulmuştu. Ama araba altından geçerken Aubrey siyah vagonun tavanına baktı ve tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. En mantıksız düşünceye kapılmıştı.

Portcullis arkalarından aşığı incek ve onları sonsuza dek kale duvarlarının içine hapsedecekti.

Avluda, kamburu çıkmış arabacı onları eski bir porte-cochère'in altına indirdi.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

ve kutunun üzerine geri tırmandılar. Aubrey neredeyse beklemesi için haykıracaktı ama sözlerini geri aldı. Yağmur yine bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Çamur daha da kötüleşmesin diye korkunç, kıvrımlı yoldan geri dönmek için sabırsızlandığına şüphe yoktu. Aubrey, lain'in elini tutarak büyük kapı ve tokmağı düşürdü.

"Bir çocuk hakkında hiçbir şey söylenmedi," dedi pelerinlerini almak için koşuşturan hizmetçi.

Yüz ifadesi kuşkuluydu ama gözleri kibardı. Aubrey onun gözlerini tekrar dışarı fırlatacağını düşünmüyordu, bu yüzden gülümsemeye çalıştı.

Hizmetçi omuz silkti ve gevezeliğe devam etti. "Şimdi, Pevsner -kâhyadır o- uşaklarla birlikte King's Arms'a gitti," diye devam etti. "Yoksa ona ne yapacağını sorardım."

Hizmetçiler böyle bir saatte dışarıda eğleniyorlar mı? Ne kadar tuhaf. Aubrey, "Binbaşı Lorimer'a yazdığım mektupta lain'den bahsetmeyi düşünmemiştim," diye yalan söyledi. "Ama o bir sorun değil. Adının ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Betsy, hanımefendi."

"Teşekkür ederim, Betsy." Aubrey yine gülümsedi. "Ben Binbaşı'yla konuşurken lain mutfak ocağının yanında bir palet alabilir mi? Eminim onun orada olduğunu asla anlamayacaksınız."

Betsy çocuğa dikkatle baktı. "Sanırım bunda bir sakınca yok, hanımefendi," dedi sonunda. "Ama sizi çay saatinden önce bekliyorlardı. Binbaşı ondan sonra kimseyle görüşmez."

"Çok özür dilerim," diye mırıldandı. "Posta arabamız gecikti." Bu küçük bir yalandı.

Betsy hem pelerinleri hem de çocuğu, yakınlarda bekleyen ve geniş, zeki gözlerle onları süzen başka bir genç kıza verdi. Görünüşe göre Cardow'a pek fazla ziyaretçi gelmiyordu, çünkü tozlar

Mobilyalar. Aubrey, Iain'i yanağından hafifçe öptü, sonra kızla birlikte karşı taraftaki merdivenlerden inerek gözden kayboldular. koridorun kenarında.

Hayattaki yeni konumuna uygun olarak, Aubrey'ye salonda bir koltuk teklif edilmedi ama salondaki sert, siyah bir koltuğa oturması söylendi. Betsy ona bir kez daha kuşkuyla gülümsedi ve odanın enine uzanan açık bir galeriye açılan daha geniş, çok daha zarif bir merdivene çıktı.

Aubrey etrafına bakınarak sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Salon geniş ve tonozluydu, ortaçağdan kalma bir havası vardı. Ortaçağdan kalma bir koku da vardı, çünkü rutubet ve çürük kokuyordu. Aubrey, duvarların arkasında gizlenen küfü ancak hayal edebiliyordu.

devasa duvar halıları. Galeriye destekleyen konsolların üzerinde kayık yelkeni büyüklüğünde örümcek ağıları görülebiliyordu. İki devasa şömine kirliydi, eşleşen mermer Baca parçaları isle lekelenmişti. Güneydeki şöminenin üzerinde bir arma asılıydı; kan kırmızısı bir zemin üzerinde kanatlarını açmış siyah bir kuzgun ve iki aslanın taşıdığı kalkan.

Evet. Walrafen kontları mesajlarını yüksek sesle ve net bir şekilde iletmişlerdi, değil mi? Yine de, hanedanlık armaları ve küflenmeye rağmen, Cardow en azından modernize edilmişti

Son bin yıl içinde bir ya da iki kez. Kaldırım taşları daha iyi günler görmüş olsalar da Türkiye halılarıyla kaplıydı. Mobilyalar William ve Mary döneminde inşa edilmiş gibi görünüyordu; duvarların yarısı duvar halılarıyla, diğer yarısı ise Jacobean panelleriyle kaplıydı. Karmaşık meşe oymalar yaşlandıkça kararır, galeriyle uyumludur.

Aubrey onu incelemek için başını kaldırdığında, orada yankılanan seslerin mırıltısını fark etti; bu mırıltı hızla bir tartışmaya dönüşüyordu. Bir an sonra, derin bir ses evin içinde gürledi. "

Ona lanet olası işin dolduğunu söyleyeceksin!" diye bağırdı bir adam. "İşte bu! Şimdi çık dışarı, seni fahişe! Ve şu tepsiyi de al. Lanet olası yemek domuzlar için uygun değil."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Bir mırıltı takip etti. Bulaşıklar tıkırdadı.

"Ben öyle diyorsam öyledir!" diye tekrar seslendi. "Çık dışarı, lanet olası. Tartışmayın."

Daha fazla mırıltı, daha fazla takırtı.

"O zaman çocuğu da dışarı çıkar! Saat dört buçuk oldu. Blister, viskimi içiyorum."

Daha fazla mırıldanma. Sonra kısa, keskin bir çığlık ve ardından cam kırılma sesi.

Aubrey hiç düşünmeden oturduğu banktan sıçradı ve koşarak yukarı çıktı.

merdivenlerden. Galeri genişti ama ışıksızdı ve taş kemerlerin içine yerleştirilmiş kapıların sıralandığı bir koridora dönüşüyordu. Birkaç adım ileride, zayıf bir ışık kaldırım taşlarının üzerine yayıldı. Aubrey tereddüt etmeden odaya daldı.

Betsy kapının hemen içinde diz çökmüş, porselen parçalarını toplayıp önlüğünün içine atıyordu.

Aubrey kasvetin içine baktı. Odanın tek ışığı olan ocakta kısık bir ateş yanıyordu. Burası bir kütüphaneydi.

"İyi misin?" diye sordu Aubrey, bastırılmış duygularla titreyen Betsy'ye yardım etmek için diz çökerek.

"Hayır, o iyi değil," diye homurdandı gölgelerden bir adam. "O lanet olası bir yarım akıllı. Sen kimsin de buraya dalıyorsun?"

Aubrey ayağa kalktı, gözleri ışığa alışmaya çalışıyordu. "Binbaşı Lorimer?"

Odanın en uzak köşesinde, sanki içinde oturan kişi görünmek istemiyormuş gibi gölgelerin içine yerleştirilmiş, fıçı arkalı bir sandalye duruyordu. Aubrey bir adamın şeklini seçebiliyordu. Dengesizce ayağa kalktı, bir baston aldı ve sancak tarafına kötü bir şekilde yatarak ona doğru geldi.

Yerdeki hizmetçi sinmiş ve halıya saplanmış porselen parçalarını koparmaya devam ediyordu. Adam birkaç adım ötede durdu ve sağ gözüyle Aubrey'i aşağı yukarı süzdü. Sol gözü, kocaman, müstehcen bir göbek deliği gibi yuvasına geri çekilmiş, buruşuk bir et düğümünden ibaretti. Sol kolu kaskatı kesilmişti ve altındaki bacağının yarısı yoktu. Beklediğinden çok daha yaşlı ve asabiydi. Ve çok daha sarhoştı.

Tahta bacağının üzerinde biraz daha yaklaştı ve gözlerini kısarak ona baktı. "Lanet olsun, kimsin sen?"

Aubrey ayağa kalktı ve onun gözlerinin içine baktı. onu yargılayabilirdi. "İyi akşamlar, Binbaşı Lorimer," dedi.

kararlı bir sesle. "Ben Bayan Montford, yeni hizmetçiyim."

"Öyle mi?" diye hırladı yaşlı adam, hizmetçinin üzerine eğilerek. "Ver şu lanet elini bana."

Aubrey kararsızca elini uzattı. Binbaşı elini tuttu ve bir yün ipini dener gibi başparmağıyla işaret parmağı arasında ovuşturdu. "Humph!" diye homurdandı. "Eğer sen lanet olası bir hizmetçiysen, ben de Canterbury Başpiskoposuyum."

Aubrey yeterince şey duymuştu. "Aslında ben sadece sıradan bir hizmetçiyim," diye karşılık verdi. "Lanet olası bir Hizmetçi. Gerçekten, efendim, sözlüğünüzde başka bir sıfat yok mu?"

Binbaşı bir an için öylece durdu ve iyi gözleriyle ona baktı. Sonra Betsy'ye baktı ve "Dışarı! Dışarı!" diye bağırdı. Her hecede sopasıyla ona vurdu. "Bizi yalnız bırak, seni inek!"

"Kesin şunu!" diye emretti Aubrey, sopayı kaparak. "Derhal durdur şunu." Ama Betsy çoktan odadan çıkmıştı, önlüğü kırık tabak parçalarıyla çingirdiyordu.

Binbaşı iki elini sopasına dayadı ve ona doğru eğildi. "Şimdi buraya bakın Bayan.... ne

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Adın şeytan mı?"

"Montford," dedi çok net bir şekilde.

"Evet, Bayan Montford," diye yineledi küçümseyerek. "Kaç yaşındasınız siz?"

"Yirmi sekiz, efendim," diye yalan söyledi.

Binbaşı güldü. "Oh, bundan şüpheliyim." Ama ses tonunda artık daha az öfke vardı. "Peki ya içeri sürüklediğin o çocuk, kimin çocuğu? Son işverenin mi?"

Aubrey yüzünün ısındığını hissetti. "Rahmetli kocamın, efendim." Bu yalanı söylemek daha zordu.

Adam onun tereddüt ettiğini hissetti ve diğer elini tuttu. Taktığı evlilik yüzüğü ateş ışığında göz kırptı. "

O bir maden memuruydu," dedi. "Biz Northumberland'liyiz."

Binbaşı onun elini bıraktı. Bakışları ona doğru kaydı. "Bana tam bir İskoç gibi göründünüz."

"Evet, belki," diye itiraf etti. "Büyükannem Sterling'liydi."

"Küçük meseleler," diye homurdandı. "Pozisyon doldu."

Aubrey inatla başını salladı ve elini cebine attı. "İşi bana vereceğinize söz vermiştiniz Binbaşı Lorimer," dedi sahte referansını göstererek. "Son işverenimden bir mektup getirmem gerektiğini yazmıştınız. Ve eğer sizi tatmin ederse, iş benim olacak demiştiniz."

"Al işte!" diye tersledi. "Beni tatmin etmedi!"

Aubrey mektubu onun yüzüne çarptı. "Neden, ona bakmadın bile!" dedi kızgınlıkla. "I

Birmingham'dan buraya kadar sizin için çalışmaya geldim."

Binbaşı onu yakaladı. "Benim için değil!" diye tersledi, topallayarak pencerelerin yanındaki masaya doğru yürüdü. "Lanet olası yeğenim için. Giles için. Burası onun evi, benim değil." Mektubu masanın üzerine fırlattı.

"Walrafen Kontu'nun kim olduğunu herkes bilir," dedi Aubrey. "Ama bana lord hazretlerinin Cardow'u nadiren ziyaret ettiği söylendi. Şimdi, daha üç gün önce bana teklif edilen bir pozisyonu nasıl doldurmayı başardığınızı açıklayabilir misiniz?"

Binbaşı Lorimer onunla alay etti. "Çok arsız bir ağzınız var Bayan Montford."

Aubrey kendini tuttu. "Benimle dalga geçilmesinden hoşlanmıyorum, Binbaşı Lorimer," dedi kararlı bir şekilde. "

Dahası, Cardow'un bir hizmetçiye ihtiyacı olduğu çok açık. Lord Hazretleri'nin, Cardow'un

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

aile koltuğunun ne durumda olduğunu biliyor musunuz?"

Binbaşı kahkahalarla hırıldadı. "Öyle olsaydı da bir şey fark etmezdi," diye karşılık verdi. "

Yarın burası yerle bir olsa bile Giles'ın umurunda olmaz. Şimdi, hadi kızım. Çık dışarı. Betsy bir yer bulacaktır.

Sen ve çocuk bu gece uyuyacaksınız. Hizmetçi konusunda fikrimi değiştirdim. Artık hizmetçiye ihtiyacım yok. Buralarda sürünüyor, viskimi içiyor ve işime karışıyor."

Aubrey onun tamamen ciddi olduğunu fark etti. Kesinlikle sarhoştu; gözeneklerinden alışılmış sarhoşluk kokusu sızıyordu. Kravatı dağınıktı, yüzü sakallarla kaplıydı. Yine de içinde bir şeyler olduğu hissediliyordu.

onda onur vardı. Babasından daha yaşlıydı ama Lorimer'de bir askerin hâlâ sert olan omurgası vardı. Görür görmez ondan nefret etti.

Yine de onu tuhaf bir şekilde çekici buluyordu.

Başka seçeneği olmayan Aubrey derin bir nefes aldı ve retikülünü açtı. Kenarları yaşlılıktan kıvrılmış ikinci bir mektup çıkardı. Sözsüzce ona uzattı.

Lorimer ona tuhaf tuhaf baktı. "Nedir o?" "Başka bir mektup, efendim."

"Eh?" İsteksizce aldı. "Kimden?"

"Sizden efendim," diye cevap verdi. "Bir subay ve bir beyefendi olarak şeref sözünüz. Babam öldüğünde anneme yazmıştınız ve ihtiyacımız olduğunda bize yardım teklif etmiştiniz. o."

İfadesi anlaşılmaz olan Binbaşı bir sandalyeye oturdu masanın yanında. Aubrey de onu takip etti. Mektubu açtı ve ateş ışığına doğru çevirdi. Uzun bir duraksamadan sonra mektubu ilk mektubun etrafına sardı ve ikisini de çekmeceye bıraktı. "Ah, Tanrım, zavallı Janet," diye fısıldadı. "Öldü demek, öyle mi?"

"Evet, efendim."

"Peki ya o en büyük çocuk?" diye homurdandı. "İyi evlendi, değil mi? Sana yardım edemez mi?"

"Muireall her zaman hastaydı," dedi Aubrey. "Annemden kısa bir süre sonra öldü."

Binbaşı ona bakmadı. "Tanrım, sende bir İskoç tipi olduğunu biliyordum," diye fısıldadı başını ellerinin arasına alarak. "Gözlerin ve saçların annene çekmiş."

"Evet," dedi yumuşak bir sesle.

Binbaşı homurdandı. "Yani şimdi başın belada, öyle mi kızım? Ve seni bundan kurtarmamı mı bekliyorsun?"

Yanlış yere geldiniz. Ben, hiçbir nüfuzu olmayan ve ancak viski ve fahişelere yetecek kadar parası olan, çökmüş eski bir askerim."

"Efendim," dedi, şimdi yalvarıyordu. "Sadece bir iş istiyorum. Ekmeğimi kazanmak için bir şans."

Tekrar güldü ve gözlerini karanlığa dikti. "Böyle iğrenç bir alışkanlık edinmem lain'in suçuymuştu, biliyorsun," dedi sessiz bir itiraf sesiyle. "Fahişeler değil. Viski. Glasgow Gold derdi ona."

"Babam iyi viskiyi takdir ederdi."

O zaman Binbaşı tek gözünü kısarak ona baktı. "Baban çok para ederdi kızım,"

kuşkuyla konuştu. "İşe ne ihtiyacın var?"

Aubrey tereddüt etti. "Buna ihtiyacım var," dedi. "Babamın hayatı üzerine, lütfen benden başka bir şey istemeyin. Lütfen beni tanıdığınızı kimseye söylemeyin."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Tanrım, seni tanımıyorum!"

"Gerçekten de," dedi Aubrey hızla. "Ben sadece Bayan Montford'um. Hizmetçiniz."

Bunun üzerine Binbaşı öne doğru eğildi ve yarısı boşalmış şişesini aldı. Dirseğinin yanındaki masanın üzerinde kirli bir bardak duruyordu ve yavaşça onu doldurdu. "Babanın hayatı üzerine, ha?" diye homurdandı. "Sanırım benim için boşa gitti."

"

"Efendim, buna inanamazsınız."

Bakışları birden alevlenerek ona döndü. "Neye inandığım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun!" diye tersledi. "

Lanet olsun, gevezelik etmeyi kes!" Sonra gözleri yavaşça bir yarığa dönüştü. "Bekle, Tanrım! Kafamın içinde tozu dumana katan bir şey var."

Aubrey zorlukla yutkundu. "Efendim?"

"Geçen bahar gazetelerde bir skandal vardı." Başını bir tarafa eğdi ve kaşdı. "

Yoksa bir yıl önce miydi? Tanıdık bir isim, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Bunu unutacak kadar fincan vuruşu yapmadım. Ha! Bayan Montford, kışımın kenarı. Bu konuda da yalan söylediğinize on gine koyarım."

Aubrey gözlerini kapattı. "Benden başka bir şey istemeyin, efendim. Lütfen."

"Oh, yapmayacağım!" diye onu temin etti. "Senin hakkında ya da içinde bulunduğun sorun hakkında daha fazla şey bilmek istemiyorum. I

Babana karşı görevimi yapacağım, ama hepsi bu, duydun mu?" "Evet, efendim."

Sonra gözlerini ona değil, ateşe dikti. "Senin kanından bir kızın hizmetçi olmaya hakkı yok."

"Dürüst bir iş, efendim," dedi Aubrey. "Büyük evlerin idaresi konusunda deneyimim var."

Binbaşı homurdandı. "Bir kutu mengeneyi bir şişe krikosundan ayırt edemiyorsan benim için bir şey ifade etmez," dedi. "Giles izin verse hepsini kovardım. Ama izin vermez. Ve şimdi ben de seninle baş başa kaldım, değil mi?"

Aubrey hiçbir şey söylemedi.

Binbaşı nefesinin altından küfretti ve sanki masaya olan mesafeyi tam olarak kestiremiyormuş gibi elindeki şişeyi beceriksizce yere bıraktı. "Peki, şöyle devam edeceğiz kızım," diye devam etti, kolunu ağzına silmek için durakladı. "Viskimin soğuk tutulmasını ve banyo suyumun sıcak getirilmesini istiyorum. Çayımı dörtte, akşam yemeğimi altıda istiyorum. Burada. Bir tepsi."

Aubrey rahat bir nefes aldı. "Evet, efendim."

"Ve kale ateşe verilmedikçe ya da Fransızlar denize açılmadıkça hiçbirinizden tek bir ses bile duymak ya da görmek istemiyorum.

Kanala kadar. Bana bu evin idaresi hakkında bir şey sormayın, çünkü hiçbir fikrim yok. Bana bu mülkün idaresi hakkında da bir şey sormayın, çünkü hiçbir şey bilmiyorum ve öğrenmek de umurumda değil."

Aubrey başını sallamayı başardı. "Evet, efendim."

Ama Lorimer derin bir nefes daha aldı. "Kahvaltı kabul etmiyorum. Arayanları kabul etmiyorum. Postayı aç. Faturaysa öde. Eğer emlak işiyse, Giles'la hallet. Eğer Başka bir şey varsa, yak. Eğer köye gidip bir fahişe getirirsem, bu benim işim. Eğer burada sarhoş olup her yerime sıçarsam, bu beni ilgilendirir. Eğer karar verirsem Çırılçıplak soyunup korkulukların üzerinden çıplak bir şekilde koşmak... Bu nasıl olurdu Bayan Montford?"

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"İşiniz mi efendim?"

"Çok haklısın. Beğenmeyen varsa gidip asılabilir. Bunu takip ediyor musunuz, Bayan.

Montford?"

"Evet,
efendim."

Lorimer alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bir şey daha var Bayan Montford, çocuklardan nefret ederim. O sümüklü veledini gözümün önünden uzak tut, duydun mu? Çünkü o veledin yanıma yaklaşmasına izin vererseniz, yemin ederim

"Ona bildiğim her şeyi öğreteceğim, lanet kelimesinden başlayarak."

Aubrey dizlerinin bükülmeye başladığını hissetti. "Evet, efendim," diye cevap verdi. "Onu uzak tutacağım, yemin ederim. Orada

...başka bir şey var mı?"

Binbaşı kahkahalarla hırıldadı. "Bence de!" diye cevap verdi. "İki gün içinde bütün köy senin de benim süslü parçalarımından biri olduğunu fısıldayacak. Londra'da. Burada ne zaman güzel bir kadın işe alınsa bunu söylerler."

Aubrey mide bulantısının arttığını hissetti.

"İşte böyle!" diye homurdanarak viski bardağının tamamını geri fırlattı. "Artık değerli işinizi aldınız Bayan Montford. Size neşe getirsin."

Aubrey kararsızca reverans yaptı. "Teşekkür ederim, efendim." Binbaşı Lorimer geçirdi.

Aubrey kaçtı.

Birinci Bölüm

Lord de Vendenheim'ın Hiç Eğlenmediği

Eylül 1829

Mayfair'de güzel bir öğleden sonraydı. Dükkânların ve evlerin pencereleri sonbahar esintisini almak için açılmıştı ve Hill Caddesi'nin yukarısında ve aşağısında hizmetçiler Güneş hâlâ sıcakken ön merdivenlerden aşağı inme fırsatını yakaladılar. Arabacılar şapkalarını daha kolay çıkarıyor ve kaldırım boyunca yarım düzine uşak oyalanarak temiz havayı ve

Bir şey yapmak için ya da hiçbir şey yapmamak için bekliyor.

Walrafen Kontu'nun kütüphanesi böyle bir günün tadını çıkarmak için mükemmel bir konumdaydı, ikinci katın köşesinde yer alıyordu. Dört kuşağının dördü de yukarıdaydı ve arkasında tüylerini yolan güvercinlerin cıvıltılarını duyabiliyordu. Ama hizmetçi kızların aksine Walrafen memnun -nadiren memnun olurdu- ve okuduğu mektubu masasına fırlattı ve kaşlarını çatarak odanın diğer ucundaki kâtibine baktı.

"Ogilvy!" diye bağırdı. "Güvercinler! Güvercinler! Kaldırın onları lanet pencere kenarlarından!"

Ogilvy'nin yüzü karardı ama hakkını yemeyelim, yazı masasından fırladı ve elinde bir kıstasla hücumla geçti. "Kışt, Kışt!" diye bağırdı kanatların gümbürtüsü ve çırpınışı arasında. "Defolun, sizi küçük şeytanlar!"

Bunu yaptıktan sonra sertçe eğildi ve kopyalamaya geri döndü. Walrafen boğazını temizledi ve kendini biraz aptal gibi hissetti.

Belki genç Ogilvy henüz tam anlamıyla bir iş adamı değildi, ama gerçekten de kovalamak delikanlının işi değildi.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Güvercinler, değil mi? Walrafen özür dilemek için ağzını açtı ama o anda esen rüzgâr fırtınaya dönüştü ve masasının üzerindeki dosyayı uçurdu. İki yıllık yazışmalar, küçük bir kâğıt kasırgası gibi odanın içinde dönmeye başladı.

Walrafen yüksek sesle küfretti. Kâğıtları toplarken, "Bu kadının her hafta beni söylevleriyle rahatsız etmesi yetmiyor mu, Ogilvy?" diye homurdandı. "Şimdi Bayan Montford'un dosyası da şeytan tarafından ele geçirilmiş gibi görünüyor."

Gerçekten de öyle görünüyordu, çünkü hava artık tamamen durgundu. Ogilvy dosyanın kenarını Walrafen'in masasına hafifçe vurdu. "Zararı yok efendim." Dosyayı Walrafen'a geri uzattı. "Hepsi burada."

Kont alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ben de bundan korkuyorum."

Delikanlı sırtıttı ve işine geri döndü. Walrafen dosyayı açtı ve en üstteki mektuba yeniden başladı.

Cardow Kalesi

21 Eylöl Lordum,

Son dört mektubumda da açıkladığım gibi, batı kulesiyle ilgili bir karar verilmesi artık zorunludur.

Sizden hiçbir haber alamayınca, Bristol'a bir mimar göndermeyi kendime görev edindim. Bay Simpson

Verney, açıkta kalan duvarda derin bir yarık olduğunu ve temelin kötü bir şekilde kaydığını rapor etti. Lütfen efendim, yıkmalı mıyız yoksa desteklemeli miyiz? Sizi temin ederim ki umurumda değil.

Tek isteğim, her şey bahçıvanlardan birinin üzerine yıkılmadan önce bir karar verilmesi, çünkü iyi bahçıvan bulmak çok zor.

Saygılarımla, Bayan

Montford.

Yüce Tanrım, bu gerçekten de o küflü eski kule hakkındaki beşinci mektubu muydu? O lanet mektubu şimdiye kadar halledilmişti. Walrafen'in bu konuda daha fazla düşünmeye niyeti yoktu. Çoktan mimarları işe almıştı. Evet, Bayan

Montford'un yetenekli elleri Cardow'u ve içindeki her şeyi dilediği gibi unutabilirdi. Güvenle hiçbir şey yapamazdı. Bu neredeyse şaşırtıcı bir lükstü.

Bir sonraki aptal kağıt sayfasına geçti. Ha! En sevdiği azarlardan biri daha. Elias Amca. Zavallı adam muhtemelen bir dakika bile

barış.

Lordum,

Amcanızın rahatsızlığı devam ediyor, şu anda safralı bir karaciğerden muzdarip. Crenshaw'ın

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

ve geçen hafta doktor arabasına geri dönerken kafasına boş bir şişe fırlattı.

Vizyonu karaciğerinin yolunu tuttu, şişe ıskaladı. Yine de, dikkatinizi ona çevirmenizi rica ediyorum. onu uyuma ikna etmek....

Walrafen gazeteye, "Madam," diye mırıldandı, "eğer durmadan dırdır etmeniz onu ikna etmezse, o zaman hiç şansım yok demektir."

"Affedersiniz, lordum?" Ogilvy başını kaldırıp işine baktı.

Walrafen mektubu kaldırdı ve sanki kirli bir mendilmiş gibi iki parmağının arasına sıkıştırdı.

"Ah!" dedi delikanlı bilerek. "Hizmetçi." Evet, kahya.

Başının belası olarak bilinir.

Walrafen alaycı bir gülümsemeyle mektubu dosyaladı, sonra da garip bir dürtüyle, yığından bir tane daha çekti. Mart, iki yıl önce! Bu ilk favorilerimden biriydi.

Lordum,

Amcan beni yine kovdu. Lütfen bana kalacak mıyım yoksa gidecek miyim söyleyin. Eğer gideceksem, lütfen bana 1.8.6 sterlin borçlu olduğunuzu söyleyin. inatla kasanın anahtarını yuttu. (Biraz para satın alma isteğı hakkında kötü sözler söylemiştik. köyde vergilendirilmemiş konyak.) Eğer kalacaksam, lütfen yaz.

ve ona kasanın anahtarının geri alınması gerektiğini ve tabiri caizse onu ortaya çıkarma görevinin kendisine ait olduğunu söyleyin....

Zavallı Elias Amca! Şimdi onu elinde çakısı, lazımlığın üzerine eğilmiş olarak görebiliyordu ve Mrs.

Montford arkasında, muhtemelen bir kırbaç tutuyordu. Walrafen kahkahalarla homurdandı, Ogilvy'nin meraklı bakışlarını görmezden geldi ve bir tane daha yakaladı. Oh, evet! Bu ilkbaharın başlarından, evi baştan aşağı yenilediği zamanlardan kalmaydı. Küçük bir parçası eski evin bugünlerde neye benzediğini merak ediyordu.

Lordum,

Eski evinizde duran bombeli komodinin alt çekmecesinde altı tane ölü kurbağa olduğunun farkında mısınız? Soyunma odası mı? Betsy bana Eton'a giderken hiçbir şeye dokunulmaması konusunda kesin emir verdiğinizi söyledi. Ama o 1809'da olduğu ve bu 1829'da olduğu için, açıklığa kavuşturmanın en iyisi olduğunu düşündüm. Söz konusu kurbağaların artık toz ve kemik yığını olduğunu üzülerek ekleyebilir miyim?

Başınız sağ olsun, Bayan

Montford.

Not: Amcan beni yine kovdu. Lütfen bana kalmamı mı yoksa gitmemi mi söyle.

Walrafen son mektubu bir kenara fırlattı ve başparmağıyla işaret parmağı arasında burnunun köprüsünü sertçe sıkıştırdı. O gülmek istedi. Kahretsin, ağlamak da istiyordu. Git, git! diye düşündü. Gidin ve iyi ki kurtuldunuz Bayan Montford!

Ama gerçekten gitmesini istemiyordu, değil mi? Hayır, istemiyordu. Gazete birden gözlerine fazla parlak göründü. Başının ağrımaya başladığını hissedebiliyordu. Bu kadın her zaman onu sinirlendiriyordu. Onu kızdırıyordu. Onu eğlendiriyordu. Küstahtı. Ama bazen de acınacak kadar zekiydi.

Asıl sorun da buydu, değil mi? Daha dürüst ruh hallerinde bunu kabul edebilirdi: kadın onu suçlu hissettiriyordu ve bunu neredeyse üç yıldır korkunç bir düzenlilikle yapıyordu. Mektupları her geçen ay daha sert, daha talepkâr ve daha anlayışlı hale geliyordu. Onları açmaya korkuyordu ama

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

onları tekrar tekrar okurdu. Genellikle onlara cevap verme zahmetine girmezdi, bu da sadece daha fazla mektupla sonuçlanırdı. İlk küstahlık belirtisinde onu kovmalıydı.

Ama mektupları bazen onu güldürüyordu ve hayatında bunu yeterince yaşamamıştı. Aklına en çok çocukluğunun geçtiği evi getirdiler. Hoş kısımlarını, Her neyse. Çok tuhaftı ama bazen sanki Bayan Montford onu oraya çekmeye çalışıyormuş gibi hissediyordu. Bazen mektuplarında alaycılığın ve azarlamanın ötesinde bir şeyler vardı. Sessiz, gizli bir sesle onunla konuşan bir şey.

Geçtiğimiz Mayıs ayından kalma, köşeleri çoktan yıpranmış bir başkasını aldı ve tanıdık bir pasajı okudu.

Bu yıl karaçalılar yeşilin en dikkat çekici tonunda, lordum. Keşke görebilseydiniz. Çin gülleri büyük umut vaat ediyor ve Jenks bana duvarlarla çevrili bahçenin yanına bir çardak inşa etmeyi düşündüğünü söyledi....

Neden ona böyle şeyler yazmıştı? Peki neden onları tekrar tekrar okuyordu? Walrafen merak etti.

ilk kez, eğer hizmetçisi güzel olsaydı. Yaşından emin değildi ama mektupları ona genç olduğunu söylüyordu. Genç ve hayat dolu. Elias Amca her zaman genç bir kadın çalıştırmayı tercih etmişti.

güzel hizmetçileri ayakları yerine sırt üstü yatırırđı. Azgın yaşlı keçinin bunu yatağına alıp almadığını merak etti.

Tabii ki vardı. Aksi takdirde onu çoktan kaçırmış olurdu. Hiçbir hizmetçi Bayan Montford'a ödediğı üç kuruş para için Elias Amca'ya katlanmazdı. Kimse bu kadar çaresiz olamaz. Olabilirler miydi?

Bu soru onu nasıl hissettirdiğini bilmiyordu. hissettiriyordu. Kesinlikle, hiçbir İngiliz'in -ya da kadının- sınıf ya da yoksulluk nedeniyle tahammül edilemez bulduğı bir konumda kalmasını istemiyordu. Başındaki ağrı giderek artıyordu. Oh, Tanrım, bu kadın onun başına bela olmuştu, Bayan Montford!

Gerçekten, batı kulesinin yaşayıp yaşamaması onun umurunda mıydı?

öldü mü? Bahçivanların yaşaması ya da ölmesi neredeyse umurunda değildi.

Yüce Tanrım.

Oh, öyle değildi. Kariyerinin tamamını işçilerin hakları için mücadele ederek geçirmemişti. pervasızca riske atabilirdi. Ama hiçbir şey yapmazsa, Bayan Montford bunun icabına bakacaktı.

Ona çok kızacaktı. Başına kibirli mektuplardan oluşan bir buz fırtınası yağacak, ardından da faturalar ve makbuzlardan oluşan bir dolu yağacaktı. Ama Cardow'da her şey yoluna girecekti. Ve Walrafen, gevşekliğı yüzünden bütün bu yazışmaları kefaret olarak okuyacaktı. Ya da oylanmak için. Hangisi olduğundan emin değildi. Bu düşünce Walrafen'ı meraklandırıdı.

Böylesine zeki bir kadının Elias Amca'nın homurdanmasına ve üzerine çıkmasına neden izin verdiğini bir kez daha düşündü.

Şakağına delici bir acı saplandı. "Ogilvy!" dedi sertçe. "Perdeleri çek ve kahve için zili çal."

Ogilvy ona şüpheyle baktı. "Evet, lordum." Ama Ogilvy ayağa kalkamadan kapı açıldı.

"Lord de Vendenheim," diye anons etti uşağı. Ve sonra Walrafen'in arkadaşı Max odaya girdi.

"Per amor di Dio!" diye mırıldandı Max, odaya girerken sürücü eldivenlerini çıkardı. "Giyinmemişsin!"

Zayıf, esmer ve kambur omuzlu Max'in sesi her zaman sinirli gelirdi. Ve kibirli. Walrafen'in kendisinden daha üst rütbede olması Max'i hiçbir zaman rahatsız etmemişti. düşük rütbeli polis müfettişi

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Walrafen ise Lordlar Kamarası'nın en etkili üyelerinden biriydi. Eğer aptalın tekiyseniz, Max size aptalmışsınız gibi davranırdı. Bu yönden çok eşitlikçiydi.

Max şimdi büyük, zeytin rengi gagasıyla kaşlarını çatıyordu. "Benimle geliyor musun?"

Odanın öbür ucundan Ogilvy usulca küfretti. "Kıyafet töreni, lordum!"

Walrafen sıkıca gülümsedi. "Biz olmadan yola çıkamazlar, ihtiyar," dedi ayağa kalkarak. "Ama ben

yukarı çıkıp üstümü değiştirsem iyi olacak. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum."

Max'in gözleri Walrafen'in masasında açık duran dosyaya takıldı. Uzun, kara parmaklarıyla en üstteki mektubu aldı. "Ah, yine kahya," dedi bilerek. "Gerçekten, Giles, bu kadınla kedi fare oyunu oynamayı ne zaman bırakacaksın?"

Walrafen arkadaşına karanlık bir bakış fırlattı. "Bu benim işim," dedi, sertleşen bacağının üzerinde topallamamaya çalışarak o otururken. Max mektubu taşıyarak onu takip etti. Uşağı Walrafen'i soyarken

Max, Walrafen'in en sevdiği sandalyeye oturdu ve kanlı şeyi yüksek sesle okudu.

İşi bittiğinde, "Ne olağanüstü bir yaratık!" dedi. "Onunla tanışmayı çok isterdim."

Walrafen kahkahalarla havladı. "Durgun sular derin akar?"

Max kara kaşlarını kaldırdı. "Oh, bu sular durgun değil," dedi kesinlikle. "Engellenmiş bir niyetle çalkalanıyorlar ve bahse girerim başka bir şey de var. Merak ediyorum... evet, ne olduğunu merak ediyorum."

Walrafen aynaya biraz daha yaklaştı ve yeni kravatının kıvrımlarını düzeltti. "Bayan Montford sadece bir hizmetçi, Max. Sadece kibirli, zorba bir kahya."

"O zaman onu kovun."

"Ne yani, başka bir zavallıya yük mü olacaksın?" Walrafen güldü. "Referans olmadan bir hizmetçiyi asla kovamam. Cinayet ya da daha kötü bir şey yapmadıkları sürece. Ve gerçekten, o benim için ne sorun teşkil ediyor?"

Max ayağa kalkıp kapıyı açarak, "Gözlerinde gördüğüm kadarıyla büyük bir anlaşma," dedi. "Ve ben onun birini öldürecek kadar uygun bir şey yapacak ve böylece sizi hayatınızdan kurtaracak -ne diyorsunuz buna? İyi huylu ihmal mi? Evet, o zaman eve gitmek zorunda kalırdınız, değil mi?"

Walrafen onun yanından geçti. "Şu lanet mektubu bırak da gidelim," dedi. "Sokaklarda kalabalıklar olacak Whitehall'un etrafında. Yürümek zorundayız."

"Evet, peki bu kimin suçu?"

Walrafen'in öngörüsü doğru çıktı. Charing Cross'a vardıklarında, kalabalığın arasından dirsekleriyle ilerlemek zorunda kaldılar. Siyah ceketli memurların olağan akını Öğle yemeği için Westminster'dan çıkan gözlüklü esnaflar arabalar tarafından tıkanmıştı. Max'in ofisinde koridorlar uzun mavi polis üniformaları ve uzun şapkalarıyla koşuşturan adamlarla doluydu. Merdivenler memurlar ve bürokratlarla, hatta çıplı şapkaları ve şemsiyeleriyle birkaç hanımla tıkanmıştı.

Kaosun ortasında son dakika değişiklikleri bağıra bağıra söylendi ve sonunda Max'in kapısına ulaştılar. Ama oda çoktan dolmuştu. Bir hanımefendi ve beyefendi pencereden dışarıya, aşağıdaki kargaşaya bakıyordu. O sırada Kapının sesini duyan kadın döndü, ama Giles onun içgüdüsel olarak. Babasının genç dul eşi Cecilia ve ikinci kocası Lord Delacourt David'di.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Walrafen onu selamlayarak, "İyi günler Cecilia," dedi. "Ve Delacourt. Ne güzel bir sürpriz."

"Merhaba Giles, canım," diye cevap verdi Cecilia. "Ve Max! Seni burada yakalamayı umuyorduk."

Cecilia Walrafen'e doğru süzüldü, yanağı öpücük için çoktan dönmüştü. Ve elbette onu öpecekti.

Hep öyle yapardı. Ama birden Cecilia'nın eteklerinin arkasından küçük bir çocuk belirdi ve kendini aralarına attı.

"Giles! Giles!" dedi çocuk. "Çavuş Sisk'i gördük! Şapkasını takmama izin verdi! Sen ve Lord de Vendenheim onunla birlikte geçit töreninde yürüyecek misiniz?"

Kalbi aniden hafifleyen Walrafen çocuğu kollarının arasına aldı. "Hayır, ama çok sıkıcı bir konuşma yapacağım, Simon," dedi. "Sisk'in yeni ceketini ben de istemeliydim. O büyük pirinç düğmeleri seviyorum."

Çocuk güldü. Cecilia'nın kocası pencereden uzaklaştı. Delacourt biraz özür dileyerek, "Cecilia ve Simon Londra'nın yeni polisinin yemin ettiğini görmek için ısrar ettiler," dedi. "Umarım yolunuza çıkmayız?" Max'e hitap ediyordu ama gözleri Walrafen'i izliyordu.

"Hiç de değil," diye yanıtladı Max.

"Güzel," dedi Delacourt. "Eğer siz beyler programlarınızı ve konuşmalarınızı hazırladıysanız, sizi arabamızla Bloomsbury'ye götürebilir miyiz? Simon, babanın omuzlarına çık, ben de seni aşağıya taşıyayım."

"Max kapıyı açtığında çocuk koşarak yanına geldi."

Cecilia gülümsedi ve elini Walrafen'in koluna koydu. "Giles, bugün seninle çok gurur duyuyorum," diye fısıldadı.

"Bana kendimi çok düşkün bir üvey anne gibi hissettiriyorsun."

Walrafen onun güzel mavi gözlerine bakarken diğerlerinin dışarı çıkmasına izin verdi. "Saçmalama Cecilia,"

mırıldandı. "Artık benim üvey annem değilsin. Gerçekten de Delacourt'un karısısın. Simon'ın annesisin, Tanrı aşkına."

Cecilia ona tuhaf tuhaf baktı. "Çok iyi bildiğim gibi," diye mırıldandı. "Bunlar birbirini dışlayan şeyler mi? Sana her zaman çok değer verdim, Giles. Bir anne olarak değil elbette. Ama bir kız kardeş olarak, diyebilirim ki."

Bir kız kardeş olarak. Platonik olarak. Cecilia'nın tarzı hep böyleydi. Ve şu anda umabileceği tek şey buydu. Kilisenin gözünde

Cecilia onun annesiydi ve bu yüzden asla başka bir şey olamazdı - babasının onunla evlenerek amaçladığı şey de tam olarak buydu, şeytan onu almıştı. Sonra, sanki Giles'in azabını daha da artıracakmış gibi, babası erken ölmüş ve Cecilia'nın eteklerini öpmeye uygun olmayan bir alçak olan Delacourt'un kurnazca hayatına girmesine izin vermişti. Herkesi hayrete düşürmüştü.

sadık bir koca olmak. Ve Delacourt sadık kalsa iyi olur, diye düşündü Walrafen acımasızca. Aksi takdirde onu öldürmek zorunda kalacaktı. Bu oldukça utanç verici olurdu, çünkü bu gösterişli cox-comb'u sevmeye başlamıştı.

Cecilia'yı yavaşça Max'in ofisinden dışarı itti. "Ben senden büyüğüm Cecilia," diye hatırlattı ona merdivenlerden inmeye başladıklarında. "Sen babamla evlendiğinde ben üç yaşındaydım-ve-

Yirmi yaşında ve şimdiden Avam Kamarası'nda oturuyor. Kendinize üvey annem demeye devam etmeniz kulağa aptalca geliyor."

Cecilia hafif bir kahkaha atarak durdu ve onun yanağını okşadı. "Benim zavallı, zavallı Giles'im!" Dudaklarını biraz büzdü. "Bizi istesen de istemesen de David ve ben ailenin bir parçasıyız. Şimdi, aileden bahsetmişken, Elias'ın nasıl olduğunu söyle bana. Mektuplarıma cevap vermiyor."

Walrafen onun sorusunu duymazdan gelerek, "İçişleri Bakanlığı bir hanımefendi için uygun bir yer değil, Cecilia," dedi. "Kocan seni ait olduğun yerde, Curzon Sokağı'nda tutamaz mı?"

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Cecilia yine güldü. "Ne kadar da katısin, Giles. Bunu kaçırmazdım. Senin nüfuzun ve Max'in sıkı çalışması olmasaydı Peel bu tasarımı Parlamento'dan asla geçiremezdi. Herkes öyle söylüyor."

Walrafen pes etti. Cecilia başka bir şey söylemedi ve çok geçmeden seyir tribünündeki yerlerini alan beşli, yeni kurulan Metropolitan Polisi'nin yeni üniformalarıyla geçit törenini izledi ve el salladı. Geniş paltoları ve yüksek şapkalarıyla adamlar heyecan verici bir görüntü oluşturunuyordu. Ama çok geçmeden sıkıcı konuşmalar bitmiş, yeni memurlar yemin etmiş, el sallama ve tezahürat sona ermişti. Cecilia yanağını tekrar uzattı ve Walrafen saygılı bir şekilde yanağını öptü. O ve Max, Delacourt'un arabasıyla Mayfair'e dönme teklifini reddetti ve Yukarı Guildford Caddesi'nde yaya olarak dolaştı.

Cecilia kalabalığın arasından onlara el sallarken Max, "Nadir bulunan türden bir kadın, değil mi?" dedi.

Walrafen bir süre hiçbir şey söylemedi. Cecilia nadirden de öteydi. Eşi benzeri yoktu. "Nadir kadınlardan bahsetmişken," dedi sonunda, "karın nerede?"

"Gloucestershire'daki ev," dedi Max biraz asık suratla. "En yeni yeğeni ya da yeğeni -muhtemelen her ikisinden de birer tane -yakında giriş yapacak."

"Peki ya sen, eski dostum?" diye sordu Walrafen. "Onu takip edecek misin? Kasaba yakında boşalacak. Atış mevsimi,

biliyorsun."

Max, Russell Meydanı'na doğru ilerlerken işportacılık yapan bir gazete dağıtıcısını iterek geçti. "Sanırım yapacağım,"

dedi. "Normalde kışı Katalonya'da geçirirdik. Ama yeni bebek geliyor? Hayır."

Walrafen, "Peel'le birlikte şehirde kalabilirsin," diye önerdi.

Max başını salladı. "Peel de eve dönüyor olabilir. Babasının durumu kötüleşiyor."

"Ah!" dedi Walrafen. "Ve yakında Sör Robert olacak, sanırım? Sevgili bir baba yerine bir unvan."

Bunun adil bir takas olmadığını düşünecektir."

Max ona merakla baktı. "Baban öldüğünde de böyle mi hissetmiştin?"

Walrafen gözlerini açık meydana dikti. "Babamın ölümü hem Cecilia'yı hem de beni şok etti," diye cevap verdi sonunda. "Sağlığı mükemmeldi."

"Dostum, soruma cevap verdiğini sanmıyorum."

Walrafen ona karanlık bir ifadeyle baktı. "Sen her zaman polis müfettişisin, değil mi?" diye cevap verdi. "Hayır, Max. Babam öldüğünde hiçbir şey yoktu. O zamandan beri aramız açıktı.

Çocukluğumda Cecilia'nın bizi barıştırma çabalarına rağmen, öldüğünde neredeyse hiç konuşmuyorduk. Ve ben Onun gidişine üzüldüğümü söyle. Bunun için benim hakkımda daha az mı düşünüyorsun?"

Max bir elini kürek kemiklerinin arasına yerleştirip onu nazikçe okşayarak onu şok etti. "Hayır, Giles,

" dedi sessizce. "Senin için asla daha azını düşünemem. Ama burada, kasabada tek başına kalmanın bir kayıp olduğunu düşünüyorum. Yapmak istediğin şey bu, değil mi?"

Giles kısa bir süre bunu düşündü. Ama gerçek şu ki, gidecek hiçbir yeri yoktu. Cecilia onu Delacourt'un Derbyshire'daki evine davet etmişti bile. Ama asıl istediği karısı olan bir adamın misafirperverliğini kabul etmek hiç de centilmence değildi. Elbette her zaman Max ve Catherine'le birlikte Gloucestershire'a gidebilir ve sezonu onların arazisinde avlanarak geçirebilirdi. onu davet ediyordu. Ama Catherine'in geniş ailesinin sıcaklığı ve neşesi onu her zaman belli belirsiz bir gariplik içinde bırakmıştı, sanki adını koyamadığı bir konuda beceriksizmiş gibi.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Böylece geriye sadece Cardow kaldı. Ve onun

anıları. "Max, çok meşgulüm," dedi sonunda. "

Parlamento yeniden toplanmadan önce yapılması gereken çok şey var. Bu yeni radikal reform derneği için büyük bir destek var ve Peel haklı olarak endişeli. Eşitlik güzel bir kavram ve ben de prensip olarak destekliyorum ancak bu iş çığıından çıkabilir."

Max ona tuhaf tuhaf baktı. "Babam bir zamanlar radikal bir hareketi desteklemişti," dedi uyarırcasına. "Ve bu ona Napolyon'un izniyle kafasına bir kurşun yemekten başka bir şey getirmedi. Bu yüzden ne yaptığına dikkat et Giles, yoksa günün birinde asil düşüncelerin seni vurduracak. O zaman ben de

Bunu kimin yaptığını bulmak zorunda olmak gibi lanet bir durum - Whigler, sendikalar, radikal çeteler ya da kendi lanet parti."

Giles omuz silkti. "Birinin İngiltere'nin geleceği için endişelenmesi gerekiyor, Max," dedi. "Bu benim hayatımın işi."

Max sessizce kıkırdadı. "Ah, hayatta insanın yaptığı işten daha fazlası var, dostum, sonunda öğrendiğim bir ders.

" Sonra yarı şaka ekledi, "İşte bir fikir, yaşlı dostum. Kendine bir eş bul. Bunu tavsiye edebilirim ve sonuçta bir varise ihtiyacın var. Tanrı aşkına, Elias'tan başka birine."

"Uzun zamandır kayıp olan bir ya da iki kuzenim var," dedi Giles. "Bilmiyorum, Pennsylvania'da bir yerde, belki?"

Yeterince para varsa içlerinden biri ortaya çıkacaktır. Amerikalılar özünde fırsatçıdır."

Max güldü. "Ama Somerset'te seni arzulayan tombul, güzel bir köylü kızı kalmadı mı?" diye önerdi. "Ne de olsa eve gitmen ve o arsız hizmetçine haddini bildirmen gerekiyor."

"Bayan Montford?" Walrafen güldü. "Muhtemelen onu boğardım."

Max ona meraklı bir bakış fırlattı ama yürümeye devam etti. "Söylesene Giles, senin Bayan Montford yaşlı mı genç mi?"

Yoksa ikisinin arasında bir yerde mi?"

Walrafen umursamaz bir tavırla omuzlarını kaldırdı. "Sanırım oldukça genç," dedi. "Her zaman öyledirler."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onları Elias Amca kir alıyor," dedi Walrafen. "Ne demek istediğimi sanıyorsun?"

"Ah!" dedi Max. "Ev işlerinin yanı sıra başka görevleri de mi var?"

Walrafen tereddüt etti. "Eskiden sık sık yaparlardı," diye itiraf etti. "Ama amcam artık genç değil."

Ancak Bayan Montford'la sık sık ve acı bir şekilde tartışıklarını duydum."

"Öyle mi?" diye meydan okudu Max. "Peki kimden?"

"Pevsner, uşak," dedi Walrafen. "Sanırım Bayan Montford onun da burnunu kırdı. Ama o zamandan beri

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Elias Amca bana hiç şikâyet etmedi, aralarında bir şey olduğu sonucuna varmak gerekir. Amcamın hayırsever bir mizacı yoktur."

Bir süre başka bir şey konuşulmadı. Max tekrar konuştuğunda Berkeley Meydanı'nda yürüyorlardı. "

Bugün bacağın nasıl, Giles?" diye sordu. "Biraz topallıyorsun, sanırım."

Ama bir öğleden sonra için Max'ten ve onun her şeye burnunu sokmasından bıkmıştı. "Bacağımdan sen sorumlu değilsin."

diye homurdandı. "Tanrı aşkına yürü de şu eski saçmalıklardan bahsetmeyi bırakalım."

Max ne saçmaladığını merak ediyormuş gibi ona baktı. Bacağı mı? Babasının mı? Cardow? Ah, çok fazla olasılıklar! Ve hiçbirisi hoş değildi. Ama iyi bir arkadaş gibi, Max başka bir şey söylemedi.

İkinci Bölüm

Çok Kötü Bir Pazarlık Yapıldı

Cardow Kalesi'nin batı kulesi uzun zamandır görevlilere yasaklanmıştı. Kimse oraya girmeye cesaret edemiyordu, çünkü orası rutubetli, kasvetli ve kırık dökük mobilyalardan başka bir şeyle dolu değildi. Ancak kanaldan Galler'e bakan kuzey kulesi farklı bir hikâyeydi. Cardow'un en değerli eşyalarından bazıları en üst katta saklanıyordu. Çünkü hizmetçiler ve köylüler uzun zamandır buranın hayaletli olduğuna yemin ediyorlardı.

On yedinci yüzyılın başlarında üçüncü kontun karısı kendini dördüncü kat penceresinden aşağı atmış ve kafatasını aşağıdaki avluda parçalamıştı. O zamandan bu yana, King's Arms'ta geç saatlere kadar süren bir gecenin ardından tepeye doğru sendeleyerek gelen birkaç gözü açık hizmetkâr Leydi Walrafen parapet boyunca süzülüyordu. Cardow'da evlilikler kötü bitme eğilimindeydi.

Aubrey kapıyı belli belirsiz iterek açtıktan sonra fenerini yukarı kaldırdı ve tavan arasında sonuna kadar döndü. Geniş bir taş daire geri yansıdı, içinde en ufak bir pencere parçası bile yoktu. Hiç hayalet görmedi.

Alevler kararsızca dans etmeye başlayınca Betsy, "Ooh, kahretsin!" diye fısıldadı. "Burada yarasa olduğunu mu düşünüyorsunuz Bayan Montford?"

Aubrey ani bir önsezi duygusundan sıyrıldı. "Şaşırmamalıyım," diye cevap verdi, çemberin etrafında ilerlerken. "Fareler ve örümcekler de."

"Ooh, ama yarasalar, anne!" Betsy'nin sesi titredi. "Yarasaların bir cesedin kanını emeceğini söylerler. Ve ben de

benimkini tut."

Aubrey aşığıda kalmayı dilemeye başlamıştı, orada kanları vücutlarında sıcak bir şekilde dolaşabilirdi. "Yarasalar kan emmez," dedi, hissettiğıinden daha cesurca. "

Ve eğer o portreler buradaysa, Betsy, onları almalıyım. Kaç tane demiştiniz?"

Betsy, yollarının üzerindeki eski bir trambolini iterek bir fareyi çığılık çığığı karanlığı gönderdi. "Hatırladığım kadarıyla yarım düzine ya da daha fazla anne," diye yanıtladı hizmetçi. "Ama hepsi de bizim taşıyamayacağımız kadar büyük."

Aubrey, kıvrımlı kule merdivenlerinden yukarı taşıdığı süpürgeyi kaldırdı ve örümcek ağılarından oluşan bir perdeyi silip süpürdü.

Sanki sihirli bir değnek değmiş gibi, boyundan daha yüksek, kocaman bir portre belirdi. "Aman Tanrım!" diye fısıldadı. "

Şuna bakar mısınız?"

"Oh, merhamet!" diye fısıldadı Betsy. "Kendini pencereden atan bu muydu acaba?"

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Öyle değildi. Bu bayan çuval destekli bir elbise giyyordu. Sadece yüz yıl önce sıkça görölüyordu. "Büyük olasılıkla Binbaşı'nın büyük büyükannesi," dedi Aubrey, lambasını duvardaki bir çiviye asarak. "

Al, kaydırmama yardım et."

Portreyi kenara çekene kadar birlikte kaldırdılar. Arkasında daha büyük ve daha görkemli ikinci bir portre vardı. Ancak yaşını tahmin etmek zordu, çünkü genç bayan çelenk ve Grek togası giymişti. "Şimdi, onu tanıyorum," dedi Betsy kararlı bir şekilde. "Bu, galeriden atlayıp boynunu kıran hanımefendinin resmi. Buraya bulaşıkçı olarak ilk geldiğimde salonda asılıydı."

Aubrey dehşete düşmüştü. "Atladı mı?"

Betsy omuz silkti. "Bazıları atladığını, bazıları da düştüğünü söyledi," diye devam etti hizmetçi kız. "O şimdiki Lord'un annesi. İntihardan söz edilmesi onu çok etkilemişti, üstelik o daha bir delikanlıydı. Ve kilise korkunç bir şey kesti, bu yüzden yaşlı lord bunu susturmak zorunda kaldı. yeni bir papaz evi inşa

ediyor." "Ne kadar

korkunç!"

"Aile için çok kara bir leke oldu," dedi Betsy. "Ama insanlar Cardow Kalesi'nin laneti olduğunu ve bir gelinin burada asla mutlu olamayacağını söylerler."

Aubrey hızla, "Zavallı hanımefendi salondaki eski ihtişamına kavuşacak," dedi. "Uşaklar getirene kadar onu sürükleyip götürelim."

Betsy sürüklendi, ama bariz bir isteksizlikle. "Ama ya lord hazretleri bu resimlerin tekrar asılmasını istemiyorsa, anne?" homurdanmalar arasında söyledi. "Ne de olsa birileri onları buraya paketledi, değil mi?

Ayrıca, o mavi ve altın renkli duvar halısı bir asırdır bunun yerinde asılı duruyor."

Aubrey sabırsızlıkla kaşlarını kaldırdı. "Birisi istenmediklerini mi söyledi?"

Betsy ellerinin tozunu aldı ve omuz silkti. "Sanırım duydum anne. Ama kimin söylediğini hatırlamıyorum."

Aubrey sözünü sakınmadı. "Bu duvar halıları yıpranmış ve kirlenmiş durumda. Düz duvara bakamayız. taş duvarlar, şimdi yapabilir miyiz?"

Betsy umursuyormuş gibi görünmüyordu. Ama onlar resmi iterken birden yüzü zevkle aydınlandı. Bir başka portre daha yığının derinliklerine gizlenmişti; bu portrede saçları neredeyse Aubrey'ninki kadar kıvılcık olan çok genç bir kadın vardı. "Ooh, bak, anne! İşte son Leydi Walrafen!"

Aubrey şaşkınlıkla baktı. Portre şaşırtıcı derecede moderndi. Genç bayanın yuvarlak, güzel bir yüzü ve sanatçıya gülüyor gibi görünen ince mavi gözleri vardı. Vücudu gür, neredeyse tombuldu ve yüksek belli bir elbise giymişti. modası bile geçmemişti. Aubrey tuhaf bir şekilde utanarak, "Hiç bilmiyordum..." diye kekeledi. "Yani, hiç kimse Lord Hazretlerinin evli olduğundan bahsetmemişti."

Betsy güldü. "Tanrım, hayır anne, bu Lord Walrafen değil," diye karşılık verdi. "Onun üvey annesi Leydi Cecilia Markham- Sands olmalı. Binbaşı Lorimer'in ağabeyiyle evlenmeden hemen önce Londra'da boyanmıştı.

"

Aubrey dehşete kapıldı. "Aman Tanrım! Kaç yaşındaydı?"

Betsy gözlerini kıstı. "Oh, elli, p'raps. Ama ona oldukça düşkün görünüyordu. İyi bir evlilik olmalı. Cardow'da ölmeyen Leydi Walrafen."

"Nerede öldü?"

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Bunun üzerine Betsy kahkahalarla güldü. "Tanrım, anne, o ölmedi! Kontla evlendikten kısa bir süre sonra onu gömdü.

Sonra eski bir sevgiliyle evlendi. Şimdi Leydi Delacourt oldu. Yoksullar için hayır işleri yapıyor, süslü balolar veriyor ve her türlü moda şeyi yapıyor."

Aubrey şaşkına dönmüştü. Cardow'da yaşadığı iki yıl boyunca böyle bir şey duymamıştı. Kesinlikle, kadın evde varlığına dair hiçbir iz bırakmamıştı. "Çocukları yok muydu?"

Betsy tereddüt etti. "Öyle bir şey yapabileceklerini sanmıyorum anne," dedi sesini alçaltarak. "Eskiden çamaşırhanenin baş hizmetçisi olan Maddy'yi hatırlıyor musun? Her zaman yaşlı lordun eteklerini kovalayan kötü biri olduğunu söylerdi. Ama hemen önce Yine evlendi, Maddy'yi çamaşırhanede yakaladı ama işi yapamadı, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Aubrey yüzünün öfkeyle renklendiğini hissetti. "Aile hakkında dedikodu yapma, Betsy," diye azarladı. "Bu saygısızlık olur."

Betsy başını öne eğdi ama sadece bir an için. "Her neyse, şu Leydi Walrafen buraya üç ya da dört kereden fazla gelmedi," dedi kızıl saçlı kadına tekrar bakarak. "Ama anne, iyi biriydi! Ne demek istediğimi anlarsın. Bir Noel'de hepimize hediyeler getirdi ve Bayan Jenks'in kiracı sepetlerini yapmasına yardım etti. Yine de yaşlı kont Cardow'u pek sevmezdi."

"Görünüşe göre oğlu da öyle." Aubrey, Lord Walrafen'in mektuplarını görmezden gelmesine hâlâ öfkeliydi. çöken batı kulesi.

Betsy ona hevesle baktı. "Hadi bunu indirelim anne. Çok güzelmiş. Ayrıca, eskiden büyük salondaki güney şöminenin üzerinde asılıydı. O büyük eski kalkanın yerini değiştirebiliriz. pis karga galeriye."

"Sanırım Betsy, o bir kuzgun, karga değil," diye nazikçe düzeltti Aubrey. "Ve sanırım bir zararı da yok-"

Korkunç bir ses onun sözünü kesti; alçak, insanlık dışı bir gümbürtü, sanki ayaklarının altından kayarak açılan bir mezar gibi. Kaldırım taşları titredi. Betsy çığlık attı. Fenerin alevi çılgınca dans etti. Yüce Tanrım! Deprem mi?

Çığ mı? Somerset'te mi?

Aşağıdaki avluda uşaklardan biri böğürmeye başladı. "Kaçın!" diye bağırdı. "Yüce Tanrım, kaç!"

Anlayış ona çarptı. Ve sonra Aubrey koşmaya başladı, karanlığın içinde hızla ilerliyordu, hayaletler ve fenerler unutulmuştu. Merdiven boşluğuna fırladı ve körü körüne halata tutundu. Ayakları aşağıya doğru uçarken baş aşağı yuvarlanmamak için çaresizce ipi kavradı. dik dairesel basamaklar.

"Ah, İsa, Meryem ve Yusuf!" Betsy'nin gelirken arkasında dua ettiğini duydu. "Biri ölmek üzere!"

Aubrey bir çığlığa karşı koyarak koşmaya devam etti. İki kat aşağıda, kalın meşe bir kapı barikata açılıyordu.

Umutsuzca sürgüyü itti.

"Ah, Tanrım, ah, Tanrım," diye mırıldandı Betsy, ellerini işe uzatarak. Gürültü azalmıştı. Bir yerlerde bir çocuk çığlık atıyordu. Uşak hâlâ bağıırıyordu. Paslı sürgü

Aubrey'in başparmağını ezerek geri uçtu. Dışarı  ıktı ında Betsy peşinde, sur boyunca dikkatsizce ilerledi.

Aubrey duvar boyunca dağılmış moloz yığınınını gördü. Batı kulesinin yarısı kanlı bir yara gibi açıkta duruyordu. Çökme, korkulu un    metrelik kısmını yerinden s km  t . Adamlar hâlâ avluda ko u turuyordu. O ve Betsy de ko maya devam etti. Yıkık korkulu a ulaştıklarında Pevsner ba ırmaya ba lamı tı: "Geri  ekilin! Bayan Montford, geri  ekilin! Her şey a a ı geliyor!"

Ama o anda Aubrey çoktan uçurumun kenarına bakmı tı. Eli ağzına gitti. Tanrım. Oh,

ABC Amber Metin D n   t r c  Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Tanrım! Aşağıdaki bahçeyi kaplayan molozların arasında beyaz keten parçasını görebiliyordu. Da ınık okul kitaplarını. Gökyüzüne doğru uzanan küçük bir el.

Korku onu sardı. "Iain!" diye bağırdı. "Iain! Iain!" Betsy'nin onu belinden yakalayıp uçurumun kenarından geri çektiğini hissetti. Aubrey bir an için ona karşı koydu. Sonra içgüdüsü devreye girdi ve Betsy'yi silkeledi. Kuzey merdivenlerine doğru hızla geri döndü. A a ı inmek zorundaydı. Iain'e ula malıydı.

Ondan sonrasını pek hatırlamıyordu. Bir şekilde yüksek sur boyunca geri döndüler, kalan basamaklardan indiler ve bahçelere girdiler. Aubrey yatakların ve bordürlerin arasından parterre'e doğru koştuğunu hatırlıyordu. Dalları yüzünden itiyor, sonra dizlerinin üzerine çöküp taşları yırtıyordu. Bahçıvanlardan ikisi ondan önce oradaydı.

Uzaktan Pevsner hâlâ geri çekilmeleri için bağıırıyordu. Kulenin geri kalanı aşağı iniyordu. Aubrey onu duymazdan geldi. Bahçıvanlar durmadı. Daha fazla taş koparıldı. Sonra içlerinden birinin kolu lain'in göğsüne dolandı. "Nefes alıyor!" Jenks bağıırarak çocuğu molozların arasından sürükledi.

İkinci bahçıvan onu kolundan yakaladı. "Kaçın, Bayan Montford! Kaçın!"

Arkasında bir taşın daha çatırdadığını ve korkuluktan sektiğini duydu. Tereddüt etti, lain için duyduğu korkudan donakalmıştı. Betsy onu kürek kemiklerinin arasından sertçe iterek onu harekete geçirdi. Sonra kükreme geri döndü ve batı kulesinden geriye kalan kaya, kereste ve arduvazdan oluşan bir heyelan arkalarından aşağı yuvarlandı. Bir şekilde dördü birlikte lain'i içeri soktular. Betsy koşarak mutfağa gitti ve Dr. Crenshaw'ı getirmesi için bağıırarak koridordaki çocuğu yakaladı.

lain'in odası Aubrey'inkine bitişikti, oturma odasının hemen yanından geçiyordu. Onu içeri taşıdılar ve yere yatırdıklarında çocuğun göz kapakları titredi. "Anne," diye fısıldadı, kelimeler zar zor duyuluyordu, yüzü tozla kaplıydı. "Anne, Binbaşı... yürüyordu. Düştü. Taşlar... taşlar aşağı düşüyordu."

Aubrey ağlayarak elini hafifçe lain'in alına koydu ve ona kıpırdamadan yatmasını söyledi. Dar yatağın karşısındaki baş bahçıvan Jenks, Aubrey'nin gözlerine takıldı ve başını salladı.

"Sarhoş," dedi kelimeyi ağzında geveleyerek. Başını ikinci bahçivana doğru salladı. "Phelps onu buraya sürükledi. uzakta. Baygındı anne, ama fazla yaralanmamıştı."

Aubrey gözlerini sıkıca kapadı ve Lord Walrafen'ı düşündü. Zalimliğini ve ihmali. Onun mutlak sorumsuzluk. Bu onun suçuymuştu! Yüce Tanrım, Iain'i buraya onu güvende tutmak için getirmişti! Ve şimdi, bir adamın tembelliği yüzünden çocuk neredeyse ölüyordu.

Aubrey gözlerini açtı ve Jenks'i görmeden doğruca ona baktı. "Tanrı yardımcısı olsun, çok ileri gitti." diye fısıldadı, sözleri yavaş, acımasız ve kesindi. "Bu sefer onu öldüreceğim."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Crenshaw işini mum ışığında bitirdi. Iain kırılmıştı. iki kaburgası ve bir parmağı. Sol ayak bileği kötü bir şekilde burkulmuştu ve başına altı dikiş atılması gerekiyordu. Aubrey'in duaları üzerine, Doktor travma ve beyin sarsıntısı gibi kelimeler kullanmıştı. Bunları özümsemek, kendisinden ne istendiğini anlamak için çok mücadele etmişti. Ve gözyaşlarına da karşı koymuştu.

Bahçıvanlara göre, Iain, Lorimer'in gittiğini gördüğünde köy okulundan tepeye doğru koşuyormuş. resmi bahçelerin önünden sendeleyerek geçiyordu. Binbaşı batı kulesinin altında takılıp düşmüş ya da bayılmıştı. Ve sonra taşlar ilk başta sadece birkaç tanesi takırdayarak düşmeye başlamıştı. Bahçıvanlar, küçük çocuk koşarken dehşet içinde izlediler. kaosun içine. Tanrı'ya şükür ki çığın yükünü bahçenin taş kapı direkleri çekmişti.

Ama Iain yaralanmıştı. Kötü bir şekilde. Doktor aletlerini toplarken, Betsy, Iain'in küçük ızgarasının yanında oturmuş, ışığın altında sargı bezlerini sarıyordu. Aubrey yatağın yanındaki

gölgelerde oyalanıyor, elinde

Tanrı'ya şükür çocuğun iyi eli artık ısınıyordu. Iain'in komodininin üzerindeki lamba doktorun yüzüne ürkütücü gölgeler düşürüyordu, doktor Iain'in üzerine eğilmiş, son bir kez hayati belirtilerini kontrol ediyordu.

Sonra doktor elindeki son aletleri de deri çantasına bıraktı ve yatağın karşısındaki Aubrey'e baktı. Crenshaw, "Şanslıyız Bayan Montford, o kaburgalardan biri akciğeri delmemiş," dedi. "Yine de acıdan çok az nefes alması gerekecek, bu yüzden hareketsiz tutulmalı. Uyumasına yardımcı olması için ona afyon verin."

"Beyin sarsıntısıyla mı? Yapmalı mıyım?"

Doktor güven verici bir şekilde gülümsedi ve hafifçe eline dokundu. "Bu onun dinlenmesine izin verecek Bayan Montford.

Beyin sarsıntısına gelince, bu endişelerimizin en küçüğü. Astımı nasıl?"

"Hiç yok," diye cevap verdi. "Deniz havası yardımcı oluyor."

Crenshaw umutla, "Belki de bunu atlatmıştır," dedi. "Yine de yarın bazı çirkin morluklar ortaya çıkacak.

İç organları bile hassaslaşacak. Hiç iştahı olmayacak. Bayan Jenks'e sert bir sığır eti çayı hazırlamasını söyleyin, başka bir şey istemiyoruz."

Aubrey doktorun ceketini getirmek için ayağa kalktı. "Zavalılık," dedi Betsy, yatağın ayak ucuna doğru ilerleyerek. "Şimdi Hasat Panayırı'nı kaçırarak. Ve Jenks ona özellikle söz vermişti. Jenks ona özellikle söz vermişti. çok heyecanlıyım."

Dr. Crenshaw geri döndü, eli çoktan kapı kolundaydı. "Fuar ne zaman, iki hafta sonra mı?"

"Haftada bir Cumartesi," dedi Betsy.

Crenshaw biraz alaycı bir şekilde gülümsedi. "Şey, ben olsam çuval yarışı yapmanızı tavsiye ederim," dedi. "Bir süre sıkı bir yatak istirahati yapalım. Ondan sonra vücudu ona ne yapıp ne yapamayacağını söyleyecektir."

Betsy sırtıttı. Aubrey doktora teşekkür etti ve ona merdivenlerden ve geçitlerden geçerek büyük salona kadar eşlik etti. Kanaldan yine bir fırtına çıkmıştı ve Crenshaw'ın arabası porte-cochère'in altında bekliyordu. "Yarın döneceğim Bayan Montford!" diye bağırdı Crenshaw, yağmur onların ötesine sıçrarken.

Bir uşak kapıyı çekerek açtı. Aubrey ancak o zaman diğer hastasını hatırladı. "Dr. Crenshaw, bekleyin! Binbaşığı nasıl buldunuz?"

Crenshaw neme karşı paltosunu tuttu. "Korkarım her zamanki gibi. Birkaç çürük ile birlikte. Ama içeri bakmanıza gerek yok. Bayan Jenks gece onunla ilgilenmesi için bir kız gönderdi."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Yani Binbaşı yine sarhoşluktan sersemlemişti. Bu artık korkutucu bir düzenlilikle gerçekleşiyordu. Onunla olan kavgaları şatoda efsane haline gelmişti. ve köyü. Hizmetçiler ona karşı gelmenin delilik olduğunu düşünüyorlardı. Ama yine de ona karşı geldi, defalarca.

Doktorun arabasının karanlıkta zar zor görülebilen kapıya doğru tıkırdayarak gidişini biraz üzüntüyle izledi. Crenshaw'a o adamdan bahsedebilmeyi diledi.

Binbaşı bir zamanlar öyleydi. Başka hiç kimse onun için tartışmaya değmeyeceğini düşünmezken, neden onun için tartışmaya değdiğini açıklayabilmeyi diliyordu.

Binbaşı babasının en yakın arkadaşıydı. Lorimer'in emrinde geçirdiği uzun yıllar boyunca, babasının her mektubunda ondan bahsedilirdi; Binbaşı'nın cesaretinden, onurundan, savaş alanındaki becerisinden. Ve babası bir kurşun yağmurunda öldüğünde

Fransız ateşi Waterloo'da yaralı Lorimer'i alandan çıkarmaya çalışırken, Aubrey babasının yaşamamış olmasına rağmen onun yaşamış olmasına içerelecek bir şey bulamamıştı.

Tek kızdığı şey Lorimer'in şimdi hayatından geriye kalanları çarçur ediyor olmasıydı. Babasının fedakârlığının boşa gittiğini düşünmeye dayanamıyordu.

Yine de yalvarışları neredeyse işe yaramıyordu. O Lorimer'in yavaş yavaş kendini öldürmesini hiçbir şeyin engelleyemeyeceğinden korkmaya başlamıştı. Ve hiçbir şey hizmetçilerin onun çabalarına gizlice gülmesini engelleyemezdi ve

Çok düzgün hizmetçilerinin, düzenli olarak homurdanan bir adam için neden bu kadar zahmete katlandığına dair spekülasyonlar hepsine küfretti.

Metalik bir şangırtı onu şimdiki zamana geri çekti. Crenshaw'ın arabası gözden kaybolmuş, kapıcı da kapının tokmağını indiriyordu. Aubrey döndü ve eve girdi. Lorimer için bu kadar endişelenmeyi bırakmalıydı. Bırakmalıydı. Tanrı aşkına, o sadece bir hizmetçiydi.

Neyse ki on gün içinde Iain'in durumunda büyük bir iyileşme oldu. Morlukları soluyor, topallaması azalıyordu. Daha da iyisi, astım hastalığından hiçbir iz kalmamıştı.

Özellikle de sonbaharda. Hasat Panayırı zamanı geldiğinde Aubrey, Iain'in gezintisini reddetmek için mantıklı bir neden göremiyordu.

Gün ılık ve güzel doğmuştu, Somerset'in hatırlayabileceği en güzel sonbahar sabahıydı. Saat on buçukta güneş, alt bailey ile çevrili olan malikâne avlusunun kaldırım taşlarını ısıtmaya başlamıştı bile. Ağın içinde

mutfak hizmetlileri sağı sola koşuşturuyor, yemek sepetlerini hazırlıyorlardı.

Aubrey biraz endişeyle hazırlıkları izledi.

Seyislerden biri bir araba getirmişti ve arabayı yüklemek için servis kanadındaki çift kapı ardına kadar açılmıştı. Bailey'de hizmetkârların konuşmaları yüksek sesle yankılanıyordu. taş duvarlar. Aubrey, Binbaşı'nın öfkesine aldırmadan onları susturmak için ayağı kalktı. Lettie ve Ida ellerinde ikişer elma şarabı testisi, kıkır kıkır gülererek malları yükleyen seyislere bakarken kapıyı açtı.

arabayı dışarı çıkardılar. Ancak Aubrey'nin kapısının sesini duyan hizmetçiler birbirlerine tedirgin bir bakış attılar, reverans yaptı ve hızla ilerledi. Aubrey onları azarlamak için ağzını açtı, sonra aniden kapattı. Sadece kahkahaydı. A biraz elma şarabı.

Aubrey düşüncesizce seslendi, "Lettie! Bekle!"

Çift bulaşıkhanenin yanında sarsılarak durdu. Lettie arkasını döndü, gözleri kısılmıştı. "Evet, Bayan Montford?"

"Bira mahzenindeki fazladan bira fıçısını al," dedi. "Jenks yüklemenize yardım edebilir."

Kızlar sırtıtmaya başladılar ve testilerini alıp kaçıştılar.

Bu, iyi yapılan işler için küçük bir ödöldü, Hasat Panayırı'na katılmak ve köyde piknik yapmak için

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Yeşil. Aubrey sadece bir günlüğüne evde yalnız. O aldırmadı. Hizmetçiler çalışmıştı.

Cardow'u eskiden olduğu gibi zarif ve düzenli bir yer haline getirmek çok zordu.

Ve Iain'i sonsuza kadar  ımartamazdı, değil mi? Neredeyse sekiz yaşındaydı. Bay Jenks ve karısı, ba  bahçıvan ve a  ı, onu torunları gibi severlerdi. O zamanlar Iain'in hayatında bir erkek etkisi olması önemliydi. Ayrıca, Iain'in gerçekten de gidebilecek kadar iyi olduğuna dair kendine güvence verdi. Crenshaw  yle demişti.

Tam o sırada koridora bir gölge d  t  ve Aubrey ba ını kaldırdığında Simpson ve Verney'nin yıkım i lerini denetlemesi için gönderdikleri genç adam Bay Brewster'ı gördü.

Batı kulesinden geriye kalanlar. Açık hava için giyinmi ti ve  apkası elindeydi. "Panayıra mı gidiyorsunuz, Bayan Montford?"

Aubrey gülümsedi. "Hayır, Bay Brewster. Birileri bu i lerle ilgilenmeli, biliyorsunuz."

Brewster sırttı. "Böyle güzel bir günde sizi evde kalmaya ne tür şeyler ikna edebilir?"

Aubrey tereddüt etti. "Birinin Binbaşı'nın kahvesiyle ilgilenmesi gerek." Kulağa  nemsiz bir bahane gibi geliyordu ama  atoyu boş bırakacak değildi. "Ve biri de kapıyı açmak için burada olmalı."

Bunun  zerine Brewster ba ını geriye attı ve güldü. "Hadi ama Bayan Montford! Burada olduğum bir hafta boyunca bu  an tek bir nota bile  almadı."

Aubrey kızardı. "Ben gidemem," diye tekrarladı. "Ama gitmelisin. Ayrıca tüm işçilere izin verdim, yani ta ınızı taşıyacak kimse yok."

"Nasıl isterseniz, hanımefendi." Brewster gülümseyerek şapkasını kafasına geçirdi, geniş meşe lentonun altından eğildi ve arabanın yüklendiği bailey'e çıktı.

Aubrey biraz üzgün bir halde oturma odasına döndü. O ve Bay Brewster ne balık ne de kümes hayvanıydılar.

Pevsner dışında, ikisi de en yüksek Cardow'daki rütbeli personel ve diğerleri onlara saygıyla davrandı. Ne yazık ki Pevsner'e daha az saygı gösterildi ve bu durumdan kendisi de sorumlu tutuldu. Aubrey'nin gelişinden önce, gevşek bir gemi yönetmiş ve personelle olan ilişkilerinde bir aşinalık hissinin oluşmasına izin vermişti.

"Anne, ben hazırım," dedi arkasından gelen küçük bir ses.

Aubrey döndü ve siyah bir yığının içinde diz çöktü. Iain'i kendine doğru çekmek için bombazine. "Oh, ne kadar iyisin Bak!" dedi onu nazikçe kucakladıktan sonra. "Şimdi, çok iyi bir çocuk olmalısın, Iain. Bay Jenks'e dikkat et ve sakın-"

"Biliyorum," diye araya girdi çocuk. "Aşırıya

kaçma." "Evet," dedi kız sessizce. "Aşırıya

kaçma, aşkım."

Aubrey alışkanlıkla bir elini saçlarında gezdirdi ve gözlerinin içine baktı. Babasının gözlerine. Kız kardeşi Muireall'ın gözleri de. Masmavi Farquharson gözleri, evlerini kaplayan eski portrelerde tekrar tekrar görülüyordu. Cragwell Court'taki galeri. Hiç görmeyeceğini düşündüğü kasvetli İskoç yüzleri ve şimdi asla göremeyeceği Onları tekrar görmek, her şeye rağmen onları özlemişti. Ama Aubrey bir anlık sıla hasretini bastırdı.

Iain onun yüzündeki hüzünlü ifadeyi görmüştü. "Ben iyiyim," dedi ısrarla. "Gerçekten, anne, iyiyim."

Aubrey kendi yeşil gözlerini kapattı ve dudaklarını onun alnına bastırmak için öne doğru eğildi. Yüce Tanrım, o

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

düşündüm. Bana hâlâ bebek gibi kokuyor. Ve sonra, yanağına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra, lain acele ediyordu-

Aslında topallayarak Bay Jenks'in biraları doldurduğu güneşli bailey'e girdi.

Çok geçmeden hizmetkârlar ve battaniyeler, sepetler ve fiçılarla dolu arabaları hızla uzaklaşmaya başlamıştı. Aubrey son uşağın bailey kapısını kilitlemek için duraklamasını ve sonra köy yolunda gözden kaybolmasını izledi. Biraz üzgün bir şekilde ağır kapıları kaldırdı ve kapanana kadar geriye doğru yürüttü, sonra da tahta çubuğu kaydırarak sabitledi.

Çubuk yerine otururken sert bir gümbürtü çıkardı ve Cardow Kalesi birdenbire yok olmuş gibi göründü. Bir an sonra Aubrey duygularını bir kenara itti ve Mutfaklar. Bu yeni hayatında kendine acımaya ayıracak zamanı yoktu. Saat on bire geliyordu, Binbaşı'nın kahve saati gelmişti ve bugün, Tanrı yardımcısı olsun, bu şerefi ona bahşedecekti.

Mutfaktan güney kulesine uzun bir yürüyüş mesafesi vardı ve Binbaşı'nın odası üç kat yukarıdaydı. Aubrey kapısına vardığında biraz nefessiz kalmıştı. Sinirleri de gergindi. İnindeki aslanı sakallamaktan hoşlanmıyordu. Ama kapıyı üstünkörü çaldıktan sonra içeri girdi, tepsiyi yatağının yanına bıraktı ve kalın kadife perdeleri geri çekmek için odaya geçti.

Güneş odayı ısıtırken Binbaşı'nın yatak perdelerinin arkasından küfrettiğini duyabiliyordu. Bu hiç hoşuna gitmemişti.

Her sabah kahve ve kızarmış ekmek ısrarı küçük bir rutindi ama yine de Cardow'a geldiğinden beri onu zorladığı bir şeydi. Ne de olsa yemek yemesi gerekiyordu.

"Günaydın Binbaşı," dedi neşeyle. "Kahveniz sıcak. Lütfen oturun ve için."

Bir küfür daha savurdu, ardından öğürme ve öksürme nöbetleri başladı. "Sen, ha?" dedi kelimeleri tükürerek. "

Beni yine rahatsız etmeye mi geldin?"

Aubrey onun bir önceki akşam yaşadıkları korkunç tartışmayı hatırlamayacağını umuyordu. "Diğerlerinin Hasat Panayırı'na gidebileceği konusunda anlaşmıştık, efendim," dedi. "Hatırlamıyor musunuz?"

"Evet, evet, şeytan seni alsın!" diye homurdandı, sağlam eliyle yatak perdelerinin bir tarafını geri çekti. "I'

"Ben bir ayyaşım, aptal değil."

Binbaşı geceliğinin içinde doğruldu ve ona baktı güvensizce. Dün gece özellikle sarhoştı ve bugün daha da kötü görünüyordu, eğer böyle bir şey mümkünse. Cildi soluktu ve vücudu kemiğe kadar incelmış olmasına rağmen karnı şişmişti. Daha da kötüsü, akşam yemeğinden bir lokma bile yememişti, ki bu da tam olarak neden tartıştıklarını.

Aubrey ellerini önünde kavuşturdu. "Kahveyi iç, Lütfen," dedi kararlı bir şekilde. "Ve bugün tostunu gerçekten yemelisin. İsrar ediyorum."

Binbaşı yüzünü buruşturdu. "Bugün tostunu yemelisin!" diye mırıldandı titiz bir falsetto ile. "

Bayan Montford, sizin bu evde bir hizmetçi olduğunuzu, benim olmadığımı hatırlatmama gerek var mı? İstediğim zaman istediğim şeyi yerim. Ve ellerini aç. Dindar görünüyorsun. Bir kadının dindar görünmesine katlanamam."

Aubrey ellerini açtı ve ona acımasızca baktı. "Binbaşı, hem içmeye devam edip hem de yemek yemeyi reddedemezsiniz." uyardı. "Kendine daha iyi bakman için sana yalvarıyorum. Senin için endişeleniyorum."

Nefesinin altında özellikle iğrenç bir küfür mırıldandı. "Binbaşı Lorimer, lütfen konuşmanıza dikkat edin."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Lorimer'in yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Dikkat et dil!" diye kükredi. "Tostumu ye! Tanrım, ne sefil bir hayat." Sonra, sağlam kolunun bir darbesiyle tepsiyi standından çıkarıp zemine yerleştirdi.

"Oh!" Çok geç, Aubrey ileri atıldı. Tencere halının üzerine devrilmiş, koyu kahverengi lekesi yayılmıştı. Tost, marmelat, tereyağı; hepsi sıırılsıklam olmuştu.

"Buyurun Bayan Montford," dedi küçümseyerek. "Tost ve kahvenin icabına bakıldı."

Aubrey hızlı ve öfkeli hareketlerle tepsiyi düzeltti ve tabaklarla gümüşleri tepsiye geri koymaya başladı. "Onlar Kesinlikle hayır," diye karşılık verdi. "Şimdi doğruca aşağıya inip bir tepsi daha hazırlayacağım.

Ve bu sefer haşlanmış yumurta
getiriyorum." "Lanet olası bir yumurta
istemiyorum!"

Aubrey halının üzerindeki pozisyonundan ona karanlık bir bakış fırlatarak, "Peki, onu yiyeceksin," dedi. "Yoksa Tanrı şahidim olsun ki, mahzendeki bütün viski şişelerini kanalizasyona boşaltır ve koca bir bacakla geri dönerim.
"Öğle yemeğiniz için kuzu eti - ki evet, onu yiyeceksiniz."

Bu boş bir tehditti ama Aubrey'nin aklına daha iyi bir fikir gelmiyordu. Tepsiyi kaldırdı ve ayağa kalkarak Binbaşı'nın Yüzü öfkeyle titriyordu. "Buna cesaret edemezsin!" diye hırladı. "Viskime dokunursan, Tanrı şahidim olsun, seni görürüm.
bir karakter olmadan kovuldu!"

Ama yapmayacaktı ve artık ikisi de bunu biliyordu. Onun gitmesini istemiyordu. Hayır, pek sayılmaz. Tüm huysuzluğuna rağmen
arkadaş olmuşlardı. Hüzünlü bir iç çekişle tepsiyi bir kenara bıraktı ve öne doğru eğilerek onun güzel elini tuttu.

"Lütfen efendim, tartışmayalım." Onun elini okşadı ve gülümsemeye çalıştı. "Bu sadece hizmetkârları üzmeye yarar.

Dün gece birbirimizi öldürebileceğimizden çok korktular."

"Ama hizmetçiler burada değil, değil mi?" dedi huysuzca.
"Hepsi köye gittiler."

Aubrey omuz silkti. "Bazı günler bizi köyden duyabiliyorlar."

Ses tonundaki bir şey onu yatıştırmış olmalıydı. Hırçınlığı eridi ve yaşlılık lekeleri olan elinin tersini ağzına sildi. "Pekâlâ," dedi yenilmiş gibi. "Lanet yumurtanı getir. Sanırım denemem gerekecek."

"Teşekkür ederim efendim," dedi, gidecekmiş gibi hareket ederek. "Tereyağını da ısıtacağım, tam istediğiniz gibi."

Birden elini sıkıca kavradı ve ona tuhaf, neredeyse kaçamak bir bakış fırlattı. "Aubrey," diye homurdandı. "Nerede bu çocuk?"

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Bu onun Hristiyan adını ilk kullanışı değildi ve garip bir şekilde, her seferinde bakışları cam gibi ve biraz da şaşkın oluyordu. "Affedersiniz, Binbaşı?" dedi nazikçe. "Kimi istiyorsunuz?"

"Çocuk! Çocuk!" dedi sabırsızlıkla. "Sadece bir tane var, değil mi?"

Aubrey'nin kafası karışmıştı. Binbaşı Iain hakkında hiç konuşmazdı. "Jenks, Iain'i fuara götürdü."

"Ah." Binbaşı dudaklarını büzdü ve birden kendine geldi. "Iain, evet. Betsy, kule çöktüğünde bir kaburgasının kırıldığını söylüyor."

Iain bir kaburgadan fazlasını kırmıştı ama Aubrey dilini ısırıldı. "Gerçekten de efendim."

"Humph." Binbaşı başlığını çıkarıp altındaki kırışmış saçları kaşıdı. "O zaman bana şu uşak kutusunu getir," dedi. sonunda dedi ki. "Hayır, hayır, kabarcıklı olan, tahta olan. Tuvalet masasının üstünde."

Aubrey onu buldu ve yatağa taşıdı. Açtıktan sonra Binbaşı cep saatini altın zincirinden çekip çıkardı ve Aubrey'nin eline bıraktı. "Al," dedi, sesi her zamankinden daha hırçındı. "Bunu çocuğa ver."

Aubrey ona baktı. Bu şey avucunda bir taş gibi ağır duruyordu ve kesinlikle som altındı. "Neden, Binbaşı, mümkün değil-"

"Buna imkan yok!" diye araya girdi Binbaşı. "Onu çocuğa verin, lanet olsun."

Aubrey bir an için onu inceledi. Sağlam gözünün beyazı sarıydı, burnu şişkin ve damarlarla doluydu. Yüzündeki deri kemiklerinden gevşekçe sarkıyordu. "Bunu neden yapıyorsunuz, efendim?"

Binbaşı kaşlarını çattı. "Jenks çocuğun beni düşen kayalardan uzaklaştırmaya çalıştığını söyledi," diye homurdandı.

"Gerek yok tabii ki. Ben iyiydim. Yine de çok cesurdu. O saat bana baban ve adamlarından bir hediye idi. Toulouse'dan sonraki yaz. Artık ona ihtiyacım yok."

"Efendim, yapamam." Aubrey karşılık vermeye çalıştı ama Aubrey onun elini itti. "Dediğiniz gibi, ben sadece bir hizmetkârım," diye itiraz etti. "Böyle bir şeyi kabul edemem."

"Sana vermedim, değil mi?" diye hırladı. "Çocuğa verdim. Lanet şeyin kasasında büyükbabasının alayı kazılı. Çocuğun bunu almasını istiyorum."

Aubrey dudağını ısırıldı. "Pekâlâ," dedi sessizce. "Ama bir şartla."

"Oh?" diye meydan okudu. "Peki bu ne olabilir?"

"Yarın Crenshaw'ı içeri almayı kabul etmelisin," diye cevap verdi. "İyi değilsin. Onu görmeli ve ne isterse yapmalısın. Benim şartım bu."

Bir an için Binbaşı'nın çenesi yine titredi ama kızgınlıktan mı yoksa hastalıktan mı, bilemedi. "Güzel!"
sonunda tükürdü. "Eğer bana bir faydası olacağını düşünüyorsanız, o piçi buraya getirin."

Yarın bana uyar. Hadi onu çaya davet edelim! Belki biraz da piquet oynarız." Başını geriye attı ve kahkahalarla güldü.

Aubrey bir başka anlaşmayı daha tatmin edici bir şekilde yaptıktan sonra saati cebine attı. "Teşekkür ederim, efendim," dedi sertçe. "Yumurtanızı getirdikten sonra Crenshaw'a bir not yazacağım."

"Siz de öyle yapın Bayan Montford," dedi küçümseyerek.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Aubrey kapıya doğru döndü ama Binbaşı'nın sesi elini kapı kolunun üzerinde tutmasına engel oldu. "Aubrey, bekle."

Döndü. "Evet, Binbaşı?"

"Sen ve çocuk-" diye başladı, alaycılığı aniden kaybolmuştu. "Her şey yolunda, ha? Burada olduğunuzu kimseye söylemediniz mi?"

Başını iki yana salladı. "Hiç kimse, efendim."

Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi başını salladı. "Peki saati çocuğa verecek misin?"

"Evet, Binbaşı," diye cevap verdi omzunun üzerinden.

"Eninde sonunda." "Eh? Sonunda?"

Aubrey gözlerini kaçırdı. "Şu anda bazı şeylerin ona söylenmesi için çok genç, efendim," diye idare etti. "Ona çoğunlukta olduğu saati vereceğim. Bu olur mu?"

Lorimer onaylar gibi bir şeyler homurdandı. Aubrey bir eliyle tepsiyi dengede tutarak kapıyı kapattı.

Iain'in çoğunlukta olduğunu düşündü, pirinç kapı koluna bakarak. Yüce Tanrım. Çok uzaktaydı. Ama yine de çok yakındı. Hem de çok yakın. Dönüp boş koridorda ilerlerken saat cebinde ağır ağır sallanıyordu.

Üçüncü Bölüm

Tanrılar Kimi Severse Genç Ölür

Sabahın erken saatleri Lord Walrafen'in ofisinde her zaman en telaşlı zamanlardı. Kâtipler, ulaklar ve siyasi dalkavuklar, yasal dosyalar, yasa teklifleri ve acil görevler taşıyarak içeri girip çıkıyorlardı, çünkü İngiltere'nin soylularının çoğunun aksine Walrafen siyasetle uğraşmıyordu. Yemek yer, uyur, ve politikayı soludu.

O bir güç simsarıydı. Bir koalisyon kurucusuydu. Ve tartışmalar için bir paratoner.

Walrafen, Avam Kamarası'nda görev yaptığı süre boyunca hiçbir oturumu kaçırmayan tek akran olma özelliğine sahipti. Babasının unvanını aldıktan sonra, aynı şeyi Lordlar Kamarası'nda da yapmaya devam etmişti. Ve Mart ayında, Peel'in Katoliklerin özgürleşmesine ilişkin meşhur dört saatlik konuşmasının tamamında uyanık kalarak gerçek bir zafer kazanmıştı.

Walrafen sözde bir Muhafazakârdı, ancak birkaç kişiden fazlası onu sahiplenmeyi umursamıyordu. Ancak hepsi ondan korkuyordu.

Walrafen işine geldiğinde kaba, kibirli ve Makyavelist olabiliyordu. Ancak Walrafen'le ilgili asıl sorun konuşulmaktan çok fısıldanırdı, çünkü o, Tanrı korusun, bir liberaldi - ya da bir Muhafazakâr ne kadar liberal olabilirse

Whitehall'un ortasında boyunduruk altına alınıyordu. Kont, İngiltere'nin çok fazla suçluyu astığına inanıyordu.

çok fazla fakiri aç bıraktı. İrlandalıları kollarını açarak Parlamento'ya kabul etmek istiyordu ve hatta o karanlık, kibirli Yahudi sonradan görme Benjamin Disraeli ile birlikte edebiyat salonlarına katıldığı bile görülmüştü. O da aynı siyasi hedeflerinde de cesurdu. Her şey oldukça şok ediciydi.

Walrafen kimseyi şok etmeyi umursamıyordu. Ama bu sabah boş vakti yoktu ve aklını kurcalayan bir sorun vardı.

Kişisel nitelikte bir sorun, Walrafen için en kötü sorun türü. Bu yüzden rutin işlerini mekanik bir hassasiyetle yerine getirdi, masasının üzerine dizilmiş on belgeyi imzaladı ve ardından bunları sırayla eski iş adamı Wortwhistle'a itti.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Teşekkür ederim lordum," dedi Wortwhistle her birinin ardından, gümüş gözlüklerinin burnundan aşağı inmesine neden olan gıcırtilı bir selam vererek.

Hepsi imzalandığında, kapının önünde kuyrukta bekleyen haberciler rahat bir nefes aldı.

Kâhya Smythe onları sırayla içeri aldı, böylece her biri Lord Hazretleri'nin dikkatini acilen çekmesi gereken şeyi sunabilecekti. Walrafen'in gözleri her bir belgeyi hızla gözden geçirdi, birkaç kelime edildi, sonra tekrar mekanik imza atıldı ve haberci Whitehall'a ya da her nereden geldiyse oraya geri döndü.

Wortwhistle ofisinde gözden kaybolurken Walrafen uşağına, "Sıradaki Smythe," diye seslendi.

Smythe boğazını temizleyerek listesini açtı ve bir adım öne çıktı. "Öncelikle lordum, Sör James Seese aşağıda. St. Petersburg'daki yeni cerrahi tesislerin açılışına katılıp katılmayacağınızı öğrenmek istiyor.

Thomas üç buçukta mı?"

"Evet, çeyrek saat önce onunla buluşacağım."

"Evet, lordum." Smythe listesini gözden geçirdi. "İkinci olarak, Leydi Kirton yarınki Nazareth Cemiyeti toplantısına ev sahipliği yapıp yapamayacağınızı soran bir not gönderdi. Binbaşı Lauder-wood gut hastalığına yakalanmış."

Walrafen kâtibine döndü. "Bunu not al, Ogilvy, tamam mı? Akşam yemeğine yedi var Smythe, valilerle birlikte. toplantıdan sonra uzun salonda. Leydi Delacourt için kaplumbağa çorbası olduğundan emin olun ve Muhterem Bay Amherst için bir şişe '09 bordeaux bulun."

"Çok iyi, lordum."

Tam o sırada Ogilvy'nin masasında küçük bir saat çaldı. Lord Hazretleri'nin ajandasını kaptı. "Ah! Bir saat içinde Başbakan ve İçişleri Bakanı ile White's'ta öğle yemeği, efendim," diye hatırlattı katibi ona.

"Wellington ve Peel mi? Bunu kabul edecek kadar aptal mıydım?" Walrafen gülümsemeye zorlayarak, giyinmek için yukarı çıkma niyetiyle sandalyesini geriye itti ama beklenebileceği gibi ayağa kalkmadı.

Ogilvy ve Smythe hamile sessizliğinde asılı kaldılar.

Sonunda uşak tekrar boğazını temizledi. "Başka... bir şey var mı lordum?"

Walrafen masasının üzerinde duran kâğıtları dalgınca karıştırdı. "Sabah postası, Smythe," diye cevap verdi. "Hepsi bu kadar mı?"

Uşak şaşkın görünüyordu. "Neden, evet. Öyle."

"Anlıyorum." Walrafen yığını tekrar karıştırdı.

"Başka bir şey bekliyor muydunuz, efendim?" diye sordu Ogilvy istekle.

"Hayır." Walrafen başını salladı ama içini kemiren düşünce bir türlü gitmiyordu. "Hayır, sanırım değil."

Sarsılarak ayağa kalktı ve izin istedi. Ama koridor boyunca ilerleyip merdivenlerden süitine çıkarken, endişesi onu rahatsız etmeye devam ediyordu. Onca mesaj, onca mektup... Ama Mrs.

Montford mu? Son yazışmasının üzerinden iki haftadan fazla zaman geçmişti. Her şey oldukça garipti.

Walrafen, amcası kadını işe aldığından beri neredeyse bir hafta huzur yüzü görmemişti. Ve şimdi de iki haftalık ölüm sessizliği mi?

Adamın tavrı sonunda onu uçurumun kenarına mı itmişti? İş bırakmış mıydı? Elias Amca onu delirtmiş miydi?

Yüce Tanrım. Bilmiyordu. Ve ne kadar üzülse de, bu onu delirtiyordu.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Aniden karar verdi ki onun sorunu yeni bir metrese ihtiyacı olmasıydı. Üvey annesi ve onun yeni kocası için üzölmeyi bırakmalı, hizmetçisini ve onun kanlı mektuplarını düşünmeyi bırakmalı ve özellikle de Cardow ve eski hayatı hakkında acı çekmeyi bırakmalıydı.

Bunun yerine, hayal kırıklıklarını gösterişli bir demimondaine'in kalçaları arasında geçirmesi gerekiyordu. Yvette'i -hayır, Yvonne'u- bıraktığı için neredeyse pişman olacaktı ama kadın onun çalışma saatlerinden şikâyet etmeye başlamıştı.

Belki de Londra nüfusunun yarısının, kendisinin bile tahmin edemeyeceği bir sefalet içinde yaşaması umurunda değildi.

Anlamak. Belki de İngiltere'de çocukların düzenli olarak dövüldüğünü, hapsedildiğini ve üst sınıfın keyfine göre asıldığını hatırlatmak istememişti. Hayır, Yvonne -ya da lanet olası adı her neyse- her zaman şapkasının eldivenlerine uyup uymadığı konusunda daha endişeliydi. Ve Birdenbire yeni bir metresin, son zamanlarda her adımına musallat olan halsizliği azaltmayacağını fark etti.

Malaise mi? Yüce Tanrım, kulağa ne kadar da acıklı geliyordu! Artık annesiz bir çocuk değildi, yatılı okula ya da hizmetçilerin odasına gönderilmişti, böylece babasının onun varlığından rahatsız oldu.

Sessiz bir lanet üzerine Walrafen, giyinip gitme hevesiyle yatak odasının kapısından adeta fırladı. Ama uşağı Bidwell, uşağı odaya girdiğinde sabahlık paltosunu daha yeni çıkarmıştı.

"Lordum," dedi Smythe gergin bir sesle. "Az önce bir haberci geldi-"

"Bırak beklesin," diye tersledi Kont. "Öğle yemeğinde bir randevum var."

"-Cardow'dan," diye bitirdi uşak uğursuzca.

"Cardow'dan mı?"

Walrafen, Bidwell'i ve yeni kravatını elinin tersiyle itti. Smythe çok hasta görünüyordu. "Devam et," dedi daha nazikçe.

"Sorun nedir?"

Smythe kederli bir gülümseme verdi. "Haberler kötü lordum."

Birdenbire Walrafen hayatın ürpertici sezgisel anlarından birini yaşadı. "Bu... Elias Amca mı?" diye fısıldadı.

"Öyle, değil mi?"

"Çok üzgünüm efendim," dedi Smythe sessizce. "Binbaşı Lorimer vefat etti."

"Aman Tanrım." Kısa bir süre için gözlerini kapattı. "Nasıl, Smythe? Ne oldu?"

"Hiç hoş değil lordum," diye mırıldandı. "Yerel sulh hakimi derhal Cardow'a gelmenizi rica ediyor."

Walrafen, Bidwell'e sabırsızca soyunma odasını işaret ederek, "Bunu söylemeye gerek yok," diye cevap verdi. "Ama sulh hakimi mi dediniz? Onun bu olaylarla ne ilgisi var? Bu mu?"

Smythe'ın kaşları daha da çatıldı. "Çok üzgünüm efendim ama görünüşe göre amcanız şüpheli koşullar altında ölmüş."

Walrafen kendini hasta hissetti. Dizlerinin bağı çözüldü. Ve aniden, çok derinden, yalnız. Yüce Tanrım, bu nasıl olabilirdi? Bayan Montford'un üstü kapalı öğütlerini tekrar düşündü. Ama Elias ona her zaman yenilmez görünmüştü.

"Nasıl öldü?" diye fısıldadı.

Hamile sessizliğinde Bidwell'in sandıkları sürüklerken etrafta dolaştığı duyulabiliyordu. "

Vuruldu efendim," dedi Smythe sonunda.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Vurulmak mı?

" İnanamayan Walrafen uşağına odaklanmaya çalıştı. "Nasıl? Kim tarafından? Tanrı adına, onların asıldığını ve doğruca cehenneme gönderildiğini görecekim." İdam cezasına inanmadığını tamamen unutmuştu.

"Bir hırsızın kütüphaneye girdiği ve onu şaşırttığı düşünülüyor."

"Hırsız mı?" dedi Walrafen sertçe. "Cardow'da mı? Kimse cesaret edemez. Ayrıca duvarlar yüksek ve mazgallı, alt pencereler parmaklıklı. İki bailey var ve tüm kapılar kilitli tutuluyor."

"Belki de kilitler açılmıştı, lordum?" Smythe önerdi.

"Bunlar değil," dedi Walrafen acımasızca. "Cardow kanlı bir kale. Kütüphane pencereleri bile 30 feet yukarıda. Hiç kimse -Hiç kimse o kaleye gizlice giremedi. En azından son sekiz yüzyılda."

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı Smythe, görünüşe göre bir tür acımasız sonuç çıkarıyordu.

Ama Kont hemen harekete geçmiş, ceketini giyip kapıya yönelmişti bile. "Başbakan'a haber gönder, Smythe," diye emretti. "Toplantımızı yeniden planlamalıyım. Sir James'i iptal et, Nazareth Cemiyeti'ni ertele ve Curzon Sokağı'ndaki Leydi Delacourt'a bir haberci gönder. Saat te Cardow'a gitmek için hazır olmasını söyle."

Smythe belli belirsiz şaşırmış görünüyordu. "Hanımefendi size eşlik edecek mi?"

"Yapmak zorunda kalacak," dedi Walrafen acımasızca. "Uğraşmam gereken korkunç bir iş var, misafirler, yemekler ve Tanrı bilir başka nelerle ilgilenmem gerekecek. Ne de olsa hâlâ onun baldızı. Hâlâ bu eve karşı bir görevi var. aile."

Elbette sonunda Cecilia görevini yerine getirmekten memnun olmuştu. Walrafen uzun zamandır üvey annesinin kendisine ihtiyaç duyulmasından ve Lorimer ailesinin bir parçası olmaktan hoşlandığını biliyordu ama nedenini sadece Tanrı biliyordu. Babasıyla evliliğı sırasında, onların etrafında döndüğü bir ark haline gelmişti ve babasının ölümünden sonra da akrabalarının çoğuyla iletişim halinde kalmıştı. Daha da önemlisi, ufak tefek kavgalarına rağmen Walrafen ve Cecilia uzun zaman önce çok iyi arkadaş olmuşlardı. Hiç yoktan iyidir, dedi kendi kendine. Ve şimdi onun yardımına ihtiyaı vardı.

Bu yüzden, kadın Hill Street'e çeyrek saat erken varıp batıya doğru uzun bir yolculuğ çıkmaya hazırlandığında kendini çok rahatlamış buldu. Elbette Delacourt da ona eşlik ediyordu, Walrafen bunu bekliyordu.

Cecilia ile evli olsaydı, onu gözünün önünden ayırmazdı. Ayrıca Cecilia bazen kendini yaramazlıkların içine atabiliyordu.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Toplamda dört araba vardı, ikisi bagaj ve hizmetkârlarla yüklüydü. Diğerlerinden bir tanesi kendisi ve Genç Ogilvy, bir diğeri de Lord ve Leydi Delacourt için. Yolculuk sona yaklaşırken bile bitmez tükenmez görünüyordu. Daha da kötüsü, Walrafen henüz Cardow'a varmamıştı bile ve şimdiden bu lanet yerden ayrılmak istiyordu. Mümkünse yarın.

Ama Tanrı adına, amcasının katilini daha da çok istiyordu. Cardow'u öldürse bile ona tahammül etmenin bir yolunu bulacaktı. Belki yakın değillerdi ama Elias özünde iyi bir adamdı. Kralı ve amcası için her şeyini feda etmişti. bir ülke. Katilinin cezasız kalması düşünülemezdi. Tanrı adına, bu adil değildi. Ve adalet onun en ateşli davası değil miydi? İngiltere'nin yoksullarına bir nebze olsun adalet getirebiliyorsa, amcası için de bunu yapabilir miydi?

Walrafen gözlerinin ardında sıcak bir ıslaklık hissettiğinde şok oldu. Pişmanlık onu ağırlaştırdı. Yüce Tanrım! Elias'ı Londra'ya davet etmekten yıllar önce vazgeçmeli ve ona orada emir vermeliydi. Cardow'u kapatmalı ve ona başka seçenek bırakmamalıydı. O zaman belki de bunlar olmazdı. Walrafen acımasızca bu düşüncüyü uzaklaştırdı. Bu asla işe yaramazdı. Elias çok inatçıydı.

Ne yazık ki, vardıkları öğleden sonra Bristol Kanalı sisle kaplanmıştı. Somerset'te sis iç kesimlere doğru yayılmış, tarlaları, ormanları ve köyleri kalın gri bir yünle kaplamış ve Walrafen'in kötü bacağının şeytan gibi ağrmasına neden olmuştu.

Cardow Tor'un eteklerinde sola, dik kale yoluna döndüler, her araba hendek köprüsünün üzerinden gümbürdeyerek geçerken yavaşlıyordu.

Dikkatini dağıtmak için vagonun penceresinden yukarı baktı ve batı perdesini seçmeye çalıştı kalenin duvarı. Onu göremiyordu. Ah, ama oradaydı, kalın ve değişmez, başının üzerindeki sisin içinde bir yerlerde belirliyordu. Ve bu sefer oradan kaçmak mümkün olmayacaktı.

Daha sonra Walrafen, sis olmasaydı batı kulesinin korkunç, ağzı açık harabesini hemen fark edeceğini anlayacaktı. Ve birinin -belki de Pevsner'in- hizmetkârları avluda son derece resmi bir şekilde sıraya dizdiğini görecekti.

Ama o yükseldikçe karanlık daha da koyulaştı ve arabası barikonun altından geçip porte cochère'in altı yerine avlunun ortasında durduğunda Walrafen kapıyı açtı ve elini uzattı Bastonuyla arabacısına ders vermeye niyetlenmişti. Sonra aşağı indi ve iki uzun hizmetli sırasını gördü dönen sisin içinde duruyorlardı. Kasvetli siyah ve sert kolalı beyaz keten giysiler içinde, Ogilvy ile aralarından geçerken gözleri düşük, ağızları gülümsemeden, mükemmel bir uyum içinde ikişer ikişer eğildiler ve reverans yaptılar.

Ön kapıda uşağı duruyordu, kolu yas siyahıyla sarılmıştı. "Evinize hoş geldiniz lordum."

"İyi günler, Pevsner," dedi. "Gördüğüm kadarıyla her şeyi yoluna koymuşsunuz."

Ama Walrafen aslında uşağına bakmıyordu. Bakıyordu. Onun yerine yanındaki uzun boylu, ince kıza baktı. Aklına kız kelimesi geldi, çünkü narin ve söğüt gibiydi ve henüz gençliğin allığını biraz-çok az-geçirmişti. Donuk siyah elbisesine rağmen, boğazı o güne kadar gördüğü en saf kaymaktaşı tonundaydı. Yüz kemikleri keskin ve

Çok güzeldi. Pevsner kadar uzun boyluydu, kumral saçları kasketi tarafından neredeyse örtülmüştü ve geriye doğru o kadar sıkı toplanmıştı ki acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Ama tüm çabalarına rağmen bir hizmetçiye hiç benzemiyordu.

Walrafen dikkatle Pevsner'e baktı. Uşak kendine geldi. "Lordum, Bayan Pevsner'i takdim etmeme izin verin.

Montford," dedi. "Neredeyse üç yıldır bizimle birlikte."

Bayan Montford, saraydaki bir sosyete kızı kadar derin ve zarif bir şekilde reverans yaptı. Omuzları geriye çekilmiş, omurgası bastonu kadar dikti. "Cardow Kalesi'ne tekrar hoş geldiniz lordum," dedi,

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

sertleşerek son heceyi yuvarladı. Ama ona bakmadı. Bunun yerine, onun içinden baktı. Bu onun öfkesini alevlendirdi, çünkü sinirleri bozulmuştu.

"Bayan Montford," diye tersledi. "Size hitap ederken yüzüme bakarsanız çok daha iyi anlarız."

Bunun üzerine tüm vücudu kaskatı kesildi. "Affedersiniz lordum," dedi soğukkanlılıkla. "Öyle olduğunuzu fark etmemiştim."

Walrafen onun gözlerinin içine baktı ve orada gördüğü şeyle anında sarsıldı. Nefret. Şiddetli ve katıksız olan bu nefret, bakışlarını yeşilin neredeyse kutsal olmayan bir tonuna çevirmişti. Bir an için kelimelerle boğuştu ama bakışlar kaybolmuş, yerini itaatkâr bir hizmetkârın duygusuz maskesine bırakmıştı ki Walrafen kısa süreliğine kafasının karıştığını hissetti.

Bunu tamamen hayal etmiş olmalıydı. Cardow onu her zaman tedirgin ederdi. "Evet, Bayan Montford, ben kesinlikle Şimdi size hitap ediyorum," dedi, sopasını Pevsner'e doğru iterek ve eldivenlerini çıkararak. "Yarım saat içinde çalışma odamda görüşürüz, lütfen."

"Nasıl isterseniz lordum." Kadının sesi derindi, güzelce ayarlanmıştı ama yine de adamı rahatsız ediyordu. Sonra kadın tekrar reverans yaptı, yavaş ve kasıtlı bir şekilde, sanki ona meydan okuyormuş gibi bakışları onunkilerden hiç ayrılmadı. Ya da ona meydan okurcasına. Ama ne yapmak için?

Walrafen Cecilia'nın arkasından geldiğini, yanından geçerken yaşlı hizmetkârları okşayıp mırıldandığını duyabiliyordu. Onlar da gevezelik ediyorlardı, artık o kadar asık suratlı ve süslü değillerdi. "Bayan Montford," dedi sert bir sesle. "Bunlar rahmetli babamın dul eşi, şimdi Leydi Delacourt ve kocası Lord Delacourt. Rahat etmelerini sağlayacaksınız."

Cecilia uşağın kolunu okşuyordu. "Ne kadar muhteşem her şey görünüyor, Pevsner. Ama şimdi hizmetçileri rutubetten içeri getir. Evet, işte iyi bir adam. Merhaba, Bayan. Montford, değil mi? Cardow'un yeniden düzgün bir hizmetçiye sahip olduğunu gördüğüme ne kadar sevindim."

Walrafen yorum yapmadan, hatırladığı gibi görünen eve doğru ilerledi. Balmumu ve sabun kokusu ona saldırdı; eski moda temizliğin rahatlatıcı kokuları. Ama bunu geç de olsa hatırladı, gençliğinden kalma bir anıydı. Buraya yaptığı son iki ya da üç kısa ziyaret sırasında Cardow temiz olmaktan çok küf kokuyordu ve... yani biraz perişan görünüyordu.

Arkasında Cecilia, Bayan Montford'a önceki gece kaldıkları hanın korkunç eksikliklerinden bahsediyordu. Walrafen'in gözleri ışığa alışmaya çalışıyordu. kasvet. Hevesli ve biraz da endişeli bir şekilde

giriş holünden geniş, tonozlu büyük salona geçerek bakışlarını eski yerde gezdirdi. Ama bir şey olması gerektiği gibi görünmüyordu. Bir şeyler eksikti. Ve sonra aklına geldi. Tanrım, duvar halıları gitmişti! Gözleri bir boş duvardan diğerine geçti. Ve sonra daha kötü bir şey gördü.

Nefesini sesli bir şekilde içine çekmiş olmalıydı. Birden Cecilia yanında belirdi. "Ah, Giles! Eski portremi buraya astığını bilmiyordum." Ama Cecilia ilk kez aklından çıkmıştı. Bakışları onun portresine değil, tam karşısında asılı olan portreye sabitlenmişti.

Yüce Tanrım, annesi on yedi yaşında kıyaslanamayacak kadar güzeldi. Gençliğinin baharında, gözleri hâlâ sonsuza dek sabitlenmiş bir mutluluk beklentisiyle parlıyordu. Ama bu beklentiler pek gerçekleşmemişti, Öyle miydi? Gerçekten de, eskiden olduğu şeyle şimdi olduğu şey arasındaki tezat onu hâlâ keder içinde bırakıyordu. Ve tüm güzelliğine ve onu sevmesine rağmen, Walrafen onun portresinin burada, o kadar hor gördüğü bu yerde asılı olduğunu görünce öfkелendi.

Bu evlilik onun iradesi dışında düzenlenmiş, sefil bir hataydı. Ve doğru ya da yanlış, tüm sevgisini ve ilgisini tek çocuğu olan Giles'a vererek kocasına bunun bedelini ödetmişti. Hayır. Hayır,

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Annesinin Cardow'da yaşamaktan başka çaresi yoktu. Babası ceza olarak ona o sefil yeri terk etmesini yasaklamıştı. Ama Tanrı'ya şükür, onun da bir seçeneği vardı. portresinin nereye asılacağı konusunda.

"Bayan Montford," dedi, sesi ölümcül derecede yumuşaktı.
"Buraya gelin."

Hizmetkârlar şimdi etrafına üşüşmüştü. Bavullar içeri getirilip tasnif edilirken herkes aynı anda konuşuyordu. Walrafen belli belirsiz, kapıdan gelen yolu kapattığını fark etti.

"Bayan Montford!" Bu sefer kükredi. "Buraya gelin!"

Bir anda tüm hizmetkârlar donakaldı. Bakışlarını portreden ayırmasa da dirseğinde aniden bir sıcaklık hissetti.

"Evet, lordum?" dedi hizmetçisi soğukkanlılıkla.

"Bu portre," dedi. "Bundan siz mi sorumlusunuz?"

"Bundan sorumlu mu?" Sesi neredeyse küçümser gibiydi.
"Aslında evin tamamından ben sorumluyum, yani-"

"Oh, lanet olsun, kadın!" diye araya girdi. "Onu buraya astırdın mı astırmadın mı?"

Cevabı hızlıydı. "Evet," dedi. "Karar bana aitti."

Giles bakışlarını onunkilere çevirdi ve sabitledi. "Yarım saatlik erteleme az önce on dakika oldu, hanımefendi," diye tersledi. "Benimle çalışma odamda buluşun."

Ona bir hizmetkâr için dikkate değer bir küçümsemeyle baktı.
"Ama elbette lordum."

Bayan Montford tam on dakika sonra çalışma odasına girdiğinde Ogilvy Walrafen'ın masasını düzenlemeye başlamıştı bile. Kont, genç adamın kendisine attığı acıyan bakışı fark etmemiş değildi.

Hizmetçiye doğru. Walrafen'in için için kaynayan öfkesi onu tanıyan herkes için aşikârdı. En kötüsü de neden kızgın olduğunu tam olarak bilmemesiydi.

Kısmen portreydi. Kısmen, bu yer; bu ev, ve onun anıları. Ve kuşkusuz bunun bir parçası da oydu. Sessiz, zarif bir şekilde çok güzeldi. Bunu pek beklemiyordu ve nedense zarafeti onu çıldırtıyordu. Üst avluya bakan yüksek pencerelerin yanında onu bekledi.

"En azından hızlısın," dedi cep saatini kapatırken.

"Evet," dedi basitçe. "Her zaman. Nasıl yardımcı olabilirim lordum?"

"Öncelikle, Bayan Montford, bana bazı gizemleri açıklayabilirsiniz." Bu bir rica değildi.

Odaya sadece birkaç adım girebilmişti. Yine de çenesini bir parça kibirle kaldırdı. "Portreyle ilgili olarak mı lordum?"

Walrafen çenesinin seğirdiğini hissetti. "En baştan başlayalım, madam," dedi. "Flaman duvar halılarına ne oldu acaba? Üç yüz yıl boyunca Cardow'un büyük salonunda asılı kaldılar ama şimdi eve geldiğimde ortadan kaybolmuş olduklarını görüyorum. Ve onların yerinde, depodan çıkarma izniniz olmayan bir portre var. Onu istiyorum. hemen taşındı."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Bayan Montford onun beklediği gibi duraksamadı. "Annenizin portresini bir saat içinde kaldırtacağım," dedi. sakince. "Ve evet, duvar halıları enfes, ama onlar

küflenmiş ve yıkılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Fareler onları ele geçirmiş ve bazı köşelerini kemirmişlerdi."

"Mice-?"

"Ben geldiğimde ev onlarla doluydu," diye açıkladı. "Bu yüzden duvar halıları tamir için Flanders'a geri gitti. Birkaç ay önce size tahmini bir fiyat sunmuştum."

Öyle miydi? Muhtemelen, su toplamıştır.

Ama Bayan Montford hâlâ konuşuyordu. "Uşaklar annenizin portresini kaldırırken, Leydi Delacourt'un portresinin de indirilmesini ister misiniz?"

Evet, biliyordu. Ama artık bu çok garip bir iş olacaktı. Cecilia onu çoktan görmüştü. "Bırak onu," diye tersledi. "Ama annemin portresini indir ve... ve sandığa koy. Orada asılı durmasını istemiyorum. Daha doğrusu, demek istediğim, ayrılırken onu da yanımda götürmek istiyorum."

Yalan söylüyordu ve o da bunu biliyordu. Hâlâ mağrur ve görkemli görünüyordu; omuzlarını, dekolteli bir balo elbisesi giymiş bir hanımefendinin yapacağı gibi sıkıca dikmişti. Ama Bayan Montford konumuna uygun bir giysi giymişti; siyah bir elbise. boğazına kadar uzanıyordu. İnce belindeki zincirden bir anahtarlık sarkıyordu ve vahşi renklerdeki saçları siyah dantel bir başlıkla örtülüydü.

"Onu hemen sandığa koyduracağım." Sesi soğuk ve kontrollüydü. "Başka bir şey var mı lordum?"

"Ah, gerçekten de var," dedi suratsızca. "Geçmiş yıllarda bu odaya güney kanadından geçip batı merdiveninden çıkmak gibi basit bir yöntemle ulaşmaya alışmıştım. Ama şimdi yolumu kalaslar ve brandalarla kapatılmış buluyorum. Bu bir

Kanlı bir karmaşa, hanımefendi ve bunun bir an önce temizlenip taşınmasını istiyorum."

"Taşındı mı?" Sesi keskindi, soğukkanlılığı gitmişti.

Walrafen kafatasına bir acı saplandığını hissetti. Parmak uçlarını şakağına dayayarak, "Buraya gelmek için hizmetkârların odasından geçmek zorunda kaldığım beş dakikalık yolu takdir etmedim, madam," diye tersledi. "Biz kısa bir süre sonra misafirlerimiz gelecekti. Tadilat yapmak için çok uygunsuz bir zamandı. Daha da kötüsü, bunu yapmak için izin istediğinizi hatırlamıyorum."

Gözlerindeki yeşil nefret parıltısı geri gelmişti. "Tadilat falan yok," diye tersledi. "Sadece kazılar var."

"Pardon?"

Yüzü öfkeyle gerilmiş gibiydi. "Batı kulesi çöktü."

Walrafen, köstekli zincirinden çılgınca sallanan cep saatini düşürdü. "Affedersiniz?" dedi tekrar.

"Batı kulesi," diye tekrarladı, sanki bir embesile hitap ediyormuş gibi. "Yıkıldı. Bu konuda hiçbir şey yapmadığınız halde ne bekliyordunuz?"

"Hiçbir şey yapmadığım zaman mı?" diye kekeleydi. "Ama yapacağını söylemiştin-"

"Sana beş mektup yazdım," diye araya girdi, yeşil gözleri artık sadece yarıktı. "Ve hepsi de benim için zaman kaybıydı. Şimdi geçit her iki taraftan da kapatılmak zorunda kaldı - sana rahatsızlık vermek için değil

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Lordum, daha ziyade hizmetkârlarınızı düşen molozlardan korumak için. Sırada neyin çökeceğini ancak Tanrı bilir."

Walrafen onun sözlerini tam olarak özümseyememişti ama Bayan Montford'a haddini bildirme zamanının geldiğini biliyordu. "

Hanımfendi, ses tonunuz hiç hoşuma gitmedi," dedi.
"Personelimle ilgilenmediğimi mi ima ediyorsunuz?"

Besbelli sinirlenmiş olan Bayan Montford ellerini havaya kaldırdı. "Yüce Tanrım, hiçbir şey anlamıyor musun? İnsanlar orada çalışıyor olmalı! Çocuklar orada oynuyor! Güvenli değildi.

Aslında, hala güvenli değil.

Şimdi, gerçekten bu bariyerlerin kalkmasını istiyor musunuz?"

Son sözlerinde zengin bir ima vardı. "Ama bana tekrar yazmalıydın," dedi. "

Yine de yapmadınız. Neden?"

Bayan Montford şimdi bastırılmış bir öfkeyle titriyordu. "Daha fazla tartışmaya gerek yok," diye tersledi. "Size bunun dengesiz olduğunu açıkça söyledim. Şimdi doğa kendi akışına bıraktı ve kule kendiliğinden yıkıldı. Taşları temizletiyorum ve geçitleri ördürüyorum."

"Ama bu kabul edilebilir bir şey değil," diye mırıldandı Walrafen. Yüce Tanrım, dileği gerçekleşmek üzere miydi? Cardow da mağara mı? Birdenbire istediği şeyin bu olmadığını anladı. "O kule olmadan kalenin simetrisi bozulacak."
devam etti. "Ve bir uçtan diğerine gitmek için çeyrek mil yürümek gerekecek."

Kaşları sertçe kalktı. "Yani yeniden inşa edilmesini mi istiyorsunuz?" "Kesinlikle," diye yanıtladı.

Bayan Montford sanki onu kovuyormuş gibi başını sertçe eğdi. "Baylara haber vereceğim.

Simpson ve Verney hemen."

Simpson ve Verney mi? Lanet olsun, mimarlar! Ancak o zaman son mektubundaki yalvarışını hatırladı. Lütfen efendim, yıkalım mı yoksa onaralım mı? Tek dileğim bütünüyle bahçıvanlardan birinin üzerine çökmeden önce bir karar verilmesi....

Walrafen kendini biraz hasta hissetti. Küstahlığı kabul edilemezdi, evet. Ama Tanrım, onu gerçekten de görmezden gelmişti.

Ve bu kez ortaya çıkan karmaşa onun normal yeteneklerinin biraz ötesindeydi. İyi bir ev kadını olabilirdi ama bir taş ustası olduğu söylenemezdi. "Bayan Montford?"

Aniden durdu, eli çoktan kapı kolundaydı. "Evet?"

"Umarım... yani, umarım kazada kimse ölmemiş ya da yaralanmamıştır?"

"Kimse öldürülmedi." Sesi son kelimedede biraz garip bir şekilde takıldı.

"Güzel," dedi.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Bu çok iyi."

Sözsüzce gitmek için döndü.

Ancak Walrafen onun gitmesine izin vermekte isteksizdi. Onun nesi vardı böyle? Ve neden kadına bu kadar sert davranıyordu? Bugüne kadar tek suçu açık sözlü mektupları ve Cardow'a ve kontluğa karşı görevlerini yerine getirmesi için durmaksızın yaptığı girişimlerdi. Ve onu görmezden geldiğinde, batı kulesi mükemmel bir ne ile sonuçlanabileceğinin bir örneği?

Keskin bir sesle boğazını temizledi. "Bayan

Montford?" Kadın tekrar arkasını döndü. "Evet,

lordum?"

"Henüz görevden alınmadınız." Sesindeki soğukluğu biraz olsun gidermeye çalıştı ama işe yaramadı. "Kısa süre içinde gelmesini beklediğiniz misafirler hakkında sizi bilgilendirmek istiyorum."

Bayan Montford cebinden bir kâğıt çıkardı, odayı geçti ve kâğıdı ona verdi. Elleri dikkatini çekti, ince ve yetenekli görünüyordu. Gerçekten çok güzellerdi. Ve titremiyorlardı da. "Rektör ve ben bir liste hazırladık," dedi.

Walrafen bakışlarını onun ellerinden ayırdı ve gözlerini kâğıtta gezdirdi. Bath'dan teyzesi Harriet ve ailesi. Büyükannesinin tarafından bir büyük amca. İki Galli kuzen.

Sadece altı satır okuyarak, Amerikalılar dışında sahip olduğu tüm akrabalarını sıraladı. Kabaca boğazını temizledi. "Bu... oldukça eksiksiz görünüyor."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi alaycı bir tavırla.

Walrafen ellerini meşgul etmek için saatini tekrar açıp körlemesine baktı. Yine merak etti, acaba bu kadın -Bu aldatıcı derecede narin görünümlü yaratık amcasının sevgilisiydi. Ama ne fark ederdi ki? Neden umursuyordu ki?

Bayan Montford sabırsız bir ses çıkardı. "Başka bir şey var mı lordum?"

Bir şekilde başını sallamayı başardı. "Evet, Leydi Delacourt burada olduğu sürece ev işlerinde ondan talimat alacağınızı söylemek istiyorum," diye cevap verdi. "Ona hâlâ buranın hanımıymış gibi davranacaksın. Bu şekilde davranmak istemiyorum.

Programlarla, yemeklerle, kimin nerede uyuyacağıyla ya da insanların ne zaman gelip gideceğiyle uğraşmak istemiyorum. Yapacak daha önemli işlerim var."

"Evet, lordum."

"Ve siz de onu eski odasına yerleştireceksiniz." Bayan

Montford tereddüt etti. "Ana süit mi?"

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Evet."

Hızla odayı geçti ve kapı kolunu tuttu. "Çantalar çoktan alındı."

"O zaman hemen harekete geçin."

Ona kibirle baktı. "Şimdi Betsy'yi arıyorum." "Tamam."

Elini umursamazca salladı.

Zili çaldı, sonra bakışlarını onun yüzüne çevirdi. "Hangi odalarda kalacaksınız?"

"Umurumda değil," dedi hızla. "Ogilvy'ye yakın bir yer." "Kuzey kanadındaki eski süitiniz mi?"

Walrafen başını salladı. "Hayır," dedi. "Evin o kısmından hoşlanmıyorum. Ayrıca, soyunma odamdaki ölü kurbağalar meselesi var. Belki onlar da bana musallat olmak için bekliyorlardır." Sonuncusunu nefesinin altında söyledi.

Bayan Montford'un ağzında bir mizah belirtisi gördüğünü sandı. "Çin yatak odası o zaman?" dedi. "Yakınlarda."

"Tamam."

Tam o sırada hizmetçilerden biri ürkek ürkek odaya baktı. Bayan Montford kapıya döndü. "Lütfen uşaklara Lord ve Leydi Delacourt'un bavullarını büyük süite taşımalarını söyle, Betsy," dedi. "Lord Hazretleri, Leydi Delacourt'un Çin yatak odası."

"Evet, hanımefendi." Hizmetçi şaşkın ama itaatkâr görünüyordu.

"Ve işiniz bittiğinde," diye devam etti Bayan Montford, "gidin natürmort odasına girip çayırotu ve

Lord Hazretleri için keklik üzümü. Nasıl olduğunu hatırlıyor musun?" "Evet, hanımefendi." Betsy aceleyle uzaklaştı.

"Bir tisane!" dedi Walrafen. "Tanrı aşkına ne için?"

Bayan Montford ellerini birbirine kavuşturmuş sinir bozucu bir şekilde ilkeldi. "Başınız ağrıyor," dedi. "Ve sol bacağınızı tuttuğunuzu sanıyorum."

Walrafen homurdandı. "Yeterince iyiyim," dedi. "Ve ben doktorumun bitkisel çayları onaylamayacağından oldukça eminim."

"Oh, bundan hiç şüphem yok." Son kelimesinde yine bir aksan sezdi. "Ama meadowsweet büyük miktarda salisin içerir."

Kendine olan güveni onu çileden çıkarıyordu. Başı ve bacağı konusunda haklı olmasından nefret ediyordu. "

Salisin," diye homurdandı. "Hiç duymadım."

"İltihabı hafifleten bir madde," diye yanıt verdi. "Romatizmaya çok iyi gelir."

"Tanrım, kadın, romatizmam yok!" "Elbette yok, lordum."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Walrafen şu anda kendisiyle dalga geçildiği izlenimine kapılmıştı ve bu hiç hoşuna gitmemişti. "Bayan Montford,"

sıkıca söyledi. "Elimizdeki işe geri dönelim. Amcam nerede yatıyor?"

"Yaldızlı Salon'da," diye cevap verdi. "Hemen taşınmasını mı istiyorsunuz?"

"Pardon?"

"Genel olarak, bu binanın yerleştirilmesinden hoşnut görünmüyorsunuz.

Bu evdeki her şey," dedi sakince. "Amcanızın başka bir yere taşınmasını istiyorsanız, bunu da sağlayacağım."

Walrafen ani bir keder dalgasını bastırmaya çalışarak, "Hayır," diye karşılık verdi. "Hayır." Onun taşınmasını istemiyordu. Onu canlı istiyordu, lanet olsun. Canlı, sağlıklı ve evin etrafında tepinmesini, homurdanıyor ve küfrediyordu. Ama Bayan Montford bunu da düzeltemezdi, değil mi?

"Yaldızlı Salon büyük bir odadır." Giles devam etmek için kendini zorladı. "Saygılarını sunmak için gelen çok kişi var mı?"

"Somerset'in yarısı," dedi. "İki kez."

Evet ve çoğu da kederli olmaktan çok meraklı, diye düşündü Giles. Hizmetçisi de öyle düşünüyordu.

Kadının sesindeki belli belirsiz şüpheciliği duyabiliyordu. Ona tekrar baktı, bu kez yüzünü gerçekten inceliyordu.

Kadından ne anlam çıkaracağını pek bilmiyordu.

Çok uzun süre sessiz kalmış olmalıydı. Bayan Montford tekrar boğazını temizledi. "Başka bir şey var mı lordum?"

"Evet, Bayan Montford, var," dedi. "Sormayı unuttum, kaç yaşındasınız?"

"Kaç yaşındasın?" diye yankılandı. "Otuz yaşındayım lordum."

Giles ona şüpheci bir gülümseme verdi. Yalan söylediğinden emindi. Ama bu onu neden ilgilendiriyordu ki?

Bu işi ya yapabiliirdi ya da yapamazdı. "Teşekkür ederim, Bayan Montford," dedi aniden. "Gidebilirsiniz."

"Teşekkür ederim lordum," dedi sert bir

sesle. "Peki ya Bayan Montford?"

Dönüp ona baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Şu anda hepimizin büyük bir baskı altında olduğunun farkındayım," diye devam etti. "Bu nedenle, şu anda hepimizin bana karşı takındığın kibirli tavrın. Ama gelecekte, işiniz ne kadar mükemmel olursa olsun, personelimizin küstahlığına müsamaha göstermeyeceğimi lütfen unutmayın. Anlaşıldı mı?"

Yüzü yine duygusuz bir maskeye dönüşmüştü. "Oldukça açık, efendim."

Walrafen aniden yalnız kalmak istedi. Keder ve kaybın ağırlığını hissediyordu. Neredeyse ezici bir görev duygusuyla da. Ve Bayan Montford, kızgın yeşil gözleriyle çok fazla şey görüyordu. Çok zeki, çok açık sözlü ve en önemlisi de çok güzeldi. Hiç de onun istediği gibi biri değildi.

bekliyordu. Rahat edeceği bir şey değildi. Gerçekten de, kadını başından savmak için can atıyordu. Ama yine de yapamazdı. Cardow'un ona ihtiyacı vardı. Üstelik bir ev dolusu misafir bekliyorlardı. Tanrım, aile görevi ne lanet bir sarmaldı. Bir yangına şaşmamalı- Londralı radikallerin nefes alan kalabalığı Cardow'daki hayattan daha az korkutucu görünüyordu. Ve düşününce, Max onun cesur olduğunu düşünüyordu!

"Teşekkür ederim Bayan Montford," dedi sonunda. "Gidebilirsiniz."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Bayan Montford'un yanında ağzını açmayan kâtibi, yüzünde meraklı bir ifadeyle onun gidişini izledi. "Ogilvy, bir saat içinde amcamın doktorunu görmek istiyorum," dedi genç adama masasının yanında katılarak. "Ve yarın ilk iş rektörle."

"Peki ya yerel J.P., efendim?"

"Kim, Higgins mi? Onu da yarın için programlayın."

Ama Ogilvy'nin kafası karışmış gibiydi. Walrafen ihtiyar Wortwhistle'ı özlemeye başlamıştı ama adam en iyi yaylı arabada bile saatlerce oturamayacak kadar çelimsizdi. "Ogilvy, kafan karışmış gibi görünüyorsun."

Ogilvy'nin gözleri kapıya sabitlenmişti ama şimdi işverenine döndü. "Şey, sadece şu hizmetçi," diye kararsızca başladı. "Bayan Montford. Sizce nereli?"

Walrafen, Ogilvy'nin paketinden yeni çıkardığı bir yığın mektubu aldı. "Kuzeyden, topluyorum," dedi dikkati dağılmış bir halde. "Newcastle."

Ogilvy kaşlarını çattı. "Hayır," dedi sessizce. "Hayır, hiç sanmıyorum." Walrafen tek kaşını kaldırdı. "Onu tanıyor musun?"

Ogilvy başını salladı. "Hayır, ama ses-" diye başladı. "Hayır, ses değil. Aksan. İskoç aksanı.

Soluk ve üst sınıf, eminim. Ama yine de..."

Walrafen'a göre Whitehall'un kuzeyindeki her yer ayın arka yüzü de olabilirdi. "Evet, her neyse," diye mırıldandı, yazışma yığınını karıştırırken. "Söylesene Ogilvy, bu taziye mektupları nasıl bu kadar çabuk geliyor? İnsanın aklı almıyor, değil mi?"

"Gerçekten de öyle lordum," diye onayladı genç adam. "Oldukça şaşırtıcı."

s

p

a

c

e

Lord Walrafen'in çalışma odasından çıktıktan sonra, Aubrey Kapıyı usulca kapattı, tıpkı tüm personele hatırlattığı gibi. Görmeleri gerekiyordu, görülmemeleri değil. Hissetmek için para almıyorlardı. Öyleyse neden kalbi boğazında merdivenleri körlemesine çıkıyordu?

Çünkü az önce neredeyse hayatını mahvediyordu. Çenesini kapalı tutamaması yeterince kötüydü. Bu da çalışma odasının dışında, öfkesini dizginleyecek kadar uzun süre duraklamak zorunda kaldı. Ve Bay Ogilvy'nin masumca söylediği sözlere kulak misafiri olacak kadar uzun bir süre. Aksan. İskoç. Zayıf ve üst sınıftan, emin olmak için...

Kontun cevabını duymak için beklememişti. Sıkı kontrolü bozuldu. Öfkesi paniğe dönüştü.

Hiç düşünmeden boş bir koridora fırladı. Dehşet artıyordu. Güçsüzlük ve korku hissi, hepsi

çok tanıdıktı. Kaçmak istedi. Kaçmak. Aniden sarsılarak durdu ve çılgınca belindeki anahtarları karıştırmaya başladı. Bu kadar perişan görünmemeliydi. Görülmemeliydi.

Bir şekilde boş bir yatak odasının kapısını açtı ve sanki şeytan peşindeymiş gibi içeri daldı.

Kapıyı çarparak kapattıktan sonra arkasına yaslandı, avuç içleri sanki arkasından kırılıp açılacaktı gibi sert bir şekilde sert meşeye bastırdı. Yüce Tanrım, işlerin bu kadar kontrolden çıkmasına nasıl izin vermişti? Öfkesinin kendisinden uzaklaşmasına nasıl izin vermişti?

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Binbaşı ölmüştü! Ve şimdi o buraya
Buz gibi gözleri ve küçümseyen ağzı. Endişelenmesi gereken sadece onun küçümsemesi değildi. Sorular da olacaktı. Şüpheler. Ve insanlar-

Her yerde yabancılar var. Birisi onu tanıyabilir. Ya da lain.

Ah, neden Lord Walrafen ile tartışmaya cüret etmişti ki? O anda kovulmadığı için şanslıydı. lain ona bağımlıydı! Aubrey yataktan bir minder kaptı ve ağzına bastırarak soluk soluğa kalan nefeslerini bastırdı

Vücudunu. Oh, Tanrım. Oh, Tanrım. Sakinleşmek zorundaydı. Çocuğun iyiliği için, başa çıkmalıydı. Başını dik tutmalıydı. İşine devam etmeliydi.

Çenesini kapalı tutmalıydı. Kısacası, kibirli Walrafen Kontu'nu memnun etmek için ne gerekiyorsa yapmalıydı - bu onu öldürse bile - çünkü artık her şey değişmişti.

Binbaşı ölmüştü. Cardow artık onun sığınağı değildi.

Dördüncü Bölüm

Manzaralı Bir Oda

Giles, o öğleden sonra geç saatlerde çalışma odasına giren beyefendiyi gördüğüne memnun olmuştu. Çocukken birlikte oynadığı yuvarlak, kıvrıkcık saçlı delikanlıya benziyordu. Geoffrey Crenshaw, gömleğinin kuyruğunu zorlukla içeri sokmuş ve ceketinin manşetinde koyu bir kan lekesi olduğu halde aceleyle odaya girdi. Artık zayıf ve köşeli olan Crenshaw, elinde deri bir çanta, omuzlarında ise dünyanın yükünü taşıyordu.

"Bu kadar geciktiğim için özür dilerim," dedi doktor, boş elini uzatarak. "Seni evinde görmek güzel Walrafen."

Giles doktoru bir sandalyeye oturttu. "Seni kötü bir zamanda mı yakaladım?"

Crenshaw sıırttı. "Jack Bartle keskin bir tırpanla talihsiz bir karşılaşma yaşadı ve çok fazla bira içti."

itiraf etti. "Ama mesajınız acil olduğunu söylüyordu, ben de dikişlerini attım ve doğruca buraya geldim. Çok özür dilerim, Walrafen, amcanla olan şu iş hakkında. Böyle bir Trajedi. Annenizin cenazesinden bu yana burada iki hafta bile geçirmediniz ve şimdi amcanızın cenazesi için geri döndünüz. Seni eve getiren ölüm olduğu için üzgünüm."

Giles pencereye doğru yürüdü ve tekrar geri döndü. "Burası evim değil, Crenshaw," dedi sessizce. "Ama mecbur olduğumda geliyorum. Görevimi yapıyorum."

Crenshaw kısa süreliliğine rahatsız görünüyordu. "Walrafen, biz eski dostuz," dedi sonunda. "Çocukken burada harika zamanlarımız oldu. Annen burayı sevmezdi, biliyorum ama gerçekten o kadar kötü mü?"

Kont ellerini anlamlı bir şekilde kaldırdı. "Şuraya bak Crenshaw," diye homurdandı. "

Burada onun için hiçbir şey yoktu. Genç ve güzeldi, hayat doluydu. Bu kasvetli eski şato.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Deniz, sis, mutlak izolasyon - Tanrım, bu onun hayatını emdi."

"Sana sahipti," dedi Crenshaw. "Sen onun hayatıydın."

"Evet, babam da bunu ondan almaya kararlıydı, değil mi?"

"Birçok erkek çocuk okula gidiyor, Giles," dedi doktor yumuşak bir sesle. "Bu onun dünyasının sonu olmak zorunda değildi."

Giles pencereye döndü ve gözlerini karanlığa dikti. "Bu trajediyi çözemeyiz Crenshaw,"

dedi. "Dikkatimizi intikamını alma umudumuz olan kişiye çevirelim."

"Evet, elbette," diye kabul etti. "Söyleyin bana, nasıl yardımcı olabilirim?"

Giles eski dostunun Elias'ın ölümüyle ilgili görüşlerini duymak istiyordu. Crenshaw iyi bir doktordu, tıpkı ondan önceki babası gibi. Giles onu severdi. Ona güvenirdi.

Konyak eşliğinde Crenshaw, Elias'ın öldüğü öğleden sonra şatoya nasıl çağrıldığını anlattı. O gün Hasat Panayırı'nın olduğu gün Cardow'un uşaklarından biri, içkinin etkisiyle biraz daha kötüleşmiş bir halde, avazı çıktığı kadar Binbaşı'nın öldürüldüğünü haykırarak köye doğru koşmaya başlamıştı.

Crenshaw çantasını kaptığı gibi tepeye, kaleye doğru koşmaya başlamıştı ama hiç umut yoktu. Yerel halk Polis memuru ve sulh hakimi de hemen arkasından gelmişti. Kütüphane pencereleri açıktı, gün sıcak olduğu için bu şaşırtıcı değildi. Kalenin hiçbir yerinde zorla girildiğine dair bir işaret yoktu.

Giles her şeyi anlamakta zorlanıyordu. "Crenshaw, amcamı gerçekten kim buldu?"

Doktor tereddüt etti. "Sanırım Bayan Montford."

"Silah sesini duydu mu?"

Crenshaw konyağına baktı. "Köydeki eğlenceyi yanlış anladığını tahmin ediyorum. O fark etti

çay tepsisini aldığı anda öldürülmüştü." "Yüce

Tanrım!"

Crenshaw sandalyesinde öne doğru eğildi. "Ama bunun bir önemi yok Walrafen," dedi sert bir sesle. "Göğsünden vurulmuştu. Hiç şansı yoktu."

"Sandık mı?" Giles brendisini bir kenara bıraktı ve nefes alışını sakınleştirmeye çalıştı. "Geoff, sence... Yani, kesinlikle o yaptı. değil..."

Crenshaw başını salladı. "Böyle bir şeyi fısıldama bile şey," diye uyardı. "Ne tür konuşmaların başlayacağını çok iyi biliyorsun. Ayrıca, hiçbir silah bulunamadı."

Giles bir elini saçlarının arasından geçirip düşündü. "Ama sağlığı nasıldı? Umutsuzluğa kapılmış olabilir mi?"

Crenshaw, "Sağlığı berbat durumdaydı," diye itiraf etti. "Karaciğeri şişmişti. Cildi sarılık olmuştu. Gittikçe kötüleşiyordu ama yine de tedaviyi reddetti. Ama askerler, özellikle de Lorimer gibi cesur olanlar, kendilerini öldürmezler. Bunun onursuzluk olduğu düşünülür."

"Evet, elbette," dedi Giles. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Crenshaw garip bir takırtıyla bardağını yere bıraktı. "Artık bunu düşünmeyi bırak," diye emretti. "Yap

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Kraliyetin onun her şeye el koymasını mı istiyorsunuz?"

Kont hüznle gülümsedi. "Bir kahraman olarak sahip olduğun dışında pek bir şeyi yoktu."

Crenshaw iki elini de anlamlı bir şekilde açarak, "En değerli şey de bu değil mi?" diye sordu. "

Üzerine doğru dürüst bir Hristiyan duası bile okunmadan gecenin köründe bir mezara atılmayı hak etmediği kesin. Burası kuşkulu, geri kalmış bir köy, Giles. On yıl geçmedi, hala intihar edenleri kalplerine kazık saplayarak kavşaklara gömüyorduk. Bırakalım kilise Binbaşı'ya uygun bir cenaze töreni düzenlesin, gerisini de polis düşünsün."

Giles içini çekti. "Cinayet olduğundan emin misin?"

Crenshaw, "Silah yokken ve ev boşken başka ne olabilir ki?" dedi. "Birileri Hasat Panayırı'nı fırsat bilerek -belki de Çingeneler- kolay yoldan para kazanmayı düşündü. Elias'ı bilmiyor olmalılar."

Giles ona boş boş baktı. "Ev boş muydu?"

Crenshaw tereddüt etti. "Bayan Montford fuar için herkese bir gün izin vermişti."

"Bu çok tuhaf." Giles bunu düşündü. "Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

Doktor yine tereddüt etti. "Herkes kadar iyi olduğunu söyleyebilirim," diye cevap verdi. "O... oldukça mesafeli.

Tavizsiz, belki. Ama çok yetenekli. Bunu görmek için sadece bu eve bakmanız yeterli.

O gelmeden önce burası bir domuz ahırındı-" Crenshaw'ın rengi biraz soldu.

"Bir domuz ahırını," diye bitirdi Walrafen kuru bir sesle. "Evet, biliyorum. Bayan Montford bana düzenli olarak mektup yazıp şikayet ediyordu."

Bir an durakladı. "Burada yarattığı değişiklikler neredeyse nefes kesici, değil mi? Buranın artık gerçekten de bir sıcaklığı var."

Crenshaw sıkıca gülümsedi. "Cardow uzun zamandır İngiltere'nin en önemli mülklerinden biriydi," diye yanıtladı doktor. "Ve sonunda öyle görünüyor. Bunun için övgüyü kimin hak ettiği konusunda kimsenin şüphesi yok."

Kont konyağını dalgın dalgın yudumladı. "Söyle bana Crenshaw, bu kadın hakkında ne biliyorsun? Amcamın metresi mi, yoksa öyle miydi?"

Crenshaw'ın kalan rengi de soldu. "Eminim bu beni ilgilendirmez."

"Evet, evet, ama ne söyleniyor?" diye sordu Giles sabırsızlıkla. "Dediğiniz gibi, burası küçük bir köy."

"Aynen öyle," diye kabul etti, bardağının derinliklerine bakarak. "Bu nedenle, duyduklarınızın yarısına inanamazsınız. Başlangıçta, evet, konuşuluyordu. Yaşlı şeytanla -affedersiniz, Walrafen- arası iyiydi ve sanırım şeytan da ondan hoşlanıyordu, Çünkü onun müdahalelerine katlanıyordu. Ama köyde işi bitiren şey, onun gelişinden kısa bir süre sonra Binbaşının çapkınlık yapmayı bırakması oldu."

"Fahişeliğini mi kastediyorsun?" diye araya girdi Walrafen.

Doktor isteksizce gülümsedi. "Fahişelik, evet. Ve daha çok eve kapanırdı. Ama bunun yaşının ve içkinin onu etkilemesinin bir sonucu olduğunu söyleyebilirim.

Walrafen alaycı bir şekilde gülümsedi. "Korkarım öyle," dedi. "Söyle bana Crenshaw, sulh hakimi ne düşünüyor?"

Doktorun yüzü düştü. "Kim, yaşlı Higgins mi?" diye sordu. küçümseyerek. "Elbette Bayan Montford'dan şüpheleniyor. Kadının bir şeyler sakladığını düşünüyor ve bir yabancıyı yakalamak her zaman en kolaydır, öyle değil mi? O

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

İçine kapanıktır ve bir kiracının ona ihtiyacı olmadığı sürece köyün dışına nadiren çıkar. Bu yüzden Higgins belki de

Binbaşı ile o meşhur tartışmalarından birini yaşadılar ve iş çıkırından çıktı. Ama o yanılıyor Walrafen. Amcanı Aubrey Montford öldürmedi."

Doktorun öfkesi onu şaşırtmıştı. Ve yine de, Giles aynı fikirdeydi. Yeni tanıştığı kadın Böyle bir suçu işleyebilecek kapasitede. Bayan Montford'un cinayet işleyebileceğinden şüphesi yoktu. Ama bu düzgün, sistemli bir cinayet olurdu, halının üzerinde kan lekeleri bırakan ve evi darmadağın eden kontrolsüz bir öfke patlaması değil.

Giles, "Hizmetçime neredeyse vurulmuş gibisin, ihtiyar delikanlı," diye mırıldandı.

Crenshaw çocuksu sırtışıyla göz kırptı. "Ah, belki biraz," diye itiraf etti. "Bana çok yararı oldu. Ama kabul et Walrafen, o nadir bulunan bir güzellik. Ve eğer bir erkek güçlü, yetkin kadınlardan korkmuyorsa, belli bir cazibesi var."

"Fark etmemiştim," diye yalan söyledi Giles. Bayan Montford hakkında kesinlikle karışık duygular besliyordu, değil mi? Onu sinir bozucu buluyordu. Onun sivri dilinden ya da taşıdığı mesafeli kibir havasından hoşlanmıyordu. Ama o

gözlerindeki mizah parıltısını kaçırmamıştı. ölü kurbağalarından bahsetti. Her nasılsa, sesi olmasa da bu onun öfkesini dindirmişti.

Ve Crenshaw haklıydı. Nadir bulunan bir güzelliği vardı. Ama o ince kemikli, kalp şeklindeki yüzü ve ışıltılı yeşil gözleri fazla zeki görünüyordu. Bir de, sanki sergilenmek istiyormuş gibi bir şekilde şapkasının sınırlarından kaçıp duran gür, kıvıllı saçları vardı. Evet, onun Görünüşü onu oldukça şaşırtmıştı. Elias genellikle şehvetli kadınları tercih ederdi.

"Aubrey," diye düşündü. "Bu onun Hristiyanlıktaki adı mı? Bunu bilmiyor olmam ne tuhaf. Higgins'in elinde ona karşı gerçek bir kanıt var mı?"

Doktor yine omuz silkti. "Kıyafetlerinde çok miktarda kan vardı," diye itiraf etti. "Kendi ısrarı üzerine evde yalnız olması gerekiyordu. İddiasına göre, konuştuklarında çok sakindi. Ama Bayan Montford pek de histriyonik bir tip değildir."

Bu kesinlikle doğrudu, diye düşündü Giles. Bu öğleden sonra onunla başa baş mücadele etmiş ve kendi başının çaresine bakmıştı.

Tanıdığı çoğu kadın gibi gözyaşı ya da histeri belirtisi göstermemişti. Öğleden sonraki öfkesi onu en ufak bir şekilde sarsmışa benzemiyordu, hatta onu kovmakla tehdit etmişti.

Bu kaplamayı kırmak için ne gerektiğini merak etti. Onun mu? Yoksa bu bir kaplama mıydı? Belki de kadının çelikten bir omurgadan daha fazlası vardı. Ve belki de, Higgins'in şüphelendiği gibi, bir şeyler saklıyordu. Tam o sırada kapı açıldı. Giles başını kaldırıp Pevsner'ı gördü.

"Affedersiniz lordum," dedi uşak. "Dr. Crenshaw'ın burada olduğunu fark etmemiştim." Walrafen onu geri çağırmadan önce kapıyı yarıya kadar kapatmıştı bile.

"Pevsner, sıkıntılı görünüyorsun."

Gerçekte kâhyanın dudakları sanki yemek masasında ölü bir fare bulmuş gibi onaylamaz bir ifadeyle incelmışti. İçeri girdi, Crenshaw'a temkinli bir bakış fırlattı ve kapıyı kapattı. "Amcanızın cep saatinin kaybolduğunu bildirmekten üzüntü duyuyorum efendim."

"Saati mi?" Giles sabırsız görünüyor olmalıydı.

"Şey, safirlerle süslenmiş som altındı, efendim," dedi uşak savunmacı bir tavırla. "Ve onun için çok değerliydi. Onu her zaman tuvalet masasının üzerindeki vale kutusunda saklardı. Eşyalarını topluyordum ama saat

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

odasında hiçbir yerde bulunamadı. Çalınmış olmasından korkuyorum."

Walrafen iç çekti. Gerçek şu ki, maddi şeylerin Elias için pek bir önemi yoktu. "Bunu Higgins'e bildireceğim," diye cevap verdi. "Çalışkanlığınız için teşekkür ederim."

"Eğer yakında ortaya çıkmazsa," diye uşağa baskı yaptı, "sanırım evi baştan aşağı aramalıyız."

Giles elini sallayarak, "Elbette," dedi. "Al bakalım, Pevsner."

Uşak başıyla onayladı ve gitti. Crenshaw aniden ayağa kalktı. "Daha fazla yardımcı olamayacaksam ben de gideyim mi?"

"Hayır, Crenshaw, teşekkür ederim," dedi Giles, ayağa kalkıp elini uzatarak. Sonra hemen geri çekti. "

Bekle, bir şey vardı. Ogilvy postaları tasnif ediyordu. Size gelen bir mektup karışmış."

Masasına gitti ve posta yığınını karıştırdı. "İşte," dedi ve küçük bir mektubu doktora uzattı. "Ogilvy bunu büyük salondaki yan masanın üzerinde buldu. Görünüşe göre o karmaşada birisi gelen postaları bunun üzerine yığmış."

Crenshaw katlanmış kâğıdı inceliyordu. Crenshaw mührü kırarak, "Bu Bayan Montford'un elinde," dedi. Onun

göz gezdirdi. Rahatlamış bir ifadeyle Giles'a uzattı.

Giles mektubu okurken, "Ne kadar şaşırtıcı," dedi. "Bayan Montford Şatoya gelip amcamı muayene etmenizi istedi mi? Amcamın bunu kabul ettiğini söyledi. Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Crenshaw savunmaya geçerek, "Neden yalan söylesin ki?" diye sordu. "O şey ölümünün sabahında yazılmıştı."

Belli ki ertesi gün hayatta olmasını bekliyordu. Hiç kimse böyle bir şeyi önceden planlayacak kadar zeki olamaz."

Ama Bayan Montford gerçekten de çok zekiydi. Giles bunu ilk elden biliyordu. Yine de Bayan Montford bir katil miydi?

Hayır. "Elbette haklısınız," dedi doktora. "Giderken yanınızda götürün lütfen. Benim yeterince yazışmam var."

Crenshaw sıırttı. "Alaycılığının bozulmadığına sevindim." Sonra Doktor mektubu ceketinin cebine koydu, Giles'ın elini sıktı ve kapıya yöneldi.

"Bekle, Crenshaw!" dedi Giles. "Akşam yemeğine kalamazsın, değil mi? Bath akrabaları yakında gelecek. Açıkçası kendimi sayıca az hissediyorum."

Doktor ona sempati dolu bir bakış fırlattı. "Sabrina, Sarah ve Susan?"

"Sanırım Sylvie, Sybil ve Serena. Yoksa Sandra mı? Birini diğerinden ayırt edemiyorum. Ve tabii ki Harriet Teyze."

Crenshaw yüzünü buruşturdu ve kanlı ceketinin kolunu işaret etti. "Üzgünüm eski dostum," diye cevap verdi neşeyle. "Sadece şık değilim."

Onu gören hiç kimse bunu tahmin edemese de, saat beş olduğunda Aubrey endişeden neredeyse hasta olmuştu. Sadece İşverenini ilk gördüğünde onu aşağılamayı başarmıştı, yakında Cardow'daki ilk resmi yemeklerinin zamanı gelecekti. Lorimer ailesinin yarısı yemeğe katılacaktı.

Aubrey metodik bir şekilde Cardow'un resmi kamaralarında ilerledi ve dikkatli gözlerle yerleri inceledi,

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

mobilyalar ve perdeler. Sık sık bir pili ayarlamak ya da bir çiçek aranjmanını çevirmek için duraklardı.

Her şey mükemmel olmalıydı. Bozulmamış. Zarif. Bu sadece personeli için değil, kendisi için de belirlediği bir hedefti. Walrafen Kontu'na her şeyin kusursuz olması hizmetçisinin sadece küstah değil, aynı zamanda beceriksiz olduğuna da inanıyordu.

Aubrey tüm salonları ve çekilme odalarını bitirdikten sonra devlet yemek salonuna doğru ilerledi. Uşakların masayı hazırlamasından önce hizmetçiler her şeyin son bir kez tozunu alacaklardı. Ancak yaklaştığında kapıların açıldığını gördü. Sesler geliyordu. mükemmel duyulabilir. Çok sesli. Eşiğin hemen ötesinde,

Aubrey durakladı. Betsy'nin odanın arka tarafında, duvarlar boyunca asılı duran aynalı girandolları parlattığını görebiliyordu. Ama Lettie ve Ida o kadar meşgul değillerdi. Pencereilerin önünde durmuş, başlarını birleştirmişler, perdelerin arasından ötedeki bahçelere bakarken dillerini sallıyorlardı.

"Sanırım her zamanki gibi çok güzel," dedi Lettie değerlendirerek. "Hiç böyle bir kızıl saç yığını görmemiştim. Ve Lord Walrafen, o da hâlâ bir afet. Yine de gözlerinin etrafında acımasız bir bakış var, değil mi?"

"Ve Betsy, lord hazretlerinin Bayan Montford'a hanımefendiyi odasına almasını söylediğini söylüyor," diye fısıldadığını duydu Ida.

"Bu tuhaf görünmüyor mu? Bütün bavullar iki kez taşındı."

Lettie homurdandı. "Tanrım, Ida, çimen kadar yeşilsin," dedi. "Ve sen Londra'dan geliyorsun!"

"Ne?" dedi Ida, açıkça hakarete uğramıştı.

Aubrey araya girmesi gerektiğini biliyordu ama ayakları yere yapışmış gibiydi. Tam o sırada Lettie perdeyi bir santim daha geriye çekti. "Diyelim ki Lord Delacourt en iyisi bir gece karısının kapısını sürgüledi."

Lottie devam etti. "Herkes Walrafen'in hâlâ onun peşinde olduğunu biliyor. Şunlara bir bakın, birbirlerine ay gözüyle bakıyorlar."

"Oh, devam et!" dedi Ida. "Bana ay gözlü gibi görünmüyor! Ayrıca, yaşlı lordla evli olan o değil miydi?"

Lettie yine kıs kıs güldü. "Evet, sadece yaşlı lord Bay Giles'ın üzerine yürüdüğü için," diye karşılık verdi. "

Bunu da sırf inadından yaptı. Pisliğin tekiydi, işi olmayan yerleri sürekli mıncıklar ve ellenirdi."

"Sus, Lettie," diye tısladı Ida. "Montford'un bizi yakalamasını mı istiyorsun?"

Aubrey kollarını kavuşturmuş bir halde odaya girdi. "Korkarım artık çok geç," dedi sessizce. "Ida, Lettie, burada neler oluyor?"

Kızlar gözlerini kocaman açarak döndüler. "Bir şey yok hanımefendi," dedi Lettie.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Aubrey, "Bana dedikodu gibi geldi, hem de çok kötü bir dedikodu," dedi. "Burada işiniz bittiyse, eşyalarınızı alın ve aşağıya inin. Uşaklara şarap soğutucularını cilalamalarında yardım edebilirsin."

Hizmetçiler toz bezlerini kapıp bir çift tavşan gibi kaçtılar. Görünüşe göre girandollarla işi bitmiş olan Betsy pencereye yaklaştı ve kovağını yere bıraktı. Odada aniden keskin bir sirke kokusu duyuldu.

Aubrey pencereden dışarı baktı. Lord Walrafen hâlâ kolunda Leydi Delacourt ile resmi bahçelerde dolaşıyordu. Leydi gülüyordu, başını arkaya atmıştı, böylece ölmekte olan güneş en çok saçlarını aydınlatıyordu. çekici bir şekilde. Walrafen de aynı fikirde olmalıydı. Durdu, yakındaki bir çalıdan yeşil bir dal kopardı ve kızın kulağının arkasına sıkıştırdı. Yanağına hafifçe dokundu, yüz ifadesi inanılmaz derecede nazikti. Gerçekten de hoş bir çift olmuşlardı; o kadar hoşlardı ki neredeyse kur yaptıklarını düşünebilirdiniz.

"Kızlar dedikodu yapıyorlardı, Betsy," diye mırıldandı Aubrey, bahçedeki sahneye dalmıştı. "Tatsız şeyler söylüyorlardı. Lord Hazretleri ve Leydi Delacourt hakkında."

Betsy onun yanında pencereye doğru eğildi. "Çoğunlukla doğru olduğunu söyleyebilirim hanımefendi," dedi sessizce. "

Lettie çenesini kapalı tutmalı, doğru. Ama yalan uydurmuyor."

"Ah," dedi Aubrey usulca. "Fark etmemiştim."

Kendini tuhaf bir şekilde rahatsız hissederek perdelerin kapanmasına izin verdi.

O akşam yemekten kısa bir süre önce, Giles'ın Bath'dan gelen akrabaları Cardow'a akın etmiş, yemeği Giles'ın cevaplamak istemediği pek çok soruyla dolu, yavaş ve meşakkatli bir meseleye dönüştürmüştü. Harriet Teyze ve evde kalmış kızları korkunç dedikoduculardı ama kocası Miles sessiz bir fareydi. Tanrı'ya şükür ki, en meraklı soruları anlamsız gevezeliklerle incelikle savuşturan Cecilia ve onunla flört eden kocası

Giles'ın teyzesi ve kuzenleriyle utanmadan, kusursuz bir şekilde servis edilen yedi yemeğin tamamında.

Bu da bir başka şok olmuştu. Giles en kötüsünü beklemişti, çünkü hizmetçiler Elias Amca dışında kimseye bakmaya alışık değillerdi.

herkesin bildiği gibi eksikti. Bildiği kadarıyla, personelinin yarısı hayatlarında hiç masada garsonluk yapmamıştı, ancak mükemmel ütülenmiş masa örtülerinden yemek sonrası içilen şaraba kadar her şey kusursuzdu. Zavallı Pevsner'e güvenilmeyeceğini çok iyi biliyordu. Bayan Montford'un gerçekten de bir ejderha olması gerektiği sonucuna vardı.

Neyse ki yemek sona erdi ve Giles Çinlilerin yatak odasına çekilip telaşlı bir uykuya dalabildi. Şafakta kalktı, sabahlığını giydi ve

kahve için sabırsızlanıyordu. Whitehall'dan bir kurye Gece boyunca bekleniyordu ve Ogilvy'nin incelemesi için bir yığın evrak hazırladığına şüphe yoktu. Bir de saat dokuzda sulh hakimiyle yapacağı toplantı vardı.

Elias'ın katilini bulma konusundaki kararlılığı azalmamış olsa da, bürokratik hantallıkla uğraşmaktan korkuyordu. Ve Bayan Montford bile olsa, çalışanlarından birinin şüpheli olduğunu düşünmek hoşuna gitmiyordu.

Özellikle de Bayan Montford ise.

Bu düşünce onu huzursuzca pencereye götürdü ve ağır kadife perdeleri için gerektirdiğinden daha fazla bir enerjiyle geriye attı. Sis in dağılıp dağılmadığını görmek istiyordu. kalkmıştı, ama perde halkaları neredeyse hiç durmamıştı. uşağı için kükrediğinde şangırdadı. Gözlerine inanamadı. Bidwell zar zor giyinmiş, hâlâ yüzündeki uykuyu silerek içeri daldı.

Giles sadece üç kelime söyleyebildi. "Bayan Montford," diye homurdandı. "Şimdi."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Ama lordum!" diye itiraz etti adamı. "Kabul etmek için giyinmemişsiniz!"

Giles ona döndü. "O lanet olası kahya Bidwell, İngiltere Kraliçesi değil," dedi. "Aşağı in ve onu getir. Hemen."

İki dakika geçmeden Bayan Montford onun yanında, pencerenin önünde durdu. Onun da nefes nefese olduğu fark ediliyordu.

makul olmayan bir şekilde tatmin edici buldu. Sabit bir kolla elini kaldırdı ve camı işaret etti. "Bayan Montford," dedi.

"Eğer bu uçurumdan aşağı bakarsanız, bu lanet olası sisten başka ne görüyorsunuz? Ya da belki de görmemek daha iyi bir sorudur?"

Bayan Montford'un alını kırıştı. "Ben-" diye başladı. "Şey, ben hiçbir şey görmüyorum... yani, lordum, tam olarak emin değilim..."

Giles kolunu indirdi. "Deniz! Deniz!" diye bağırdı. "Denize ne oldu? Elbette, madam, ben Londra'dayken okyanus kurumamıştır, değil mi? Elbette Bristol Kanalı'nı toplayıp Küçük Asya'ya ya da ne bileyim, Allah'ın unuttuğu bir yere göndermediniz mi? Yanılıyorsam düzeltin Bayan Montford, ama burası bir zamanlar güzel manzaralı bir sahil kalesi değil miydi?"

Bayan Montford ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. "Gerçekten mi lordum?" dedi sonunda, yeşil gözleri parlayarak. "Küçük bir gelgit ülkesi için tüm bu drama gerek var mı? Tanrım! bilir-"

"Tanrı'nın bununla bir ilgisi olmadığından oldukça eminim!" Giles, sisin arasından zar zor görünen düz, verimli tarlalara bakarak tersledi. "Ne oluyor hanımefendi? Burası inanılmaz! Akıl almaz! Her ne yaptıysan, hemen geri al. Görüşümü istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Bayan Montford kendini tam on santim yukarı çekti, bundan emindi. "Gayet açık," diye tersledi. "Ama Bay Montford'a söylesem iyi olur.

Bartle ve sekiz çocuğu, yeni evlerini su basmasın diye önce toparlansınlar. Bu haliyle ilk giden o olacak."

Giles bir sonraki söylevi için bir nefes daha çekerken durakladı. "Jack Bartle mı? Neden, o ne yapabilir ki? bununla ne ilgisi var?"

Bayan Montford parmağını pencereye doğru uzattı. "Geçen bahar ıslah çalışmalarıyla genişlettiğimiz kiracı çiftliklerinden biriydi," diye karşılık verdi. "Belki de lordum, drenaj projesinin doğasını ve kapsamını açıklamak için yazdığım da tam olarak anlamadınız?"

Giles elini kaldırdı. "Şimdi, bir dakika bekle-"

Ama Bayan Montford beklemiyordu. "Ya da belki de okuma zahmetine katlanmadığınız mektuplarımdan biriydi?" diye devam etti. "Ama bunun pek önemi yok. Eğer geri alınmasını istiyorsanız, ve kiracılarınızdan en az üçünün -eşleri ve çocuklarıyla birlikte- yerinden edilmesini ve işsiz kalmasını umursamıyorsanız, elbette bunu yapmanın bir yolunu bulacağım. Ne de olsa lordum, ben sizin her isteğinize hizmet etmek için yaşıyorum."

Bu Giles için yeterliydi. "Madam," diye patladı, "benim kaprislerim yoktur."

Kadın ellerini kalçalarının üzerine koyma cüretini gösterdi. "Hangi kelimeyi tercih edersiniz?"

"Buna ne derseniz deyin," diye hırladı. "Ama asla unutmayın, Bayan Montford, benim işimi yapmak için para alıyorsunuz. komutları."

Bayan Montford'un yeşil gözleri alaycı bir şekilde büyüdü. "Bunu seve seve yaparım lordum, yapabildiğim nadir durumlarda Aslında ne yapılmasını istediğinizi tam olarak anlayabiliyorum," diye karşılık verdi. "Ne de olsa bu drenajları sizin istediğinizi sanıyordum. Sen kesinlikle aksini söylemedi."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Kahretsin, böyle bir teklifle ilgili hiçbir şey okumadığını hatırlıyordu. Ama sonra, onun mektuplarını karıştırmaya

başladı,

Sadece esprili kısımları okuyor ve sıkıcı olan ya da Cardow hakkında çok derin düşünmesini gerektiren her şeyi atlıyordu. Drenaj bu iki kategoriye de giriyordu.

Bayan Montford'un parmağı hâlâ pencereyi gösteriyordu. "Sizin sıradan insanların büyük siyasi savunucusu olduğunuzu sanıyordum, lordum," dedi biraz acı bir sesle. "Bu yeni tarlaların kaç kişiyi istihdam ettiği hakkında bir fikriniz var mı? Sadece arazide değil, köyde de? Sizin güzel manzaranız onların geçimine değer mi?"

O anda bir kahve tepsisiyle kutsanmış bir rahatlama geldi. Giles kendine bir fincan doldurdu ve hâlâ dumanı tüten kahveyi yudumladı. Gırtlığından aşağı yuvarlandı, giderken derisini soydu. Lanet manzarasının canı cehenneme! Mesele bu bile değildi. Mesele, artık kendini bu topraklarla, bu evle temas halinde hissetmemesiydi. Değişiklikler onu hayal ettiğinden çok daha fazla rahatsız ediyordu. Bir de hizmetçisinin küstah ağzı vardı. Tanrım, kadını öldürmek mi yoksa öpmek mi gerektiğini bilemiyordu. İkisi de onu sustururdu.

Ne oldu? Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır. Hizmetçiler ev tutmak için para alırlar; metresler ise yaptıkları işi yapmak için para alırlar. Sadece bir aptal ikisini karıştırır. Ayrıca Bayan Montford hayal edilebilecek en kötü şirretti. Bir anlık delilikten kurtuldu.

"Drenajlar!" diye mırıldandı sonunda kahvesini yudumladıktan sonra.

"Bu drenajlar kimin fikriydi ki? Bugünlerde neler olup bittiğini anlayamıyorum. Burada yetkili kim, Bayan Montford? Tüm bu büyük kararları ve büyük teklifleri kim verdi? Bu lanet mülkü kim yönetiyor?"

Bunu bana söyleyebilir misin? Söyleyebilir misin?"

Şaşırtıcı bir şekilde, bu onun yelkenlerini suya indirdi. "Sanırım amcan öyleydi," diye mırıldandı güçlkle.

"Ve ben... yardım ediyordum. Öyle de denebilir."

Giles ona dikkatle baktı. "Domuzların ayın üzerinden uçabildiği de söylenebilir," dedi ve kahve fincanını bir takırtıyla yere bıraktı. "Ama yapmayacağım, değil mi Bayan Montford?"

Bir an için sessizlik üzerlerine çöktü.

"Pekâlâ!" diye tısladı sonunda. "Bu benim fikrimdi. Benim fikrimdi. Ama gerçekten, lordum, para ağaçta yetişmiyor!

Bir mülk kar etmelidir, çünkü her şey söylendiğinde ve yapıldığında, bu bir işten başka bir şey değildir, değil mi? Bakımını yapmamız gereken binalarımız var. Ödenecek maaşlar. Bu kaleyi ayakta tutmak bir servete mal oluyor. Ev çiftliği sürekli modernize edilmelidir. Ekilebilir arazi bizim tek malımız ve aşağıdaki tarlalar Altına dönüştü.

Mülkünüz kârlı değilse bu para nereden gelecek? Sonsuz bir servet kaynağı mısınız? Öyle misiniz? Zamanımı boşa mı harcıyordum? Lütfen hemen söyleyin, ben de oturma odama döneyim ve Krallık Gelene kadar yastık kılıflarını bastırayım!"

Yastık kılıflarını bastırmak mı? Tanrım, sonunda onu sarsmıştı. Gözleri alev alev yanarken ve rengi uçmuşken daha da güzeldi. Ama bunu düşünmeye bile değmezdi. "Kahretsin, ne fark eder ki?" diye mırıldanarak bir fincan kahve daha doldurdu. "Sanırım ben, neredeyse, sonsuz bir zenginlik kaynağıyım. Sadece bunu düşünmek için hiç durmuyorum, hepsi bu."

"İsraf etme, isteme," diye tersledi.

Ona ters ters baktı. "Ne kadar da kâhinsiniz Bayan Montford!" dedi. "Bir dahaki sefere hayatımı ve servetimi adi bir oyun cehenneminde çarçur ederken bunu hatırlamaya çalışmalıyım."

Bir anda yüzünün rengi soldu. "Özür dilerim lordum," diye yutkundu, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Yetersizlikleriniz ne olursa olsun, kimse sizi adil bir şekilde çapkınlıkla suçlayamaz."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Yetersizlikleri mi? Giles neredeyse yüksek sesle gülecekti. Bayan Montford utanmıştı ve o da bundan zevk alıyordu.

"Peki, yaşlı Erstwilder'a ne oldu?" diye sordu sonunda, dudaklarının seğirmesini engellemeye çalışarak. "O değil mi Buralarda emlakçı mı var? Neden bana bu drenaj projeleri hakkında yazmadı?"

Neredeyse içinde bir şeylerin kırıldığını duyabiliyordu. "Buna inanamıyorum!" dedi bir elini alnına vurarak. "Erstwilder ben buraya gelmeden bir ay önce hancının karısıyla kaçmış! Onun yerini hiç doldurmadın!"

Hay Allah. Bu küçük skandal tamamen aklından çıkmıştı. Başka neleri unuttuğunu merak etti. Ama ne önemi vardı ki? Bayan Montford her şeyi biliyordu. Gerçekten de, görüşünün değiştiğini fark ettiği anda içgüdüsel olarak onu çağırmamış mıydı? Neden, ona gitmek hiç aklına gelmemişti? Erstwilder, Pevsner ya da başka bir çalışanı arıyordu, değil mi? Yetki Bayan Montford'daydı ve bunu herkes biliyordu. Onun iyi niyetli ihmali, zayıf, kumral saçlı, kötü gözlü, kahya kılıklı, emlak müdürü kılıklı bir canavar yaratmıştı ve onu dizginlemek için hiçbir şey yapmamıştı.

Giles gülse mi sövse mi bilemiyordu. Kendini kötü bir Fransız komedisinde kapana kısılmış gibi hissetmeye başlamıştı-

Hem de kendi yaptığı bir şey. Ancak hizmetçisi daha kötü bir şeyin içinde sıkışıp kalmış görünüyordu. Hiç şüphesiz

Çok keskin olan dilinden yine pişmanlık duyuyordu.

"Sevgili Bayan Montford," dedi biraz alaycı bir tavırla. "Şu mürver meyveli tentürlerden birine ihtiyacınız varmış gibi görünüyorsunuz."

"Meadowsweet," diye fısıldadı, alnındaki eli gözlerine doğru kayd. "Çayır çiçeğinden bir tisane."

"Evet, her neyse," diye cevap verdi, tepsiyi cömertçe sallayarak. "Buraya bak, bir fincan kahve iç. Bazen baş ağrısına iyi gelir. Ben bilirim."

O sırada Bidwell içeri girdi ve bir şekilde bir fincan daha bulunup kahve dolduruldu. Uşak, Bayan Bidwell'i Montford bir sandalyeye oturdu ve Giles fincanı onun eline tutuşturdu. Ancak onu alırken parmakları sıcak bir şekilde onunkilere dolandı. Aniden gözleri buluştu ve bir sarsıntı Aralarında beklenmedik bir duygu geçti. İlkel bir şey. Metafiziksel. Somut olanın ötesinde bir his ve neredeyse... ne? Bilmiyordu. Ama kalbinin göğsünde attığını hissedebiliyordu.

Bir an için tereddüt etti. Yüce Tanrım, bunu hissetmiyor muydu? O kadar yakındılar ki, yeşil gözlerinin altın rengiyle beneklendiğini görebiliyordu. Teni o kadar inceydi ki, boğazının dibinde nabzının belli belirsiz atışını görebiliyordu. Tatlı ve tanıdık bir şey kokuyordu. Elini çekti ve sertçe yutkundu.

Ona tekrar bakmaya cesaret edebilmesi için uzun bir süre geçmesi gerekti. Ama Bayan Montford hiçbir şey hissetmiyor gibiydi. Kahvesini belli belirsiz yudumluyordu, sanki Onu zehirlemeye çalışıyor olabileceklerinden korkuyordu. Onun bakışlarını tekrar tutmayı reddetti. Bidwell soyunma odasına geri dönmüştü. Yalnız olmaları ne kadar garipti. Bunun gibi. Yine de onun burada olması son derece doğal gelmişti.

Anında. Üzerinde sabahlığı olmasına, yatağını toplamamış olmasına ve yüzünde hâlâ sakal gölgesi olmasına rağmen.

Daha da tuhafı, daha dün tanışmış olmalarına rağmen onu göndermek konusunda isteksizdi. Ama onlar pek Yabancılar, değil mi? Yıllarca yazışmışlardı. Ve garip, açıklanamaz bir şekilde, bundan hoşlanmıştı, değil mi? En azından dikkatini verdiği kısımlar hoşuna gitmişti.

"Bana bakın, Bayan Montford," dedi, kadın fincanını yere bıraktığında. "Açıkçası burada biraz hatalıyım.

Açıkçası, kendimi eğitmemin zamanı geldi. Sanırım en iyisi defterlere bir göz atarak başlayayım. Ev hesapları ve emlak defterleri. Bir şekilde ikisinin de sizde olduğundan şüpheleniyorum. Oturma odası. Will

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Cuma uygun olur mu?

"

Bayan Montford ağzını açtı, sonra tekrar kapattı.
"Muhasebemde herhangi bir usulsüzlük yok lordum," dedi sonunda.

Gergin olduğunu fark etti. Yine ondan bir şey saklayıp saklamadığını merak etti. Amcasının ölümüyle ilgili bir şey olabilir mi? "Ben hiçbir zaman Yanlış bir şey yok Bayan Montford," dedi ses tonunu yumuşatarak. "Ben sadece öğrenmek ve ne durumda olduğumuzu görmek istiyorum. Şimdi, Cuma günü saat iki sizin

programınıza uygun olur mu?"

Bayan Montford sandalyesinden kalkıp kapıya doğru giderken, "Elbette emrinizdeyim," dedi. Bir an için odada sessizlik hüküm sürdü. Sonra yavaşça arkasına döndü ve ona baktı. İçinde bir şeyler değişmişti, gücünü azaltıyordu. "Lordum, sorabilir miyim, beni gerçekten burada tutmak istiyor musunuz?"

"Seni tutmak mı?"

Çok hareketsiz ve solgun görünüyordu. "Evet, yani artık her şey değişti."

Giles hemen gardını aldı. "Şimdi amcamın öldüğünü mü kastediyorsun?"

"Evet. Sanırım."

Ne demek istedi? Artık bir cinayet olduğuma göre Şüpheli mi? Şimdi koruyucum da gittiğine göre? Ama Crenshaw bu eski söylentiye şüpheyle yaklaşmıştı. Ve onun katil olmadığını biliyordu. Yine de iki kere aptal olabilir miydi? Giles tedbirli davrandı.

"Sizi neden işe almayayım Bayan Montford?"

Kirpiklerini indirdi ve yere baktı. "Basitçe... ah, bilmiyorum, belki de evi kapatırsınız diye düşünmüştüm?"

Ve sonra bunu onun yüzünde açıkça gördü. Sessiz endişeyi. Sözsüz yalvarışlar. Küçük bir zamanın o bakışı.

Yuvası saban tarafından bozulmuş bir canavar. Yalvarmak gururunu incitiyordu ama yaptığı buydu -ya da Aubrey Montford'un buna en fazla yaklaşabileceğinden şüpheleniyordu.

Şey, onun cilasının paramparça olduğunu görmek istemişti. Bu en azından bir çatlaktı. Neden bu onu tatmin etmiyordu? Bir an için onun üzerinde sahip olduğu gücü düşündü. Bir geçim kaynağı hediyesi. Para.

Barınak. Yemek. Yüce Tanrım, bu ona hiç keyif vermiyordu. Ve ona borçlu olmak, ona nasıl hissettiriyor olmalı?

Giles boğazını temizledi ve aralarındaki mesafeyi kapattı. "Evin kapatılması söz konusu değil, Bayan Montford," dedi, belki biraz daha yakın durarak akıllıca olandan daha fazla. "Tüm ihtiyaçlarımı karşılayamayacağınızı düşünmeniz için bir neden var mı? Ya da bana herhangi bir şekilde tatmin edici bir hizmet veremeyeceğinizi düşünmenizin bir nedeni var mı?"

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Onu bakışlarını tutmaya zorladı. Bir an için tereddüt etti. "Hayır lordum," dedi usulca. "Benden ne isterseniz elimden gelenin en iyisini yapacağım."

İyi bir cevap, diye düşündü Giles. Ve aklına bazı garip, canlı kavramlar getiren bir cevap. "O halde işine son vermem için bir neden yok, değil mi?" dedi.

Küçük bir reverans yaptı. "Teşekkür ederim lordum." Kadın kirpiklerini hızla kırıştırdı ve Lord ilk kez onun gözlerindeki gerginliği, hatta belki de biraz korkuyu gördü.

"Teşekkür ederim Bayan Montford," diye cevap verdi.
"Gidebilirsiniz."

Elini tekrar kapı tokmağının üzerine koydu, sonra duraksadı.
"Lordum," dedi. "Hâlâ görebiliyorsunuz, biliyorsunuz."

"Pardon?"

Omzunun üzerinden ona baktı. "Deniz," dedi sessizce. "Sis
dağıldığında onu görebilirsin. Gerçekten."

Sadece biraz daha uzakta, hepsi bu." Ve sonra o
Kapıyı açtı, siyah eteklerini düzgünce savurdu ve odayı garip
bir şekilde boş bırakarak gözden kayboldu.

Beşinci Bölüm

Harriet Teyze Arı Kovanına Çomak Sokuyor

Kont o sabah sulh yargıcına, "Buna izin vermeyeceğim," derken buldu kendini. "Personelimden birinin suçlanmasına izin vermeyeceğim, Bay Higgins."

Giles, Higgins'i bilerek çalışma odasındaki masasının karşı tarafına oturtmuştu. Bayan Montford adına neden bu kadar saldırgan bir tavır takındığından tam olarak emin değildi. Kadını çok az tanıyordu.

Higgins sandalyesinde öne doğru kaydı. "Amcanız öldü, lordum," dedi. "Ve ben kimseyi suçlamadım. Ben sadece hizmetçiniz hakkında sorular soruyorum."

Giles masasının üzerinden adama baktı. "Amcamın öldüğünün farkındayım," dedi soğuk bir sesle. "Ve katilinin adaletle teslim edilmesini istiyorum. Bu sizin işiniz efendim. Ama bence Bayan Montford'dan şüpheleniyorsunuz ve onun masum olduğuna dair size güvence veriyorum."

Higgins ağlamaklı bir sesle ellerini açtı. "Lordum, aralarında sert tartışmalar olduğu biliniyor," diye araya girdi.

"Ölümünden önceki gece, bağırışları tüm şatodan duyuluyordu. Kâhyanız bana bir tepsi porselenin kırıldığını bile söyledi."

Giles sandalyesinde arkasına yaslandı ve adamı inceledi. "Sanırım demek istediğimi anlıyorsunuz, Bay Higgins," dedi sakince. "Bayan Montford ve amcam neredeyse her hafta kavga ederlerdi. Bana sık sık mektup yazarak onun sağlığından ve alışkanlıklarından şikayet ediyordu. İçki içerdi çok fazla. Doğru düzgün yemek yemedi. Bu sorunlara neden oldu, evet.

Ama bana öyle geliyor ki kadın onu hayatta tutmaya çalışıyordu, vurup öldürmeye değil."

Higgins isteksizce, "Sanırım bu şekilde düşünülebilir," dedi.

"Ben de tam olarak böyle düşünüyorum," dedi Giles. "Öyleyse başka bir yere bakın, efendim. Daha çok deneyin. Daha derine inin. Dua edin de devam edelim."

Higgins derin bir hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "O zaman ben de bütün Hizmetçilere ne görmüş olabileceklerini tekrar soracağım," dedi. "Köyde yabancıların olup olmadığını tekrar araştıracağım. hakkında. Ama sana söylüyorum, benim

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Lordum, hiç kimse olmadı."

"Dr. Crenshaw Çingenelerden bahsetti."

Higgins üzüntüyle, "Geçen Michaelmas'tan beri Somerset'in bu bölgesinde hiç Çingene olmadı, lordum," dedi. "

Dahası, Çingeneler insan öldürmez. Hırsızlık yaptıkları, dolandırıcılık yaptıkları ve hırsızlık yaptıkları söylenir ki bu doğru olabilir de olmayabilir de. Ama kesinlikle kırsalda cinayet işlemek için dolaşmazlar."

Giles, Elias'ın tanıdığı biri -herhangi biri- tarafından öldürüldüğünü düşünmeye dayanamıyordu. "Ama ya katilin niyeti sadece bir şey çalmaksa?" diye sordu. "Ya Elias Amca'ya kazara rastladılarsa?"

Higgins omuz silkti. "O zaman içeri nasıl girdiler? Ve silah nereden geldi?"

Giles boşa kürek çekiyordu ve bunun farkındaydı. "Amcamın her zaman bir tabancası vardı," dedi birden. "Ben çocukken onu kütüphanedeki masasında kilitli tutardı. Bazen çıkarır ve temizlerdim."

Sonunda Higgins'in dikkatini çekmişti. "Hala onda mıydı?"

Giles bilmiyordu. Bu, bilmesi gereken ama bilmediği pek çok şeyden sadece biriydi. "Görebiliriz,"

dedi, masasından kalkarak.

Kütüphane batı kanadının diğer ucundaydı, ancak birkaç dakikalık hızlı bir yürüyüşle ulaşılabilirdi. Sulh yargıcı da onun peşinden geliyordu. Giles kapıya ulaştı ve tereddüt etti. Bu odaya girmeye direnmişti; amcasının son nefesini verdiği yeri görme düşüncesine dayanamamıştı.

Ama tabii ki oda tertemizdi. Şüphesiz Bayan Montford'un eseri idi. Yıllardır yerde duran devasa hindi halısı gitmişti ama onun dışında değişen bir şey yoktu. Masa her zaman olduğu gibi pencerelerin karşısındaki duvarda duruyordu. Giles masaya gitti ve Sağ üst çekmeceyi. Kolayca açıldı. Açılmamalıydı. Kilitli olmalıydı. Kalbi durdu.

Boş bir viski şişesi ve dibine serpiştirilmiş bir yığın sararmış mektup dışında elbette bomboştu.

Giles çekmecenin derinliklerine bakarken Higgins, "Hizmetçiye bir silah sordum," dedi. "

Bildiği bir şey olmadığını söyledi."

Giles kararsızca dudaklarını yaladı. "Evet, ama kısa bir süredir burada."

Higgins ona merakla baktı. "Peki silahı en son ne zaman gördünüz lordum?"

Bir ömür önce, diye düşündü üzüntüyle. "Çok uzun yıllar geçti, Higgins," dedi usulca. "Eons, şimdi öyle görünüyor.

Belki de tamamen yanılmışımıdır."

Giles ailesiyle öğle yemeğini akşam yemeğinden daha kötü buluyordu. Giles'in

Masa, hepsi de Cecilia tarafından akıllıca idare edilen sayısız akraba ve hısımla her geçen gün daha da kalabalıklaşıyordu. Neyse ki Harriet Teyze ve evde kalmış kızları Sybil, Sylvie ve Sonya yoktu, çünkü kuzeni Sybil migreni tuttuğu için yatağa düşmüştü.

Harriet'in iddiasına göre çok sevgili amcasını kaybetmişti. Giles'in belirtmekten kaçındığı gibi, son on yıl içinde hiçbirinin ziyaret etme zahmetine katlanmadığı bir amca.

Sybil'in masadaki yerini, neredeyse her aile toplantısında uyumayı akıl ettiği için selefinden çok daha sessiz olan büyük amca Frederick almıştı. Giles, Sybil'in

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Onu suçlayamam. Bath Bunch asla boş dedikodulardan uzak kalamazdı. İkinci yemekte konuşmalar hızla dehşete dönüştü.

Cecilia neşenin sesi olarak söze başladı. "Umarım Dün gece herkes iyi uyudu mu?" diye sordu ilk yemek yenirken. "Açıkçası, seyahatlerimizden dolayı o kadar yorgundum ki, uyuyakalmışım."

Giles uşakları el sallayarak uzaklaştırırken kuzeni Sylvie -en azından Sylvie olduğunu düşünüyordu- ürkütücü bir titreme geçirdi. "Ooh,

Cecilia, nasıl böyle iğrenç bir ifade kullanabilirsin?" diye sordu kapılar kapanırken. "Zavallı Elias Amca'nın yatağında öldürüldüğünü bildiğim için gözlerimi kapatamadım!"

"Aslında Sylvie, kütüphanede öldürüldü," dedi Cecilia, ne yazık ki çoktan horlamaya başlamış olan amcası Frederick'e yemek tepsisini uzatmaya çalışırken. "Ama King's Arms'ın sizi ağırlayabileceğini söyleyebilirim. Duyduğuma göre Sonunda farelerden kurtulduk, ancak çarşafklar hala istenildiği kadar temiz olmayabilir."

Sylvie'nin yüzü kızardı. "Demek istediğim bu değildi Cecilia," diye kekeleydi. "Ben sadece her şeyin ne kadar büyük bir gizem olduğunu kastetmiştim. Elias Amca'nın ölümü yani. Yani, gerçekten, kim yaptı bunu?"

Harriet Teyze gevrek bir dilim salatalık turşusunu ısırırken, "Aman Tanrım, kahya yapmış," diye cevap verdi. "Benim Hizmetçi Addie bunu üçüncü uşak Milson'dan duydu bile."

Giles çatalını sert bir takırtıyla yere bıraktı. "O zaman Milson kendini karaktersiz bir şekilde kovulmuş bulmak üzere," dedi, sesi ölümcül derecede yumuşaktı. "Sana gelince, Harriet Teyze, Bayan Montford hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.

Onun hakkında sessiz kalmanız için dua ediyorum."

Delacourt sandalyesinde gevşedi ve şarap kadehini tembelce çevirdi. "Onun senin için bir diken olduğunu sanıyordum, eski dostum," diye mırıldandı. "Belki de bu Higgins denen adam onu senin elinden almak üzeredir."

Harriet Teyze, "Sanırım öyle olacak," diye mırıldandı. "Addie'm o kadının zavallı Elias'ı öldürmekle tehdit ettiğini söylüyor. Bu

Alt katta hep bu konuşuluyor. Bilirsiniz, tehdit bir kanıttır."

Cecilia güldü. "Harriet, canım, eğer bunu Bayan Montford yapmış olsaydı, ortada hiçbir kanıt olmazdı," dedi.

"İnanın bana, onunla çalışıyorum. Soğukkanlı ve yetkin kelimeleri onun hakkını vermeye yetmez."

"Bu ne saçmalık böyle." Giles öfkesinin geçtiğini hissetti. "Yalvarırım hepiniz başka bir şeyden bahsedin."

"Ama annem çok haklı," dedi Sonya. "Hizmetçi onu tehdit etti. Baş bahçıvan onu duymuş ve Bay Higgins'e bildirdi."

Giles ona ters ters baktı. "Bu eve geleli daha bir gün bile olmadı Sonya ve şimdiden her şeyi biliyorsun, öyle mi? Bu tamamen gülünç. Bayan Montford neden Elias Amca'yı tehdit etsin ki?"

Sonya'nın yanında oturan Harriet Teyze gözlerini masumca açarak Giles'ı anında tetikte bekletti.

Tecrübelerine göre, kadınlar en kötü dedikoduları yayarken her zaman en kurnaz görünen kişilerdi. "O ikisi hakkındaki dedikodulara bakılırsa, bunun çok açık olduğunu düşünmeliyim," dedi. "Kardeşim hiçbir zaman bir aziz olmadı, Tanrı biliyor."

"Hayır, sanırım bunun kule ile bir ilgisi var. çökmüş," diye araya girdi Sonya. "Addie, hizmetçinin oğlunun taşlar düşerken Elias Amca'nın peşinden koştuğunu söyledi. Çocuk neredeyse ölüyormuş. Nedense kahya kadın her şeyin Amca'nın suçu olduğunu düşünmüş."

Neredeyse ölüyor muydu? Tanrı aşkına neden bahsediyorlardı?

Giles daha konuşmaya fırsat bulamadan Harriet Teyze bilgece başını salladı. "Hırsızlık da oldu," dedi.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

dedi. "Elias'ın güzelim altın saati kayboldu, Toulouse'dan sonra Teğmen Lord Kenross'un ona verdiği saat. Beni iyi dinle Giles, onu hizmetçin aldı."

"Gerçekten mi Harriet Teyze?" diye tersledi Giles, affedilmeyecek kadar kaba bir şey yapmanın eşiğindeydi. "Seni temin ederim ki, sen oldukça yanlış."

Başını iki yana salladı. "Hayır, sevgili oğlum, o tipleri bilirim. Çok güzel ve çok gururlu. Bir hizmetkâr için ikisi de uygun değildir. Ve seni sık sık uyardığım gibi, kimse bir hizmetçiye öylece terk edemez. ve onu hizmetçilere emanet et-"

Delacourt onun sözünü kesti. "Yüce Tanrım, saate bak!" dedi sandalyesini geriye iterken. "Sevgili kuzenim Sonya - sana kuzen diyebilirim, değil mi? - yakınlarda denize oldukça dramatik bir şekilde bakan bir kayalık olduğunu duydum. Acaba orayı biliyor musun?"

Sonya kirpiklerini kırıştırdı. "Oh, gerçekten! Manzara oldukça nefes kesici."

"Ve ben hiçbir şeyi nefessiz bırakılmak kadar sevmem." Delacourt kocaman, kusursuz beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Ayrıca, bu öğleden sonra bana yürüyüş sözü vermiştin. Acaba

sizi ikna edebilir mi? Leydi Harriet, Sylvia, bize katılırsanız sevincim tamamlanır."

Cecilia, Giles'a gözlerini devirdi. Yine de kocasının çapkınlığı, Tanrı'ya şükür, berbat öğle yemeğine son vermek için yeterliydi. Kadınlar Giles'ın peşi sıra masayı terk ettiler ve Giles, Delacourt'a o çok sevdiği iğrenç Batı Hint çerotlarından bir kasa dolusu almayı aklına not etti.

Ama amcalarının kendilerini toparlayıp bilardo salonuna doğru sendeleyerek gidişlerini izlerken, Giles'ın yemeğin bitmiş olmasından duyduğu rahatlama, üzerine çöken kara korku bulutunu bastırmaya yetmedi. Bu sabah Higgins'in sorularını yanlış değerlendirmemişti, değil mi? Sulh yargıcı gerçekten hedef almıştı.

Montford, ve sebepsiz değildi. Hizmetkârların

dedikodusu tehlikeli bir şeydi.

Giles buna en iyi nasıl son verebileceğini düşünmek için çalışma odasına çekildi. Kâhyayı çağırmadan önce bir süre orada oturdu. Kapı açıldığında, "Söylesene Pevsner," dedi. "Bugünlerde buranın baş bahçıvanı kim?"

Pevsner belli belirsiz gülümsedi. "Hâlâ Jenks, efendim," dedi. "Ve Phelps ikinci sırada."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Giles kalemini aldı ve bir süre onunla oynadı. "Jenks'e yukarı gelmesini söyle, Pevsner," dedi. "Meyve bahçesini düzleştirmek ve Fransız su bahçelerinden birini yapmak gibi bir fikrim var. Bu tür şeyleri bilirsiniz; fışkıran çeşmeler, çıplak periler, çağıldayan şelaleler."

Pevsner dehşete kapılmış bir soluk verdi. "Derhal, lordum!"

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Uşak ortadan kayboldu. Tam o sırada Giles arabanın tekerlek seslerini duydu.

aşağıdaki kaldırım taşlarında takırdıyordu. Ayağa kalktı ve bir arabanın geldiğini görmek için iç avluya doğru baktı. İki Uzun siyah şapkalı ve geniş pelerinli yaşlı beyler aşağı indi. Cecilia onları selamlamak için aceleyle dışarı çıkarken Mrs. Montford uşakları çuvallar ve atlarla çalışmaya başlattı. Bunlar büyükannesinin Galli kuzenleri olmalıydı. Swansea'den, diye düşündü, gerçi onlarla sadece bir ya da iki kez karşılaşmıştı. Kısa süre içinde saygılarını sunacaktı.

İşte bu kadar. Herkes buradaydı. Ve yarın da cenaze. Sonra herkes gidecekti ve Bitti. Bitti ama henüz bitmedi. Hayır, yarı yarıya değil. Gerçeği keşfedene kadar olmaz.

"Lordum?"

Döndüğünde Jenks'in kapı aralığında, sert kanvas şapkasını elinde sıkıca tuttuğunu gördü.

"Ah, Jenks, içeri gel," dedi masaya doğru geri adım atarak. "Ve kapıyı kapat."

"Emredersiniz, efendim."

Giles, Jenks'i hayatı boyunca tanımişti. Adam dedikoducu değildi. Üstelik ikisinin de lafı dolandıracak zamanı yoktu. "Bana bak Jenks," diye başladı. "Anlayamadığım bir şey var. Sulh yargıcına Bayan Montford'un amcamı öldürmekle tehdit ettiğini söylemenle ilgili bu saçmalık da neyin nesi?"

Baş bahçıvan sanki vurulmuş gibi geri çekildi. "Hayır, efendim," dedi sertçe. "Öyle bir şey söylemedim. "O Phelps'ti.

Oo gitti ve ağzını Pevsner'a açtı, efendim. Ben onu susturamadan. Ve şimdi bunun için üzgün efendim, ama olan oldu."

Giles şaşkınlıkla başını salladı. "Neden onu suçlasın ki, Jenks? Bu çok zarar verici.

Kule yıkıldıktan hemen sonra Bayan Montford'un onu tehdit ettiğini söylüyorlar. Elbette o-

"Oh, hayır, efendim!" diye araya girdi bahçıvan. "Demek istediği bu değildi. Sadece oğlu için üzülyordu, efendim. Kırık kaburgalar ve morarmış ciğerler hakkında. Gerçek şu ki, efendim, çocuk çok kötü durumdaydı. Onu enkazdan çıkardığımızda öldüğünü düşündük, ben ve Phelps."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Giles. "Sen... onu dışarı mı çektin? Onu Oğlum mu? Jenks, belki de açıklasan iyi olur. Ve belki de bana Bayan Montford'un ne söylediğini anlatsan iyi olur."

Bahçıvan şapkasını daha da sert bir şekilde

çekiştirdi. "Eee?"

Bahçıvan öfkeyle renk değiştirdi. "Bana bakın lordum," dedi. "Sizin için çok çalıştım, sizden önce babanız ve büyükbabanız için de. Tam kırk yıl."

"Evet Jenks, biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ve sen her zaman örnek teşkil edecek işler yaptın."

"Ve ilkbaharda emekliye ayrılacağım," dedi. "Mary Penzance'da bir yazlık satın almayı düşünüyor."

Giles gülümsemeye çalıştı. "İkiniz adına da çok mutluyum Jenks," dedi. "Bir beyefendi olarak size söz veriyorum. Burada söylenenler kırk yıllık özverili hizmeti geri alabilir."

Jenks gözlerini kıstı. "İyi o zaman, efendim," diye cevap verdi. "Çünkü Phelps'in yanlış anladığını söyleyebilirim.

Bayan Montford Binbaşı'nın ölmesini dilemiyordu lordum. Sizin ölmenizi diliyordu. Ama sadece o anda. Sadece çünkü oğlunun öleceğini düşünüyordu, anlıyor musunuz?"

Kırık kaburgalar. Çürük ciğerler. Tanrım, gördüğünden oldukça korkuyordu. Şafak vakti gelen utancın içinden,

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Giles dinlemekte zorlanıyordu.

"O iyi, çalışkan bir kadın, efendim. O yapmadı onca mektuptan sonra kulenin bu kadar uzun süre kalmasına neden izin verdiğinizi anlayamadım. Ve açıkçası, efendim, ben de anlamadım. Ve sonra gitti ve zavallı küçük Iain'in üzerine düştü."

Iain. Küçük çocuğun adı Iain'di. Giles aniden yerine oturdu. "Fark etmedim, hayır, hayır, bu bir mazeret değil.

-Nefesimi boşa harcamayacağım. Buraya bak Jenks, Savcı tekrar herkesle konuşacak.

Ona ölmesini dilediği kişinin ben olduğumu söyleyeceksin; gerçek dışında hiçbir şey umurumda değil. Dediğiniz gibi, bunu kastetmiş olamaz, o yüzden fark etmez, değil mi?"

Jenks şaşırmış görünüyordu. "Evet, efendim."

Giles patlamasından dolayı biraz utanmıştı. Yine de Jenks'e güvenilebilirdi. "Geldiğiniz için teşekkürler,"

başardı. "Artık gitseniz iyi olur. Ve dürüstlüğün için teşekkür ederim Jenks. Seni aramak için sabırsızlanacağım.

ve Bayan Jenks gelecek yıl Penzance'da."

Hâlâ belli belirsiz bir şaşkınlık içinde görünen bahçıvan başını salladı ve gitmek için döndü.

Giles rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Ayrıca Jenks, sana fikrini sormak istiyorum," dedi. "

Sır olarak, diğer hizmetçiler Bayan Montford'dan hoşlanmıyorlar mı?"

Jenks bir an düşündü. "Başta öyle olduklarını söyleyebilirim lordum," diye itiraf etti. "En azından tembel olanlar.

Ama adil biri ve onlardan kendisinin yapmak istemediği hiçbir şeyi istemiyor. Sadece kendi halinde biri, hepsi bu."

Jenks elini kapıya koyarken Giles, "Evet, anlıyorum," dedi. "O zaman son bir şey daha var. Pevsner'a meyve bahçesini bir Fransız su bahçesiyle değiştirmeyi tartışacağımızı söyledim."

"Yüce Tanrım!"

Giles zayıf bir gülümsemeyle geçiştirdi. "Evet, sen de ona beni ikna ettiğini ve tartışmamızın burada bittiğini söyleyeceksin. Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Oh." Jenks genişçe gülümsedi. "Evet, efendim."

Giles, Whitehall'a gönderdiği yazıları bitirip Ogilvy'yi gece için gönderdiğinde saat gece yarısını geçmişti. Zor bir gün olmuştu, günün bir kısmı amcasının kişisel eşyalarını aramakla geçmişti. Hiçbir şey bulamamıştı.

Gerçekten de ne aradığına dair hiçbir fikri yoktu. Ne tür bir Bir cinayette kanıt aranır mıydı? Max'i ya da belki Max'in ortağı George Kemble'ı çağırma fikrini ilk kez aklından geçirmiyordu. O adamın burun gibi bir burnu vardı.

Skandal kokusu almaya geldiğinde tazı gibiydi. O Her iki adamı da iyi tanıyan Cecilia ile bu konuyu tartışmaya karar verdi.

Giles bunu düşünerek çekildi, ceketini ve yeleğini çıkardı, sonra da kendine bol miktarda konyak doldurdu. Bunu bir saniye daha izledi, ama uykunun ipucu bile ondan kaçtı. Sonunda, yine de, yeterince sıvı almıştı. Geldiğinden beri hem yapmak istediği hem de yapmaktan korktuğu şeyi yapmak için ona cesaret verdi.

Ve şimdi, her zamanki kadar iyi bir zaman olduğuna karar verdi. Kesinlikle, herhangi bir zaman kadar özel bir zamandı.

Yatak odasından Cardow'un zarif devlet odalarının bulunduğu doğu kanadına uzun bir yolculuktu. Ve Kulenin çökmesi nedeniyle en hızlı yol, düzenli olarak kullandığı hizmetlilerin odasından geçiyordu geldiğinden beri. Buna aldırımıyordu. Bu ona Bayan Montford'u sık sık iş başında görme fırsatı veriyordu; hatta bazen kısa sürede bulup çıkarabileceği sıradan bir konu hakkında onunla birkaç sessiz kelime konuşabiliyordu.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Yaldızlı Salon, çok geniş bir odaydı. George'un saltanatının başlarında Fransız modasına göre özenle yapılmıştı. Giles'in hatırladığına göre, hiç kullanılmamıştı, Büyükbabasının yattığı yer hariç. Annesinin cenazesi hızlı ve sessiz olmuştu. Babası Hill Sokağı'nda ölmüştü. Ve şimdi Giles kalmıştı, soyunun sonuncusu. Acımasız bir düşünce.

Çifte kapı sessiz menteşeler üzerinde sallanarak açıldı ve ortaya belki de bir düzine mumun titrek ışığı çıktı. Amcasının cesedinin etrafına dikkatlice yerleştirilmişti. İngiliz meşesinden yapılmış sağlam bir parça olan tabut, masanın ortasında duruyordu.

oda. Altındaki mezar koyu, görkemli bir kadifeyle rtlmt. Giles saygıyla, ama biraz da isteksizce yaklaştı ve grdg şey karşısında çok oldu.

Elias'ın vücudu zayıf ve prsmt; güçlü kuvvetli bir asker değil, çelimsiz bir adam gibiydi. Yüzü bir cesedin yüzüne benziyordu ve Giles, yüzünün bir cesede ait olduğu hissine kapıldı.

Ölüm onu almadan çok önce bunu yapmıştı. Tanrım, amcası nasıl bu kadar değiebilmiti?

Birisi -phesiz Bayan Montford- Elias'ın göğsüne bir tutam ayır çiçeği serpmiti. Giles parmak uçlarıyla onu fırçalamak için uzanırken, bir şey fark etti

Gölgelerin derinliklerinde oturan biri. Yukarı baktı ve beklentiyle boğazını temizledi. Siyahlar giymiş bir kadındı bu, saçları akan bir mantoyla rtlmt. Ne ayağa kalktı, ne konutı, ne de kendini ona tanıtmaq için herhangi bir çaba gösterdi.

Ama o biliyordu. Oh, evet. Onun varlığını iliklerinde hissedebiliyordu.

Elbette gelenekler amcasının cesedinin yalnız bırakılmamasını emrediyordu ve Giles hizmetkrlarının bu eski moda geleneğe uymalarından son derece memnundu. Üstelik

Bu zel kederinde kimsenin onunla konuşması ne gerekli ne de uygun olurdu. Böylece Giles uzun zamandır yapmak istediği şeyi yaptı ve Elias'ın cesedi üzerinde sessiz, özel bir dua etmek için baını eğdi.

Fark ettiğinden daha uzun süre bu ile uğramı olmalıydı, çünkü baını kaldırıp gözlerini açtığında mum ışığı göz kamaştırıcı derecede parlak görünüyordu. Tam o sırada, topuklarını mermere hızla vuran biri onu rahatsız etti.

Tabuttan baını çevirdiğinde, üçüncü hizmetçi İda olduğunu şimdi anladığı bir kızın aceleyle odaya girdiğini gördü.

İda onu fark edince durdu, elini ağzına götürdü ve derin bir reverans yaptı. Gölgelelerdeki kadın Ayağa kalktı ve onlara doğru geldi, siyah mantosunu kaldırarak kızıl-altın saçlardan oluşan yumuşak bir haleyi ortaya çıkardı. sanki uyumak için kısmen gevşemiş.

Bayan Montford, Giles'a başıyla selam verdikten sonra bakışlarını gizlice kıza çevirdi. "Betsy saat dördte nöbetini devralacak," diye fısıldadı. "Eğer uyanık kalamayacaksan Biri beni alsın. Anladın mı?"

Kız başıyla onayladı ve yerini almak için sandalyeye doğru atıldı.

Aubrey eşikteki pozisyonundan Lord Walrafen'ı izledi. Şimdi sırtı ona dönüktü.

Kendi kendine gitmesi gerektiğini söyledi. Onun huzurunda gereğinden bir an bile fazla kalmak istemiyordu. Yine de onda daha önce hissetmediği bir hüçün vardı; omuzlarında belirgin bir çökme ve gözlerinde kederli bir bakış. Bu, daha önce düşündüğü adamın karakterine tamamen aykırı görünüyordu. Aslında Walrafen'in amcasının yasını tutmasını hiç beklemiyordu. İçinden gelen bir dürtüyle ve odaya geri döndü.

Kont ona bakmadı. Onun yerine parmakları Tabutun kenarına sıkıca tutunmuştu, parmak eklemleri mum ışığında bembeyazdı. İçgüdüsel olarak uzandı ve kendi eliyle onun eline dokundu. Bu samimi ama bir şekilde uygunsuz olmayan bir hareketti.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Hâlâ hafifçe eğik olan başı ona doğru döndü. Gözleri buluştu. Aubrey elini geri çekti. "Huzur içinde yatıyor,

Lordum," dedi sessizce. "Bundan eminim."

Kont tabutun üzerinden doğruldu ve Sanki acı gözyaşlarını durdurabilirmiş gibi burnunun köprüsünü parmaklarının arasına aldı. "Haklı olduğuna inanıyorum," diye fısıldadı. "Bu dünyada ondan kaçan şeyin artık onun olduğuna inanıyorum. sonsuzluğa."

"Kederinizde utanılacak bir şey yok lordum," diye fısıldadı. "Kaybınız ölçülemez. O iyi bir adamdı."

Walrafen kısa, acı bir kahkaha attı ve bu kahkaha geniş salonda yankılandı. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu ama sözlerinde öfke yoktu.

"Eminim biliyorsundur," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Ama bazen bunu başkalarından duymak yardımcı oluyor."

Bir süre sessizce onu izledi. "Kısa hayatınızda çok sayıda sevdiğinizi kaybettiniz mi, Mrs.

Montford?" diye sordu. "Nasıl bir his olduğunu biliyor gibisin." Sonra, şaşırtıcı bir şekilde, yüzü biraz buruşur gibi oldu. "Ah, affedin beni. Bir koca gömdüğünüzü unutmuşum."

Aubrey nasıl cevap vereceğini tam olarak bilemedi. "Ben de anne ve babamı kaybettim," dedi sonunda. "Ve bir kız kardeşimi.

birkaç yıl baktım. Evet lordum, sevdiğiniz birini kaybetmenin ne demek olduğunu bilirim. Ve kendini suçlamanın ne demek olduğunu da bilirim."

Hâlâ ona bakıyordu, bakışları kapüşonluydu. "Kız kardeşin yatalak mıydı?"

Aubrey, ona Muireall'dan neden bahsettiğini merak ederken bile, "Kas erimesi hastalığı vardı," diye cevap verdi. "Ve astımlı ciğerleri. Sonunda, öylece... kaybolup gitti."

"Özür dilerim," dedi. "Ailenizden kimse kalmadı mı?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Sadece Iain."

Kont uzun bir süre sessiz kaldı. "İnsan sonunda hep bu kuşkulara mı kapılır?" dedi sonunda, bakışlarını amcasına çevirerek. "Hep merak eder miyiz? farklı bir şey mi yaptın?"

Başka bir şey mi? Burada yalnız kalma isteğine boyun eğmekle hata ettiğimden korkuyorum. Ama sonuçta bu onun isteğiydi. çocukluk evi."

Dün olsa onu amcasını hayal kırıklığına uğratmakla suçlardı. Bu gece öyle görünmüyordu. Aubrey onun tekrar elini uzattı. "Nerede yaşadığı ya da nasıl yaşadığı konusunda ne seçeneğiniz vardı?" diye sordu nazikçe. "Hiç, eğer düşünürseniz. İnatçı bir adamdı lordum. İnan bana, biliyorum. Ona doğru düzgün yemek yedirmek ve onu..." Sözleri uçup gitti.

"Ölene kadar içmek mi?" diye sordu Kont düşünceli bir ifadeyle. "Bu konuda sık sık tartıştığınızı biliyorum.

Bazen mektuplarını açmaya bile korkuyordum."

"Zaman zaman sert konuşmalarımız oldu," dedi biraz savunmacı bir tavırla.

Ama Walrafen birkaç saat önce ne kadar kendinden emin görünüyorsa şimdi de o kadar mütevazı görünüyordu. "Belki de Londra'da benimle yaşaması için ısrar etmeliydim." Eliyle amcasının cesedini işaret etti. "Bu kadar zayıf ve çelimsizken buraya gelmesine kesinlikle izin vermemeliydim."

Aubrey başını salladı. "Oh, o zayıf değildi, lordum," diye nazikçe karşı çıktı. "Ruh ve beden iki ayrı şeydir.

Çok farklı şeylerdi ve Binbaşı, hayatın nefesini almış kadar güçlü bir adamdı. Yine de

"Sanırım bu fani dünyadan bıkmıştım."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Öyle mi dersiniz?" diye fısıldadı Kont.

Aubrey ince bir buzun üzerinde yürüyordu ve bunun farkındaydı. "Bir asker insanlığın en kötüsünü görür, lordum," diye cevap verdi sonunda. "Ve bundan sonra hep savaşın dehşetiyle yaşar; geri kalanımızın anlamaya başlayamayacağı bir çirkinlikle. Onların cesareti geri kalanımızı bu çirkinlikten korur, ama askerlerimiz korkunç bir bedel öder. Ve eğer savaşta ölmezlerse, bazen evlerinde, her seferinde biraz daha fazla ölürler. Bunu asla unutmamalıyız. Onlara ne kadar borçlu olduğumuzu her zaman hatırlamalıyız."

"Ne kadar akıllıca konuşuyorsunuz Bayan Montford," dedi.

"Ve ne kadar merhametli. Kocanız tesadüfen asker miydi?"

Aubrey başını salladı. Babasından ya da onun nasıl öldüğünden bahsetmeye cesaret edemiyordu.

Uzun bir süre sessiz kaldılar. "Teşekkür ederim, Bayan Montford," dedi sessizce.

Walrafen amcasının tabutuna sırtını döndü ve uzaklaştı. Aubrey son bir dua etmek için oyalandı. Neşesiz görevi tamamlandıktan sonra oradan ayrıldı. Ama kontun hâlâ koridorun gölgelerinde durduğunu görünce şok oldu.

Bu gece, ceketinin resmiyeti olmadan, Walrafen biraz daha az medeni görünüyordu. Düz beyaz bir gömlek giymiş, kollarını dirseklerine kadar kıvrarak bir çift ince, kaslı ön kolunu ortaya çıkarmıştı. Boks yapmalı, diye düşündü. Ya da çit çeviriyor, en azından

En azından? Birden adamın ne yaptığını merak etti, koridorda öylece durmuş ona bakıyordu.

"Kalmak mı istiyorsunuz lordum?" diye sordu şaşkınlıkla. "Yalnız kalmak istiyorsanız Ida'yı gönderebilirim."

Lord Walrafen onun yanına düştü. "Hayır, işim bitti," dedi sessizce. "Gerçekten de seni bekliyordum."

Aubrey ona baktı, anında temkinli davrandı. Salonda paylaştıkları sessiz samimiyet kaybolmaya başlamıştı. "

Oldukça geç kalkmışsınız, değil mi?" diye devam etti

Kont. "Siz de öyle lordum."

Adımları tonozlu taşın içinde yankılanıyordu. Geçit. "Amcamla birlikte oturmaları için hizmetkârlar ayarlamışsınız," diye mırıldandı. "Teşekkür ederim."

Ona garip bir şekilde baktı, adımlarını hiç yavaşlatmadı. "Bazıları bunun tuhaf olduğunu düşünebilir lordum, ama ben bunun uygun bir saygı işareti olduğunu düşünüyorum."

"Bu sizin için çok önemli, değil mi Bayan Montford?"

"İşlerin düzgün yapılması mı? Evet."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Adam aniden durdu. Kadın da onu takip etti, çünkü başka seçeneği yoktu. Şatonun bu bölümü uzun, kemerli pencerelerle dönüşümlü olarak duvar aplikleri tarafından aydınlatılıyordu ve titrek ışıktaki, adam garip bir yoğunlukla bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Ben kötü bir adam değilim Bayan Montford," dedi sessizce.

Aubrey şaşırmişti. "Kendinizi bana kanıtlamanıza gerek olduğunu sanmıyorum lordum," diye mırıldandı iki kaşını hafifçe kaldırarak.

Belli belirsiz gülümsedi. "Öyleyse neden sizinle birlikteyken bana kendimi mecburmuşum gibi hissettiriyorsun?"

Aubrey duruşunun sertleştiğini hissetti. "Eğer böyle bir şey yaptıysam özür dilerim lordum."

Görünüşe göre onu bu işten kolayca sıyırmak niyetinde değildi. "Bayan Montford, kule düştüğünde oğlunuzun yaralandığını bana neden söylemediniz?"

Garip bir duygu karmaşası kapladı içini, şiddetli ve ani. "Oğlumun iyiliği sizi pek ilgilendirmez lordum," dedi niyetlendiğinden daha sert bir şekilde.

"Bu doğru değil," diye cevap verdi. "O benim çatımın altında yaşıyor. Eğer onun iyiliğiyle ilgilenmezsem, gerçekten kalpsiz bir adam olurum ve hakkımda kötü düşünmeye hakkınız olur. Ama öyle değil. Neye inandığımı biliyor musunuz, Bayan Montford?"

"Eminim lordum, bu beni ilgilendirmez." Kadın uzaklaştı ve uzun boylu bir adamdan gelen ay ışığı

pencereleri omzuna döküldü.

"Acaba Bayan Montford, umursadığımı kabul etmek zorunda kalmamak için mi bunu benden sakladınız?" diye fısıldadı.

"Bazen, belki de, senin için beni düşünmek daha kolay oluyor. kalpsiz."

"Gerçekten lordum, sizi çok az düşünüyorum."

"Oh," dedi tek kaşını kaldırarak. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

Az önce ne söylediğini fark edince yüzü kızardı. "Demek istediğim, efendim, görevimi yapmaya ve memnuniyet vermeye çalışıyorum. Ama bunun ötesinde-"

"Evet, evet." Sözüünü nazikçe kesti. "Bak, tartışmayalım. Bu gece gösterdiğin nezaket için minnettarım. Oğlunuz için üzgün olduğumu bilmenizi isterim. Dikkatsizliğim onun kazasına katkıda bulundum ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim."

Bakışlarını indirdi ve yere baktı. "İain sizin izninizle burada lordum," diye fısıldadı. "

Bunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun?"

"Bayan Montford, çocuğunuz evime hoş geldi," dedi yumuşak bir sesle. "Her zaman öyleydi. Ve tamamen iyileşmesi için dua ediyorum."

Aubrey açıklanamaz bir kaçma dürtüsüyle savaştı. "Dr. Crenshaw beni temin ediyor," dedi. "Şimdi size iyi geceler dilemeliyim lordum. Mutfağa doğru yola çıkıyorum." Ona tekrar reverans yaptı, sonra aceleyle gitmek için döndü.

Giles elini tamamen onun omzuna koydu ve Aubrey'nin dokunuşunun altında titrediğini hissetti. "Lütfen bekle," diye fısıldadı.

Tabii ki öyle yaptı. Onun için çalıştı.

Giles titrek ışıkta onun yüzünü dikkatle izledi, her dönüşünü inceledi. Bazen gördüğünü sanıyordu. İçindeki neşe parıltıları hiçbir zaman tam olarak ortaya çıkmamış gibi görünse de. Sonra tekrar, o kimdi ki

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Bir başkasının neşesini yargılamak mı?

"Aubrey," dedi sessizce. "Bu senin Hristiyan adın, değil mi? Bence son derece güzel."

Ona garip, yan bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi.

Elini kararsızca kaldırdı, sonra tekrar indirdi. "Sadece bir anlığına sana bakmak istiyorum," diye mırıldandı. "Sürekli hareket halinde görünüyorsun. Ya da sürekli gölgelerde saklı. Sürekli... Bilmiyorum, beni hayal kırıklığına uğratan bir şey."

Kadın cevap vermeyince, adam dikkatle onun bakışlarını tuttu ve devam etti. "Size tuhaf bir soru sorabilir miyim, Bayan Montford?"

Onun ani endişesini hissedebiliyordu. "Evet?"

"Dün, yatak odamda-" Durdu, zorlukla yutkundu, sonra devam etti. "Bir şey olduğunu hissettim, bilmiyorum. Aramızda bir şey geçti. Sana kahveni uzattığımda. Sorabilir miyim, bir şey hissettiniz mi?"

Başını yavaşça salladı. "Hayır," diye mırıldandı. "Hatırladığım bir şey yok."

Hâlâ ay ışığında itaatkâr bir şekilde duruyordu, omurgası dikti, saçları yumuşak bir şekilde yüzüne doğru kıvrılıyordu, yorgunluğu

Güzel, bilgili gözlerine yaşlar kazınmıştı. O da temkinli görünüyordu. Oh, evet. Kadın onun ne düşündüğünü biliyordu.

Onu istiyordu.

Tanrı aşkına, o ve kibirli hizmetçisi bu noktaya nasıl bu kadar çabuk gelmişlerdi? Daha bu sabah ona karşı oldukça öfkeli hissetmişti. Tanrı aşkına, onun hizmetçisiydi.

Ama hizmetkârlık iki ucu keskin bir kılıç olabilirdi. Gözleri tekrar kızın üzerinde gezindi ve güç onunla alay etti. Onun hayatı ve geçimi üzerinde sahip olduğu güç. Daha önce hiç konumunun etkisinden zevk alıyordu. Şimdi öyle yapmıyordu ama sadece bir keşif, istemesi karşılığında elde edebileceği avantajların farkında olmayabilirdi. Ya da almak, belki de bunu ifade etmenin daha dürüst bir yoluydu. Bu korkunç, heyecan verici, neredeyse mide bulandırıcı bir cazibeydi.

Bu geceki sessiz nöbeti sırasında bir ara ağladığını düşündü. Zayıf ışıktaki hâlâ gözyaşlarının izlerini görebiliyordu, kaymaktaşıdan teninde belli belirsiz. Yüce Tanrım, bilmesi gerekiyordu. Onun hakkında ne düşünüyordu? Ondan nefret ediyor muydu? Ona karşı bir şey hissediyor muydu? Hiç amcasının sevgilisi olmuş muydu? Olmuş muydu?

Hayır, artık soru bu bile değildi, değil mi? Asıl soru, onun sevgilisi olacak mıydı? Onun yatağına gelmeyi ne kadar tatsız bulacaktı? Pozisyonuna ne kadar ihtiyacı vardı?

Düşüncelerinin yönü

Giles'in tüyleri diken diken oldu. Cardow'a yaptığı bu ziyaret ne büyük bir kâbusa dönüşüyordu.

Nasıl bu kadar çok birbirinden kopuk duygu tarafından parçalanabilirdi? Nasıl hem keder hem de şehvet hissedebiliyordu? Suçluluk ve pişmanlık?

O bilmiyordu. Tek bildiği, kızın içindeki derin, boşlukta kalmış bir şeyle konuşuyor gibi göründüğüydü. Ay ışığında onu içine çekmesine izin verdi, nefesinin kesildiğini ve kasıklarının kalınlaştığını hissetti. Elini kaldırıp parmak eklemlerini yavaşça yanağında gezdirmekten kendini alamadı.

"Bayan Montford," diye fısıldadı. "Şimdi bir şey hissediyor musunuz?"

Hareket etmedi, konuşmadı ya da bakışlarını indirmede. Bunun yerine, ona meydan okudu. Ama

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Yine de onun, dokunuşunun altında titrediğini hissedebiliyordu. Onun nefesinin kesildiğini duydu ve burun deliklerini izledi. hassas bir şekilde parladı. Ve aniden ve korkunç bir şekilde, Aubrey Montford'u daha önce hiç istemediğı kadar çok istediğini fark etti.

herhangi birini ya da herhangi bir şeyi. Belki de onu, diğer erkeklerde her zaman nefret ettiğı bir şeyi yapacak kadar çok istiyordu; daha zayıf bir insanı kendi iradesine zorlamak. Fiziksel olarak değil, hayır. Ama kurnazca, güç ve nüfuz kullanarak. Bu neredeyse daha kötüydü.

Hayır. Bunu yapmaz. Bu delilik olurdu. Onu tanıımıyordu; ona tam olarak güvenip güvenemeyeceğini bile bilmiyordu. Aslında tüm içgüdüleri onun bir şeyler sakladığını haykırıyordu. Yine de, hayatının en asil davaları, uğruna en çok savaştığı şeyler bile, ona duyduğu arzunun yanında bir anda sönük kalmıştı. Ham arzu ve sıcak, İçinden yakıcı bir utanç akıyor, damarlarındaki kan gibi zonkluyordu. Ve Giles hayatında ilk kez şehvetin ne kadar tehlikeli bir şey olduğunu gerçekten anlamıştı. olabilir.

Bu iş bitmeliydi. Elini bıraktı. "Sana teklif etmeliyim iyi geceler, Bayan Montford," dedi sessizce. "Size teşekkür ederim.

Bu gece amcama yaptığınız hizmet için. Bu büyük bir saygı ölçüsüydü."

"Büyük saygıya layık bir adamdı," diye cevap verdi.

Aubrey mutfğa inmedi. Bunun yerine, kızgın ve sarsılmış bir halde, Kont merdiven boşluğunun karanlığında gözden kaybolana kadar bekledi ve sonra doğruca özel oturma odasına gitti. Ancak oraya ulaştığında hasta gibi titriyordu. Hafızasında ilk kez, mışıl mışıl uyuduğundan emin olmak için doğrudan lain'in küçük yatak odasına gitmedi. Bunun yerine, titreyen elleriyle çaydanlığı ocağa koydu ve ellerini dizlerinin arasında kavuşturarak masasına oturdu.

Tanrım, diye düşündü gözlerini sıkarak. Bundan sağ çıkabilecek miydi? Kurtulabilecek miydi? Bu geceki karşılaşma şimdiye kadarkilerin en kötüsüydü. Bir adam nasıl olur da böylesine çift karakterli davranabilir? Nasıl bu kadar alçakgönüllü, bu kadar onurlu bir şekilde -özellikle de bir lordun küçümsüyor ve bir sonraki anda gözlerinde böyle bir sıcaklıkla ona bakıyordu? Aubrey kirpiklerini araladı ve adamın okşayışının yanağında gezinen sıcaklığını hissetti. O sabah yatak odasında sorduğu sorular tekrar aklına geldi.

Tüm ihtiyaçlarımı karşılayamayacağınızı düşündüğünüz herhangi bir neden var mı? Ya da bana herhangi bir şekilde tatmin edici hizmet veremeyeceğinizi düşünmenizin bir nedeni var mı?

O zaman bile, sözlerinin ardında daha derin bir anlam yatıp yatmadığını merak etmişti. Ona, soyunmuş haline, buz gibi güzel gözlerine ve o doğal olmayan yakışıklı yüzünü gölgeleyen kirli siyah sakalına baktığını hatırladı ve ayaklarının altındaki toprağın kaydığını hissetti. Yine de hiçbir şey söylememiştir.

Alçakgönüllülükle elinden geleni yapacağına söz vermekten başka bir şey yapmadı. Çünkü başka seçeneği yoktu.

Aslında şu anda hiç yoktu. Walrafen Kontu tam şu anda kapısını çalsa ve ona üst kattaki yatağına çıkmasını emretse, çok az başvurusu olurdu. Ona emir verebilirdi. her şeyi yapmak için. Herhangi bir şey. Bu düşünce onu yeniden ürpertti ve nedeninden emin değildi. Onun geniş, tenteli yatağında, çarşafar arasında cırılçıplak yattıklarını düşündü. Bu görüntü, tam olarak anlayamadığı bir utanç ve huzursuzluk karışımını beraberinde getirdi.

Aubrey saf değildi. Böyle şeyler büyük evlerde her gün olurdu. En azından Kont evli değildi. En azından zina olmayacaktı. Bunun küçük bir teselli olduğunu düşündü. Ve eğer onu reddederse, onu oracıkta kovar mıydı? Onu basit bir şekilde ve ona istediği gibi davranmasına izin mi verecekti? Peki Higgins'in gerçeği ortaya çıkarması ne kadar zaman alacaktı?

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Katil. Daha önce bir kez ilmik gibi taktığı bir lakaptı bu ve boynundaki ağırlığını hâlâ hissedebiliyordu. İkinci kez daha da kolay bir şekilde kayacaktı. Belki de Iain'i tekrar kaçırıp kaçmalıydı? Biraz para biriktirmişti, hâlâ annesinin mücevherleri vardı. Ve saati. Ama o Iain'in saatiydi ve şimdi satmak tehlikeli olurdu. Aubrey'nin kalbi hâlâ boğazında atıyordu. Kendini köşeye sıkışmış hissediyor, hareket etmekten korkuyordu. Kaçması bir şeyden suçlu olduğu anlamına mı gelirdi?

Bir ömür önce Muireall'ın ölüm döşeginde Iain'e kendi çocuğuymuş gibi bakacağına yemin etmişti. Onu korumak için, ne olursa olsun

Ne. Bunu yapmaktan memnundu, hayır, hevesliydi. Ve Lord Manders, her zaman zengin, şımarık bon vivant, memnun olmuştu

İşi birine bırak. Herhangi birine. Zayıf, astımlı bir çocuk yetiştirmek, özellikle de ölen karısına fazlasıyla benzeyen bir çocuk yetiştirmek hayatının önceliği değildi. Aubrey de onu bu yüzden azarlamakta acele etmişti -belki de çok acele etmişti.

Ama Lord Manders bile başına gelenleri hak etmemişti. başına gelmişti. Tam bir kâbustu; Habil ile Kabil'in hikâyesi yeniden yaşanmıştı. Çok fazla sessiz kıskançlık ve kızgınlık kaynıyor. İzliyorum. Komplo kurmak.

Zenginlik, toprak ve çoğu insanın hayallerinin ötesinde mülkler - ve bunların hepsi Lord Manders'e aitti.

Bu onun doğuştan hakkıydı. Ve şimdi de oğlunun.

Ama bu Iain'in henüz sahiplenemediği bir mirastı. Hangi önceki soruya yalvardı. Iain için en iyisi neydi? Burada, Cardow'da kalmak için tabii ki. Iain mutluydu ve Burada sağlıklıydı. Edinburgh'un isinden ve soğğundan uzakta, Somerset'in engebeli kıyılarının temiz deniz havasıyla yıkanan çocuk gelişmişti.

Dahası, Walrafen Kontu onları koruyabilirdi. Ondan şüpheleniyordu, evet. Ama onun bir katil olduğunu düşünmüyordu; yüz ifadesinden bu anlaşılıyordu. Bunu kendi lehine kullanabilirdi. O da kullanılabılırdi, değil mi? Mecbur kalırsa ona teslim olmak onu öldürür müydü? O kadar tatsız olur muydu?

Oh, Tanrım. Aubrey bunun hiç de tatsız olmayacağından korkuyordu. Onun dokunuşunun vücudunda uyandırdığı hislerden hoşlanmıyordu, daha doğrusu çok hoşlanıyordu. Sıcak, kötücül, Kesinlikle görkemli ve günahkâr olması gereken kıvrımlı hisler. Ama Aubrey günahattan korkmuyordu. Yirmi altı kısa yılında birkaç taneden fazlasını işlemişti ve bunu yapardı.

zorunda kalırsa tekrar. Ayrıca, kendini kurtarıyor gibi de değildi. Sonuçta, ne için? Eski hayatı ve bir zamanlar pervasızca beklediği gelecek artık sadece bir hayaldi. Iain'in kendi başının çaresine bakabilmesi için yıllar geçmesi gerekecekti.

Tekrar Walrafen Kontu'nu, onun dokunuşunun vaat ettiği zevki düşündü ve dehşete kapıldı.

Cardow'u, sığınağını kaybetmekten korkuyor. Ve bazen de kendinden korkuyordu. Başka bir insanın dokunuşu için yanıp tutuşuyordu. Sarılacağı ve sarılacağı biri için. Ve bazen, Walrafen'in gözlerine baktığında tamamen farklı bir dokunuş istiyordu. Evet, yakışıklıydı. Ve muhtemelen bunun da farkındaydı. Ayrıca beklediğinden çok daha gençti, belki otuz yaşından biraz daha fazlaydı.

Her nedense Aubrey daha yaşlı, daha uğursuz bir adam bekliyordu. Onun yerine kont hızlı ve kurnaz görünüyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu ama neredeyse fazla inceydi. Saçları neredeyse siyahtı ve kırçıl bile yoktu. Yüzü pürüzsüz, sert düzlemler ve ince yontulmuş kemiklerden oluşuyordu. Yüksek bir kaş. İnce bir burun. İliklerine kadar bir aristokrat. Ve istediğini elde etmeye alışmış bir adam. Onun Parıldayan gri gözlerinde gülümsemeye dair hiçbir ipucu yoktu ve her şeyi kibirli bir bakışla kavırıyor gibiydi.

Hayır, koridorlarda birbirlerinin yanından geçerken bakışlarının onu nasıl takip ettiğini özlememişti.

O sabah yatak odasında onun eline dokunduğunda aralarına giren o duygu sarsıntısını yanlış anlamamıştı. Evet, bunu fark etmişti.

O kötü bir adam değildi.

Bunu ona bu gece söylemişti. Ama garip bir şekilde, buna inanmaya başlamıştı bile. Iain için üzgündü. Ve o da buna da inanıyordu. Onu amcasının cesedinin başında eğilirken ve uzun süre dua ederken görmüştü. Bu

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

numara yapmıyordu. Onun gözlerindeki ıslaklığı görmüştü.

Kötü bir adam değildi. Birçok açıdan çok iyi bir adamdı. Tanrı biliyor ya, daha kötülerini de görmüştü.

Üstelik Walrafen İngiltere'nin en güçlü adamlarından biriydi. Gerçekten de zorlu bir müttefik olabilirdi. Yoksa olur muydu? Walrafen prensip sahibi bir adamdı; ülkenin kanunlarını korumaya yemin etmiş bir adamdı ve o zaten pek çoğunu çiğnemişti.

Çaydanlık şimdi kaynıyordu. Aubrey mekanik bir hareketle kalktı ve çay yaptı. Sonunda titremesi durmuştu.

Dehşeti her zaman yaptığı gibi mantıklı bir şekilde uzaklaştırmıştı. Soğuk, mantıklı düşüncelerle. Bunu atlatacaktı.

Kendini buna razı edecek ve yapması gerekeni yapacaktı. Iain güvende olacaktı. Bir şekilde her şey yoluna girecekti. Yapmak zorundaydı.

Buna inan.

Ayrıca, Walrafen Somerset'te uzun süre kalmayacaktı. O Cardow'dan nefret ediyordu, değil mi? Şüphesiz, onun sevmeye başladığı bu yalnızlığı sıkıcı buluyordu. Yatağını uzun süre ısıtmasına gerek kalmayacaktı. En kısa zamanda amcasının

İşler yoluna girdiğinde, Lord ve Leydi Delacourt ile birlikte Londra'nın cazibesine geri döneceklerdi. Lord Walrafen'in aile koltuğuna dönmesi için muhtemelen üç yıl daha geçmesi gerekecekti.

Bu rahatlatıcı bir düşünceydi. Ve eğer elinden kayıp gitmesine izin verirse, delirebilirdi.

Altıncı Bölüm

Lord Walrafen'in Kötü Davrandığı

Elias'ın cenaze günü Giles için çabucak geçti, bu da bu kadar çok kederin taşınması gereken bir gün için söylenebilecek tek iyi şeydi. Cenaze töreni, Elias'ın ölüm koşulları ve Giles'ın tepeden aşağıya taşıdığı kalıcı suçluluk duygusu göz önüne alındığında beklenebileceği kadar kötüydü.

Mezarlık. Daha da kötüsü, adamlar tabutla birlikte ayrılırken Harriet Teyze'nin feryatları rüzgârda köyün yarısına kadar taşınıyor gibiydi. Giles kendi kendine onun acısının gerçek olduğunu, kardeşlerinin sonuncusunu gömdüğünü ve bu acının üstesinden geldiğini söylemeye çalıştı ama buna inandığından hiç emin değildi.

Onun tiyatrosuna daha fazla katlanmak zorunda değildi. Ertesi sabah Cecilia ve zeki Mrs.

Montford bütün akrabalarını tekrar bir araya toplamış ve ayaklarının altında sıcak tuğlalar, kucaklarında hasır yemek sepetleriyle Cardow Tor'dan aşağı yuvarlanmaya göndermişti. Giles onlardan hiçbirini gerçekten özlemeyeceğini fark edince biraz üzüldü.

Çalışma odasının penceresinde durmuş, son arabanın, büyük amcası Frederick'in arabasının asma köprüden geçip virajda kayboluşunu izliyordu. Birdenbire ailesinin hem duygusal hem de coğrafi olarak birbirinden bu kadar kopuk olmasına kızdığını hissetti. Son birkaç gündür bir doz samimi teselli kullanabilirdi. Biraz iyi bir tavsiye. Bunun yerine, hayatındaki her acıyı olduğu gibi bu acıyı da göğüslemişti. Tek başına.

Bir zamanlar, kısa bir süre için de olsa, Cecilia'ya dönebilirdi. Ama şimdi onun Delacourt'u ve iki sevimli çocuğu vardı. Bir ailesi olduğunda, Giles aniden karar verdi, kavgalar ve yabancılaşmalar lanetlensin, birlikte kalacaklardı. Cardow bütün ordulara ev sahipliği yapmıştı. şüphesiz iki ya da üç geniş aile de burada barış içinde yaşayabilirdi. Kanatlar mı?

Birden, yirmi yıldır ilk kez Cardow'u evi olarak gördüğünü fark etti. Ve ilk kez burada kalmayı ya da burada bir aile kurmayı düşünmüştü. Cecilia'yı babasına kaptırdığından beri ilk kez kendi geleceğini herhangi bir kişisel düzeyde içtenlikle düşünmüştü. Parlamenterlik kariyerini büyük bir özenle hazırlamıştı. Avam Kamarası'nda zamanını doldurmuş, Lordlar Kamarası'nda da başarılı olmuştu. Kral'ın ve danışmanlarının güvenine herkes kadar sahipti. şimdiden, Lord Privy Seal da dahil olmak üzere birçok önemli hükümet görevini geri çevirmişti. Doğru zamanın gelmesini bekliyordu.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

güçlü bir yer. Ama özel hayatı için tek bir plan yapmamıştı.

Max kendine bir eş bulmanı önermişti.

Tüm itirazları bir yana, Giles'ın bir varise ihtiyacı vardı. Otuz üç yaşındaydı ve gerçek şu ki, uzun süredir kayıp olan kuzenleri yaşıyor ya da ölmüş olabilirlerdi. Alçak olabilirlerdi. Banka soyguncusu. Borsacılar.

Kovboylar, Tanrı aşkına. Tanrı biliyordu ki Amerika'da bu tür şeylerden bolca vardı. Ve birdenbire bu onun için bir risk olmaktan çıktı. Cardow'u ve kontluğu almak istediğinden tamamen emindi.

İlk kez berrak olan sonbahar sabahına baktı ve bir balıkçı teknesinin kanalda ilerleyişini izledi. Hayır, kendisini bir eş alırken tam olarak göremiyordu. Bu ne büyük bir utançtı. Son zamanlarda bir kadın yüzünden kanı kaynıyordu. O da hizmetçisiydi. Elini bile sürmediği bir kadın. Sayamayacağı kadar çok sevgili edinmişti ama Bayan Montford'a -hayır, Aubrey'e- karşı hissettiği ham duygular karmaşık ve kafa karıştırıcıydı.

Buraya geldiğinden beri onu hissedebiliyordu. Bu evde, kendi evinde onun varlığını hissedebiliyordu.

Sanki onun bir parçası haline gelmişti. Günlük işlerini yaparken onun bir yerden bir yere hareket ettiğini neredeyse hissedebiliyordu. Çoğu zaman, o bir odaya girmeden ya da bir köşeyi dönmeden hemen önce, hatta belindeki anahtarların hafif şingirtisini duymadan önce hisleri yükselirdi. Ve sonra garip, isimsiz bir özlem onu ele geçirir, derinlere doğru kıvrılırdı.

karnına. İlkel bir şeydi. Ağrılı. Nefes kesiciydi. Ama bu duyguları sakladı, iyi sakladı, düşünceleri başka yerde olsa bile her zaman onunla birlikte olmalarına rağmen.

Tam o sırada, sanki ona düşüncelerinin başka bir yerde olması gerektiğini hatırlatmak istercesine, şöminenin saati dokuzu çaldı ve Ogilvy elinde kocaman bir kâğıt yığınıyla hemen odaya girdi.

"Günaydın lordum," dedi kâtibî neşeyle. "Önümüzde yoğun bir gün var."

Giles, Ogilvy'nin masasının üzerine serdiği malzemeye baktı ve Aubrey hakkındaki düşüncelerinin, günün geri kalanında hiç şüphesiz kaynamaya devam edecekleri zihninin arka planına kayması gerektiğini isteksizce fark etti. Ne yazık ki onunla evlenememişti. Onunla evlenmek istiyordu. yatmak istiyordu. Kadının iyi bir politikacı eşi olacak ruha ve kendine hakimiyete sahip olduğu kesindi. Ama ne yazık ki,

Siyasi hedefleri olan bir asilzade hizmetçisiyle evlenmedi.

"Peki, bugün programımızda ne var, Ogilvy?" Giles gülümsemek için kendini zorladı.

"J.P.'niz ne zaman uygun olursanız görüşmek istiyor." Katip dedi ki. "Başbakan, Lord Grey'in parlamento reformuna ilişkin önerilerine verdiği yanıtı gözden geçirmenizi istiyor. Sonra Lord ve Leydi Delacourt ile öğle yemeği var. Saat ikide de Bayan Montford ile ev hesaplarını ve emlak defterlerini gözden geçireceksiniz."

Ah! diye düşündü Giles. İşte bu dört gözle beklenecek bir şeydi. Avıyla baş başa bir öğleden sonra.

Gergindi. Çok gergindi. Aubrey geniş oturma odasının zemininde volta atıyor, nemli avuçlarını eteklerinden aşağı kaydırıyordu. O adam -Higgins, sulh yargıcı- bütün sabah şatodaydı.

En azından Binbaşı'nın cenazesinin olduğu gün uzak durma nezaketini göstermişti. Ama bugün ısrarla herkesi tekrar sorguluyordu. Onun rutinini bozmuştu, esasını rahatsız etti ve dillerini yeniden sallamaya başladı. Ve şimdi saat neredeyse ikiydi.

Saat ikide işler kötüden daha kötüye gidecekti. Walrafen Kontu hesaplarını gözden geçirecekti.

Defter tutma konusunda endişeli değildi; bu örnek teşkil ediyordu. Evin ya da mülkün yönetiminde bir hata bulacağından da endişe etmiyordu. Önemsiz bir harcama ya da karar yüzünden biraz bağırıp çağırabilirdi ama sonunda her zaman yaptığı şeyi yapar, pişman olur, özür diler ve kadının haklı olduğunu kabul ederdi. Ve

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

haklıydı. Neredeyse her zaman. Aubrey gözlerini kapadı ve bunu hatırlamaya çalıştı.

Sonra kapısı çalındı ve döndüğünde geniş omuzları kapının aralığını dolduran adamı gördü.

"İyi günler Bayan Montford," dedi alçak ama buyurgan sesiyle.

"İyi günler lordum," diye başardı. "Defterler hazır.

"

Odasına tamamen girmiş, görünüşe göre odayı doldurmuştu. Kont bugün taşra için giyinmişti, yüksek, cilalı Hessian pantolon, rahat devetüyü pantolon ve üzerine dikilmiş gibi oturan koyu kahverengi bir ceket. Parıldayan gri gözleri ve sert, temiz traşlı çenesiyle tam anlamıyla zengin, kibirli bir aristokrata benziyordu.

Bir an için o ışıltılı gözler onun üzerinde gezindi ve Aubrey yanaklarına bir sıcaklık yayıldığını hissetti.

Her zerresini kontrol altında tutarak ona odanın diğer ucuna kadar eşlik etti ve kibarca iki defter yığınının gösterdi; yeşil olan emlak defterleri, kahverengi olan ise ev hesapları içindi.

Küçük masasının üzerinde onunla omuz omuza durmak çok rahatsız ediciydi. Belki de giysileri her zaman çok sade olduğu için, onun ne kadar iri bir adam olduğunu fark etmemişti. Vücudu ince olmasına rağmen omuzları gerçekten de oldukça genişti ve belli ki dolgusuzdu. Sabun ve çok pahalı bir kolonya kokuyordu. Kadın da uzundu ama adam ondan on beş santim kadar uzundu. Elleri uzun parmaklı ve hızlıydı. Zihni de hızlıydı. O Onun muhasebe yöntemini kolayca kavradı ve onu incelemek için topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı.

Aubrey gülümsemeye çalıştı. "Gördüğünüz gibi," diye bitirdi sözlerini, "hane halkı hesapları için standart girişler, emlak kayıtları için ise değiştirilmiş bir çift giriş sistemi kullanıyoruz. Çünkü bunlar daha karmaşık, çeşitli gelir biçimleri var."

"Her şey çok açık Bayan Montford." Sesi yumuşaktı. "Rakamları çok iyi kavırıyorsunuz."

Sonra ondan biraz uzaklaştı. "Teşekkür ederim," dedi. "Bir uşak çağırayım mı? Birkaç günlüğüne kitaplardan mahrum kalmanızda bir sakınca yok. Çalışma odanızda boş zamanlarınızda onları inceleyebilirsiniz."

Bakışlarını değerlendirici bir şekilde daralttı. "Madam, boş vaktim yok," dedi sessizce. "Bunu şimdi ve burada yapmak istiyorum. Bu bir sorun mu?"

Bu numara buraya kadarmış. Sarsılmış görünmemeye çalıştı. "Elbette hayır lordum. Ne istiyorsunuz?"

Kalemler? Kağıt?"

Kolunun altına sıkıştırdığı bir dosyayı işaret etti. "Çay," dedi gümüşü gözleri hâlâ onu izlerken. "Sadece bir demlik

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

koyu çay ve arada bir de süt. Bu bir sorun olur mu?"

Kızarması daha da arttı. "Elbette hayır, lordum." Hemen ocağa gitti.

"Bu odadaki varlığımla ilgili herhangi bir şey Sorun mu var?" diye sordu, sanki onu küçük bir noktada sıkıştırmaya çalışıyormuş gibi.

"Kesinlikle hayır." Garip bir şekilde çaydanlığı ocağa koydu ve küçük kalaylı sürahisini kaptı. "Taze süt almak için mandıraya gideceğim."

Lord Walrafen, Aubrey'nin masasına oturdu ve narin koltuğunda inanılmaz derecede büyüktü. Ama tam kapı tokmağına dokunduğunda, keskin bir kapı sesi duyuldu ve Betsy odaya girdi. Kontu görünce eşikte kısa bir süre durdu.

"Lütfen bana aldırmayın," diyerek onu içeri buyur etti. "Bayan. Montford, bir süreliğine çalışma masanda idare edebilir misin?"

Aubrey sürahisini yere bıraktı. "Gerçekten, evet. İçeri gel, Betsy." Dar odada Aubrey, günlük çalışma kitabını ve kalemini almak için Lord Walrafen'in etrafından dolanmak zorunda kaldı. Yine adamın kokusu burun deliklerini sızlattı. Bu hissi üzerinden attı ve Betsy de onu meşe çalışma masasına kadar takip etti.

Odanın ortasına. "Misafir odalarındaki arafların sayımını yaptınız mı?"

"Evet, hanımefendi. On yatağı soyduk ve sadece bir yastığı onarıma aldık."

"Mükemmel." Aubrey kaleminin ucunu ıslattı ve yerine oturdu. "Peki Hollanda kapaklarını kim yapacak? Güneş batana kadar batı kanadındaki her şeyin hazır olmasını istiyorum."

Betsy, "Lettie ve Ida neredeyse bitirdi, hanımefendi," diye bildirdi. "Perdelerin de örtölmesini ister misiniz?"

Aubrey bunu düşündü. Cardow'un yakın gelecekte tekrar misafir ağırlayacağını düşünmek için hiçbir neden yoktu. "Evet, perdeler de öyle. Lettie'ye iğnelere dikkat etmesini söyle lütfen. Halıları da fırçalayın ama çok gerekmedikçe zımparalamayın ya da dövmeysin."

"Ona söylerim, hanımefendi," diye cevap verdi. "Ve Bayan Jenks haftanın geri kalanı için kasaba ne söyleyeceğini bilmek istiyor. Siparişin azaltılmasını mı istiyorsunuz?"

Aubrey, "Evet, yarı yarıya lütfen, çünkü çoğu kişi gitti," dedi. "Ama yine de arayanlar olabilir, Lord ve Leydi Delacourt da burada."

"Yarın gidiyorlar," diye derin bir ses geldi masadan.

Aubrey sese atladı. "Pardon?"

Kont belli belirsiz gülümsedi. "Onları yarından sonra beslemeyi planlamanıza gerek yok," dedi. "Onlara beni beklememelerini söyledim."

"Onlarla birlikte gitmiyor musunuz?" Aubrey idare etti. "Yani kalmayı planladığınızı mı söylemek istiyorum?"

Burada mı?"

Lord Walrafen kaşlarını hafifçe kaldırdı. "King's Arms'ta kalmamayı tercih ederim," dedi kuru bir sesle. "Farelerle başlarının dertte olduğunu duydum."

Aubrey o kadar aceleyle ayağa kalktı ki kalemini yere düşürdü. "Bunu ima etmek istememiştim, Lordum."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Ama Lord Walrafen'ın yüz ifadesi birden sinsileşti. "Şimdi, neden Bayan Montford, acaba benden kurtulmak mı istiyorsunuz?"

Sonra Kont'un dudağının seğirmeye başladığını gördü. Adam Uzun bir rakam sütununu sayarken bile gözünün bir köşesinden onu izliyordu. Ve sonra bir seğirme oldu tam teşekküllü bir sırtıış. Betsy aniden bir kahkaha patlattı.

"Betsy!"

Hizmetçinin yüzü çabayla kızardı. "Özür dilerim hanımefendi."

Sonra Lord Walrafen gülmeye başladı. Gerçekten gülüyordu, bir elindeki kalemi gevşekçe sarkıtarak ondan Betsy'ye bakıyordu. "Gerçekten Bayan Montford, bu sizin kendi hatanız," dedi. "Yüzünüzdeki ifade paha biçilemez. Görünüşe göre Geldim ve krallığınızı kurdum ve şimdi yapmam gerektiğinde kendimi tekrar götürme lütfuna sahip değilim. Öyle mi?"

"Kesinlikle hayır!"

Walrafen hâlâ kıkırdıyordu. "Ah, neyin peşindesiniz acaba?" dedi neredeyse kendi kendine. "Sen ve Pevsner

Yine kıyılarda kaçakçılık yapıyorsun, değil mi? Atalarımın bazıları bunu yaptı, biliyorsun ve oldukça iyi para kazandılar."

"İstediğiniz kadar kalabilirsiniz lordum," dedi Aubrey. "Aksini ima edecek bir şey söylemedim."

Lord Walrafen şimdi Betsy'ye sırtıyordu. "Sanırım bir şeyler saklıyor, Betsy." Göz kırpmak için durakladı. "

Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım işe dönsem iyi olacak," dedi Betsy.

"İyi fikir," dedi Kont, hâlâ kalemını sallıyordu. "Ama önce çayım için bana biraz süt getir, olur mu?"

Bayan Montford beni unutmuş gibi görünüyor."

Ama Bayan Montford onu unutmamıştı, Giles bunu kısa sürede fark etti. Giles'ın küçük oturma odasında geçirdiği iki saat boyunca da onu unutmamış, sırayla muhasebesini gözden geçirmiş ve çalışmalarını izlemişti. Hizmetçilerle olan ilişkileri pürüzsüz ve profesyonelceydi.

Onun muhasebesi de aynıydı. İkisinde de bir hata bulamadı.

Onun bakmadığını sandığı zamanlarda gözlerinin sürekli kendisine kaymasında da bir hata bulamıyordu. Bakıyordu, hem de sık sık. Aralarında inkar edilemez bir gerilim vardı, odada neredeyse elle tutulur bir şey. Yine de her zamanki enerjisi ve soğukkanlılığıyla görevine devam etti. Tümöyle pürüzsüz bir zarafet ve kıvrak bir kadınsılık içindeydi, odada hafif, hızlı adımlarla ilerliyordu, siyah etekleri ayak bileklerinde sallanıyordu.

Onu izlemekten hoşlandığını fark etti. Bugün gür kumral saçları bir şekilde daha yumuşak görünüyordu ve kamarasının mahremiyetinde saçlarını açık bırakıyordu. Uzun boynunun çukurları ve kıvrımları mermerin en kremi tonundan yontulmuş olabilirdi. Ve her zaman olduğu gibi, o omuzlar

Sırtını sertçe geriye atması, duruşunu neredeyse krallara layık bir zarafete büründürüyordu. Zaman zaman gizlice defterlere bakıyor ve önce bir sorun, sonra bir diğeri personeli tarafından önüne konurken yüzünün değişmesini izliyordu.

Bazen kaşları belirgin bir şaşkınlıkla birbirine çarpıyordu. Ama bir ya da iki kez gülümsediğini gördü ve gülümsediğinde odanın içi ısındı.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Lettie adındaki ikinci hizmetçi kız temiz masa örtüleri almak için içeri girdiğinde son defterleri gözden geçiriyordu. Aubrey'nin oturma odasının bir duvarını kaplayan uzun dolaplardan birine gidip belinden çıkardığı bir anahtarla kilidi açmasını izledi. Aubrey gerindi, hem de çok yükseğe ve Giles merakla eteklerinin çok hoş bir kalçanın üzerinde düzleşmesini izledi.

Ellerini o biçimli tümseklerle doldurmayı düşündü ve ağzı kurudu. Aslında beşinci fincan çayını içiyordu ama pek faydası olmuyordu. Aubrey bir yığın bembeyaz keteni kıza uzattı ve o da gitmek için döndü.

Giles aniden ayağa kalktı. "Lettie," dedi ona. "Önümüzdeki bir saat boyunca rahatsız edilmek istemiyoruz."

Adam konuştuğunda yerinden sıçradı. "Evet, lordum."

"Lütfen ev personeline haber verin," dedi. "Bayan Montford'a bunlar hakkında birkaç soru sormam gerekiyor."

hesaplar. Betsy'ye söyle, yetki onda."

Bayan Montford ona karanlık bir bakış fırlattı ama hiçbir şey söylemedi. Lettie derin bir reverans yaptı, temiz masa örtüsü yığınının göğsüne bastırdı ve dışarı fırladı. Bayan Montford uzun keten dolabın yanında oyalandı. Kapı kapanır kapanmaz Giles odayı geçerek onun önünde durdu. Bayan Montford dar dolap kapağına doğru büzülmüş gibiydi.

"Sanırım kitapları çalışma masasına taşımalıyız lordum," dedi, sesi aniden kararsızlaşmıştı. "

Orada daha fazla yer var."

"Ben getiririm," dedi Giles. "Senin için çok ağırlar."

Ama iyi niyetine rağmen -iyi niyetliydi, değil mi? - kitapları almak için harekete geçmedi. Onun yerine adım adım yaklaştı ve bir parmağını çenesinin altından geçirdi.

Kalın, koyu renk kirpiklerinin arasından ona baktı, sonra bakışlarını hızla indirdi. Çok güzeldi. Olağanüstü bir şekilde. Birdenbire onun ağzını kendi ağzıyla kapmak ve parmaklarını onun gür, kızıl saçlarının arasına sokmak için yanıp tutuştu. Sanki eli kendi iradesine sahipmiş gibi, Giles onun çenesini kaldırdı ve gözlerini tekrar onunkilere dikmeye zorladı.

"Bayan Montford?" dedi usulca. "Belki de birbirimizle oyun oynamayı bırakmalıyız?"

Renginin çoğu gitmişti ve her iki kürek kemiği de keten dolaba yaslanmıştı. Adam onu vücuduyla kapı arasına sıkıştırmıştı.

"B-Benden ne istiyorsun?" diye fısıldadı.

Göğüslerinin sıcaklığını ceketinin üzerinde hissedinceye kadar bir santim daha yaklaştı. "Şu anda mı?" Kelimeleri tuhaf bir şekilde kalındı. "Senin iyi ev idaresi becerilerin değil."

Gözlerini kapadı ve sertçe yutkundu.

Bu da onu öpmeyi kaçınılmaz kılıyordu. Çenesini sıkıca tutan Giles dudaklarını onunkilere indirdi. Kız ona karşı koymadı, öpücüğüne karşılık da vermedi. Onun yerine, Giles'ın ağzı dudaklarının üzerinde gezinirken, dudaklarını ısırırken, emerken ve iyice tadına bakarken kaskatı kesilmiş bir halde öylece durdu.

Yaptıklarının kendisine değil, düşüncesiz ve disiplinsiz bir adama ait olduğunu fark etti. Hiçbir zaman ikisi de olmamıştı. Bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. İçinden şehvet fışkırdı, erimiş ve yakıcı. O zaman vücudunu onunkine göre şekillendirdi ve kadın ona karşı hafifçe titredi, ama korktuğu gibi şehvetten değil. Onun yerine, Neredeyse bakire gibiydi, bir erkeğin dokunuşuyla terbiye edilmemişti.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

O zaman buna bir son vermeliydi. Ama hayatında bir kez olsun, öz disiplini onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Onu istiyordu, basitçe ve Umutsuzca. Dudaklarını tekrar onunkilerin üzerinde gezdirdi ve bir elini ensesindeki saçların arasına sokarak onu dokunuşuna karşı sakinleştirdi.

"Ağzını aç," diye mırıldandı.

Kadın itaatkâr bir şekilde öyle yaptı ama Giles hâlâ onun titrediğini hissedebiliyordu. Giles onun ağzının içine daldı ve dilini sinsice onunkinin üzerinde ileri geri gezdirdi. Kız nasıl öpüşüleceğini bilmiyor gibiydi ama bunun pek önemi yoktu.

Ağız sıcak, nefesi hafif baharatlıydı. Öpüşmeyi derinleştirirken inlediğini duydu, onun zarif, sıcak hissinde o kadar kaybolmuştu ki, karşılık vermeye başladığını fark etmedi bile. Ama sonra küçük, narin parmakların beline dolandığını fark etti. Sıcaklıkları tenini kavuruyordu. Sonra kadının dili onunkine dokundu, belli belirsiz ama açık bir şekilde.

Hâlâ titreyerek, temkinli bir şekilde ayak parmaklarının üzerine kalktı. Bu küçük bir tepkiydi. Ama yeterliydi. Kafasında kan şimşekleri çıkmaya başladı. Neredeyse deneysel bir şekilde başını yana çevirdi ve ağzının derinliklerine daldı. Kendini serbest bırakılmış bir hayvan gibi vahşi ve aceleci hissediyordu. Gözleri bir anda uzun, sağlam çalışma masası.

Bir an için kızın eteklerini kaldırmayı düşündü ve Onu orada, odanın içinden süzülen parlak öğleden sonra güneşinin altında tutuyordu. İğneleri çekerken ışığın saçlarını nasıl zengin, kızıl bir ateşe dönüştüreceğini hayal edebiliyordu. Çıplak omuzlarının nasıl görüneceğini hayal edebiliyordu, ahşaba karşı soluk kaymaktaşı, küçük göğüsleri açıkta, meme uçları gergin ve alaca. Birini avucunun içine almak için uzandı.

Ama bu işe yaramaz. Aslında, bu işe yaramazdı. Kapının kilitli olmadığını fark etti.

Zamanlaması neredeyse mükemmeldi. Arkalarında kapı tokmağı tıkırdadı. Aubrey ağzını onunkinden ayırarak omuzlarını sertçe itti. "Dur," diye nefes nefese kaldı. "Uzak dur!"

Jenks odaya girdiğinde, bir kolunun kıvrımı uzun, kılıca benzer bir demetle doluydu. Büyük beyaz çiçeklerle kaplı yapraklar. Öfkeyle renklenmiş bahçıvan gözlerini indirdi.

Tanrım, diye düşündü Giles. Hasar tamamlandı.

Jenks, "Affedersiniz hanımefendi," diye mırıldandı. "İda vazoları yıkayana kadar glayöllerini buraya koymamızı söylemişsiniz."

"Kesinlikle, evet." Aubrey dolapların yanındaki pozisyonundan sıçradı. "Çalışma masasının üzerine, Jenks, lütfen. Ben de tam-"

"Saçındaki örümceği çıkarmaya çalışıyordu," diye araya girdi Giles. "Tavandan aşağı indiğini gördüm ve fırçalayarak uzaklaştırmayı düşündüm."

Örümcek mi? Tanrım, ne sınırlayıcı. Jenks de tek kelimesine inanmadı.

"Bana bir örümceğin ısırığının oldukça tehlikeli olabileceği söylendi," diye ekledi.

"Evet, bu yeterince doğru olur." Bahçıvan bakışlarını yerden kaldırdı ama efendisinin gözlerinden kaçındı. "Ben ve Phelps çitlere başlamadan önce başka bir şeye ihtiyacınız olacak mı hanımefendi?"

Giles deri dosyasını kaptığı gibi kapıya doğru yürüdü. "Ben gideyim o zaman, Bayan Montford," dedi. "Sorularım bekleyebilir."

Ona bakmadı. Yüzü ölümcül derecede beyazdı. "Evet, lordum."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"İkinize de iyi günler," dedi Giles.

"Çiçekleri yere bırak Jenks," dediğini duydu Aubrey giderken. "Herhangi bir yere. O zaman lütfen git."

Giles sessizce kapıyı kapattı, sonra tereddüt etti. Giles'ın Hizmetçilerin kanadındaki geçit merhametliydi boştu. Gözlerini kapadı, sırtını serin taşa yasladı ve parmaklarını alnına bastırdı.

Aman Tanrım, ne büyük bir karmaşa yaratmıştı.

Ne yapmaya çalışıyordu ki? Ve bu konuda nasıl bu kadar beceriksiz olabildi? Beyefendilerinin yarısı muhtemelen kadın hizmetçilerini düzenli olarak baştan çıkarıyordu. Ve yine de, ilk kez birini öptüğünde yakalanmıştı. Daha da kötüsü, Aubrey'i küçük düşürmüştü.

Tam o sırada menteşeler tekrar gıcırdadı ve Jenks dışarı çıktı. taş geçide girdi. Giles boğazını sertçe temizledi. Bahçıvan dönüp baktı, gözleri kısılmıştı.

"Yanılmadın Jenks," dedi Kont sessizce. "Aksini iddia ederek zekanıza hakaret etmeyeceğim."

"Sanırım bu beni ilgilendirmez lordum." Ama karanlık bakışları aksini söylüyordu.

Kont soğukkanlılıkla, "Hayır, değil," diye onayladı. "Ama bu Bayan Montford'un işi."

"Eğer kastettiğiniz buysa, ben masal taşımam efendim." Sesi acımasızdı.

Giles bir adım daha yaklaştı. "Biliyorum," diye cevap verdi. "Yani ev halkından biri değil de sen olduğun için çok şanslıyım. Kendimi unuttum Jenks, bu kadar basit. Dediğin gibi, bu seni ilgilendirmez ama bunu bilmeni istedim."

Jenks ona dikkatle baktı. "Şunu bilebilirsiniz lordum," dedi sessizce. "Aubrey Montford iyi bir kızdır. Ve zaten buralarda yeterince sorunu var."

Bahçivan şapkasını tekrar kafasına geçirdi ve Giles'ı kendi haline bırakarak koridorda ilerlemeye başladı. Şehvet, aşağılanma ve daha da kötüsü, neredeyse nefes kesici bir pişmanlık yoksunluğundan oluşan duygusal bataklığı. Ama görünüşe bakılırsa Giles ne zaman zarar edeceğini bilecek kadar mantıklı değildi. Jenks alt bailey'de gözden kaybolur kaybolmaz, hiç düşünmeden doğrudan aslanın inine geri döndü. Kapıyı çalmak için durakladı.

Lord Walrafen tekrar oturma odasına girdiğinde Aubrey buna inanmadı. Bu adamda hiç utanma yok muydu? Yeterince sorun yaratmamış mıydı? Görünüşe göre etmemişti. Uzun bacakları ve erkeksi güzelliğiyle Kont, sanki oranın sahibiymiş gibi pistte ilerliyordu. Tabii ki öyleydi.

Çalışma masasındaki sandalyesinden doğruldu ve onu dikkatle izledi.

Elindeki dosyayı aristokrat bir küçümsemeyle yere fırlattı. "Jenks'le konuştum,

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

" dedi soğukkanlılıkla. "O bölgeden herhangi bir sorunla karşılaşmayacaksınız."

İçinde bir şeyler kopmuş gibiydi. "Oh, onunla konuştun-?" diye tısladı, masanın arkasından dolaşarak. "Ne kadar da efendisiniz, efendim. Peki ona ne söylediniz?"

"Siz çalışanlarla içki içerken sizi hiç rahatsız etmeyeyim mi?"

Adam şaşkınlıkla ona baktı. Şaşkınlık hızla başka bir şeye dönüştü. Yaklaştı, o kadar yakındı ki gümüşü bakışlarında abanoz lekeleri görebiliyordu. "Madam, sizi baştan çıkarmaya niyetli olsaydım, günler önce donunuzu ayak bileklerinize kadar indirmiş olurdum," diye karşılık verdi. "Tek yaptığım sizi öpmekti - ve tamamen sizin rızanız olmadan değil."

"Bu ne cüret!" Aubrey çenesini kapalı tutma planını tamamen unutmuştu. İşbirliği yapmak. Her şeyi yapmak için işini kaybetmemek için. "Ne cüretle hatanın suçunu benim kapıma atarsın!"

Kont omuz silkti. "Utanmanıza üzüldüm," diye cevap verdi. "Niyetim asla bu değildi."

"Oh, ama beni karşı konulmaz buldun, bu yüzden her şey affedilmeli mi?" diye alaycı bir şekilde önerdi. "Sanırım olağanüstü muhasebe becerilerimi görünce şehvete kapıldın. Yoksa keten baskı makinesini olağanüstü kullanışım mı?"

"Aslında," diye araya girdi Kont, "senin kıçındı, Aubrey. Yukarı doğru uzandığında eteklerin ona çok davetkâr bir şekilde yapışıyor."

Renginin büyük bir kısmı soldu. "Anlıyorum," diye fısıldadı. "Ve olgun bir elma gibi, lordum, bir ömür boyu sizin olacağım. Yolmak mı?"

Walrafen onun benzetmesi karşısında tek kaşını kaldırdı. "Bağışla beni canım, ama öyle bir izlenim bıraktın," diye cevap verdi. "Ama belki de kafam karıştı. Belki de ağızımdaki başka birinin diliydi?"

İçgüdü onu ele geçirdi. Aubrey ona vurmak için elini geri çekti.

Kontun eli, avını yakalamaya çalışan bir kedi kadar hızlı kalktı, kızın bileğini yakaladı ve onu kendine doğru çekti. "Bunu aklımdan bile geçirme canım," dedi, sesi alçak ve uğursuzdu. "Zaten senden gelen bir sürü küstahlığa katlandım."

"Buna katlanın Lord Walrafen," diye fısıldadı karanlık bir sesle. "Yatağımı kimin paylaşacağını ben seçerim. Kimse emredemez."

Walrafen artık o kadar medeni görünmüyordu. Gözleri karanlık, ağzı sertti. Aubrey keskin bir nefes aldı ve nefesle birlikte sıcak, öfkeli erkek kokusu da geldi. Pahalı kolonyası artık o kadar da rafine kokmuyordu.

"Yatağına gelince, Aubrey," diye fısıldadı ateşli bir şekilde kulağına, "belki de kimin sahibi olduğunu hatırlasan iyi olur."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Öyle mi? Emirlerle gelince, evet, seçmekte özgürsünüz. Bu yüzden çok ama çok akıllıca seçim yapın."

"Ben de senin bir centilmen olduğunu sanıyordum," diye fısıldadı.

Geri çekildi, bakışları onun yüzünde geziniyordu. "Bir politikacı," diye düzeltti. "Gerçek bir centilmen seninle ne yapacağını bilemezdi."

"Oh, peki ya sen?"

Meydan okuma gözlerini ateşledi. Walrafen onu tamamen kendine doğru çekti. "Sanırım yakalıyorum," dedi, hemen önce onu öptü.

Aubrey ilk öpücüğünü bunaltıcı bulmuştu. Bu seferki serbest bırakılmış bir duyguydu. Bir ateş fırtınası, sıcak, akan kan ve kör edici ışık. Walrafen ağzını onunkinin üzerine açtı ve onu içine aldı, ağzını işgal etti, sırtındaki tahtayı hissedene kadar onu çalışma masasına doğru bastırdı.

Onunla mücadele etti, ellerini omuzlarına vurdu. ve yüzünü çevirdi. Bu da sonuç vermeyince onu ısırmaya çalıştı. Adam onu iki bileğinden yakaladı ve masanın üstüne doğru iterek vücuduyla sıkıştırdı. Aubrey onun arzusunun kanıtını sert ve açık bir şekilde hissetti. Bir an için bakışları kilitlendi.

Walrafen nefesini tutmaya çalışıyordu. "Benimle kavga etme, Aubrey," diye hırladı.

Onun da nefesi kesilmişti. "Bırakın gideyim."

Ama gözlerindeki bir şey onu şok etmişti. Onda hayal bile edemeyeceği bir vahşet, vahşi, sıcak bir delilik gördü. Ama acı da vardı. Onu incitmişti. Yine de istediğini elde etmiş bir adama benziyordu. Yüce Tanrım, ateşle oynuyordu.

"Bırak gideyim," diye tekrar fısıldadı.

Ama tutuşu gevşerken bile, dudakları tekrar ona doğru hareket ediyordu ve gözleri -hain gözleri- teslimiyet içinde yavaşça kapanıyordu. "İstedığinin bu olduğuna emin misin?" Sesi günah ve ipek gibiydi. "Sen, Aubrey?"

Vücudu tahtaya çarparak gevşedi. Oh, Tanrım! Sorun buydu, değil mi? Emin değildi. Herhangi bir insan Temas, her türlü duygu -evet, şehvet ve öfke bile- yaşadığı hiçbir şeyden daha iyi hissettiriyordu.

O anki tereddüt onun felaketi oldu. Kont onu tekrar öptü, dudakları yumuşak ve sıcaktı, onunkilerin üzerinde eriyordu. Bir aşğın okşaması. Aubrey boğuluyordu. Şaşkınlık ve açlık içinde boğuluyordu. Tembelce dudaklarının onunkilerin üzerinde gezinmesine izin verdi. ve kayıyor, nefesi tenini ısıtıyordu. Parmakları ensesindeki saçların arasından hafifçe geçiyordu ve Aubrey belli belirsiz saçların aşağıya doğru yuvarlandığını fark etti.

Sonunda adamın bileklerini serbest bıraktığını fark etti. Adamın eli saçlarından yüzüne doğru kaydı ve bir yanağını sanki kırılğan bir porselen parçasıydı. Dokunuşu sıcaktı, onu zahmetsizce masadan kaldırırken kolu nazikti. Kol, açıklanamaz bir şekilde sıkı ve güvenli bir şekilde ona sarıldı, Kendi ağırlığını -ve dünyanın ağırlığını- onun katı bedenine bırakmak istedi.

"Aubrey, özür dilerim," diye fısıldadı ağzına karşı. "Oh, Aubrey..."

Dudakları onun boynunu buldu, ağzı açık ve sıcaktı. Bir elinin kalçalarının kabarıklığında gezinmesine izin verdi, yumuşakça onu okşuyordu. Kadın direnmeyince eteklerini avucunun içine aldı ve yavaşça yukarı kaldırdı. Serin hava çoraplarının üzerinden geçti. Uzun, sıcak parmaklarıyla Earl bir elini kavradı

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Kalçasının altında, parmaklarını dolgunluğa doğru kıvırdı ve vücudunu onunkine doğru kaldırdı. Aubrey bir kez daha onun sıcaklığını, giysilerini zorlayan gücünü hissetti.

Birdenbire at toynakları penceresinin ötesindeki bailey'e çarptı ve bir araba gürleyerek geçti. Bu gürültü onun

Bilinç. Sanki bir rüyadan uyanır gibi ağzını kaldırdı ve ona baktı.

Eli gevşedi ve etekleri tekrar bacaklarından aşağı kaydı.

Aubrey uzun, sessiz bir an boyunca ona baktı. "Ne istiyorsunuz lordum?" diye fısıldadı. "Tam olarak ne benden ne istiyorsun?"

Gözleri onun yüzünü aradı, yüz ifadesi hem parçalanmış hem de kafası karışmış bir adaminkine benziyordu. "Hiç bilmiyorum," dedi, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Özür dilerim, Aubrey. Ben... gitsem iyi olacak."

Kont döndü ve ağır adımlarla kapıya doğru yürüdü. Omuzları çökmüş, elleri iki yanında sıkıca kenetlenmişti. Bir anda kapı açılıp kapandı ve o da gitti. Aubrey kollarını kendine doladı, soğuk ocağın yanına gitti ve alnını şömineye dayadı. İçine çektiği eski küllerin kokusu boğazına acı acı doluyordu. düzensiz bir şekilde. Onu istemişti. Oh, evet. Ona rağmen zorba kibir, o istekliydi. Bunu tahmin etmekte yanılmamıştı, değil mi? Bu da başka bir gerçeği tüyler ürpertici bir şekilde açıklığa kavuşturuyordu: Walrafen Kontu ona yatağa girmesini emrederse, bundan sadece gururu zarar görecekti. Görünüşe bakılırsa geri kalanı için gitmek hiç de zor olmayacaktı.

Yedinci Bölüm

Gül Bahçesinde Fasil

Akşam yemeğinden kısa bir süre önce, Giles kendini kale bahçelerinde, oraya nasıl geldiğine dair net bir fikri olmadan. Öğleden sonrası suçluluk ve beklentinin korkunç bir karışımı tarafından rahatsız edilmişti, sanki keskin bir bıçak sürekli onu iğneliyordu. Ama Tanrı aşkına neyi bekliyordu?

Her şeyi. Her şeyi. Söyleyeceği bir sonraki kelime. Alabileceği bir sonraki nefes. Onu bir an için görmek, sadece yan gözle bakmak bile

Cennetten gelen kudret helvası. Gerçek acınasıydı. Durdu, elini taş bir kapı direğine koydu ve gözlerini kapattı. Tanrım, onu istemişti. O da onu istemişti ya da en azından bedeni istemişti. Son öpüşmeleri çok farklıydı, yoğunluğu çok daha tehlikeliydi.

Yine de emir kelimesini kullanması canını yakmıştı. Varsayımları onu incitmişti; ona saldırmak istemesine neden olmuştu.

Küstah davranışlarına bakılırsa, daha kötüsünü hak ediyordu. Ama kendi arzusu bu kadar açıkken neden bu ifadeyi seçmişti? Yine de Aubrey'i baştan çıkarmıştı.

Çok yaklaşmıştı. Onun isteksizliği konusunda kendini kandıracak kadar aptal değildi. Ya da utanç verici davranışları konusunda. Bir centilmen onu bu kadar agresif bir şekilde sıkıştırmazdı. Bir centilmen asla böyle çirkin bir imayı -o emir kelimesini- havada asılı bırakmazdı.

Aksini iddia etmesine rağmen, Giles kendini her zaman tam bir centilmen olarak görmüştü. Ama belki de yanılmıştı. Ya da belki de sonunda

uygar kaplamasını söküp atabilecek bir şey. Bunu düşünmek istemiyordu.

Birden başını kaldırıp önünde yükselen duvarlarla çevrili gül bahçesini gördü. Etrafını çevreleyen yaprak dökmeyen ağaçlar o kadar büyümüş ve yeşillenmişti ki neredeyse tanıyamayacaktı. Yine de bir anlığına kendini kaybetmek için mükemmel bir yer gibi görünüyordu.

Girişte süslü demir mandalı kaldırdı ve itti. Kapının menteşeleri çığlık atarak açıldı. İçeride, eski tuğla duvarlar artık o kadar yüksek görünmüyordu, ama bunun dışında bahçe onunkinden farklı değildi.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

çocukluk. Neredeyse Bay Jenks'in değerli Çin güllerinin biberli ve tatlı kokusunu alabildiğini hayal edecekti.

Duvarlar tırmanıcı türlerle kaplıydı, özenle yontulmuş yataklarda ise sıra sıra sağlam çalılar vardı. Her cinsin üzerinde küçük bir seramik plaket vardı ama kokuları artık sadece bir anıdan ibaretti, yaprakları ise neredeyse tamamen yok olmuştu.

Bahçenin ortasında aynı çeşme duruyordu. Çocukluğundan hatırlıyordu; üç şişman melek, küplerden aşağıdaki yuvarlak bir gölete su döküyordu. Çakıllı patika boyunca yavaşça gölete doğru yürüdü, sonra durup elini elini dereye soktu ve parmaklarından akıp yağmur gibi gölete düşmesini izledi.

Tanrım, hava soğuktu. Mezarındaki zavallı Elias kadar soğuktu. Cardow'un kendisi kadar soğuk. Ve neredeyse onun gururu kadar soğuktu, bir zamanlar yaklaşılmaz bir kahya gibi görünüyordu. Ah, ama o görüldüğü gibi biri değildi, değil mi? Düşünceli bir şekilde elini ters çevirdi ve akıntının avucundan sıçramasına izin verdi.

"Bunu yapmaman gerekiyor," dedi gölgelerin derinliklerinden gelen küçük bir ses. "Dışarı sıçratmamalısın."

Giles refleks olarak elini geri çekti. Sonra artık burada efendi ve lord olduğunu hatırladı. Çeşmenin yanından geçip bahçenin serin derinliklerine doğru yürüdü. Her taraf Çevresinde çift banklar vardı ve en uzaktakinin üzerine küçük, siyah saçlı bir çocuk tünemişti. Belki de sekiz yaşlarında, bacakları yere tam olarak değmeyen bir çocuk.

Banktan kaydı ve dengesiz bir yürüyüşle yaklaştı. Hayır, topallıyordu. Giles, çocuğun Aubrey'nin oğlu olması gerektiğini anladı. Giles'a en yakın bankta duraklayan çocuk, bir çift ciddi mavi gözünü kaldırdı ve oynadığı belli olan kriket sopasını yere bıraktı.

"Annem çeşmede oynamamamız gerektiğini söylüyor," dedi ciddiyetle. "O bizim değil."

Giles tam olarak açıklayamadığı nedenlerden ötürü yerine oturdu ve delikanlıya karşısına oturmasını işaret etti. "Sorun yok," dedi sessizce. "Ben Lord Walrafen'im."

"Oh," dedi çocuk. Ama bunun ne anlama geldiğini anlamamış gibiydi.

Belki de önemli değildi. Giles gülümsedi. Hayır, gerçekten de hiç önemli değildi. Hayatın büyük şemasında değil. Ve o anda önemsiz olmaktan hoşlandığına karar verdi. "Burada oynamayı sever misin?"

diye sordu.

Çocuk tekrar başını salladı. "Bazen burası bir kaleymiş ve Kızılderililer saldırıyormuş gibi yapıyorum."

Giles gülmek istedi. "Sen genç Montford olmalısın," dedi.

Çocuğun gözleri yuvarlandı, sanki görgü kurallarını unuttuğunu fark etmiş gibiydi. Gecikmeli ve oldukça utangaç bir şekilde elini uzattı. Elbette bu daha da uygunsuzdu, çünkü o bir hizmetçinin çocuğuydu. Ama Giles onu coşkuyla sıktı.

"Ben lain," dedi sessizce.

O halde bu, çok kötü yaralanmış olan çocuktur. Pevsner'in üç yıl önce çok sinirlendiği çocuk. Kuşkusuz, yanında bir çocuk varken bir hizmetçiyi işe almak biraz tuhaftı. Ama Elias, Pevsner'in bir çocukla Giles'in söyleyebildiği kadarıyla ikisi de.

"Pekala, lain," dedi. "Hiç gerçek bir Kızılderili gördün mü?"

Delikanlı biraz umutsuzca başını salladı. "Hayır, ama çok cesur ve vahşiler," dedi. "Amerika'da yaşıyorlar. Hiç oraya gittin mi?"

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Hayır, korkarım hayır." Giles gökyüzüne karşı kayrak gri si rengeindeki kale duvarlarına baktı. "Ama bir süre burada, kalede yaşadım. bir süre," dedi. "Senin yaşına gelene kadar."

Çocuk merakla ona baktı. "Peki sonra nereye gittin?"

"Gittim..." Cehenneme gidip geldim. Ama o dedi ki, "Ben sadece okula gittim. Babam benim için en iyisinin bu olduğunu düşündü."

"Oh," dedi çocuk. "Annem gitmeme asla izin vermez. Ama ben okulu seviyorum."

Giles bir şekilde gülümsemeye zorladı. "Annem de benim gitmemi istemedi," demeyi başardı. "Köy okuluna mı gidiyorsun?"

Iain başını salladı. "Aritmetikte iyiyimdir."

"Ah, annen gibi!" Giles öyle dedi. Bakmıştı hesaplarını dikkatle inceledi ve hepsi kusursuz bir şekilde tutulmuştu. Aubrey sahtekârlık yaptıysa bile buna dair hiçbir kanıt bulamamıştı.

Kesinlikle bir şilini nasıl uzatacağını biliyordu. Mülkü iyi bir kâr getirmeye başlamıştı ve Giles'ı çok varlıklı bir adam olma gibi kıskanılacak bir konumda bırakarak, iğrenç derecede zengin olma yolunda ilerliyordu.

Delikanlı şimdi sessizliğe gömülmüştü. "Biliyor musun, Iain," dedi Giles, bakışlarını etrafta gezdirerek, "

Ben çocukken bu bahçe genellikle kilitliydi. Ama bazen gizlice içeri girerdim. Elias Amcam benimle birlikte dışarı çıkar ve beni omuzlarına alırdı, böylece duvardan atlamak."

Iain'in gözleri yeniden yuvarlaklaştı. "Bu oldukça yüksek."

Giles göz kırptı. "Ama gül ağacından nasıl inileceğini biliyordum," diye itiraf etti. "Zor olan sadece dış duvar."

Çocuk ona hayranlıkla baktı.

"Amcamı tanıyor muydun?" diye sordu aniden, sonra da neden böyle bir konuşma yaptığını merak etti. Fakat Öyleydi ve artık durmak için çok geçti. "Gördüğünüz gibi Binbaşı Lorimer benim amcamdı."

Iain gözünü kırpmadan ona baktı. "Binbaşığı rahatsız etmeme izin verilmedi," dedi. "Ayrıca, o artık ölü. Annemin dediğine göre... yatıyormuş. İnsanlar saygılarını sunabilsinler diye. Alay kıyafetlerini giydirdi."

Giles zorlukla yutkundu. "Evet ve onların içinde de çok güzel görünüyordu," dedi. "Ama onu dün gömdük, biliyorsun. Bu yüzden artık yatmıyor."

"Oh," dedi çocuk, belli ki bunu düşünüyordu. "Her neyse, annem Binbaşının çok cesur olduğunu söyledi. Ünlü bir savaş kahramanıymış. Bu yüzden bol bol dinlenmeye ihtiyacı vardı. Bu yüzden onu rahatsız edemedim."

Giles şok olmuş bir halde gözyaşlarının aniden bastırıldığını hissetti. "Evet, Iain, o bir savaş kahramanıydı. Hem de büyük bir kahraman."

Iain omuz silktili. "Sanırım asker olmak insanı çok yoruyor olmalı," dedi. "İyi bir amca mıydı?"

"Daha iyisini hiç tanımadım." Ve bir duygu seliyle bunun doğru olduğunu anladı. Elias savaşa gidip harabeye dönene kadar bir çocuğun isteyebileceği en iyi amcaydı.

Bayan Montford, onların cesaretinin bizi çirkinliklerden koruduğunu söylemişti. Ama askerlerimiz korkunç bir bedel ödüyor.

Bu tutkulu sözlerdeki bir şey, sanki daha ciddi, daha az ezoterik bir anlam taşıyorlarmış gibi, onu rahatsız etmeye devam etti. Ama kesin olan bir şey vardı. Gerçekleri kemiklerini sızlatmıştı.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Özel bir amcan var mı, Iain?" diye sordu, boğazı hâlâ biraz tıkanmıştı. "Yemin ederim, ağırlığınca altın değerindedirler."

Çocuk bir süre hiçbir şey söylemedi. "Bir amcam vardı," diye cevap verdi sonunda.

"Uzun zaman önce."

"Ah, bu iyi." Giles ona gülümsedi. "Adı neydi?"

"Fergus. Fergus McLau-" Iain aniden kıpırdamadan durdu.

"Hayır... o değil. Başka bir şey. Unutmuşum."

"Bu bazen olur," dedi Giles. "Sanırım."

Çocuk rahatsız görünüyordu. Giles başka bir konu aradı. "Çok güzel bir kriket sopan var, Iain," dedi. "Oynuyor musun?"

Çocuk omuz silkti. "Kuralları biliyorum," dedi. "Ama vuruş yapamam."

Giles onun dizini okşadı. "Öğreneceksin," dedi. "Ben de eskiden iyi bir bowling oyuncusuydum. Yaklaşık yirmi yıl önce. Ama sanırım nasıl olduğunu hatırlıyorum. Belki de pratik yapmalıyız. bir gün."

Iain parladı. "Bu hoşuma giderdi."

Giles hissettiğinden daha neşeli bir tavırla, "Öğleden sonranın tadını bahçede çıkar, genç Montford," dedi. "Korkarım görevim beni başka bir yere çağırıyor." Sonra ellerini kalçalarına vurdu ve ayağa kalktı. Ama ara sıra yaptığı gibi, sol dizi biraz burkuldu ve yürüyüşü düzelmeden önce bir iki adım öne tökezlemek zorunda kaldı.

"Topallıyorsun," dedi çocuk. "Benim de öyle."

Hastalıklı bir his onu yine gafil avladı. Giles dönüp çocuğa baktı. "Kulede yaralandığını duydum.

'ın çöküşü" dedi. "Çok üzgünüm. Umarım topallaman daha iyi olur."

Delikanlı omuz silkti. "Olacak," diye cevap verdi eşit bir şekilde. "Dr. Crenshaw öyle söyledi. Düşerken mi yaralandınız?"

Giles gülümsemeye çalıştı. "Hayır, aslında vuruldum." Iain'in gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten de öyle," dedi Giles göz kırparak.

"Seni kim vurdu?" diye sordu Iain, aniden korkudan nefesi kesilmişti. "Bir haydut mu?"

"Hayır, bir kaçakçı," dedi Giles karanlık bir fısıltıyla.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Gerçekten mi?"

Giles bu oyunu sonuna kadar oynamaya karar verdi.

"Gerçekten de," dedi. "Nehir kıyısındaki karanlık bir sokakta vuruldum.

Ve çok da kötü bir yerdi."

Iain'in iri mavi gözleri şimdi fincan tabağı gibiydi. "Sen de ateş ettin mi? Onu öldürdün mü?"

Giles sırttı. "Aslında o bir kadındı," dedi. "Kızgın bir kadına asla sırtını dönmemelisin, Iain, çünkü oldukça vahşi olabiliyorlar. Ve hayır, kimseyi öldürmedim. Ama heyecan vericiydi."

"Peki sonra ne oldu?" diye sordu çocuk. "Tüm hikayeyi duymak istiyorum."

Giles başını salladı. "Şey, korkarım şimdi akşam yemeği için giyinmeliyim, yoksa Bayan Jenks bana çok kızacak," dedi. "Ama annen izin verirse bir gün sana bütün o iğrenç hikâyeyi anlatacağım."

"Oh," dedi çocuk usulca. "Peki, hoşça kal o zaman."

Giles bahçe kapısına doğru ilerledi. "Bir şey daha var, Iain," diye omzunun üzerinden seslendi.

"Evet, efendim?"

"İstersen benim çeşmemde su sıçratabilirsin," dedi. "Annene her şeyin yolunda olduğunu söyleyeceğim."

Çocuğun yüzü aydınlandı ve Giles kapıyı kapatırken bir kez daha el salladı.

Kapı menteşeleri arkasından gıcırdarken, bunun garip bir şekilde tatmin edici bir ara olduğuna karar verdi. Her ne kadar

Aradığı yalnızlığı bulmuş, kendisinden hiçbir şey istemiyor gibi görünen biriyle birkaç dakika geçirmekten keyif almıştı.

Aubrey Montford'un oğlu biraz fazla sessiz olsa da zeki ve sevimli bir çocuktur. Giles onu anlayabiliyordu. Çocukken o da ciddi ve dalgındı. Bazıları hâlâ öyle olduğunu söyleyebilir. Ama Her halükârda çocuk onu oldukça neşelendirmişti. Ama akli hâlâ Aubrey Montford'daydı.

"Lord Walrafen bir kaçakçı tarafından vuruldu," diye duyurdu İain o akşam kakaosunun üzerine.

Aubrey başını kaldırdı ve yırtık yastık kılıfını dikkatle onarmaya çalıştı. "Affedersiniz?"

"Lord Walrafen," diye tekrarlardı çocuk, soğutmak için bardağına üfleyerek. "Bir kaçakçı tarafından vuruldu. Nehir kıyısında."

Yemekten sonra her zaman yaptıkları gibi ocağın yanında birlikte oturuyorlardı. İain şimdiye kadar garip bir şekilde sessiz kalmıştı. Ama kendi sinirleri o kadar gergindi ki, Aubrey Normalde yapabileceği gibi onu kandırdı. "Sana böyle saçmalıkları kim söyledi, İain?" diye sordu bir sonraki dikişini atarken.

İain masumca başını kaldırdı. "Geldi. Gül bahçesine geldi. Bana fiskiye de girebileceğimi söyledi."

Aubrey bir an için onu inceledi. "Eminim yanlış anlamışsındır, canım," dedi dikkatli bir düğüm atarak. "Lord Hazretleri gibi adamlar kaçakçılar tarafından vurulmaz."

"Evet, öyle yaptı," dedi İain sert bir sesle. "Topalladı ve ben de ona nedenini sordum."

"İain!" diye azarladı.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Ama o zaman bana kaçakçılardan bahsetti," diye açıkladı Iain. "Çok kötüler, dedi. Ve eğer izin verirsiniz, bana tüm hikayeyi anlatmak istiyor."

"Gerçekten öyle mi?" Aubrey mırıldandı, sonra ipliğini ısırmak için durakladı. "Göreceğiz bakalım. Ama lütfen lord hazretlerini rahatsız etme, canım. Burada onun evinde yaşıyoruz. Maaşımı o ödüyor." Son zamanlarda olduğu gibi- ve çok açık bir şekilde bana hatırlattı, diye sessizce ekledi.

"Onu rahatsız etmedim," dedi Iain savunmaya geçerek. "Ben yapmadım. Sadece çeşmede su sıçratıyordu ve ben de ona buna izni olmadığını söyledim-"

"Ah, canım!" diye araya girdi Aubrey.

Iain biraz utanmış görünüyordu. "Kim olduğunu bilmiyordum."

Aubrey dikişlerini bir kenara bıraktı ve çocuğun çenesini avucunun içine aldı. "Sorun yok, Iain," dedi. "Kibar ve saygılı olduğunu biliyorum."

"Öyleydim," diye kabul etti. "Ben de onun iyi biri olduğunu düşünmüştüm. Duydum ki Betsy onun sert bir kızı olduğunu söyledi ama bence sadece dizi sert. Ayrıca çok komikti."

Lord Walrafen komik mi? Aubrey gözlerini kapadı ve aynı zamanda Betsy'yi azarlamak için aklına bir not aldı.

"Beni kadınlar konusunda da uyarmıştı," diye devam etti Iain. "Birine asla sırtını dönmemen gerektiğini söyledi."

Bu şekilde vuruldu."

Aubrey tek kaşını kaldırdı. "Hmm, bakayım doğru düzgün Bu iğrenç hikayeyi kavradım," dedi. "Lord Walrafen bir kadın yüzünden nehir kıyısında bir kaçakçı tarafından mı vuruldu?"

Iain başını salladı. "Hayır, onu vuran bir kadındı."

Tanrım, Iain'in hayal gücü bu gece çılgınca çalışıyordu. "Belki de yanlış anladın, canım?" diye nazikçe önerdi. "Şimdi saate bak. Yatakta olmalıydın."

Iain itaatkâr bir tavırla son çikolatasını da içti ve sandalyesinden kaydı. Sonra merakla Aubrey'e baktı.

"Anne, Lord Walrafen artık bizimle mi yaşayacak?"

Aubrey çocuğu kendine doğru çekti ve alnına hızlı bir öpücük kondurdu. "Hayır, aşkım, yapamaz," diye cevap verdi, haklı olduğunu umarak. "Hükümette önemli bir işi var. Londra."

"Oh," dedi Iain, bakışlarını kaçırarak. "Ne kadar kalacak?"

"Sadece birkaç gün daha, sanırım," diye yanıtladı. "Neden?"

Çocuk omuz silkti ve ayaklarına baktı. "Kriket oynamayı biliyor."

Aubrey özlemle gülümsedi. Iain hayatında bir erkek etkisine hasretti. Çocuk kendi babasını zar zor hatırlıyordu. Ve Muireall. Zavallı Muireall. İyi bir anne olamayacak kadar hastaydı. Evlilik onun ruhunu ezmişti. Yine de kocası ölmemiş olsaydı hepsi için daha iyi olurdu. Gizemli ölümü, Aubrey'nin bildiği hayatın sonu anlamına geliyordu: rahat ve ayrıcalıklı bir varoluş. Ve Iain'i başkalarının merhametine kalmış bir yetim olarak bırakmıştı.

Bay Jenks şimdiye kadar Iain'in hayatındaki boşluğu doldurmaya yardımcı olmuştu. Ama baharda emekli olacaktı. Peki o zaman çocuk kime bakacaktı? Kesinlikle Walrafen Kontu değil. O yapamazdı muhtemelen bir hizmetçinin çocuğu için zamanları vardır. Iain de artık öyleydi. Kadının aceleyle verdiği bir karar yüzünden, burada neredeyse sadakayla yaşamak zorunda kalmıştı. Acaba bu Değil mi? Bu adil miydi? Korkunç bir hata mı yapmıştı?

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Iain'i kaderinden alıkoymak mı?

Bir an için Kont'tan yardım istemeyi düşündü. Bu yükü tek başına taşımaktan yorulmuştu, çok yorulmuştu. Walrafen çocuktan hoşlanmış gibi görünüyordu. Elbette, Iain'i onun kötülüğünü isteyebilecek herkesten koruyacak güce sahipti. Belki de Fergus McLaurin, çocuk yüce Lord Walrafen'in gözetimi altında olsaydı yeğeninin saçının teline zarar vermekten korkardı.

Ama Fergus -ve Iain'in kaderi- çok uzaklardaydı.

Gözden ırak olan gönülden de ırak olur, diye kendini uyardı. Aubrey'nin söyleyebildiği kadarıyla, İngilizler İskoçya'ya ve içindeki her şeye böyle bakıyorlardı. Ayrıca, Walrafen Iain'i neden umursasındı ki? Çocuk onun sorumluluğunda değildi. Onun sorumluluğundaydı. Walrafen onlara hiçbir şey borçlu değildi. Dahası, Walrafen neden Fergus'un hikayesi yerine onunkine inansın ki? Fergus onun idamdan kıl payı kurtulmuş bir katil olduğunu söyleyecekti. Iain'i kaçırdığını söylerdi.

Çocuğu yavaşça oturma odasından geçirdi ve küçük bir yatak ve sandıkla donattığı büyükçe bir kilerden ibaret olan dar yatak odasına götürdü. Bir hizmetçinin çocuk getirmesi beklenmezdi. Bu görevi bulduğu için şanslıydı. Iain'in kabul edilmesi büyük şans. Ve

Binbaşı sözünün eri bir adam olduğu için şanslıydı. Cardow'daki pozisyonunu korumak için pek çok fedakârlık yapmaya değerdı.

Ama bedenini Walrafen Kontu'na vermeye değeri miydi? Gözlerini kapadı ve düşündü. Evet.

Evet, eğer mecbur kalırsa. Ve bunun üzerinde daha fazla durmamalıydı. Bunu atlatabilirdi. Hatta, Tanrı yardımcısı olsun, tadını çıkar.

Çok geçmeden Iain güvenle yorganının altına sokuldu. "İyi uykular aşkım," diye fısıldadı dua ettikten sonra.

Çocuk kocaman esnedi. "Tamam anne. İyi uykular."

Dar yatağa doğru eğilerek adamın alnındaki bir tutam saç taradı. "Iain," dedi içgüdüsel olarak, "eğer gece uyanır ve beni bulamazsan, ne yapman gerektiğini hatırlıyor musun?"

Çocuk başını salladı ve saçlarıyla yastığı ovuşturdu. "Koridordan Betsy'nin odasına git," diye mırıldandı, zaten yarı uykuluydu.

"Evet, aşkım, Betsy'ye git."

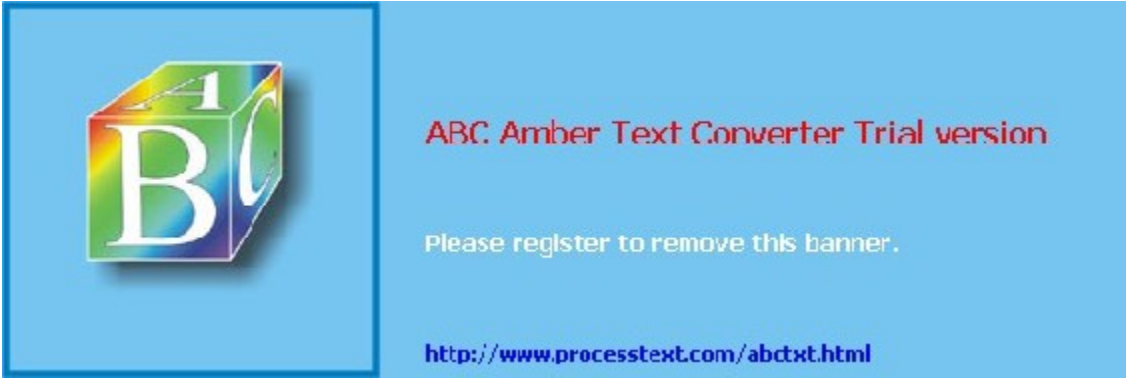
Aubrey bir öpücük daha verdikten sonra Iain'in mumunu söndürdü ve oturma odasına geri döndü. Ancak tam o anda kapısı hafifçe çalındı. Sinirleri zaten gergindi, Aubrey kaskatı kesildi. Gece geç saatlerde bir ev krizine ya da Tanrı korusun, Walrafen'e hiç tahammülü yoktu.

Ama kapıyı açtığı anda, eşğinde Pevsner'i görünce şok oldu. Kahyanın kendi alanından çıkıp onun alanına girmesi nadir görülen bir şeydi. Bu kötüye işaret olmalıydı.

"İçeri buyurun Bay Pevsner," dedi elinden geldiğince nazik bir şekilde. "Geç saate kadar çalışıyorsunuz."

"Evet, başka seçeneğim yok," dedi kahya ekşiyerek. "Şu Higgins denen adam bütün öğleden sonra evin içinde dolaştı, uşakları darmadağın etti. Akşam yemeğinden kalan tabakları yıkamayı daha yeni bitirdik."

Aubrey sempatik bir ses çıkardı. Pevsner'den hoşlanmıyor değildi ama onu kendi zevkine göre biraz fazla tembel buluyordu. Ayrıca dedikodudan da çok hoşlanıyordu. "Otursana," dedi. "Ben de tam bir fincan çikolata içmek üzereydim. Sen de katılır mısın? Ben mi?"

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Hayır, teşekkür ederim," dedi uşak, Iain'in boşalttığı sandalyeye oturarak. "Çocuk uyuyor mu?"

"Evet," dedi Aubrey, çikolata kabından başını kaldırarak. "Neden?"

"

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi. "Şu cinayet meselesi hakkında."

Aubrey kupasını doldurdu ve tekrar yerine oturdu. "Devam et."

Pevsner'in ağız gerildi. "Binbaşının altın saatinin çalındığını duymuşsunuzdur herhalde?"

Aubrey sıçradı ve eline bir parça sıcak çikolata bulaştı. "Ah!" Önlüğünün bir köşesiyle sildi. "Özür dilerim, ne dediniz? Saatile ilgili bir şey mi?"

"Binbaşının altın saati çalınmış," dedi kahya. huysuzca. "Kadranının etrafında safir taşları olan pahalı bir saat. Eminim hizmetçilerden biri almıştır. Muhtemelen onu öldürdü bile."

Aubrey zorlukla yutkundu. "Buradaki hiç kimse böyle bir şey yapmaz. Ayrıca, fuarda hepsi sizinleydi.

Öyle değil miydi?"

Pevsner onun sorusunu duymazdan geldi. "Ben özgürlüğümü aldım Lord Hazretleri ile hırsızlık hakkında konuşmak. Elbette konuşuyor, Oldukça telaşlı. Higgins araştıracak. Bu arada, bence tüm hizmetçileri dışarı çıkarmalıyız.

Yarın yatak odasına gidip hırsızı bulabilecek miyiz bir bakalım."

"Gerçekten mi, Bay Pevsner! Bu gerekli olamaz."

Pevsner sertleşti. "Uşaklarla ve onların altındakilerle zaten ilgilenmiştim," dedi. "Şimdi de kadın personelle ilgilenmeliyiz."

Aubrey öfkeyle, "Odalarını mı aradınız?" diye sordu.

Ama uşaklar şu anda endişeleneceği en son şeydi. Aman Tanrım, birilerinin onu öldüreceğini bilmeliydi.

o lanet saati özlüyordu. Zaten onu hiç istememişti. Bir an için o şeyi balık havuzuna atmayı düşündü. Ama kalbinin buna asla izin vermeyeceğini zaten biliyordu. Belki de onu Binbaşı'nın odasına geri götürebilirdi? Ama şüphesiz her köşe bucak çoktan aranmıştı. Yeniden ortaya çıkması, ortadan kaybolmasından daha fazla dikkat çekecekti.

Pevsner onun sorusunu geçiştiriyordu. "Odalarını aramadım," diye itiraf etti sonunda. "Ama onlarla şu saatte konuştum uzunluğundaydı. Çok kararlıydım ve onlara saatin nerede olduğunu biliyorlarsa bunu derhal bildirmelerini söyledim."

"Pekâlâ." Aubrey korku ve öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştı. "Ben de aynı şeyi temizlik personeli için yapacağım. Herkese eşit davranılmalı."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Saat vefatından üç gün önce uşak kutusunda," diye ısrar etti uşak. "Giyinmesine yardım ediyordum ve kendi gözlerimle gördüm. Ve başka bir şey daha var."

"Gerçekten mi? Ne?"

Pevsner daha yakına eğildi. "Soruşturma başlatıldı."

Aubrey bocaladı. "Soruşturma mı?" Yüce Tanrım, elbette bir tane olacaktı. Bilmesi gerekirdi.

"Şüphesiz tüm hizmetkarlar çağrılmak için bir neden bulmaya çalışacaklardır, çünkü tüm iş çok müstehcen."

burnunu çekerek söyledi. "Onları görevleriyle meşgul etmemizi ve ilgi odağı olmaktan uzak tutmamızı öneririm."

Aubrey kendini hasta hissetti. Ne korkunç, ne korkunç bir gündü. "Soruşturma ne zaman yapılacak, Bay Pevsner?"

"İki gün içinde," diye cevap verdi. "King's Arms'daki toplantı salonunda. Daha erken olmalıydı ama sorgu yargıcı hastaydı. Tabii ki, sen ve ben de katılın."

Panik içinde sıçradı. "Yapacak mıyız?" dedi. "Neden?"

Pevsner ona tuhaf tuhaf baktı. "Baş tanık sizsiniz Bayan Montford," dedi hiç de keyif almadan. "İfade vermek zorundasınız."

Sekizinci Bölüm

Leydi Delacourt Bir Görev İçin Yola Çıkıyor

Uykusuz bir gecenin ardından Aubrey şafaktan önce kalktı. ertesi sabah. Soruşturmadan korkarak ya da Lord Walrafen'in dolaşan elleri hakkında endişelenerek geçirecek zamanı yoktu. Hâlâ Cardow'un kâhyasıydı -en azından Kont onu kovana kadar- ve bugün Lord ve Leydi Delacourt'un ayrılış günüydü. Saat yedide Betsy, Leydi'nin hizmetçisinin eşyalarını toplamasına yardım etmesi için çağırılmıştı bile.

Ne yazık ki, Ida bulaşikhane merdivenlerinden yuvarlanıp bileğini kötü bir şekilde burktuğunda ve onları kahvaltı için yetersiz bıraktığında gitmesi ancak on dakika sürmüştü.

Başka çaresi kalmayan Aubrey, sabah kahvaltısının servis edileceği salona yaptığı pek çok yolculuktan ilkinin gerçekleşti.

Servis kilerinden içeri girerek, elindeki kahve tepsisini aldı ve perdeleri çekmek için salona gitti. Parmağını büfenin üzerinde gezdirerek toz olup olmadığını kontrol etti, ardından halıdaki bir parça tüyü titizlikle topladı. Uşak masayı çoktan kurmuş, gümüş ve ketenlerle donatmıştı. Lettie beyaz glayöl vazolarından birini masanın ortasına yerleştirmişti. Bir bakışta her şey yolundaydı.

Ama daha yakından incelediğinde, Aubrey pek de hoşlanmadığı bir parlaklığa sahip bir çatal gördü. Lettie'nin yumurta, böbrek, domuz pastırması ve domates tabaklarını ve çatalı ona taşıdı. Hizmetçiye, "Bunu uşağın kilerine geri götür," dedi. "Pevsner'a söyle, korkarım bu işe yaramayacak.

"

Lettie kaşlarını çattı. "Ooo, bundan pek hoşlanmayacak anne."

"O zaman uşaklara söyle, alılık sürsünler.
İlk kez düzgün bir şekilde," dedi sabırsızlıkla. Ama Aubrey bir kez daha düşününce kıza acıdı. "Ver şunu bana, Lettie. Büfeyi tek başına kurabilir misin?"

Lettie rahatlamış bir halde başını salladı. Ama Aubrey, Pevsner'la yaptığı tatsız söz ve çatal bıçak alışverişinden döndüğünde Walrafen ve Lord Delacourt çoktan oturmuşlardı. Fark edilmemeyi umarak son beyefendinin çatalını değiştirmek için içeri süzüldü.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Bunun yerine Delacourt ona baktı ve genişçe gülümsedi.
"Günaydın Bayan Montford! Burada ne varmış bakalım?"

"Korkarım çatallardan biri yeterli değildi," diye cevap verdi.
"Özür dilerim."

"Şüphesiz ağızma daha kötü şeyler de koymuşumdur,"
diye neşeyle karşılık verdi. "Benim standartlarım herkesin bildiği gibi düşüktür."

Walrafen kahvesini yudumlarken boğulacak gibiydi. Tam o sırada Leydi Delacourt, üzerinde mavinin mükemmel bir tonu olan çizgili bir seyahat elbisesi ile salona girdi. gözleriyle eşleştirdi. Aubrey kıyaslandığında kendini kemikli, yaşlı bir karga gibi hissediyordu. Leydi Delacourt gür vücutluydu ve Yüzündeki bariz hayal kırıklığına rağmen nefes kesici derecede güzeldi. Elinde bir gazete vardı ve onu yere bıraktı. Walrafen'in tabağının yanında kararlı bir gümbürtüyle!

Aubrey servis kilerine kaçtı ve kapıyı yarıya kadar kapattı. Kontun, "Günaydın Cecilia," dediğini duydu. "Bu da ne?"

Karşı koyamayan Aubrey, Leydi Delacourt büfeye giderken onu dikizledi. "Bu, Giles, geçen çarşamba güncü Times," diyerek kendine bir fincan kahve doldurdu. "Görmedin mi?"

"Hayır." Walrafen kâğıdı kapatıp açtı.

"Sol alt köşede," dedi otururken. "Görünüşe göre muhafazakârlar oldukça eğleniyorlar."

"Aman Tanrım!" dedi Delacourt, Walrafen'in omzunun üzerinden bakmak için hareket ederek. "Şimdi ne olacak?"

"Elias'ın ölümüyle ilgili başka bir hikâye," diye cevap verdi sinirli bir şekilde. "Büyük Lord Walrafen'in kendi adına adalet bulamamasından oldukça zevk alıyorlar. Gerçekten, Giles, sence de bu Higgins denen adam meselenin çözümsüz kalmasına izin vermedi mi? uzun mu?"

Walrafen, "Peki ne yapmasını istiyorsun Cecilia?" diye sordu. "Rastgele birini asmasını mı?"

"

Gözleri küçük harflerle yazılmış kâğıtta olan Delacourt, kâğıdı kaptı ve alçak sesle bir ıslık çaldı.

"Peki, ne?" diye tersledi Walrafen. "Hadi, oku şu lanet şeyi."

Delacourt anlamlı bir şekilde boğazını temizledi. "Belki de sapkın Muhafazakâr liberalimiz Lord Walrafen, bu tartışmanın karşı tarafında yer alan bizlerin uzun zamandır doğru kabul ettiği şeyi sonunda kabul etmeye razı olur." " ' "

İngiltere'de adli hoşgörü ve cezaların birleştirilmesi bir travma olmuştur.

Walrafen'in ilk elden öğrendiği üzere, alçaklar, üçkağıtçılar ve soğukkanlı katiller artık ülkede istedikleri gibi dolaşıyor. Hızlı ve kesin idam, suçlu sınıflar için tek kesin caydırıcı unsurdur.

Walrafen inledi. "Kimden alıntı yapıyorlar?"

Leydi Delacourt kahve fincanının kenarından ona baktı. "Lord Ridge," dedi kuru bir sesle. "Ve o senin arkadaşın, Giles. İnsan düşmanlarının ne dediğini merak ediyor."

Delacourt tekrar yerine oturdu. "Muhafazakârlar bu konuda senin bordo şarabına dokunmak istiyorlar, eski dostum," dedi suratsızca. "Ve bu Peel'in pozisyonuna yardım etme şansını azaltacak. Parlamento reformu ilkbaharda gelecek."

Walrafen nefesinin altından küfretti.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Giles," dedi Leydi Delacourt aniden. "Bir karara vardım. Seni Max'e göndereceğim. Eve gider gitmez."

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı. "Zavallı adamı ele geçirdiğini bilmiyordum Cecilia."

Aubrey tekrar dışarı baktı. Kont sakince tostunu yağlıyordu. Leydi Delacourt'un kaşları çatıldı. "Ne demek istediğimi biliyorsunuz, tartışmayın!" diye karşılık verdi. "O Higgins bir aptal. Bu dedikoduyu bir an önce bastırmazsan sonsuza dek sürecek. O zaman nerede olacaksın?"

Kont içini çekti ve tereyağı bıçağını yere bıraktı. "Sanırım hâlâ ölen amcamın yasını tutuyorum."

Leydi Delacourt'un yüzü kızardı. "Elbette," dedi. "Ama siyasi kariyerinizin son bulmasının kimseye bir faydası yok. karmakarışık."

Masanın karşısında oturan kocası güldü. "Bence bu muhafazakârların çok işine yarar," dedi. "Şu Higgins denen adamı Lord Ridge'i sorgulaması için göndermeliyiz. Belki Elias'ı o vurmuştur. Ama Cecilia şu konuda haklı Bir şey daha var, Giles. Max'i çağırmalısın."

Kimden bahsediyorlardı? Aubrey kontun yüz ifadesini tam olarak seçemiyordu. "Evet ama onu karısından ve ailesinden ayırmış olurum," dedi sessizce.

Leydi Walrafen omuz silkti. "Eğer kariyeriniz batarsa, Max ve Peel de sizinle birlikte batabilir."

Uzun bir süre boyunca salondaki tek ses, arada sırada porselenlerin üzerindeki gümüşlerin şingirtisiydi. Cecilia boğazını sertçe temizledi.

Walrafen sonunda, "Pekâlâ," dedi. "Evet Cecilia, onunla konuş. Eğer yapabileceği bir şey varsa, çok minnettar olurum."

Delacourt tabağını itti. "Kem'i de yanınıza alsanız iyi olur."

"Neden?" Walrafen zayıfça gülümsedi. "Gardırobum siyasi kariyerimle birlikte cehenneme mi gidiyor? Kemble'a ihtiyacım var mı? saygın moda tavsiyesi?"

Delacourt tek kaşını kaldırdı. "Ellerini kirletmekten korkmayan birine ihtiyacınız var," diye yanıtladı. "

Prensiplerine Max'ten biraz daha az bağlı biri." Ayağa kalktı ve büfeyi kurcalamaya başladı.

Aubrey ısıtıcıyı açtı ve bir tabak daha yumurta aldı.

"Ah, işte buradalar!" dedi Delacourt. "Mükemmelliğin vücut bulmuş halisiniz, Bayan Montford."

"Teşekkür ederim lordum."

"Bu arada," dedi yerine dönerken. "Sürekli aksanınızı sormak istiyorum Bayan Montford. Bazen bir ipucu yakalıyorum. Nerelisiniz?"

Büfede Aubrey donakaldı. "Northumberland, lordum." Orayı seçmişti çünkü bir insanın hala İngiltere'de kalabileceği kadar kuzeydeydi.

"Ah! Hangi bölüm?"

Nabızı hızlandı. "Bedlington yakınlarında, lordum."

Delacourt güldü. "Tanrım, dünya ne kadar küçük! Morpeth'de bir amcam var!"

Leydi Delacourt kahve fincanını garip bir takırtıyla yere bıraktı. Kocasının gözleri parladı

ABC Amber Text Converter Trial version

Please register to remove this banner.

<http://www.processtext.com/abctxt.html>

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Bayan Montford. "Amcam Sir Nigel Digby," dedi göz kırparak. "Eminim adını duymuşsunuzdur."

Aubrey başını salladı. "Hayır, korkarım öyle değil," dedi. "Çok sakın bir hayat yaşadık."

"Longworth'lu Sör Nigel Digby mi?" Delacourt hafızasını tazelemek istercesine, "Longworth'lu Sir Nigel Digby," dedi. "Bu konuda nazik olmanıza gerek yok. Kendisinin oldukça aykırı biri olarak görüldüğünü biliyorum."

"Deli olduğu düşünülüyor," diye araya girdi Leydi Delacourt. "Çünkü öyle."

Aubrey odadan kaçmayı dileyerek, "Belki de isim tanıdık geliyordur," dedi.

Walrafen, Delacourt'un ne demek istediğini nihayet anlamış gibi, "Ah, Tanrım!" dedi. "Bu senin amcan mı? _"

Delacourt çatalını kaldırarak, "Evet, evet, kadın giysileri giydiği için," diye araya girdi. "Giydiğiniz o gri çuha için adam öldürebilir, Bayan Montford. Gördüğünüz gibi kendini emekli bir mürebbiye sanıyor."

Leydi Delacourt iç çekti. "Hayatım, bunu tartışmak zorunda mıyız?" Delacourt, "O da korkunç yaşlı bir dedikoducu," diye devam etti.

"Ancak yerel papaz iyi kalpli ve herkesi cesaretlendiriyor birlikte oynamak için. Bu yıl Büyük Bedlington Bayanlar Birliği'ne başkanlık etmesine bile izin veriyorlar.

' Botanik Derneği. Nigel amcamızın gül ağacıyla hünerli bir eli var."

"Anlıyorum," diye kekeledi Aubrey.

Leydi Delacourt aniden sandalyesini geriye itti. "Tanrım, saate bak!" dedi. "David, sandıkları aşağı gönderiyorum. Arabaları getir lütfen."

Leydi Delacourt, Sör Nigel konusunu böylece kapattı. mavi donuyla kapıya doğru ilerledi. Lord Walrafen sandalyesinde yarı yarıya dönerek odadan çıkarken onu izledi. Aubrey onun yüzünde beliren sevgi dolu ifadeyi kaçırmadı. Garip bir şekilde, biraz bıçak saplanmış gibi hissetti. yüreği burkuluyordu. Lord Delacourt'un fark edip etmediğini merak etti.

Leydi Delacourt ayrılırken her iki bey de ayağa kalkmıştı. Kocası kahve fincanının yanına gitti ve fincanını doldurmak için öne doğru eğdi. Kahretsin, diye düşündü Aubrey. Neredeyse boş.

Delacourt yerine oturdu ama Walrafen ellerini arkasında kavuşturdu ve büfenin önündeki zemini adımlamaya başladı. "Yağmur yağarsa David, sahil yolları tehlikeli olur," diye uyardı. "Kayalıklardan uzakta, bozkırın üzerindeki yüksek yolu kullan."

Delacourt sandalyesinde arkasına yaslandı ve ev sahibini inceledi. "Cecilia için mi endişeleniyorsun, ihtiyar delikanlı?"

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Walrafen'in ifadesi karardı. "İkiniz için de endişeleniyorum," diye tersledi. Sonra, sanki kendini meşgul etmek istermiş gibi kahvesini yeniden doldurmak için hareket etti. Aubrey yeterince kalmış olması için dua etti.

Delacourt güler yüzle ev sahibini inceliyordu. "Bir zamanlar Cecilia'yla evlenmek istediğini bazen unutmakta zorlanıyorsam beni bağışla, Giles," diye mırıldandı. "Yani, herkes babanın bu yüzden

onu kaptı. Sadece onu almak için senden uzakta. Bana sorarsanız çok kaygan bir iş."

Walrafen büfeden döndü ve omuz silkti. "Söyledikleriniz doğru," diye itiraf etti. "Birazcık da olsa aşağılayıcı."

Delacourt güldü. "Evet, asla unutma eski dostum, yıllar önce hanımefendinin taliplerinin o uzun ama nafile kuyruğunda senin hemen arkadaydım," dedi. "Ve o neşeyle cehennemde yanabileceğimi söyledi."

İşte Giles, tam anlamıyla aşağılanmak böyle bir şey."

Walrafen'in ağzı gülümseme olabilecek bir şekilde kıvrıldı. "Babamın onunla evlenmekteki amacını hiç anlamamış olması için dua ediyorum," dedi sessizce. "Umarım hâlâ babamın ona değer verdiğine inanıyordur."

Delacourt'un ifadesi yumuşadı. "Onu bütün bunlardan korudum, Giles," dedi. "Onu dünyanın bütün kötülüklerinden korumaya çalıştığım gibi. Sana söz veriyorum, ben engelleyebildiğim sürece Cecilia bir an bile mutsuzluk çekmeyecek."

Lord Walrafen şimdi boş fincanına bakıyordu. Aubrey daha fazla gecikemezdi. Cesaretini toplayarak ikinci tencereyi aldı ve odaya girdi.

Vikont onu görünce neşelendi. "Ah, işte becerikli Bayan Montford taze kahve getiriyor,

" dedi, tembel asilzade rolüne geri dönerek. "Mon ange," diye mırıldandı, büfeden dönen kızın elini tutarak, "bu Filistinli senin gibi zarif ve yetenekli bir kadını hak ediyor."

Benimle Curzon Sokağı'na kaçman için seni ikna edebilir miyim?"

Aubrey buna cevap vermedi. "Fincanınızı doldurabilir miyim, Lord Delacourt?"

"Hayır, hayır," dedi onu el sallayarak. "Bırak gitsin. Kendimize yardım edebiliriz." Hemen konuyu değiştirdi. "Sanırım yağmur konusunda haklısın, Giles," diye devam etti. "Günün geri kalanında ne yapacaksın? Sulh yargıcınla geçirmeyi düşünmüyorsundur herhalde?"

Walrafen küçümseyici bir ses çıkardı. "Higgins kısa süre içinde arayacak ve bana bir ilerleme raporu verecek," dedi.

körlemesine pencereden dışarı. "Tamamen zaman kaybı olacak bir rapor. Ondan sonra da günün geri kalanını malikaneyi gezerek geçireceğim."

"Ah, görev çağırıyor!" dedi Delacourt. "Yemin ederim Giles, omuzlarında iki adamın taşıyabileceğinden daha fazla yük var. Gençliğimi boşa harcadığım için beni neredeyse minnettar ediyorsun. En azından geriye dönüp bakabiliyorum."

Giles kuru bir sesle, "Hatırladığım kadarıyla senin gençlik yılların yirmi yıl sürmüştü," dedi.

"Touché, eski dostum."

Bunun üzerine Walrafen aniden pencereden döndü. "Bu arada, Bayan Montford," dedi birdenbire.

"Ata biniyorsun, değil mi?"

Hemen büfeden döndü. "Affedersiniz?"

Walrafen belli belirsiz sinirlenmiş görünüyordu. "Ata binebilir misin?" diye tekrarladı. "At sırtında mı?"

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Verdiği yanıt neredeyse patlamaya hazırды. "Seninle mi?"

Leydi Walrafen o anda odaya geri döndü. "İkiniz ata binmeye mi gideceksiniz?" Sesi neşeliydi. "Ne kadar hoş. Ama Giles belki de Bayan Montford'un bir alışkanlığı yoktur?" Aubrey'ye bakmak için döndü. "I sana bırakabileceğim bir tane var."

Aubrey onun bakışlarını tutamadı. "Teşekkür ederim leydim, ama benim de kendiminkiler var."

Üçü de ona biraz tuhaf baktı, sanki bir hizmetçinin neden ata binme alışkanlığı olduğunu merak ediyorlarmış gibi.

"Pekâlâ!" dedi leydisi neşeyle. "Bu iyi bir haber. Sanırım benimki dizlerinize vururdu. Şimdi, aşkım, eğer hazırsan?"

Delacourt ayağa fırladı. Kapıya doğru ilerleyerek, "Atla," dedi. "Arabaları unuttum."

Aubrey servis kilerine geri döndü ve bu kez kapıyı tamamen kapattı. Bir süre bulaşıkları istiflemekle meşgul oldu ve seslerin yükselip alçalmasını dinledi. Uzun bir vedalaşma gibi görünüyordu. Ama sonunda oda sessizliğe gömüldü. Rahatlamış olan Aubrey kahve servisini toplamak için tepsiyi aldı. Ancak kapıyı açtığıında, Leydi Delacourt hâlâ oradaydı ve Walrafen'in sessiz kucağına sıkışmıştı.

Onu serbest bıraktı ve dudaklarını hafifçe alnına bastırdı. Kadın hemen uzaklaştı.

"Peki, hoşça kal, ihtiyar," dedi, kravatını düzeltmek istercesine çekiştirerek. "Max ve Mr.

Hemen Kemble. Belki Kem bu boyun örtüsüyle Bidwell'e yeni bir iki numara öğretebilir."

Kont onun ardından, "Hoşça kal Cecilia," dedi. "Geldiğiniz ve beni bu karmaşadan kurtardığınız için teşekkür ederim."

Hemen arkasını döndü ve ona gürültülü, şapırtılı bir öpücük kondurdu. "Ne zaman istersen, Giles," dedi. "Sadece sorman yeterli, biliyorsun. Size de güle güle, Bayan Montford! Sizinle tanışmak gerçekten çok güzeldi." Sonra da Aubrey'i Walrafen'la baş başa, sanki içindeki hayat ve ışık çekilmiş gibi hissettiren bir odada bırakarak gitti.

Ama Kont garip bir şekilde etkilenmemiş görünüyordu. Hızlı adımlarla kapıya yöneldi. "O halde iki saat içinde, Mrs.

Montford?" diye sordu, eşikte duraklayarak. "Bu yeterli zaman olacak mı?"

"Neyin zamanı, lordum?"

"Malikâneyi gezmek istiyorum," diye cevap verdi. "Ve her şeyi görmek istiyorum. Her karık tarlayı, her inek ahırını, Cardow'un her bir parçasını, ta kapı direkleri."

Aubrey aklına gelen ilk bahaneye sarıldı. "Korkarım yağmur yağacak, Lordum."

Kont gerçekten de güldü. "O zaman bir şemsiye getir!" dedi, sesi şaşırtıcı derecede neşeliydi.

Dokuzuncu Bölüm

Üç Küçük Yalan

Yağmur Aubrey'i kaderinden kurtarmak için zamanında gelmedi.

Kont büyük salonda onu bekliyordu, sabırsızlıkla kırbacını uzun binici çizmelerine vuruyordu. Yola koyuldular.

Şatoya en yakın müstemilattan başlayarak, av kileri, güvercinlik ve buzhaneyi de içine alacak şekilde yürüyerek. Aubrey iş adamı gibi davranmaya ve dün aralarında olanları görmezden gelmeye çabaladı. Ona ihtiyacı vardı.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

iş. Ve özellikle bir tane olduğuna dikkat ediyordu. Kontun ona vermediği zarar. Onun yeteneklerini hiç sorgulamamıştı. Aslında, onları hafife alıyor gibiydi.

Meyve bahçesinden ahırlara doğru ilerlerken Walrafen, "Aman Tanrım," dedi. "Gerçekten dörtte bir yapabiliriz ve burada bir ordu besleyin."

Aubrey için sakın bir doru kısarak seçmişti. Yeni drene edilmiş ovada at sürerlerken, hendek inşaatı hakkında zekice sorular sordu ve toprağın zenginliği karşısında hayretini ifade etti. Jack Bartle'in yeni kulübesinin önünden geçtiklerinde, Bayan Bartle her zaman yaptığı gibi sohbet etmek için dışarı çıktı.

Ancak Lord Walrafen'ın Aubrey'e eşlik ettiğini görünce sustu.

Ancak Kont şaşırtıcı derecede cana yakındı ve kadınla sanki geçen hafta oradaymış gibi konuştu. Hatta çocuklarının adını bile sordu ve Mr.

Bartle'in tırpan kazası. "Oh, Jack gayet iyi iyileşiyor, lordum," dedi. "Sorduğun için sağ ol."

"Size şatodan bir şey gönderebilir miyim, hanımefendi?" Aubrey sordu. "Elimizde bol miktarda yaban havucu var."

"Biraz daha kuşburnu merhemi kullanabiliriz, Bayan Montford," dedi. "Dr. Crenshaw bunun Jack'in yarasını yara izi."

"Yarın yapacağım," diye söz verdi atlarını sürerken.

Kont ona tuhaf tuhaf baktı. "Bütün kiracılarım sizi bu kadar iyi tanıyor mu?"

"Birine bakmak zorundalar lordum," diye cevap verdi. "Kiralari da ben topluyorum."

"Öyle mi?" Kont şaşırmış görünüyordu. "Ama tabii ki. Benim emlakçım yok, değil mi?"

Aubrey cevap vermedi. Gerçek şuydu ki, o Erstwilder'in görevlerini üstlenmek için bir fırsat. Kısmen sıkıldığı için. Ama kısmen de olsa işin yapılması gerekiyordu ve kont kimseyi göndermemişti. Ve böylece, tıpkı annesinin küçük arazisinde olduğu gibi İskoçya'da iş yavaş yavaş Aubrey'e düşmüştü ve kimse bunun farkına varmamıştı. Ve şimdi Kont, Cardow'u kimin yönettiğinin farkındaydı ama itiraz ediyor gibi görünmüyordu. Bu bir güven oyu muydu? Yoksa mülkünü önemsemediğinin bir başka göstergesi miydi?

Tepenin etrafında sessizce at sürdüler. Cardow Tepesi'nin iç tarafında, arazinin daha geniş tarım alanları uzanıyordu,

tahıl ambarları, kiracı çiftlikleri ve yeni değirmeniyle birlikte. Walrafen her şeyi görmek istediğini söylemişti. Dahası, Yaptığı iyileştirmelerden dolayı çok gururluydu.

Walrafen birkaç saat sonra "İki işi birden yapmak zor oldu mu?" diye sordu. "Çok mu fazla çalıştınız?"

"Evde bu kadar az aile varken, kahyalık rolü pek de iyi bir rol değil," diye dürüstçe cevap verdi. "

Amcanızın talepleri çok azdı."

"Eminim Harriet teyzemi gördüğüne sevinmişsindir, O zaman," dedi kuru bir sesle. "Ailemin geri kalanından bahsetmiyorum bile."

Aubrey tereddüt etti. "Ailenin burada olmaması kale için iyi değil lordum," dedi sessizce. "

Bir mülk yaşayan, nefes alan bir şeydir. Bir ailenin yokluğu onu daha az canlı bırakır, personelin gevşemesine izin verir ve sizin yok olduğunuz izlenimini verir..."

"Umursamadığımı mı?" diye cevap verdi Walrafen. "Kiracılarıma ve personelime çok değer veriyorum. Ama umurumda değil

ABC Amber Text Converter Trial version

Please register to remove this banner.

<http://www.processtext.com/abctxt.html>

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Şato. Burayı bunaltıcı buluyorum ya da en azından bir zamanlar öyleydi."

"Buraya ilk geldiğimde kasvetli olduğunu düşünmüştüm," diye itiraf etti. "Ama insan içinde yaşayınca farkına varıyor ki Şato ender rastlanan bir dinginliğe ve çoğu büyük malikanenin sahip olmadığı bir dramatikliğe sahiptir."

Adam ona yine tuhaf tuhaf baktı. "Peki böyle pek çok mülk gördünüz mü?"

Aubrey hatasını hemen anladı. "Belki bir ya da iki." "İşiniz sırasında mı?"

"Evet."

Kont dalgın görünüyordu. "Söylesene canım, malikâne yönetimi hakkında bu kadar çok şeyi nasıl öğrendin?" diye sordu. "Bu tür konular normalde bir kahyanın ilgi alanına girmez, değil mi?"

Aubrey dosdoğru önüne baktı.

"Bay Erstwilder mükemmel notlar bırakmış."

"Ne kadar dikkate değer," dedi Kont. "Onu tanıdığım onca yıl boyunca bana neredeyse altı kelime bile yazmadı. Daha az çekici bir adamla hiç karşılaşmadım."

"Demircinin karısını büyülemiş," diye mırıldandı Aubrey.

Kont başını geriye eğdi ve güldü. Çok nadir bir ses olduğunu düşündü. Adamın gözlerinin dans edişini, yüzünü aydınlatan canlılığı seviyordu. Ve bakışları onunkileri yakaladığında ve onu tuttuğunda, Aubrey'nin içinde bir şeyler erimiş gibiydi.

Artık eski öşür ambarına varmışlardı ve Aubrey geçmiş hakkında konuşmaktan kaçınmak istiyordu. Aynı zamanda

Walrafen'in gözlerini düşünmeyi bıraktı ve onun yerine ahırın yeni arduvaz çatısını gösterdi. Kontun ellerini belinde hissetmek gibi rahatsız edici bir duyguya kapılmaktansa eski bir kütüğün üzerine atından indi.

Görünüşe göre fark etmişti, çünkü bir kaşını ona doğru eğdi ve kendini eyerden yumuşakça salladı. Ama sol bacağı yere değdiğinde bir şeyler fena halde ters gitti. Dizi büküldü ve neredeyse yere düşüyordu. Dizginlerini bıraktı ve sendeleyerek geri çekildi. Aubrey içgüdüsel bir hareketle öne atıldı ve kolunu onun beline doladı.

Walrafen belli belirsiz utanarak ona baktı. "Yine romatizmam tuttu," dedi kuru bir sesle.

Aubrey kaşlarını çatarak ona baktı. "Ah, evet, sizde olmayan romatizma. Hatırlıyorum."

"Tanrım, Bayan Montford," dedi. "Espri anlayışınız bugün kendini gösteriyor."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Walrafen yeniden bacağına ağırlık vermeye başlamıştı, bu yüzden onu bıraktı. "Belki de şu ağacın altında dinlenmeliyiz," diye önerdi.

"Mükemmel bir fikir."

Ama atını güvene almakta hiç zorlanmadı ve oturdu. Yanında hiç mücadele etmeden. Ağaç yayılan bir meşeydi, dalları artık neredeyse çıplaktı. Walrafen hafif bir irkilmeyele bacağını uzattı, sonra meşenin gövdesine yaslandı.

Aubrey ona doğru kaçamak bir bakış attı. "Oğlum dün sizi duvarlarla çevrili bahçede gördüğünü söyledi," dedi. "Umarım küstahlık etmemiştir."

"Terbiyesizliğin kalıtsal olmasından mı korkuyorsunuz?" diye sordu,
Ona sırtarak. "Hayır, çok terbiyeliydi. Onunla gurur duyuyor olmalısınız."

"Şey, evet."

Walrafen ona baktı ve yine güldü. Bu ve saçlarını savuran hafif esinti onu neredeyse çocuksu gösteriyordu. "Aubrey, ağzın açık kalmış," dedi Walrafen ona yaklaşıp. "Ve dudaklarında asılı duran bir soru var, muhtemelen başka bir küstah soru."

Aubrey onun kendi adını kullandığını gözden kaçırmamıştı. "Iain bacağınan vurulduğun için topalladığını söylüyor."

Bir kaçakçı tarafından, diyor. Eminim sadece onu eğlendiriyordunuz. Ama hiç romatizmanız yok, değil mi?"

Kont şimdi dalgın dalgın dizine masaj yapıyordu. "Ben de öyle dedim,
Aubrey, ilk karşılaştığımızda," diye cevap verdi mükemmel bir soğukkanlılıkla. "Ama sen beni halsiz, kırık dökük bir adam olarak görmek istiyordun."

Aubrey'nin gözleri büyüdü. "Lordum, böyle bir şey düşünmemiştim."

Walrafen'in bakışları onunkilere kaydı. "O zaman benim hakkımda ne düşünüyorsun?" Sesi yumuşaktı. Belli belirsiz imalı.

Aubrey gözlerini kaçırdı. "Hayatının baharında genç bir adam olduğunu," dedi. "Ve senin de Romatizma, artrit ya da buna benzer bir şey. Ama ara sıra topallıyorsunuz."

tufan başladığında. "Sana şemsiye getirmeni söylemiştim!" diye bağırdı büyüyen gürültüye karşı.

Atlarını ahırın derinliklerine götürdüler ve emniyete aldılar. Etraf saman ve küflenmiş tahıl kokuyordu, şimdi yağmurun tatlı kokusuyla kaplanmıştı. Aubrey, tam turuncu bir tekir çatı katından aşağı atlayıp yanlarından şüpheli ve yan bakışlarla geçerken karanlığa baktı.

Walrafen yağmuru şapkasından silkeledi ve şapkasını Paslı çivi. Aubrey de aynısını yaptı. Yağmur şimdi gürlüyor, toprak avluya sığıyor ve sekiyordu. "Bu son olamaz!" diye bağırdı Kont. "

Hadi, daha sessiz bir yer bulalım."

Arka tarafta temiz bir saman yığını buldular. Kont oturdu ve bir dirseğini dizine dayayarak kendini evindeymiş gibi gösterdi. Aubrey elbisesini toplayıp ona katıldı. Bir süre sadece yağmuru dinlediler, şimdi daha yumuşak ve daha uzaktı. Ahırın içinde, onu belli belirsiz rahatsız eden sessiz bir samimiyet duygusu vardı. Uzaklaşmış olmalıydı.

Adam ona ani bir bakış attı, yüz ifadesi biraz kasvetliydi. "Kendini rahatsız hissetmene gerek yok, Aubrey,"

usulca söyledi. "Böyle halka açık bir yerde seninle ilgilenmem çok zor."

Aubrey yavaşça elbisesinin pilelerini çekiştirmeye başladı. onları temizliyordu. Walrafen hâlâ ahırın derinliklerine bakıyordu. "Seni öptüğüm için üzgün müsün Aubrey?" diye sordu. "Sana bir özür daha borçlu muyum?"

Aubrey bunu düşündü. Üzgün müydü? Elbette yanlış bir şey yapmıştı. Ama bunun anısından kolayca vazgeçebileceğinden de pek emin değildi. Böylesine fiziksel bir zevke dair çok az anısı vardı ve daha fazlasını da edinecek gibi görünmüyordu. "Size yalan söylemeyeceğim lordum, hiçbir şey hissetmediğimi söyleyemem," dedi. "Ama yaptığımız şey akıllıca değildi."

O zaman ona bakmak için tamamen döndü, gümüşü gözleri aceleci ve araştıracıydı. "Ama bu çok mu akılsızcaydı, Aubrey?" diye sordu. "Senin tüm öfkenin ve benim tüm küstahlığımın altında yakıcı bir tutku vardı."

"Ben hizmetkârınızım lordum," diye cevap verdi.

Kont bir elini yumruk yaptı, sonra da güçsüzce samanların üzerine bıraktı. "Sen bir kadınsın, Aubrey.

Güzel, arzulanan bir kadın. Seni istemek nasıl akılsızlık olabilir?"

Aubrey sadece başını salladı. "O öpücük aptalca bir şeydi lordum," dedi. "Ama bu son olmalı. Biz... biz birbirimize bağlı değiliz."

"Bağlanmak mı?" diye hayretle yineledi. "Benimle yatmadan önce ne istiyorsun, Aubrey? Bir evlilik yüzüğü mü? Cevabına dikkat et."

Aubrey bakışlarını onunkilerden ayırdı. Bana Leydi Delacourt'a baktığınız gibi bakmanızı istiyorum, diyecekti neredeyse. Saçıma bir tutam yeşillik sıkıştırmanızı ve dudaklarınızı alnımda gezdirmenizi istiyorum.

Oh, bu olmaz! "Ben sizin hizmetkârınızım lordum," diye tekrarladı.

"Aubrey," dedi Kont suratsızca. "Eğer yalnız kaldığımızda bir kez daha lordum kelimesini kullanırsan, seni öperim."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"O zaman sana nasıl hitap etmeliyim?" "Giles," dedi.

Başını iki yana salladı. "Çok tanıdık geliyor."

Kont nefesinin altından usulca küfretti ve kapıya doğru döndü. Bu kez sanki onu dışarıda bırakmak istiyormuş gibi iki dirseğini dizlerine dayadı ve gözlerini yağmura dikti.

Walrafen nedense daha genç görünüyordu. Gözlerinde hâlâ kederin izleri vardı. Ama Cardow'a geldiğinden beri daha rahat görünüyordu ve evin içinde daha az resmiyetle hareket ediyordu. Onu sık sık evin içinde yürürken görüyordu. Karşılaştığı herkesle ricada bulunuyordu. Ve bir taşra beyefendisi gibi giyinmeye başlamıştı. Şehirdeki yaşamının gerektirdiğine şüphe olmayan daha resmi siyahlar ve maviler yerine, devetüyü pantolonlarla daha sık kahverengi ve yeşiller giyyordu. Ama bazı şeyler değişmemişti. Hala nefes kesici derecede yakışıklıydı. Ve o hala dayanılmaz derecede kibirli olabilir.

Uzun bir süre hasırın üzerinde öylece oturdu ve gözlerinin onun yüzünde gezinmesine izin verdi. Kontun koyu renk saçları ve gümüş rengi gözleri birbirini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu ve çenesi inatçılığı ima eden o sert, mükemmel dönüşe sahipti. Burnu düz ve inceydi, bu da ona kesinlikle aristokrat bir hava veriyordu. Profil. Ve o güldüğünde, karnındaki bir şey dibe vurdu.

Walrafen sonunda onun gözlerini üzerinde hissetmiş olmalıydı. Samanlıkta bir dirseğinin üzerine yaslandı ve ona baktı. Düşünceli bir şekilde. "Aubrey," dedi durup dururken, "kocanı çok mu seviyordun?"

Gözlerini hemen başka tarafa çevirdi. "Ben... Sanırım öyle yaptım."

"Ah, belirsizlik!" diye mırıldandı. "Ama gerçek aşk nadiren belirsizdir, hayatım."

"Sen böyle bir duygudan ne anlarsın ki?" diye sordu. Çok geç, Leydi Delacourt'u hatırladı. "Özür dilerim," dedi hemen. "Bunu söylememeliydim. Eminim siz de kendinize göre bir kayıp yaşadınız."

Walrafen tek kaşını kaldırdı. "Ben hiç evlenmedim."

Sanki şeytan dirgeniyle onu kıkırdatmış gibiydi. "Aşağıda hâlâ Leydi Delacourt'a aşık olduğunuz fısıldanıyor," dedi. "Ve başkasıyla birlikte olmak istemiyormuşsunuz."

Kont, bir parça saman alıp çiğnemeye başlayarak, "Hay Allah!" diye homurdandı. "Öyle mi diyorlar?"

"Bir ya da iki kez kulak misafiri oldum."

"Sesin pek memnun gelmiyor canım."

Aubrey, adamın o alçak, esmer sesiyle ona sürekli canım dememesini diledi. "Benim memnuniyetim ya da memnuniyetsizliğim sizi pek ilgilendirmez, efendim."

Doğruca ona baktı, gözleri yine dans ediyordu. "Ama olabilir," diye önerdi.

Aubrey onu görmezden geldi. "Yersiz konuştum lordum. Özür dilerim."

"Şey," dedi. "Yeni bir şey var."

"Anlayamadım? Yeni olan ne?"

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Kont güldü. "Sadece özür diliyorsun, Aubrey. Yıllardır yersiz konuşuyorsun." Bir an sessizleşti, sonra ekledi, "Ve evet, Leydi Delacourt'a gelince, ikimiz de çok gençken ona bir süre kur yaptım. Onu çekici ve güzel bulmuştum. Ama kendimi bir türlü o noktaya getiremedim. Ve bilirsiniz, tereddüt eden kaybeder."

Aubrey nazik olmaya çalıştı. "Onu kaybettiğiniz için üzgünüm lordum."

Kont omuz silkti. "Bu da bizi ilk iddiama geri götürüyor," dedi. "Gerçek aşk nadiren belirsizdir."

"Onu sevmedin mi?" Oh, daha da kötüsü! Çenesini kapalı tutamaz mıydı?

Ama Walrafen bir cevap üzerinde düşünüyor gibiydi. "Elbette bir zamanlar ona aşkıttım," dedi sonunda. "Ama şimdi biz bir aileyiz. Ve en yakın arkadaşız."

Bu biraz muğlak bir yanıtı. Ve Aubrey birdenbire belirsizlik istemediğini fark etti. Kalbinin derinliklerinde Lord Walrafen'ın güzel üvey annesine karşı herhangi bir arzu duyduğunu inkâr etmesini istiyordu. Ve böyle bir şeyi istemesi gerektiği düşüncesi bile onu korkutuyordu. Gözlerini onunkilerden ayırdı ve elbisesinin kıvrımlarını yeniden düzenlemeye başladı.

Giles ahırın loşluğunda, Aubrey'nin yüzünde garip bir duygu karmaşasının geçişini izledi. Sonra baktı uzaklaştı ve yaklaşık bir saat boyunca etekleriyle oynamaya başladı.

sayısız kez. Rengini biraz kaybetmişti ve çenesi biraz asıktı. Onun ne düşündüğünü merak etti. Eminim kıskanmıyordu? Her seferinde onun tekliflerini geri çeviriyordu. Onu hiçbir şekilde umursamıyor gibi görünüyordu.

Ama ona karşı bir arzu hissedebiliyordu. Dün bu kadarını öğrenmişti, değil mi? Kollarında onun titrediğini ve tutkuyla canlandığını hissetmişti. Ve bu ne kadar baş döndürücü, güçlü bir duyguydu. Aubrey'nin yanında kendini yirmi yaşında hissettiğinden bile daha canlı, daha erkeksi hissettiğini hızla öğreniyordu. Bütün bunlar, kadının kendisine dokunmasına neredeyse hiç izin vermemesine rağmen olmuştu.

Ama Aubrey'de tutkudan daha fazlası vardı. Soğukkanlı havasından da fazlası. O sıkıcı elbiselerin asla gizleyemediği bir dış güzelliğe sahipti, ama şimdi fark ettiği gibi bir de iç güzelliği vardı. Ve yine de tüm bunların altında bir melankoli, bir hüznün havası vardı ve kendi kendine dayattığı yalnızlık ona hiçbir anlam ifade etmiyordu. Sırlarla dolu bir kadındı ve bu sadece onun hayal gücünün eseri değildi. Kimse onu tanımıyor gibiydi.

Crenshaw'ın dediğine göre, kendini tutuyormuş. Ama Giles bundan daha fazlası olduğunu düşündü. Onun dünyadan ne saklıyor olabileceğini bir kez daha merak etti. Aklında birkaç belirsiz fikir oluşmaya başlamıştı ama bu belirsizlik onu çıldırtıyordu. Gerçeklerden korktuğu için değil; garip bir şekilde korkmuyordu. Ama kızın kendisini ondan bu kadar kolay ayrı tutabilmesinden nefret ediyordu. Kimseye ihtiyacı yokmuş gibi görünmesinden nefret ediyordu.

Özellikle de o.

"Aubrey," dedi onun düşüncelerini bölerek. "Bu yağmur hakkında yanılmışım."

"Pardon?"

Tekrar dirseğinin üzerine döndü ve ona baktı. "Bu tufan yakın zamanda durmayacak," dedi. "Ve ben, kendi adıma, çok sıkıldım. Söylesene, salon oyunları oynamayı sever misin?"

Aubrey ona çok garip bir şekilde baktı. "Sessiz sinema gibi mi?" "Bu tür şeyler, evet," dedi. "Ama benim aklımda daha

çok

tahmin oyunlarından biri. Cecilia'nın en büyüğü Simon'ın onlara düşkünlük. Özellikle de Three Little Lies."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Kuralları bilmiyorum lordum."

Kocaman bir gülümsemeye zorladı. "Onları her zaman devam ediyoruz," dedi göz kırparak. "Ama temelde onurumuz üzerine oynuyoruz. Size bir soru soruyorum ve siz de cevaplamayı seçiyorsunuz.

ya da yalan söyleyebilirsiniz. Beni üç yalanla geçerseniz, bunu istediğiniz zaman açıklayabilir ve oyunu kazanabilirsiniz. Ama benim üç meydan okumam var. Eğer cevabınıza doğru bir şekilde meydan okursam, bana seçtiğim bir mağlubiyeti vermelisiniz. Ancak doğruyu söylemek zorunda değilsiniz."

Öyle mi?" dedi kuşkuyla. "Peki ne tür bir ceza ödemem gerekiyor?"

"Aptalca bir şey," dedi Kont. "Bir keresinde Simon beni başımın üzerinde durmaya zorladı, sonuç hiç de hoş değildi."

-Bazen de burnumu kapatarak 'A Mighty Fortress Is Our God' şarkısını söylemek zorunda kalıyorum. Ama genellikle beni odada tek ayak üzerinde hoplatıyor."

Aubrey ona delirmiş gibi baktı. "Hiç sanmıyorum. "

"Aubrey," diye tersledi sonunda. "Sen ve ben bir saat daha burada mahsur kalabiliriz. Bir centilmen olmaya çalışıyorum. Dikkatimi dağıtmama yardım etsen iyi olur."

Sertçe yutkundu, boğazının beyaz uzunluğu daraldı, sonra zar zor gevşedi. "Pekâlâ."

Giles gülümsedi ve kollarını başının arkasında kavuşturarak tamamen samanların içine gömüldü. Aubrey dizlerini yukarı çekti ve kollarını onlara doladı. "Artık şerefine güveniyorsun, Aubrey," diye uyardı. "Sorularınızı zaten yanıtladığım için ilk ben başlayacağım. Üç raundu ilk kazanan şampiyon olur."

"Pekâlâ," diye kabul etti, sesi hâlâ isteksizdi.

Kirişlere baktı ve bunu düşündü. En iyisi basitten başlayıp onu rehavete sürüklemektir. "Bu sabah kahvaltıda ne yedin?"

Çok güzel bir şekilde kızardı. "Hiçbir şey."

Giles onu dikkatle izledi ve düşündü. "Buna karşı çıkmayacağım," dedi. "Ama neden hiçbir şey?"

Aç değil miydin?"

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Bu iki soru eder lordum."

Giles kaşlarını çatarak ona baktı. "Sadece ilkine cevap ver."

"Yemek yiyemeyecek kadar gergindim," diye itiraf etti. "Lord ve Leydi Delacourt'un son günlerinin mükemmel geçmesini ve ayrılışlarının sorunsuz olmasını istiyordum. Sonra Pevsner ile gümüş konusunda tartıştım ve iştahımı tamamen kaybettim."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Pevsner ile sık sık tartışır mısınız?"

Aubrey tek kaşını kaldırdı. "Bu da oyunun bir parçası mı lordum?" diye sordu. "Eğer öyleyse, uygun bir yalan bulmaya çalışmalıyım."

"Boş ver," diye cevap verdi. "Oyuna geri dönelim. Bu şaşırtıcı yeşil gözler sana kimden miras kaldı?"

Şaşırtıcı yeşil gözler ona göz kırptı. "Annemden," dedi o kadar hızlı bir şekilde ki, doğruyu söylediğini anladı.

"Pekâlâ," dedi. "Adı neydi?" "Janet."

"Aubrey, Aubrey," diye azarladı. "Yalan söyleyerek beni atlatmaya çalışmalısın, yoksa asla kazanamazsın."

Aubrey başını salladı ve daha kararlı görünüyordu.

Giles başka bir soru düşündü. "Peki babanızdan size miras kalan en iyi şey nedir?"

"Lordum, bu bir görüş gerektirmiyor mu?"

Artık sabırsızlanmaya başlamıştı. "Sadece soruya cevap ver, Aubrey."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Benim... benim azmim. Ama bu bir özellik değil, bir nitelik."

"İşe yarar," dedi Giles. "Ve ben buna karşı çıkmayacağım. Tanrı biliyor ya, çok inatçısın."

Aubrey kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne zaman bir soru sorabilirim lordum?" diye cüret etti.

"Bu tur bittiğinde," diye tersledi. "Şimdi, nerede doğdun?"

Bir an çok uzun süre tereddüt etti. "Northumberland'de."

Giles yavaşça başını salladı. Kahvaltıdaki suskunluğunu hatırladı. Ve Ogilvy'nin şüphelerini de hatırladı. "Hayır," diye cevap verdi. "Buna itiraz ediyorum."

Aubrey aşağılanmış görünüyordu. "Neden?"

Giles uzandı ve parmaklarıyla onun bileğini sardı. "Çünkü bu benim ayrıcalığım," dedi sessizce.

"Şimdi, yalan mı söyledin?"

Aubrey uzaklaşmaya çalıştı ama adam buna izin vermedi. "Evet," dedi.

Sonunda dedi ki. "Yalan söyledim. Meydan okumanız başarılı

oldu." "O zaman nerede doğdun?" Hâlâ onun bileğini

tutuyordu.

Aubrey başını salladı. "Lordum, aynı soruyu tekrar tekrar sorup duramazsınız," dedi. "

Bu adil değil. Eleme süreciyle kazanma şansımı azaltacaksınız."

"Evet ve bana hâlâ bir şey borçlusun, değil mi?" dedi, onu bir santim daha yaklaştırmak için. Yapmak üzereydi aptalca bir şey yaptı ama kendini durduramadı. "Neredeyse hükmen mağlubiyeti unutuyordum. Aubrey, korkarım senden beni öpmeni istemek zorundayım."

Aubrey öfkeyle soludu ve geri çekilmeye çalıştı. "Lordum, bu zıplamaktan çok daha farklı bir şey."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

tek ayak üstünde!"

Kont güldü. "Tek ayak üzerinde zıplamak zorunda kalacağınızı söylemedim, canım. Aptalca bir şey yapmak zorunda kalacağınızı söyledim."

"Seni öpmek aptallık değil," diye tısladı. "Tehlikeli. Dünden hiçbir şey öğrenmediğimi mi sanıyorsun?"

Bu sizin tarif ettiğiniz gibi bir oyun değil lordum."

"Aubrey, Aubrey! Ben bir politikacıyım. Kelimeleri zekice çarpıtmak benim işim."

"Kıvırmıyorsun! Onursuzluk yapıyorsunuz."

"Aubrey, canım benim." Giles onun bileğini son bir kez çekti. Dizlerinin üzerinde dengede duramayan kadın, adamın yanındaki samanlığa yığıldı ve göz göze geldiler. "Beş dakika önce değil," diye devam etti, "

'O öpücük aptalca bir şeydi, lordum' demiştiniz. Şimdi, bunu söylediğinizi inkar mı ediyorsunuz?"

Bir an için gözleri parladı. "Hayır. Hayır, sana bu zevki tattırmayacağım."

Giles boştaki eliyle hafifçe onun dudaklarına dokundu. "O zaman beni tam buradan öp, lütfen," dedi. "Seni çok iyi tanıyorum Aubrey, görüyorsun ya, sana kaçabileceğin bir açık kapı bırakmayacağım. Dudaklarını elimin arkasında değil, burada hissetmeyi arzuluyorum. Ağzımda."

Bir an için kadının bunu yapmayacağını düşündü. Sonra dirseğine yaslandı, gözlerini kapadı ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

Onu geri çekmesi gerekeceğini, kızın onu dudaklarından öperek geri çekileceğini düşünmüştü. Ama öyle görünüyordu ki, bahsini tamamen yerine getirecekti. Ağzı tatlı bir şefkatle onunkini yumuşattı. Giles başını kaldırdı ve bir elini onun beline koydu. Kız bir iç çekişle ona yaslandı, öpücük son derece baştan çıkarıcıydı ama hâlâ masumdu.

Karşı koyamayan adam, koluyla kadının belini sararak onu daha da yaklaştırdı. Şimdi yarı yarıya onun üzerinde yatıyordu, dudakları yavaş, kıvrımlı bir ritimle onunkilerin üzerinde hareket ediyordu. Leylak, at ve sıcak, tatlı kadınsı şeyler kokuyordu. Ağzını birazcık kaldırdığında, adam onu geri çekti. Aubrey direnmedi, ağzını onunkinin altına açtığına bile. Bunun yerine, dilinin onun alt dudağında geçici olarak oynamasına izin verdi.

Öpüşmeye yavaşça, baygın bir şekilde devam ettiler, sanki dünyadaki tüm zamana sahiplermiş gibi birbirlerinin tadını çıkardılar.

Sanki herkesin görebileceği bir yerde birlikte yatmıyorlarmış gibi. Giles'ın umurunda değildi. Ama Aubrey, öyle görünüyordu ki, umursuyordu.

Bir şey onu gerçekliğe geri döndürdü ve vücudunu onunkinden ayırdı. Hafifçe soluyarak ona baktı, ince elleri göğsüne yayılmıştı.

"İşte," dedi nefes nefese. "İşte. Cezamı ödedim."

Giles onu geri çekmeye çalıştı. "Aubrey," diye yalvardı.
"Durma. Lütfen."

Gözlerini başka tarafa çevirdi. "Cezayı ödedim," diye tekrarladı.
"Bana... bana eziyet etmeyin lordum."

"İki tane kaldı," diye homurdandı.

Geniş ve korkmuş bakışları tekrar onunkilere döndü. "Ne?"

"İki meydan okumam kaldı," diye homurdandı. "Buna cevap ver, Aubrey. Şimdi benim için cevapla. Kocanı seviyor muydun?"

Yüzü buruştu ve gözleri kapandı.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Cevap ver," diye talep etti.

Başını iki yana salladı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Hayır," diye fısıldadı. "Yapmadığımı söylemek zorundayım."

"Adı neydi?" Kelimeler kalın ve sert çıkmıştı. Henüz nefesini tutamamıştı. "Ne?"

"Adı neydi?" diye sordu. "Hiç sevmediğin bu kocanın adı neydi?"

Bir an için kadının cevap vermeyi reddedeceğini düşündü.
"Charles," diye fısıldadı sonunda.

Dudaklarından çıktığı anda bunun bir yalan olduğunu anlamıştı. "Hayır," diye homurdandı. "Buna meydan okuyorum."

Aubrey gözlerini açtı. "Peki," dedi. "Nasıl istersen öyle olsun."

"Yalan mı söylüyorsun? Aubrey, yalan mı söylüyorsun? Eğer öyleyse, itiraf et." "Evet," dedi. "Yalan söylüyorum."

Bu kez ona kaybedeceği şeyin ne olduğunu söylemedi. Bunun yerine onu kendine çekti ve öptü. Eğer ilk öpüşmeleri bir kıvılcım olduysa, bu seferki tutuşturucuydu. Her şey aleve sıçradı. Kontrolden çıktı.

Bir şekilde onu sırtüstü yatırdı ve vücudunun ağırlığını onun üzerinde sürükledi. Onların ötesinde, sıçrayan yağmur ve saman kokusu uzaklaştı ve sadece o vardı.

Tekrar tekrar ağzının içine girdi, tadına baktı ve dokundu. Onun zarif, sıcak ağzını hissetmeyi öğreniyordu. Kadın ona cevap verdi, öpücüğüne karşılık verdi.

hızlı ve acil nefes alıyordu. Elleri onun üzerinde huzursuzca dolaşıyor, okşuyordu. Ona sahip olma ihtiyacı kontrol edilemezdi; bedenlerini birleştirme açlığı inkâr edilemezdi. Ve bundan beladan başka bir şey çıkmayacaktı.

"Aubrey, Aubrey." Yüzünü onun boynuna gömdü, kokusunu içine çekti. "Bunu bana neden yapıyorsun?"

"İstemiyorum," diye boğuldu. "İsteyerek yapmadım."

Eli onun kolunu, belini okşadı, sonra etrafından dolaşıp aşağıya indi. Elini kızın kalçasının yumuşak kıvrımında gezdirdi, eteğinin yününü kavradı ve sıktı, sonra onu kendine doğru kaldırdı.

Aubrey inledi, vücudu içgüdüsel olarak onunkine doğru eğildi. Açlık. İstiyordu. Onu tatmin etmek için yanıp tutuşuyordu.

Giles bir tarafa yuvarlandı ve ceketinin düğmelerini açmaya başladı. Kumaşı kenara itti ve sol göğsünü okşadı. Sıcaktı. Mükemmeldi. Gözleri hâlâ kapalıydı, nefes alış veriş hâlâ sertti. Pasifti, ona dilediği gibi dokunmasına izin veriyordu. Ama onu istediğinden emindi. Pamuk katmanlarının arasından hafifçe göğüs ucunu okşadı, dokunuşuyla sertleştiğini hissetti. Karşı koyamadı, ağzını oraya koydu, emdi ve eliyle hafif daireler çizerek okşadı. Kumaş ıslak bir şekilde göğüs ucuna yapışana kadar dilini soktu. Geri çekildi ve onu izledi. "Aubrey," diye homurdandı. "Sen öyle güzel."

Giles bir yana yuvarlandı, sanki bir rüyanın içinde hareket ediyormuş gibi hissediyordu, sanki kadın onu her an durdurabilir ve sıradan varoluşunun kasvetine geri döndürebilirdi. A biraz umutsuzca eteğindeki bir düğmeyi kaydırarak açtı. Ona izin verecek miydi? Bir diğeri serbest kaldı. Hiçbir şey söylemedi; sadece onun gözlerini tuttu, bakışları arzuyla yumuşak, sorularla endişeliydi.

"Sana dokunmama izin ver, aşkım," dedi. "Sana göstermeme izin ver."

Düğmeler artık gevşemişti. Elbisesinin belini geriye katladı. Kendini tam olarak kontrol edemeyince, elinin aşağıya kaymasına izin verdi ve donunun yumuşak, beyaz pamuğunun arasından tepesini avuçladı. Kadın kısa bir süre ürperdi. Arzu muydu? Onu izleyen Giles, parmaklarını bacaklarının arasından hafifçe geçirerek karşılık verdi.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

sürtüyor ve yokluyordu. Buna karşılık Aubrey küçük, yumuşak bir ses çıkardı, boğazını yukarı aşağı hareket ettirerek başını

Samana geri dön.

Şans eseri kumaştaki yarığı buldu ve yavaşça bir parmağını onun dolgun etinin arasına soktu. Onu tekrar öptü, sıcak ve ağzı açık. Kız onun altında derin bir nefes vererek tatlı bir ses daha çıkardı. Adam daha derine bastırarak kendini onun kadınsı sıcaklığına bıraktı. Kadının kokusu burun deliklerini doldurdu, kanını ateşledi, daha da ateşledi. Ve bir sonraki darbesinde onun gizli yerine dokundu. ve Aubrey'nin kollarında kaskatı kesildiğini hissetti.

"Kıpırdama," diye fısıldadı ağzının içine. "Kıpırdama, Aubrey. Bacaklarını aç. Sana dokunmama izin ver."

Samanların içine doğru sarktı, belki biraz gevşedi ve elinin etinin derinliklerine kaymasına izin verdi. Tatlı memesi sertleşmişti ve zaten bir miktar çiy ile kayganlaşmıştı. Parmağını ıslatarak ileri geri ovuşturdu, sonra ona tekrar dokundu. Kadın nefesini içine çekti. Giles parmağının sadece ucunu, soluklar kesik kesik iç çekişlere dönüşene kadar kendi etrafında döndürmeye başladı.

Kadının ıslak sıcaklığı akarak adamın duyularıyla alay ediyordu.

Kızın onu istediğini fark etti, en azından vücudu istiyordu. Bu düşünce adamın beline ateş düşürdü.

Ağzının içine sertçe itti, onu sıkıca samana geri bastırdı ve bacaklarını biraz daha genişletti.

Kalçasının ağırlığıyla onu tamamen dokunuşuna maruz bıraktı. Diliyle ve parmağıyla onu okşarken, içindeki sıcaklığın arttığını hissetti. Kadının daha da açıldığını ve kendini ellerine doğru ittiğini hissetti. Narin burun delikleri iyice açılmıştı. Ağzını onunkinden ayırdı ve onu okşarken yüzünü izledi.

Aubrey'nin gözleri kapalıydı, yüzü yarı dönüktü.

Ağzı sessiz bir iniltiyle açıldı ve nefesi kısa, çaresiz pantolonlarla geldi. "Dur," diye fısıldadı. "Oh, lütfen. Yapamam."

Ateşli dudaklarını onun şakağına bastırdı. "Seni yatağımda istiyorum, Aubrey," diye fısıldadı, hâlâ onu yakından okşuyordu. "Bu gece, diğerleri uyuduktan sonra. Bana gel. Söz veriyorum nazik olacağım."

Hiçbir şey söylemedi. Gözlerini açmadı. "Bunu istememeliydim," diye fısıldadı.

"Bunu istiyorsun," diye boğuldu. "Tanrı aşkına, Aubrey, bana işkence etme. Bunu sen de benim kadar istiyorsun. Söyle."

Yarı başını salladı, ağır kumral saçları samana sürtünüyordu. "Evet."

"O zaman bu gece," diye fısıldadı.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Bu gece olmaz. Lütfen."

"Aubrey, neden?" Elini bıraktı ve kadının giysilerini yeniden düzene sokmaya başladı.

"Rektör," dedi alaycı bir tavırla. "O ve Crenshaw sizinle yemek yiyecek. Geç kalacaksınız. Ve öyle görünüyor ki... öyle görünüyor ki... ah, bilmiyorum!"

Lanet olsun. Rektörü unutmuştu. Üstelik adam bütün gece dırdır edebilirdi. "O zaman yarın," diye yalvardı. "Yarın bana gel, Aubrey. Gelir misin?"

Gözlerini açtı ama bakışlarını ondan uzak tuttu. Yüzü şimdi utançtan kızarmıştı. "

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Başka seçeneğim var mı lordum? Bedenim hain. Siz acımasızsınız."

Doğru olsa da bu sözler onu biraz ürpertti. "Sen bir Tutkulu bir yaratık, Aubrey," dedi. "Bunda utanılacak bir şey yok. Ve belli ki bana karşı bir arzu hissediyorsun."

Sesi titrekti. "Evet. İstiyorum."

Giles dudaklarını onun boynunun ince uzun kısmına değdirdi, gözlerini kapadı ve onun kokusunu bir kez daha içine çekti. "Kimse bilmeyecek, Aubrey," diye fısıldadı. "Ne olabilir ki "İki insanın özel olarak fiziksel hazzı paylaşmasında bir sorun mu var?"

Aubrey'nin düşüncelerinin hızlandığını hissedebiliyor, aralarındaki sorulmamış soruları hissedebiliyordu. Ona kolay bir çıkış yolu vermesi gerektiğini biliyordu, bilinçli zihninin yapmak istediği gibi onu reddetmesine izin vermeliydi. Ama kızın bedeni onunkini arzularken, o da onunkini arzuluyordu. Sonunda onun kollarında gevşedi. Acaba İstifa mı? Ya da teslimiyet?

"Gelecek misin?" diye aniden homurdandı.

Sonra başını çevirip dudaklarını saçlarına bastırarak onu şaşırttı. "Evet," dedi, nefesi sıcaktı

kulağına. "Evet. Yarın. Gece yarısı, lordum."

Onuncu Bölüm

Bayan Montford bir iyilik istiyor.

Ertesi akşam Iain, "Ida, Crowner'ın şaşı, yaşlı bir aptal olduğunu söylerken ne demek istiyordu anne?" diye sordu. Ocağın yanında kriket sopasıyla oynuyordu.

Aubrey pencerelerin önünde volta atarken durakladı. "Bu Sorgu yargıcı olarak telaffuz edildi," diye düzeltti ve ona gülümsemek için döndü. "Ida sadece cant diyordu."

"Cant nedir?"

"Bu bir tür jargon, canım," diye yanıtladı Aubrey. "Ve bunu hiç söylememesi gerekirdi. O çok hoş biriydi beyefendi."

"Peki, bir cor-oh-ner ne iş yapar?" diye sordu Iain, bir deneme vuruşu yaparak.

"Herhangi bir şekilde," diye düzeltti Aubrey, parmaklarıyla saçlarını karıştırarak. "Gerçekten, Iain. Ida'nın etrafında çok fazla zaman geçiriyorsun. Bir sorgu yargıcı, bir soruşturmayı yürüten beyefendidir, bir tür toplantı, nasıl olduğu belli olmadığına biri öldü."

Iain sopasını ocağın yanına koydu. "Sana iyi davrandı mı? Sana sorular sordu mu?"

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Evet, aşkım, her iki açıdan da."

Aubrey perdelerini geri çekti ve bailey'nin mürekkepli derinliklerine baktı. Kapıyı çevreleyen bir çift flambe tek ışığı saçıyordu. Günler gittikçe kısalıyordu. Hem de daha soğuk. Şimdiden rüzgârın ısıklık çalarak geçtiğini duyabiliyordu. kale duvarları, sanki Aralık ayı hemen köşedeymiş gibi. Neredeyse öyle olmasını diliyordu. Şüphesiz Aralık ayına kadar, Kont Walrafen tekrar Londra'ya rahatça yerleşebilir mi?

Perdeyi indirdi ve bir elini karnına götürdü. Bütün gün olduğu gibi biraz hasta hissediyordu. Sorgu onu sarsmıştı. Pek çok kişinin gözü onun üzerindeydi.

Elbette doğruyu söylemişti. Oh, belki de tüm gerçeği değil. Sorgu yargıcı sorularında pek akıllıca davranmamıştı, oysa o verdiği cevaplarla gerçekten de çok akıllıca davranmıştı. Ve şimdi bu sınav geçmişti, bir başkası neredeyse onu bekliyordu. Lord Walrafen'a verdiği sözü unutmamıştı.

"Bu gece bir oyun oynayabilir miyiz?" diye sordu lain ocaktan.

Aubrey kendi etrafında döndü. "Evet, elbette," dedi, dikkatinin dağılmasına minnettar olmuştu. "Neden sen çikolatayı hazırlarken ben de birini seçer misin?"

lain'in yüzü aydınlandı. "Erdem ve Ahlaksızlık," dedi ve odasına doğru koşmaya başladı.

Aubrey alaycı bir kahkahayı bastırdı. lain tüm geceler arasında bu geceyi seçmek zorunda kalacaktı, değil mi? O kendisi ahlaksızlığa bulaşmak üzereyken, günün büyük bir kısmını onu boyamaya çalışarak geçirmişti.

-en azından kendi zihninde- erdem olarak.

O çikolatayı hazırlamayı bitirirken, lain kapı ayaklı küçük masalarını ateşe doğru itti ve tahtayı kurdu.

Aubrey tam kupasını bırakıyordu ki, biri usulca kapısını çaldı.

Lord Walrafen içeri girdiğinde neredeyse bayılacak gibi hissetti.

Bir şekilde aralarındaki mesafeyi kapattı. "Lordum," dedi biraz soluk soluğa. "Saat daha yarım Yedi."

Ama Lord Walrafen'in aklında onların randevusundan başka bir şey varmış gibi görünüyordu. Gerçekten de belli belirsiz bir mahcubiyet içinde görünüyordu. "Evet, çalışma odam çok soğuk," dedi. "Kanalardan esen rüzgârın ne kadar güçlü olabileceğini unutmuşum."

Aubrey'nin bir eli kapı kolundaydı ve onun tekrar dışarı çıkacağını umuyordu. "Pencerelerinizi Gelecek hafta yeniden sırlanacak," diye güvence verdi. "Bu arada, bir uşaağı fazladan kömür getirmesini söyleyeceğim-"

Kont bir elini salladı. "Otur, otur!" dedi. "Ben sadece...şey, bir süreliğine burayı ziyaret etmeyi düşündüm.

Sanırım burası kaledeki en sıcak oda."

"Evet, şey, bailey, görüyorsunuz," diye kekeledi. "Bu duvarı koruyor."

Lord Walrafen ellerini önünde kavuşturdu ve neredeyse çocuksu bir hareketle odaya baktı. "

Kokladığım şey çikolata mı?"

Aubrey ocağına baktı. "Evet, öyle. Sen...?" "Memnun olurum," dedi.

"Erdem ve Ahlaksızlık oynuyoruz," diye duyurdu lain dostça. "Ne renk kalem istiyorsunuz?"

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Kont masaya yaklaştı ve oyun tahtasına baktı. " 'Erdemin Ödüllendirildiği ve Ahlaksızlığın Cezalandırıldığı Yeni Oyun,' " yüksek sesle okudu. "Her iki cinsiyetten gençlerin eğlenmesi için. " Aubrey'e hızlı bir bakış fırlattı. "Bu gece kendimi oldukça genç hissediyorum Bayan Montford," dedi. "Yani ben Eğer bir itirazınız yoksa, oynamaya hak kazandığıma inanıyor musunuz?"

Aubrey çikolatasını masaya taşıdı. "Tabii ki istemiyorum."

Lord Walrafen aceleyle duvardan bir sandalye çekip masaya getirdi. "Kapital!" dedi, oturdu ve ellerini birbirine vurdu. "Kırmızı alacağım."

Walrafen'in tam olarak neden geldiğini hâlâ merak eden Aubrey kalan kupaları dağıttı ve yerine oturdu. Onun burada olması doğal görünmüyordu. Doğal değildi ama tatsız. Kont gözlerini tahtadan kaldırdı, Aubrey'nin bakışlarını masanın üzerinden yakaladı ve sıcak bir şekilde gülümsedi. Aubrey ilk kez onun sol tarafında derin bir gamzesi olduğunu fark etti. Birdenbire onun yanında olmasından çok mutlu olduğunu hissetti.

lain'in direktifiyle, tahmin edilebileceği gibi komik sonuçlarla oynamaya başladılar. "Dört döndürdünüz," dedi Kont'a. "Bu, İslah Evi'nden kaçıp Folly'ye kadar gidebileceğin anlamına geliyor."

"Bu iyi bir şey mi?" diye sordu Kont.

Çocuk omuz silkti. "Sanırım karaya çıkmaktan daha iyidir. İkiyüzlülük," dedi çaydanlığı biraz döndürerek. "Bakın!"

Truth'a kadar gideceğim!"

Iain kısa sürede liderliği ele geçirdi ve ağır aksak ilerleyen rakiplerinin önüne geçti. Lord Walrafen tökezleyerek ilerledi, kuralların farkında bile değildi. Aubrey ise sırasıyla Küstahlık, İnatçılık ve Tembellik'e düştü.

"Ah, diyorum!" diye bağırdı Kont, kadın ikincisinin üzerine indiğinde. "Bu doğru olamaz! Bayan Montford asla tembel değildir." Onun işaretini aldı ve doğruca ortaya götürerek Virtue'nun üzerine bıraktı.

Aubrey bardağının kenarından ona baktı. "Nasıl Ne kadar hayırseversiniz lordum," dedi. "Küstahlık ve İnatçılıkla oyalanmama izin vermeye son derece istekli görünüyordunuz."

Kont masanın üzerinden ona sııttı. "Eğer ayakkabı uyarsa," dedi.

Iain başını sallıyordu. "Virtue'da kalamaz," diye itiraz etti. "Geri dönmeli ve bunu düzgün bir şekilde yapmalı."

Aubrey tüm bunların uyumsuzluğu karşısında yere baktı. "Oh, korkarım ki haklı, lordum," diye idare etti. "Erdem bugünlerde bana pek uygun değil."

Kont kalemi kaptı ve Lüks olarak işaretlenmiş alana taşıdı. "Bu o zaman, Bayan Montford?

" diye imalı bir şekilde sordu.

Iain kibarca, "Kurallara göre oynamıyorsunuz Lord Walrafen," dedi.

Kont başını kaldırıp Aubrey'e baktı ve göz kırptı. "Bazen unutuyorum," dedi.

Aubrey dudaklarını büzdü ve çikolatasını yere bıraktı.
"Lüks'ün benim için de doğru yer olduğunu sanmıyorum," dedi ve gözlerini oyun tahtasına dikti.

"Ama sizi orada tutmayı çok isterim, Bayan Montford," diye cevap verdi. "Yani sizi lüks içinde tutmak. Eğer izin verirsiniz."

Aubrey kelimelerle boğuşuyordu. Iain masumca araya girdi ve onu kurtardı, işaretleyicisini olduğu yere geri taşıdı.

ABC Amber Text Converter Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

aitti. "Siz ikiniz çok yavaşsınız," diye homurdandı. "Ve benim sekiz buçukta yatakta olmam gerekiyor."

Lord Walrafen belki biraz utanmış görünüyordu ve oyunun geri kalanında kurallara göre oynadı. Elbette Iain kazandı. Sonra oyun tahtasını kaldırırken Aubrey de okumakta oldukları kitabı çıkardı. Başını kaldırdığında Kont'un Iain'in masayı katlayıp duvara yaslamasına yardım ettiğini gördü.

"Bay Defoe'nun Robinson Crusoe'sunu okuyoruz lordum," dedi sandalyesine dönerek. "Umarım sıkıcı bulmazsınız?"

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Asla, hanımefendi," dedi. "O zaman kalabilir miyim?"

Iain esnedi ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Kalmalısın," diye tavsiyede bulundu. "Üçüncü yılının henüz başındayız. ve mısır mahsulü için endişeleniyor."

"O halde benim için mükemmel bir örnek," dedi Kont. "Bana benimkiler için yeterince endişelenmediğim söylendi."

"

Aubrey, "Ben asla öyle bir şey söylemedim," diye karşı çıktı.

Walrafen iki kaşını da kaldırdı. "Ağzınızla değil, hayır," diye itiraf etti. "Lütfen okumaya devam edin, Bayan Montford."

Aubrey başladı. Ancak daha altı sayfa okumuştı ki Walrafen uzanıp elini onun koluna koydu. Başını kaldırıp baktığında Iain'in sandalyesinde yan yatmış ve uyumuş olduğunu gördü.

"Boynunda bir çatlakla uyanmasından nefret ederim," dedi usulca.

Aubrey kitabını bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. "Çocukların böyle rahatsızlıkları olduğunu sanmıyorum lordum, ama en iyisi onu yatak."

Ama Lord Walrafen çocuğu çoktan kucağına almıştı. "Onu yakaladım," dedi. "Bana yolu gösterir misiniz?"

Aubrey, Iain'in küçük odasının kapısını açtı. "Belki başka bir battaniyeye ihtiyacı vardır?"

Earl onu yatırırken mırıldandı. "Bu soğuk hava dalgası çok şiddetli."

Oda o kadar küçüktü ki, iki kişi içinde zorlukla hareket edebiliyordu. Aubrey, Lord Walrafen'in yanındaki sandığı işaret etti. "En alt çekmecedeymiş, zahmet olmazsa," dedi.

Kont çekmeceyi açtı ve en üstteki battaniyeyi çıkardı. Ancak eli hayranlıkla battaniyenin üzerinde gezindi.

Altında da özenle katlanmış bir ekose. Farquharson ekosesi,

Kesin olmak gerekirse. Elini üzerinde gezdirdi ve kısa bir süre için paniğe kapıldı. Sonra aynı hızla, Kont'un bir kadının ekosesini tanıyamayacağı konusunda kendini rahatlattı.

nispeten silik bir İskoç klanıydı. Kesinlikle onu çıkarıp iyice sallamaya meyilli değildi.

Onun yerine ayağa kalktı, gülümsedi ve kahverengi battaniyeyi ona uzattı. Birlikte Iain'in yatağına serdiler, sonra kapıyı arkalarından kapattı. Lord Walrafen durdu, ona döndü ve parmaklarının tersiyle yanağına dokundu.

"Teşekkür ederim Aubrey," dedi usulca. "Sen ve Iain akşamınızı benimle paylaşma nezaketini gösterdiniz."

Gözünü kırpmadan ona baktı. "Gelip benimle ocağın yanında oturur musunuz lordum?" diye sordu sessizce. "Benim Sana söylemek istediğim bir şey var."

Mum ışığında Lord Walrafen rengini biraz kaybetmiş gibi görünüyordu. "Bu ses hoşuma gitmiyor.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Bu, Aubrey."

Kadın çarpık bir şekilde gülümsedi. "Gerçekten de öyle," diye kabul etti. "Size biraz şeri koyabilir miyim? İnanıyorum ki biraz da kendim."

Walrafen ona baktı ve bir elini kabaca saçlarının arasında gezdirdi. "Bundan giderek daha az hoşlanıyorum," dedi. "Aubrey, eğer bu şeyde olanlarla ilgiliyse-"

"Öyle değil," diye araya girdi.

Aubrey pencerelerin altındaki küçük dolaba gitti ve iki bardak şeri doldurdu. Birini onun eline tutuşturdu ve karşısına oturdu. Titrek ateş ışığı yüzünün sol tarafına düşüyor, yüz hatlarına düzensiz gölgeler düşürüyordu.

Kendisine güç vereceğini umarak şarabından biraz yudumladı. "Çok küçük bir konuda yardımınızı rica etmek istiyorum," diye başladı. "Ama bunu küstahça bulabilirsin."

"Bundan şüpheliyim canım," dedi ve kadehini bir kenara bıraktı. Özellikle şaşırmış görünmüyordu. Hatta belki biraz rahatlamış görünüyordu. Aubrey kısa bir süre ona her şeyi anlatmayı düşündü. Onları çevreleyen yakınlık duygusu çok baştan çıkarıcıydı; taşıdığı suçluluk duygusu ise çok ağırdı. Ama acaba
Ona inanıyor musun?

O ne derdi? Ne düşünürdü?

Bunlar kolay sorulardı. Walrafen bir suçluya yataklık ettiğini anlayacaktı. Bunun sonu yoktu.

Bunun ona, kariyerine ve ailesine verebileceği zararı. Şu anda kendisine karşı ne tür suçlamaların olduğunu bile bilmiyordu. Kesinlikle adam kaçıрма ve hırsızlık.

Kontun koluna hafifçe dokunduğunu hissetti. "Canım, ne oldu?" diye sordu. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Aubrey düşüncelerini şimdiki zamana geri dönmeye zorladı. "Senden bir iyilik istiyorum," dedi sonunda. "Binbaşı Lorimer'ın gitmesi ve Bay Jenks'in emekli olmasıyla birlikte güvenebileceğim kimse kalmadı."

Ona çok yakın eğildi. "Evet, elbette," dedi. "Ama Aubrey, eğer sorun paraysa, emin ol bende bolca var-"

"Bu para değil,

" diyerek onun sözünü kesti. Varsayımı canını yaktı ve Onun sesinde de bir şeyler vardı. "Amcanızın ölümü bana hayatın belirsiz olduğu gerçeğini acı bir şekilde hatırlattı," dedi. "Iain'den yalnızca ben sorumluyum ve eğer bana bir şey olursa-"

"Sana ne oldu?" diye araya girdi. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti ve sandalyesine geri yaslandı. "Her gün insanlar ölüyor lordum," diye cevap verdi. "Düşüyorlar

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

kuyulara düşmek, zatürre olmak, kötü balık

yemek..." "Evet, tamam," dedi. "Ne

istiyorsunuz?"

"Iain'e bir mektubum var.

çoğunluk," dedi. "Ve bir vasiyet. İncil'imın içinde mühürlü bir şekilde duruyorlar. Biraz birikimim ve mücevherlerim var.

Aile hatıraları. Her şey battaniyeyi aldığınız çekmecede. Onu rektörünüze vermenizi ve Iain'i kendi çocuğu gibi yetiştirmesini istemenizi istiyorum. Bunu benim için yapar mısın?"

Walrafen başını salladı. "Aubrey, konuşuyorsun Saçmalık," dedi. "Sana hiçbir şey olmayacak. Buna izin vermeyeceğim. Ve çocuğun bir yabancıya gitmesine de izin vermeyeceğim."

"Rektörünüz pek de yabancı sayılmaz," dedi sessizce. "Ve lain'in gidecek başka bir yeri yok."

"Burası onun evi, Aubrey," dedi Kont, sanki her şey apaçık ortadaymış gibi. "Neden yarım mil uzağa gitsin ve kendi yaşlarında bir adamla birlikte küçük bir papaz evinde yaşasın ki? dede?"

"Çünkü senden yapmanı istediğim şey bu."

Walrafen dudaklarını büzdü. "Bunu amcamdan mı istedin?" diye sordu.

Aubrey başıyla onayladı. "Buraya geldikten birkaç ay sonra, evet." dedi. "İnsanlar ne düşünürse düşünsün, doğru olanı yapacağı konusunda ona güvenirdim. Kalbinde onurlu bir adam vardı."

Kont ona kasvetli bir ifadeyle baktı. "Peki bana neden söylüyorsun?"

Bakışlarını onunkilere doğru kaldırdı. "Çünkü sizin de aynı olduğunuzu düşünmeye başladım," dedi sessizce. "Sen ve o birbirinize çok benziyorsunuz. Ve bu bir iltifat, hakaret değil."

Giles sandalyesinden kalktı ve onun önünde diz çöktü. "Aubrey, hayatım," dedi yüzünü ellerinin arasına alarak. "Sana hiçbir şey olmayacak. Ya da bana. Ya da lain'e. Ama eğer olursa, şerefim üzerine söylüyorum, öyle ya da böyle onunla ilgileneceğim."

Gözlerini kapattı. "Sadece Somerset'ten ayrılmasına izin verme," dedi. "Köy ya da kale, sen karar ver. Sadece onu burada tut. Onu güvende tut. Sana yalvarıyorum."

Lord Walrafen onu öptü, dudaklarını onunkilerin üzerinde eritti, nazikçe ve rahatlatıcı bir şekilde. Adam geri çekildiğinde, kadın Şaşırtıcı bir şekilde rahatlamıştı. "Aubrey, artık olmayacak kötü şeylerden bahsetmeyelim," diye fısıldadı. "Bunun yerine bambaşka bir nedenle geldim. Üzerinde düşünülmesi çok daha hoş bir neden."

"Bana sözümü hatırlatmak için mi?" diye fısıldadı.

Bunun üzerine gözleri biraz karardı. "Önceden yaptığımız anlaşma demeyi tercih ederim," dedi. "Bunu saklamak istiyor musun?"

Başını salladı ama hiçbir şey söyleyemedi.

Tereddüt etti ve Aubrey bir an için bunu kendisinin iptal etmek istediğini düşündü. Gözleri hâlâ fırtınalı bir şekilde kızın yüzünü tarıyordu. Sonra içini çekti ve ellerini indirdi. "Bir saat sonra mı?" diye fısıldadı.

"O zamana kadar ev sessizleşecek mi?"

Saat onda Giles yatak odasının halısında bir patika oluşturmuş, elinde en iyi konyağın bir kadeh, siyah ipek sabahlığı topuklarının üzerinde dalgalanıyordu. Bu gerçeği hâlâ tam olarak sindirememişti.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

yeni bir metres edinmek üzere olduğunu. Ya da onun hizmetçisi olduğunu. Böyle bir şey ona ters gelmeliydi. Öyle olduğunu tahmin ediyordu ama onu yatağına alma düşüncesi, beklentiyle dolup taşmasına neden oluyordu.

Oturma odasından döndükten kısa bir süre sonra uşağını göndermiş, ardından da bir şişe şampanya getirtmişti. Şimdi yatağın yanındaki gümüş soğutucusunda duruyordu.

beyaz keten havluların içine sızan yoğuşma örtmüştü. Ama Giles şampanya zevkini kaybetmiş ve onun yerine daha sert bir şey içmeye başlamıştı. Yine de Aubrey bir kadeh içmeye ikna edilebilirdi. Tecrübelerine göre, kadınlar bir şişe iyi şampanyayla baştan çıkarılmaktan her zaman hoşlanmışlardı.

Yine de Aubrey her zamanki gibi bir metres değildi, değil mi? Bir erkek cilalı, profesyonel bir fahişeyi seçtiğinde, fahişe standartlaştırılmış bir flört senaryosu ve finansal gereksinimlerden oluşan gerçek bir alışveriş listesiyle gelirdi. Oh, biri gülebilir, alay edebilir, pohpohlayabilir ve tüm hareketleri yapabilirdi. Ama her iki taraf da gecenin nasıl biteceğini biliyordu
-Ve nihayetinde ilişkinin kendisinin nasıl sona ereceğini.

Aubrey'le yatmanın sinir bozucu yanı da buydu. Bilmiyordu. Aslında, kendisini neyin içine sokabileceğinden biraz korkuyordu. Bazen, bir adam tehlikeli sulara çok yaklaştığında, denizin geriliminde bir değişim hissedebiliyordu. Aubrey'i her öptüğünde biraz böyle hissediyordu. Dudakları Aubrey'nin dudaklarına değdiği anda garip, şehvetli bir karanlık onu sarıyor, tehlikeli bir şeye doğru çekiyordu. Yine de, evli olmasına rağmen, Aubrey deneyimsizdi. Sadece bir aptal bunu fark edemezdi. Belki de ne yapacağını bilemeyecekti? Belki de onu yatakta çok sıkıcı bulacaktı?

Giles bir kahkaha atarak boş kadehini bıraktı ve açık pencereye gitti. Ellerini iki yana açtı ve okyanus esintisini içine çekmek için eğildi, artık çok soğuk görünüyordu. Aubrey'nin yatakta nasıl olacağını zaten biliyordu, değil mi? Onu sıkıcı bulmazdı. O onu büyüleyici bulacaktı. Zaten buluyordu. Ve hiçbir şey -kızın deneyimsizliği bile- bu kaçınılmazlığı değiştiremezdi.

Tek dileği kızın onun tekliflerine daha açık olmasıydı. Kadın isteksizdi ve adam da bunu biliyordu. Yine de tutkulu, şehvetli bir yaratıktı. Tüm yeteneklerini kullanmalıydı. Bu tutkulu doğayla oynamak; onu baştan çıkarmak için, kendi arzularını inkar etmekte onun kadar aciz olacaktı.

Tam o sırada kapısı hafifçe vuruldu. Giles pencereden döndü ve üç adımda odayı geçti, kalbi aniden boğazına düğümlendi. Kapıyı açtığında onu eşikte dururken gördü, üzerinde hâlâ daha önce giydiği gri serj elbisesi vardı. Dantel ya da herhangi bir süsleme yoktu, sadece önden aşağıya doğru uzun bir sıra jet düğme vardı. Sıkıcı görünmesi gerekirdi ama bunun yerine sadece saçlarını daha canlı ve tenini daha zarif gösteriyordu.

"Güzel," dedi dirseğinden tutup onu içeri çekerek. "Saçını açık bırakmışsın."

Kız şaşkınlıkla ona baktığında, adam çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bütün gün saçlarını çözmenin nasıl bir şey olacağını düşündüm, Aubrey."

Gözleri yuvarlaklaştı. "Lordum-" diye beceriksizce başladı. "Korkarım ki... beni bulacaksın..." Kelimeler onu hayal kırıklığına uğratmış gibiydi.

Giles onu hemen kollarının arasına aldı ve o öğleden sonra öşür ambarında yaptığı gibi öptü. Ama şimdi Giles'a sertçe yaklaşıyordu, bütün vücudu kaskatı kesilmişti. O da Giles'ı öptü ama öpücükte hiç sıcaklık yoktu.

Ellerinin beline dolandığını fark etti, ama parmakları sıcak ve keşfedici değil, soğuk ve göz gibiydi.

"Ağzını aç, aşkım," diye fısıldadı.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

İçinden bir ürperti geçti ama dilini yavaşça ağzına sokmasına izin verdi. Sonra derinlere kayd, onun tadına baktı, vücudunu daha da yakınlaştırdı, ta ki sonunda içinde bir şey yol verdi. Göğüsleri ona doğru yaklaştı ve vücudu biraz erimiş gibiydi. Adam onu derinlemesine, iyice tattı ve kadın karşılık vermeye başladı.

Ani bir şefkat dalgasıyla öpücüğünü kesti ve sabırsızlığını bastırdı. Onun elini tutan Giles onu nazikçe odaya götürdü. "Gel, Aubrey," dedi. "Bir kadeh şampanya alır mısın?"

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdi nefes nefese, yatağa sanki cehenneme açılan bir kapı gibi bakıyordu. "

Bu işi halletmemizi tercih ederim, lordum." Aniden durdu. "Sadece devam etmek mi?"

Aubrey başıyla onayladı. "Sen... ben... yatağa uzanayım mı?"

Tanrım, bu hiç iyi gitmiyordu. Bir şehit adayı gibi davranıyordu. Genelde kadınlar daha çok onun iyilikleri için coşkuyla. Giles onu serbest bıraktı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "

Bana bak, Aubrey," diye fısıldadı. "Bunu istiyor musun? Beni istiyor musun?"

Kadının yüzünün renkten renge girmesini izledi. "Seni istiyor muyum?" diye yineledi biraz mutsuzca. "Seni iki gün önce istedim.

Yaptığımı biliyorsun. Ama bu konuda pek iyi değilimdir. Bu konuda çok fazla

-Tecrübe. Eminim lordum, beni oldukça yetersiz bulacaksınız."

Giles yüz ifadesini yumuşattı. "Aubrey, canım, sen ve Yetersiz kelimesi aynı cümlede bir arada bulunamaz" dedi. "Sadece korkma. Sen evlendin.

Bir erkek ve bir kadın arasındaki sevişme dünyanın her yerinde aynıdır."

"Öyle mi?" diye sordu usulca. "Emin değildim."

Bu çok tuhaf bir yanıt gibi görünüyordu ama ona bunu sormaya korkuyordu; belki de duyabileceklerinden korkuyordu, diye düşündü sonradan. Bu yüzden Giles zor sorular sormak yerine yatağının kenarına oturdu ve onu yanına çekti. O da

sırtı ona dönük olacak şekilde onu biraz çevirdi. Aubrey'nin saçları bu gece yukarı doğru kıvrılmış, ensesini ortaya çıkarmıştı. O kadar davetkârdı ki, Giles başını eğdi ve dudaklarını onun çıplak tenine değdirdi. Kız küçük bir ses çıkardı, o kadar hafif bir iç çekişti ki, Giles onu duymak yerine hissetti. Sonra yavaşça saçındaki tokaları çekmeye başladı.

Ağır saç telleri teker teker aşağı inerek bir Koyu kırmızı, altın rengiyle parıldayan bir perde. Giles onun saçlarının düşüşünü izlerken, kocasının kötü bir aşık olup olmadığını merak etti. Belki de acımasızdı? Ya da belki de genç yaşta ölmüştü? Giles sormadı; bilmek istemiyordu. Onun başka bir adamın yatağında olduğunu düşünmeye dayanamıyordu. Bu yüzden onu kendi yatağının derinliklerine çekti, başka biriyle ilgili anılarını silmeye kararlıydı.

Sırtını yatak başlığına yaslayarak bir dizini yukarı çekti ve Aubrey'i kollarının arasına, omurgası göğsüne yaslanacak şekilde yerleştirdi. Bir şekilde, doğrudan gözlerinin içine bakmazsa her şeyin onun için daha kolay olacağını hissetti. Aubrey ayaklarını yatağa uzattı ve Giles bir anlık dürtüyle

Uzandı ve terliklerini yavaşça iterek yere düşmelerini sağladı. Gri etekleri adamın sol dizinin üzerinden yatağın kenarına döküldü.

Çenesini kızın omzuna dayadı ve yüzünü kızın boğazının uzun, güzel boyuna çevirdi. "Teşekkür ederim, Aubrey," diye fısıldadı kulağına. Bir koluyla Giles başını eğip kızın boynuna sarıldı ve diğer elinin kızın boynundan kaymasına izin verdi. düğme sırasını yavaşça yukarı kaldırdı. En üsttekine ulaştığında, onu ustalıkla açtı ve yarım inçlik bir fildişi derisi daha ortaya çıktı.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Bunu mumlar yanarken mi yapacağız?" diye fısıldadı.

"Evet." Sesini nazik ama kararlı tuttu. "Karanlık için fazla güzelsin."

Yavaşça, metodik bir şekilde, sırayla her düğmeyi açmaya başladı. Gri serpuşun altında bir korse değil, şaşırtıcı derecede ince bir kumaştan yapılmış narin bir kombinezon giyiyordu. İğne işi, parasının şimdiye kadar hiç olmadığı kadar zarifti.

Parası ödenmişti ve yakası soluk mavi ipekten yapılmış minik fiyonklarla süslenmişti. Merakla baktı ve sonraki iki düğme çözüldüğünde bu düşünce zincirini tamamen kaybetti.

Şimdi meme uçlarının dış hatlarını görebiliyordu, dokunuşunun hemen ötesinde bir hazine, koyu renkli ve ince çimenlerin arasından belli belirsiz çıkıntı yapan. Titreyen bir eliyle üstteki bağı çözdü ve kumaşı geri çekti. Göğüsleri küçük ama mükemmeldi, areolaları alaca gül rengindeydi. Hafifçe meme ucunu okşadı ve dokunuşuyla sertleşmesini hayretle izledi.

"Ah," diye fısıldadı.

Birden sabırsızlandığını hissetti ve kadının altında ağladığı bir görüntü zihninde canlandı. Bekle, diye kendini uyardı. Henüz değil. Bunun yerine göğüslerini ovmaya ve okşamaya devam etti. Ellerinde şişmiş gibiydiler ve her iki meme ucu da şimdi onun dikkatini çekmek için somurtuyordu. Sol eliyle ona dokunurken, sağ eli de kısa bir süre içinde Kalan düğmeleri, gri sergi beline kadar açık kalana kadar. Sonra başını çevirdi ve dudaklarını kadının boğazına dayadı, dişlerinin arasına bir parça deri çekip nazikçe ısırdı.

"Bunu beğendin mi?"

Öyle yaptı. Vücudu onun her dokunuşuna karşılık verdi. Isırık izini diliyle yatıştırdı, sonra kız ona karşı huzursuzca hareket edene kadar boynunu okşadı ve öptü. Kadının kokusunu içine çekti: sade sabun, leylak ve ateşli kadın. Bu sarhoş edici. Sabırsızlıkla sağ elini donunun üst kısmındaki dantelin altından geçirdi, ta ki kalçalarının arasındaki yumuşak, yay gibi bukleleri bulana kadar.

Zaten ıslak olduğunu fark etti. "Bacaklarını aç, aşkım," diye emretti.

Bir bacağına gevşemesine izin vererek kendini onun için ayırdı. O zaman ona yakından dokundu, parmaklarını bacağına derinliklerine kadınsı et kıvrımları. Adam klitorisine hafifçe dokunduğunda küçük bir nefes verdi. Onu şimdi alabileceğini düşündü. Kadın hazırды. Ama beklemeye çalıştı; tutkusunu ortaya çıkarmak için.

Bir eli hâlâ göğsündeyken meme ucuyla oynamaya devam etti, diğer eli ise kalçalarının arasını keşfetmeye ve okşamaya devam etti. Şimdi ona karşı titriyordu, başı omzuna yaslanmıştı. Adamın niyeti

Onu yavaşça soydu ama kalçalarının adamın sikine değdiğini hissetmek acı vericiydi.

Daha fazla bekleyemezdi. Bir şekilde onu bacaklarının arasından indirdi ve yatağın kenarında durmak için hareket etti. Önsöz söylemeden siyah ipek bornozu çıkardı ve yere düşmesine izin verdi.

Aubrey, Lord Walrafen'ı çıplak gördüğünde neredeyse yüksek sesle soludu. Çok güzel olduğundan emindi ama bu konuda çok az tecrübesi vardı. Bir kedi gibi zarif ve zayıftı, göğsü kıyafetlerinin dışındakinden daha geniş görünüyordu. Uylukları kalındı ve koyu renk kıllarla tozlanmıştı ve aralarında...

Cömertçe bağışlanmıştı. Gerçekten korkutucuydu. Birbirlerine hiç uymayacaklarından kesinlikle emindi.

Walrafen'in düşüncelerinin başka yerde olduğu belliydi. Neredeyse yırtıcı bir şekilde yatağa geri süründü, onu yastıkların üzerine geri itti ve onu derinden ve aceleyle öptü, başını tüylü yumuşaklığa doğru sürükledi. Elbisesi beline kadar açıldı ve etekleri altında sıkışıp kalmıştı. Şimdi yarı yarıya onun üstündeydi ve onun altında neredeyse çıplak olmak utanç verici olmalıydı,

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

ama olmadı.

Ondan sonra her şey çok hızlı gelişti. Aubrey onun kendisini soyacağını düşündü. Bunun yerine, boğazının arkasından kısık bir ses çıkardı ve kızın eteklerini yukarı itti. Beceriksizce Donu çıkana kadar beceriksizce çekti. Sonra vücudunun ağırlığını onun üzerinde sürükledi, bir şeyler mırıldandı

Özür diler gibi bir ses çıkardı ve bacaklarını kabaca ayırdı. Ve sonra ereksiyonunun sert uzunluğu onu itiyor, sıcak ve aceleci bir şekilde etini araştırıyordu.

Aubrey biraz korkmuştu. Adamın kontrolü tamamen ele almadığını hissedebiliyordu. Belki de en iyisi buydu. Ya şimdi ya da asla. Aubrey bacaklarını araladı ve gözlerini kapattı. O Kendini öyle bir güçle içine itti ki, kızlık zarının bariyerinin kırıldığını neredeyse hiç hissetmedi. Ama acı çok keskindi. Dudağını ısırды ve bağırmadı.

Yine de şüphelenmişti. "İyi misin?" diye boğuldu.

Aubrey başıyla onayladı. Ön kollarının üzerine çıktı, kendini onun üzerinde tuttu, sonra bir, iki, belki de toplam on kez içine girdi. Sonra başı geriye gitti, gözleri sıkıca kapandı ve ağzı gergin, sessiz bir çığlıkla açıldı. Tohumunun sıcaklığının derinlere pompalanışını izlemek muhteşemdi. vücudunun içinde.

Sonunda Kont, sert ve terli bir ağırlıkla onun üzerine çöktü ve uzun dakikalar boyunca odadaki tek ses Nefesinin göğsüne girip çıktığını gördü. "Tanrım, Aubrey," dedi sonunda, sözcükleri saçlarına doğru homurdanarak. "Bunun için beni asla affetmeyeceksin, değil mi?"

Başka bir kelime konuşulmadan önce uzun dakikalar geçti. Aubrey ne söyleyeceğini bilmiyordu. Affedilmesi gereken şey tam olarak neydi? Kadın yatakta biraz kıpırdandı ve Kont ona daha sıkı sarıldı. "Gitme," diye yalvardı. Ona bakmak için dirseklerinin üzerine kalktı. "Her şey daha iyi olacak, Aubrey. Yemin ederim."

Sanki kızın bir seçeneği varmış gibi konuştu. Var mıydı? "Gitmiyordum," diye fısıldadı.

Adam dağınık saçlarının arasından ona bakarken rengi daha da koyulaştı. "Aubrey, sana yemin ederim ki bunu daha önce hiç yapmadım," dedi üzüntüyle. "Yani, gençliğimden beri on sekiz."

Aubrey onun neyi kastettiğini bilmiyordu. Yüzü yumuşadı. "Seni incittim mi aşkım?" diye fısıldadı, bir elinin tersiyle yanağını okşayarak. "İncittim, değil mi? Bir şeyi yanlış değerlendirdim. Hazır değildin."

Güvenceye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. "Hazırdım," diye fısıldadı ama son kelime zayıf ve güçsüz çıktı.

Onu neredeyse çocuksu gösteren o çarpık gülümsemesini tekrar takındı. "Çok sıkıydın," dedi. "

Tanrım, bir an için düşündüm ki..."

Aubrey zorlukla yutkundu. "Ne?"

Kont şaşkın görünüyordu. "Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Seni inciteceğimden korktum."

Hafif bir paniğe kapıldı. Keşke fırsatı varken Muireall'a daha fazla soru sorsaydı diye düşündü.

"Ve şimdi seni eziyorum." Adam kadının bedeninden çekildi ve bir tarafa yuvarlandı.

Aubrey hâlâ yarı çıplak yatıyordu, çorapları bükülmüştü ve etekleri çok onursuz bir şekilde altında toplanmıştı. En azından Kont'un çarşaflarına kanını akıtmazdı. O aptal fibine ihtiyacı olmayacaktı.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

derslerinin erken gelmesi hakkında. "Lordum, ben-" "Giles,"

dedi sert bir sesle, tekrar yüzünü okşayarak. "Lütfen, Aubrey, yatakta bana 'efendilik taslama'. Biz artık sevgiliyiz, çok kötü bir iş çıkarmış olsam bile."

Aubrey bir dirseğinin üzerine kalktı. "Beni incitmedin," dedi tekrar. "Hiçbir şekilde nahoş değildi."

Kont yüzünü buruşturdu. "Ah, Tanrım, beni gerçekten de boş yere övüyorsunuz," dedi. "Hiç de tatsız değildi! Bu gece telafi etmem gereken çok şey olduğunu görebiliyorum."

Aubrey yatakta doğrulup oturdu. "Bu gece-?"

Yüzünden sıkıntılı bir ifade geçti. "Gitmiyor musun?"

Aubrey anlamamıştı. "Kalacağım, sevgilim-" Kullanmaya bir türlü cesaret edemediği ismi ile adamın yasakladığı unvanı arasında sıkışıp kalarak durdu. "Ne kadar isterseniz o kadar kalacağım," dedi sonunda.

Walrafen'in yüzünün üzerinden, tıpkı oturma odasında olduğu gibi kara bir bulut geçti. "Dilediğim kadar mı?"

yankılandı. "Peki ya sen, Aubrey? Sen ne istiyorsun? Çok güzelsin, hayatım. Gecenin geri kalanında seninle sevişmekten ve bunu doğru dürüst yapmaktan başka bir şey istemem. Ama ben pek hayırsever biri değilim."

Kont onun yanında yatıyor, bir dirseğine dayanmış, gözlerinin içine bakıyordu. Ağzı gergindi, gümüşü bakışları acıyla doluydu. Onu yine incittiğini fark etti. Oh, bunu yapmak istememişti - ve şimdi iyi giden nedenlerden dolayı işini korumak için duyduğu çaresiz ihtiyacın ötesinde. O Lord Walrafen'a karşı her türlü duyguyu hissetmeye başlamıştı ve bunların başında nefesinin kesilmesine neden olan bu ani şefkat duygusu geliyordu.

Sağ elini hâlâ kızarmış hissettiği yanağına koydu. "Hayır, sen hayırsever bir vaka değilsin,

" diye fısıldadı. "Çok güzelsin. Muhteşem. Ne yaptığını bilen bir kadın yatağınızı paylaştığı için çok şanslı olurdu. Ama ben pek tecrübeli değilim lordum. Korkarım ki hayal kırıklığına uğratan benim. Siz değil."

Uzun, sessiz bir an boyunca buruşuk çarşaflara baktı. "Aubrey," dedi sonunda. "Kocan öldüğünden beri hiç sevgilin olmadı mı?"

"Hayır."

Lord Walrafen en üstteki çarşafta yıpranmış bir kenar dikişiyle oynamaya başladı. Aubrey bunu tamir ettirmek için aklına bir not aldı. "Sorabilir miyim canım, evliliğiniz kısa sürdü mü?"

"Evet, çok."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Yani gerçekten fazla tecrübeniz yok, öyle mi?" "O kadarını söyledim, değil mi?"

Kont keskin bir kahkaha attı. "Ve ben dinlemedim, değil mi?" dedi. "Özür dilerim, hayatım. Ben çok tecrübeli kadınlarla yatmaya alışkınım. Aslında başka türlüünü hiç tanımadım."

Aubrey'nin üzerine ani bir hayal kırıklığı çöktü. Onu gerçekten memnun etmemişti, değil mi?

Belli ki sevişmek Muireall'ın sandığı kadar basit bir şey değildi. Görünüşe göre bir kadının gözlerini kapatıp rahatlamaktan biraz daha fazlasını yapması bekleniyordu. Bunun yerine, Aubrey hiçbir şeyden haberi yoktu. Kont onu bir daha yatağına davet edecek gibi değildi.

Ama bu iyiydi, değil mi? Peki neden böyle hissettirdi Ezmek mi? Aubrey gözlerini sıkıca kapadı ve kendi sorusuna kendi cevap verdi. Çünkü tüm korku ve belirsizliğe rağmen, onun bedenini kendi bedeninin derinliklerinde hissetmek harika bir duyguydu. Çünkü kolları güçlüydü ve başka bir insanın dokunuşuna hasret kalmıştı. Ve çünkü onun okşamaları onu ulaşılması zor bir şeyin kıyısına getirmişti.

Ona zevk vermekten bahsederken kastettiği bu muydu? Daha fazlası var mıydı? Ve bu açıklanamaz özlem çok daha güçlü bir şeye dönüşmeden önce daha ne kadar dayanabilirdi? Aubrey sanki yeryüzü ayaklarının altından yarılıyormuş gibi hissetti. Hemen bir tarafa ya da diğerine atlaması gerekiyordu.

Walrafen Kontu'nun bir sonraki sözlerini beklediğini nihayet fark etti. Çekinerek boğazını temizledi. "Pratik yaptıkça daha iyi olacağım," diye fısıldadı. "Eğer bana öğretirseniz, bunu düzgün yapmayı öğrenebileceğimden eminim."

Ve sonra Kont çok garip bir şey yaptı. Gözleri yumuşayarak kadının yüzünü iki elinin arasına aldı, Onu tekrar tekrar öperken kucağına aldı. "Ah, Aubrey," diye fısıldadı, dudaklarını onun alına bastırarak. "Eğer biraz daha iyileşirsen, başım çok ama çok büyük belaya girecek. Ve senin öğrenmen gereken tek şey bundan nasıl zevk alacağın."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu kararsızca.

Kızın burnunun ucuna son bir öpücük kondurdu. "Biraz kendini kontrol edebilen bir sevgiliye ihtiyacın var." Güldü.

"Çok hevesliydim, hayatım. Seninle tekrar sevişmeme izin ver, ama farklı bir şekilde, Aubrey. Benimle kal ve sana göstermeme izin ver. Lütfen?"

Farklı bir şekilde mi? Sessizce başını salladı.

Kont, sanki küçük bir çocukmuş gibi, kızın elbisesinin önünü çekti. "Neden benim Banyo?" diye nazikçe önerdi ve bir parmağının ucuyla sabahlığını yakalamak için aşağı uzandı. "

Git ve rahatına bak. Ve dışarı çıktığında, Aubrey, tüm bu kıyafetleri geride bırak. Seni soyarken bile doğru dürüst bir iş yapmadığımı görmekten utanıyorum."

"Evet. Pekala."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Seni daha rahat ettirecekse bu bornozu giyebilirsin."

Onu aldı ve adamın dediğini yaptı. Hâlâ biraz ılık olan suyla dolu pirinç bir teneke kutu ve yanında bir yığın yumuşak havlu vardı. Yavaşça elbiseyi ve kombinezonu kollarından sıyırdı ve içinden çıktı, bunu yaparken ne yaptığını merak ediyordu

yapmak üzereydi. Onun gitmesine izin vermeye istekli olduğunu düşündü.

Ve eğer öyle yapsaydı, bu her şeyin sonu olabilirdi. Kont onu sonsuza dek yalnız bırakabilirdi. Huzur içinde çalış.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Artık bunun için çok geç. En azından hâlâ onu arzuluyordu. Açıklanamaz bir şekilde bu onu memnun etti. Yıkarken elleri titriyordu. Tanrı'ya şükür çok az kanamıştı. Gri eteğinin iç kısmında küçük bir leke görünüyordu.

İpek sabahlığı üzerine çekti ve sabahlık omuzlarına yerleşti, serin ve hafifti, onu hafif bir sarmaladı. Erkeksi bir koku. Onun kokusu.

Kadın dışarı çıktığında, adam yatağın kenarında çırılçıplak durmuş, yatak örtülerini indiriyordu.

Giysileri olmadan rahat görünüyordu. Hiç şüphesiz sayısız aşığı ona vücudunun ne kadar güzel olduğunu söylemişti. Sadece sol dizinin yanındaki soluk, buruşuk bir yara onu fiziksel mükemmellikten uzak tutuyordu.

Kadın yaklaştıkça, adam ona doğru döndü ve mum ışığının vücudunun sertleşmiş düzlemlerine şekil ve gölge vermesine izin verdi. Kolları ve karnı kaslarla yontulmuştu, göğsü hafifçe koyu renk tüylerle kaplıydı, bu tüyler gergin karnına ulaştığında azalıyor ve uyluklarının arasında yeniden gürleşiyordu.

Neredeyse isteyerek, bakışları yeniden yarı sertleşmiş olan penisine gitti. Kadın yaklaştıkça neredeyse ısrarla hareket ediyordu.

İfadesi yumuşadı ve onu tamamen kendine çekti, tensel olmaktan çok koruyucu bir hareketle başını çenesinin altına sıkıştırdı. Birdenbire ve çok garip bir şekilde, vücudundaki tüm gerilim boşalmış gibiydi. Hissetti ki Garip bir şekilde güvende, korku ya da dehşetten arınmış. Kendini özgür hissediyordu; en azından şu anda neşe duymakta özgürdü. Çok uzun zamandır ne özgürlük ne de neşe hissetmemiş biri için bağımlılık yaratan bir duygu gibi görünüyordu.

Cesaretlenen Aubrey kollarını adamın vücuduna doladı ve avuçlarının adamın çıplak sırtını kaplayan kaslarda gezinmesine izin verdi. Bu harika bir histi ve bu yüzden onu keşfetmesine izin verdi. Adamın vücudunda sert, sıkıca sarılmış bir güç hissedebiliyordu. Vücudu. Tımar edilen güçlü bir safkan gibi sakin ve hareketsiz durdu, elleri kalçalarının gergin kabarıklığı üzerinde kayana kadar parmaklarının vücudunun sertliğini okşamasına izin verdi. Aniden karanlık, istekli bir ses çıkardı ve vücudunu onunkine bastırdı.

"Aubrey," diye fısıldadı. Adım adım uzaklaştı ve ellerini kadının omuzlarına koyarak siyah ipek bornozu itti. Yavaşça kollarından kurtuldu. Serin hava onu okşadı ve istemsizce göğüs uçları sertleşti. Kont bunu gördü ve sesli bir şekilde inledi. Gözleri kızın üzerinde gezindi, sıcak ve aç, tenini yakıyordu.

Aubrey kısa bir süre için utanç duydu ama sonra aynı hızla bu duyguyu bir kenara itti. Bu anın içinde büyük bir umut vardı. O kadar çok şey olmadan yapmıştı ki. Bu olmadan yapamazdı. Bunun tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama bunu istiyordu; Walrafen Kontu'nun ağzının, gözlerinin ve fısıltılı iç çekişlerinin vaat ettiği her şeyi bedenine yapmasını istiyordu. Ama hepsinden önemlisi, bedenini tekrar ele geçirmesini istiyordu; kendini içine sokmasını ve o geçici, enfes his bir kez daha yaklaşıma kadar derinlere kaymasını.

"Aubrey," diye mırıldandı. "Çok güzel." Koltuğa oturdu. yatağın kenarına oturttu ve onu kalçalarının arasına çekti. Açgözlü ağzı onun göğsünü aradı ve bulduğunda gözleri kapandı, kalın siyah kirpikleri yanaklarında dalgalandı. Sıcak elleri sırtına doğru kayarak onu hareketsiz tuttu. Uzun dakikalar boyunca onu emdi, ta ki karanlık, kıvrımlı bir his vücudunu çekmeye başlayana kadar.

Ağzı daha da aşağı indi ve dili son kaburga kemiği boyunca tatlı, sıcak bir ateş izini okşamak için dışarı çıktı.

Aubrey ürperdi. Dili göbeğini buldu, daire çizdi ve sonra içine girdi. Kız zevkle içini çektiğinde, Earl hafifçe göbeğini ısırdı ve ellerinin kalçalarına doğru kaymasına izin verdi. Yavaşça bacaklarını daha geniş açmaya zorladı. Kadın Sessiz komutuna itaat ederek, bir elini ona dokunmak için dolaştırdı. Bu kez parmakları kadının etinin kıvrımlarına kolayca kaydı. Kadının ıslaklığı artık neredeyse utanç verici bir şekilde duyulabiliyordu.

Ağzını kadının karnından kaldırdı. "Yatağa uzan." Kelimeleri boğuk boğuk söylüyordu, bakışları karanlık ve sıcak bir şekilde kadının kalçalarının birleştiği yerdeydi.

Aubrey onun dediğini yaptı, desteğe yaslandı ve gözlerini ondan hiç ayırmadı. Merak etti

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Şimdi ne yapacağını. Yüzündeki ifade biraz ürkütücüydü.

Elleriyle onun omuzlarını kavrayan Kont, üzerine eğilip onu öptü ve ağzını onunkinin üzerinde sonuna kadar açtı. Bu kez dilini neredeyse hevesle ağzının içine çekti ve kendi dilini onunkine doğru kıvrımlı bir şekilde kaydırıldı. Kadın

Ağız boğazına gittiğinde inledi. Onu oradan öptü, sonra köprücük kemiğinden aşağıya, sonra daha aşağıya, sakalının kirli sakalı tenini hafifçe aşındırdı. Aubrey kendini canlı hissetti, sanki vücudu beklentiyle titreyordu.

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve ellerini uyluklarının iç kısımlarına koyarak onları hafifçe ayırdı.

Utanarak başını çevirmek istedi ama adamın karanlık bakışları ona bunu yapmamasını emretti. Yüzünü izleyerek, iki parmağının etinde hafifçe gezinmesine izin verdi, hafifçe merkezini fırçaladı. Aubrey'nin nefesi kesildi, bedeni kendi iradesiyle yataktan kalktı. O sırada karanlık bakışları eline gitti ve onu çalıştırırken kendini izledi. Aubrey kendini sanki Duygular içinde boğuluyordu. Kısa bir süreliğine gözlerini kapattı ve biraz kabaca iki parmağını vücudunun içine soktu.

Aubrey ürperdi, gözlerini açtı ve doğrulmaya çalıştı. Diğer elini karnının üzerine koydu ve onu tekrar yere yatırdı. "Seni tatmak istiyorum, Aubrey," diye homurdandı. "Bu hoşuna gider mi? Seni bu şekilde tatmin etmeme izin verir misin?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Başparmağı tekrar kadınsı çıkıntısını okşamak için yukarı çıktı. "Sadece bana istediğini söyle," diye fısıldadı kadın elinin üzerine doğru eğilirken. "Seni ağızımla boşaltmamı söyle."

"İstiyorum," dedi sesi titreyerek. Ve istedi de. Adam her ne teklif ediyorsa, onu istiyordu. Ama adam ağızını indirip dilinin parmaklarının olduğu yere dokunmasına izin verdiğinde, kadın haykırdı, tüm vücudu kamburlaştı, başı desteğin yumuşaklığına geri döndü.

Zayıf mum ışığında onun inlediğini duydu. Elleri onu daha geniş bir şekilde açmak için yukarı çıktı ve başparmakları

kıvrımlarını tamamen açtı. Aubrey utançtan ölmek istiyordu. Zevkten. Özlemekten.

Her duygusu aniden ortaya çıkmış gibi görünüyordu. vücudu. Çok nazik bir şekilde dilini tekrar yukarı kaydırды, hafif, tatlı vuruşlarla ona işkence etti. Onun her dokunuşuyla yatağa doğru gerildi. Onu tekrar aşağıya doğru itti ve dilini onun vücuduna daldırdı.

Gözleri kocaman açıldı ve eli çılgınca onu aradı, parmakları saçlarına dolandı, sanki onu geri tutabilirmiş, onu karanlık, tehlikeli bir sınıra doğru sürüklüyor gibi görünen hissi durdurabilirmiş gibi. Tekrar tekrar yaladı ve alay ediyordu. Odanın sessizliğinde biri nefes nefese kalmış, neredeyse hıçkırarak ağlıyordu. Bu oydu, belli belirsiz fark etti. Ve hâlâ onu okşuyor, daha derine itiyor, ihtiyacını daha da artırmaya zorluyordu.

Şehvetli bir karanlık etrafında dönüyor, onu aşağı çekiyordu. İstiyordu, ah istiyordu... bir şey.

Durmasını istedim. Hiç durmamasını istiyordu. Çaresiz, bir şeyler fısıldadı ve onu uzaklaştırmaya çalıştı.

"Hayır," dedi sertçe. "Aç, aşkım. Sana sahip olmama izin ver."

Avuç içleri kadının kalçalarına sertçe bastırıyor, onu saldırısına açık tutuyordu. Her darbesi onu ürpertiyordu. Onun Eliyle çarşafı tuttu ve boğuluyormuş gibi yapıştı. Sonra diliyle o hassas yere dokundu ve Aubrey bir çığlığı bastırdı. Işık kör ediciydi, sanki oda patlamıştı. Vücudu paramparça oldu, dağıldı ve onu titrer halde bıraktı.

Dünyaya, bedenine geri döndü ve onun sert, sıcak ağırlığının üzerinde sürüklendiğini hissetti. Adam tatlı tatlı fısıldıyordu, dizleri onu zorlarken bile boynuna doğru yatıştırıcı şeyler

bacaklarını tekrar araladı. Sonra arkasına yaslandı ve neredeyse özür dilercesine ona baktı. Sol eli artık kocaman olan ereksiyonuna gitti.

Bir elini boyunda ileri geri kaydırdı ve büyülenmiş gibi bakışlarını onun üzerinde tuttu. Görünüşe göre

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

isteksizdi. Ama gözleri birden çaresiz baktı. "Aubrey," diye boğuldu sonunda. "Sana sahip olmak zorundayım."

Ereksiyonunun ağırlığını hâlâ elinde tutarak, kadının ılık ve ıslak etine doğru okşadı ve ona işkence etti. ve ikisiyle de alay ediyordu. İçgüdüleriyle hareket eden Aubrey dizlerini yukarı çekti. "İçime gel," diye fısıldadı. "Seni tekrar içimde hissetmeme izin ver."

Yüzü artık terden sıırıslılam olan Earl, kızın üzerine eğildi ve kendini santim santim ısıtarak içine soktu. Kadın ıslaktı, rahatlamıştı ve bu kez ona tamamen açılmıştı. Daha önce hissettiği acı artık neredeyse hiç fark edilmiyordu. Elleri onun kalçalarını kavrayacak şekilde kayıyor, cesurca onu daha derine itiyordu.

Kont derin, gırtlaktan gelen bir çığlıkla kendini tamamen gömerek karşılık verdi. Aubrey kendini hareketsiz ve açık tutarak onun itici ritmini kabul etti. Ve yavaş yavaş, bunun mümkün olduğuna pek inanmasa da, açlık onu içine çekmeye başladı.

"Ah, Tanrım, Aubrey," diye boğuldu, kendini onun içine vuruyordu. "Nazik olmalıyım."

Başını salladı, saçları yastık kılıfına sürtünüyordu. "Konuşma," diye fısıldadı. "Oh, konuşma."

İçindeki yoğunluk artıyordu. Düşünmek değil, hissetmek istiyordu. Adamın itici hamleleri onu tekrar kör edici ışığa yaklaştırdı. Vücudunun sıcak kokusu onu sarmıştı. Nefes alış veriş sertleşti.

Vuruşları derinleşti. Başının tekrar yastığa yaslanmasına izin verdi; çekinmeden kendini ona bıraktı. Ve sonra Aubrey ürperdi ve etrafındaki dünyada kayboldu. Sanki uzaktan onun bir kez, sonra tekrar haykırdığını duydu. Onun kendisine doğru düştüğünü, ciğerlerinin kabardığını hissetti ve artık hiçbir şey bilmiyordu.

On Birinci Bölüm

Lord Walrafen'in Bir Teklifte Bulunduğu

Giles titreyen, titrek bir ışığa ve hayatında çok önemli bir şeyin gerçekleştiğinin belli belirsiz farkına vararak uyandı. Bir dirseğinin üzerine yuvarlanarak komodinin üzerindeki şamdana baktı ve mumların sönmekte olduğunu fark etti. Ne kadar zamandır uyuyordu? Gözlerini kısarak karanlığa baktı. Küçük ormolu saati dördü gösteriyordu.

Aubrey onun yanında yan yatmış, bir elini yanağının altına sokmuştu. Çok masum görünüyordu. Tanrım, masumdu - ya da fark etmeyecek kadar masumdu. İlk mum püskürüp söndüğünde geri yuvarlandı ve yastık yığınının içine çöktü. Aubrey fısıldadı
uykusunda bir şey ve daha yakın kıvrıldı.

Tanrım, ne yapmıştı? diye merak etti, gözlerini yatak örtüsüne dikerek. Yapmak için yola çıkmadığı bir şey değildi elbette. Peki sonuç neden bu kadar... bu kadar derin görünüyordu? Bu düşünce üzerine içindeki bir şey hızlandı ve beraberinde bir endişe duygusu getirdi. Hizmetçisiyle başlattığı bu ilişki birdenbire çok belirsiz, çok kırılgan görünmeye başlamıştı.

Onu uyandırma, aralarındaki meseleyi hemen halletme dürtüsüne yenik düşmüştü. Ve aslında, muhtemelen onu uyandırmalıydı. Aubrey gururluydu. Kendi oda hizmetçilerinden biri tarafından efendisinin yatağında çıplak bulunmaktan hoşlanmayacaktı. Hayır, aralarındaki şeylere karar verilene kadar olmazdı. Elini onun omzuna koymak için döndü ve gözlerinin açık olduğunu fark etti. Kız ona bakıyordu, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Günaydın," dedi ve hafifçe alnından öptü.

"Saat kaç?" diye homurdandı, yatakta doğrulup çarşafını göğüslerine bastırarak. "Gitmeliyim."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Giles onu tekrar yatağın derinliklerine doğru çekti. "Neredeyse dört," dedi Giles, kızın bedenini kendi bedenine doğru çekerek. "Henüz gitme."

"İda yakında kalkacak," diye cevap verdi. "Fark edileceğim."

Giles ellerinin arasında onun yüzünü okşadı. "Aubrey, sevgilim, gitme," diye fısıldadı. "Ben gitmeden olmaz."

Seninle geçirdiğim bu gecenin benim için ne anlama geldiğini sana anlatma şansım oldu."

Karanlığın içinden onun kızardığını hissedebiliyordu. "Memnun oldum lordum," dedi kadın. "Harikasınız. Ama gerçekten, yatak odanızdan çıkarken görülmek istemiyorsam gitmeliyim. Eminim ikimiz de bunu istemeyiz."

Onun çaresizlik havasından hoşlanmamıştı. "Beni dinle, Aubrey," dedi aniden. "Umurumda değil. Senin tarafından büyülendim."

Ona baktı ve yüz ifadesi yumuşadı. "Ama beni pek tanımıyorsunuz lordum," diye cevap verdi. "

Ve elbette kendi evinizde kendi hizmetkârlarınız tarafından hakkınızda söylenenleri önemsiyorsunuz. Elbette ben de ikimiz hakkında söylenenleri çok önemsiyorum."

Onu tekrar öptü, hararetle. "Aubrey, bu böyle olmayacak," dedi. "Bu şekilde devam edemeyiz. Cardow'da kalamazsın."

Adamın kollarında kaskatı kesildi. "Anlayamadım?"

Çaresizlik sözlerini yönlendirdi. "Dinle, Aubrey, ben Hanımlarım için iyi şeyler sağlamaya alışkınım," dedi ısrarla. "Çalışmanı istemiyorum -kesinlikle benim için değil- ve güzel şeylere sahip olmanı istiyorum. İyi bir hayat. Ben daha önce Dün gece seni lüks içinde tutmakla dalga geçtim. Belki beni deli sanıyorsun, Aubrey, ama değilim. Yemin ederim. Benimle olmanı istiyorum."

"Metresiniz olarak mı?" Yüzü solgunlaşmıştı. "Bana ödeme yapmak mı istiyorsun? Bir fahişe gibi mi?"

Giles bir santim geri çekildi. "Bu oldukça açık bir ifade."

"Hayır," diye fısıldadı, sesi dehşete kapılmıştı. "Hayır, bu sade değil. Bu dürüstçe."

Sanki panik ciğerlerindeki havayı sıkıyormuş gibi hissediyordu. Birkaç dakika önce çok doğru görünen bir şey şimdi fena halde ters gidiyor gibiydi. Kara boşluk -yalnızlık- onu tekrar dibe çekme tehdidinde bulundu. "İhtiyacım var Sen," dedi basitçe. "Ne kadar çok şey istediğimi anladığınızı sanmıyorum Aubrey. Seni yanımda istiyorum. Londra'da, burada değil. Yüce Tanrım, benim için çalışamazsın."

"Eğer metresin olmak için para alıyorsam, kesinlikle senin için çalışıyor olacağım, hem de olabilecek en pis şekilde," diye fısıldadı.

Ama Giles dinlemek istemedi. "Aubrey, Regent's Park'ın hemen dışında güzel bir şehir evim var."

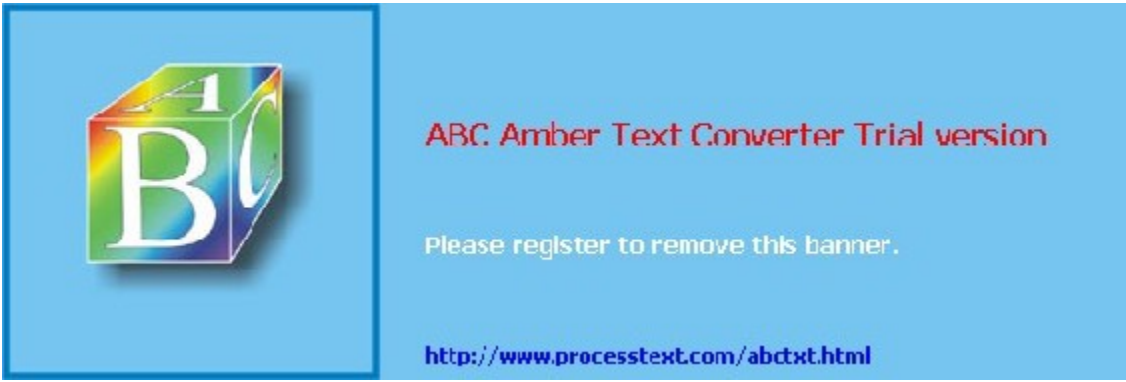
Sen ve tabii ki lain orada mutlu olursunuz. Kendi personeliniz olur. Bir araban. İyi bir öğretmen bulacağım. İkinize de sonsuza dek bakacağım, Aubrey. Sizi bu kadar çok istiyorum."

"Beni istiyorsun," diye yineledi. "Ve senin için önemli olan tek şey de bu."

"Bu konudaki her şey benim için önemli," diye karşılık verdi.

Aubrey başını salladı. "Ben sizin hizmetçinizim, lordum," diye fısıldadı. "Burada, Cardow'da. Eğer yatağınızı paylaşmamı isterseniz, paylaşırım ama-"

Giles aniden doğruldu. "Eğer sana söylersem-?"

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Dudakları inceldi, sonra tekrar gevşedi. "Her ne sebeple olursa olsun yatağınızı paylaşırsam, bu beni ilgilendirir," diye açıkladı. "Siz harika bir aşıksınız. Ama ben bir erkeğin fahişesi değilim lordum ve birlikte yaptıklarımız için para almayacağım. Londra'ya gidemem. Çocuğumu da, benim yapabileceğim bir şeye maruz bırakamam. ona açıklamaya utanıyorum. Ben sizin hizmetçinizim. Cardow'da."

"Cardow'da mı?" diye tekrarladı içi boş bir sesle.

"Evet," diye fısıldadı. "Evet, tabii beni kovmak istemiyorsanız."

Giles dizlerini kaldırdı, dirseklerini dizlerine dayadı ve başını ellerinin arasına aldı. Yatak örtülerine bakarak, "Saçmalama Aubrey," dedi.

"Ama bu gücü benim üzerimde tutuyorsunuz," dedi sessizce. "Bu, lordum, gerçek."

Yüce Tanrım, kadın ciddiye. Başını ona doğru çevirdi ve bakışlarıyla onu kısırdı. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" diye homurdandı. "Gerçekten seni kovabileceğimi mi düşünüyorsun? Bunun için mi?"

Aubrey gözlerini kaçırdı. "Birçok erkek bunu yapardı."

Birden avuçları onu tokatlamak için kaşınmaya başladı. Ama sonra haklı olduğunu fark etti. Çoğu erkek haklıydı. Ve onun üzerinde bu güce sahipti. O da bunu kullanmıştı, değil mi? Kurnazca, suçluluk duygusunun çoğundan kaçmasına izin verecek şekilde. Ama bu güç, konumlarındaki çirkin eşitsizlik, aklından hiç çıkmamıştı.

Ve onunkinden de emindi.

Yine de, ona ne söz verirse versin, ikna olmayacağını hissetti. Boşluk geri gelmişti, ağzı açık ve aç. Dünyasının -ve sahip olduğunu zar zor bildiği büyük planının- etrafında çatırdadığını hissetti.

Birdenbire, oldukça anlaşılmaz bir şekilde, ağlamak istedi.

"Bana bir şey söyle, Aubrey," diye fısıldadı, ellerinin topuklarını gözlerine dayayarak. "Dün geceki ilgimden hoşlandın mı? Ham fiziksel tatmin dışında, dokunuşumdan hiç zevk aldın mı? Uyurken kollarıma sarılmaktan? Yoksa hepsi sadece görev miydi?"

Kadının nefesini tuttuğunu duydu, acınası bir sestti bu. "Oh, bunu bana yapmayın, lordum," dedi kısık sesle. "Eğer bir "Kalbinde bir gram merhamet varsa, bunu bana sorma."

"Soruyorum," diye talep etti. "Tanrı aşkına, bu ilişkide en azından birkaç hakkım var."

"Tabii ki dokunuşundan zevk aldım," diye cevap verdi sonunda, sesi titriyordu. "Elbette bunu istedim. Ben bir hizmetkârım lordum. Benim kimsem yok. Çocuğum dışında ne bir insan dokunuşu ne de bir anlık şefkat gördüm. saymak istemediğim kadar çok yıldır. Elbette senin ilgini eğlenceli buldum. Onlar için acı çektim. Görmüyor musunuz? Böyle bir hayatın nasıl bir şey olduğunu anlayamıyor musun?"

Sonra ona soğuk bir şekilde baktı.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Peki benim hayatımın nasıl olduğunu hayal ediyorsun?" diye sordu. "Satın alınmış ve parası ödenmiş bir dokunuşun farklı hissettirdiğini mi sanıyorsun, Aubrey? Fahişelerin sevgileri için onlarla pazarlık yapmanın bir erkeğın kalbini ısıttığını mı sanıyorsun?"

"Ama yine de bana yaptırmak istediğiniz şey bu lordum," diye fısıldadı.

Giles yumruğıyla yatak başlığına vurdu. "Hayır, Tanrı aşkına, bu Hayır!" diye kükredi. "Ben... ben sana değer veriyorum, Aubrey. Bu farklı - ya da olabilir, eğer izin verirsen."

"Asla farklı değil," diye cevap verdi. "Ve sen beni tanıımıyorsun."

"Evet," diye tersledi. "İstiyorum." Ve o anda düşündü ki Ciddiydi. "Senin hakkında çok şey öğrendim, Aubrey,

Son birkaç yıldır. Belki sizi her zaman fiziksel anlamda tanı mıyordum ama zihninizi, hatta kalbinizi az da olsa biliyordum. Ne düşündüğünüzü, neye değer verdiğinizi öğrendim. Ve şimdi, dokunuşumla nasıl hızlandığını, ruhumu nasıl ateşlediğini öğrendim. Kahretsin! Bana ne bilip bilmediğimi söylemeye cüret ediyorsunuz."

"Gitmem gerek lordum," dedi, sesi biraz kederliydi. "Lütfen, gidebilir miyim?"

Kapıya doğru öfkeli ve sert bir hareket yaptı. "Evet, git, Tanrı aşkına," diye tersledi. "Lütfen varlığımla sizi kesinlikle gerekli olandan bir an daha fazla rahatsız etmeme izin vermeyin."

"Öyle değil," diye fısıldadı. "Öyle olmadığını biliyorsun."

Giles ona cevap vermeden yatağın kenarına oturdu, çarşafı kalçalarına doğru çekti ve bir köşesini avucunun içine alarak hırladı. Arkasında sessizce giyinmekte olan kadının sesini dinledi. Kadın konuşmadı ve adam da kapının usulca açıldığını ve sonra tık diye kapandığını duyana kadar bir daha kıpırdamadı. Ve böylece, kadın gitmişti.

Cehennem ve lanet! Her şeyi mahvetmişti! Garip teklifini ağzından kaçırana kadar onu ne kadar çok istediğini fark etmemişti bile.

Onu tanımadığını iddia etti. Mantıken bunun böyle olduğunu biliyordu. Yine de ona duyduğu arzusun çok uzun zamandır, Cardow'da geçirdiği bir haftadan çok daha uzun zamandır içinde olduğunu hissediyordu. Sanki son üç yıldır yazdıkları mektupların arasında bir yerlerde, onun ilgisini çekmişti. Büyülenmemişti. Büyülenmemişti. Başka bir şey. Takıntılı mı?

Hayır, o da değil. Giles başını iki yana salladı, sonra başının tekrar ellerinin arasına düşmesine izin verdi.

Sonra aklına en azından küçük bir umut olduğu geldi. Aubrey ona gelmiyorsa, o ona gelebilirdi. Buraya, Cardow'a. Yüce Tanrım, muhtemelen arabacısını öldürecek ve kendini yarı ölüme sürükleyecekti. Kariyeri muhtemelen mahvolacaktı. Ama neredeyse umurunda bile değildi. Şato yavaş yavaş yeniden onun evi olabilirmiş gibi gelmeye başlamıştı.

Daha da önemlisi, Aubrey onun sevgilisi olmayacağını söylememişti. Sadece metresi olmayacağını söylemişti. Eğer onu bir kez baştan çıkarabilirdiyse, bunu tekrar yapabilirdi. Yüce Tanrım, eğer

Lanet olası işine devam etmek istiyorsa, bırak etsin. Elbette bu onun canını sıkıyordu. Ama alternatifi neydi? Onu görme ihtimali olmayan bir hayat mı? Ve kendine karşı dürüst olursa, Cardow'un onsuz ne kadar iyi gidebileceğinden hiç emin değildi. Ülkesinin ve halkının refahını düşünmesi gerekiyordu. Bu yüzden belki de bir taşra beyefendisi, sonuçta?

Bu umut dolu düşünceler kafasında dönüp dururken Giles kalktı ve banyoya doğru ilerledi. Düşüncelere öylesine dalmıştı ki, leğende soğuk su olduğunu bile fark etmedi. Ya da açığı beyaz havlunun zaten nemli olduğunu. Onun yerine, nasıl daha yeni, daha hızlı bir araba alması gerektiğini düşünüyordu,

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Böylece Londra'dan yolculuğu daha verimli bir şekilde gerçekleştirebilecekti. Ogilvy'den araştırma yapmasını isteyecekti. Kararını vermiş olan Giles havlunun bir köşesini leğene daldırmak için harekete geçti.

Ve işte o zaman kan lekesini gördü.

Çok silikti. O kadar silikti ki neredeyse hiç yokmuş gibi davranabilirdi. Uzun bir süre bembeyaz havlusunun üzerindeki soluk pembe lekeye baktı ve henüz tıraş bıçağını bile eline almamışken nasıl olup da çentik atmış olabileceğini anlamaya çalıştı. Ve sonunda kafasına dank etti. Gözünün içine baka baka söylediği yalın gerçek. Birden kulaklarında bir uğultu ve gözlerinin önünde kan kırmızısı bir sis belirdi.

"Aubrey!" diye kükreyerek banyodan çıktı ve havluyu yere fırlattı. "Aubrey! Allah kahretsin! Hemen buraya gel! Hemen buraya gel!"

Ona sessizlikten başka bir şey cevap vermedi.

Gerçekten de, eğer şanslıysa, kimse onu duymamıştı. İçinde bulunduğu durumun korkunç gerçekliği kafasına dank ediyordu. Aubrey geri geliyor. En azından yatak odasına değil. Elinden gelse yapmazdı. Aslında bu sefer gelmek istememişti, değil mi? Yine de onu zorlamıştı. Onu manipüle etmişti. Onu baştan çıkarmıştı.

Kız bakireydi. Bundan kesinlikle emindi. Kan başka hiçbir yerden gelmemişti. Kocası yoktu. Evlilik yoktu. Aubrey'nin özenle hazırladığı aldatmacalardan biri daha. Ve bundan yarı yarıya şüphelenmişti. bulabileceği şeylerden korktuğu için çok derine bakmayı reddetti.

Başka neler saklıyor olabileceğini ancak Tanrı bilirdi. Ama cinsel anlamda masum olduğu gerçeğinden kaçış yoktu.

Şimdi korkmuş olan Giles'tı. Onu bulmak zorundaydı. Bir şekilde özür dilemeliydi. Ve o da Giles'a -Hem de oldukça fazla. Sonra birlikte bu rezaletle ilgili ne yapacaklarına karar vermeleri gerekiyordu. Kariyerinin canı cehenneme;

onunla evlenmesini sağlayabilirdi. Yine de bunu söylemenin yapmaktan daha kolay olacağı gibi korkunç bir hisse kapıldı. Aubrey teklifine kuşkuyla bakacaktı. O da dünyanın bunu nasıl göreceğini biliyordu. Gereksiz olarak. Aptalca bir aşırı tepki olarak. Ama bunun bir önemi var mıydı? Umurunda mıydı?

Her halükarda, bu tür kararlar beklemeliydi. Önce yapılması gereken en azından küçük bir şey vardı. Giles yavaşça ve Oldukça sakin bir şekilde banyosuna geri döndü, usturasını açtı ve boynuna sekiz inçlik bir kesik attı. Sonra Aubrey'nin havlusunu aldı ve kanı sildi. Ama tüm hesaplı planlarına, Aubrey'nin utancının gizlenmesi ve dikkatsizliğinin düzeltilmesi konusundaki tüm kararlılığına rağmen, Giles'ın yapamadığı basit bir şey vardı. O başucuna dönmeyi başaramadı. Ve komodinin üzerinde dağınık halde duran küçük saç tokası yığınını toplamayı da başaramadı.

Aubrey, kahvaltı ile öğle yemeği arasındaki duygusal bulanıklıkta, yaptığı ikinci bir hatayı daha fark etti. Tanrı'ya şükür, bekâretini Lord Walrafen'a teslim etmekten biraz daha az sarsıcıydı. Yine de, soruşturmayla ilgili endişeleri ve işverenine olan takıntısı yüzünden Aubrey söz verdiği kuşburnu merhemini Bayan Bartle'a ulaştıramamıştı. Yapmıştı, evet. Ama Jack'in yarasının natürmort odasındaki mermer levhanın üzerinde durması pek de iyi olmamıştı.

Ne yazık ki bugün çamaşır günüydü. Daha da kötüsü, zavallı Ida'nın bileği hâlâ olması gerekenin iki katı büyüklüğündeydi. Gönderecek başka kimse yoktu. Kilerden hasır bir sepet kapan Aubrey, içine yaban havucu ve taze bir somun ekmek doldurdu. Merhemi de üstüne koyduktan sonra mutfağa gidip Mrs.

Jenks'e haber verdi. Ancak geri dönerken, Pevsner'in koridorda adalet bakanıyla birlikte durduğunu gördü.

Barış.

Evden kaçmak için daha iyi bir zaman olamazdı. Üstelik yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Düşünceleriyle birlikte. Gözetlenmeden, bira mahzeninin yanındaki kestirme yolu kullandı ve bailey kapısına doğru aceleyle yola koyuldu.

Lord Walrafen her zaman biraz mükemmeliyetçi olmuştu. Ve bu tür yaratıkların çoğu gibi, başarısızlık korkusu onu da gizliden gizliye rahatsız ediyordu, çoğu zaman da tuhaf sonuçlar doğuruyordu. Örneğin, yetişkinlik hayatının büyük bir bölümünde, bir grup Cambridge'li rektörün kendisine saldırdığı tekrarlayan bir rüya yüzünden eziyet çekmişti.

Lordlar Kamarası'na girip onu iki kolundan yakaladılar. Tam bir oturumdan önce, Walrafen'in son sınavlarını veremediğini ve bu nedenle her iki mecliste de oturmaya uygun olmadığını yüksek sesle ilan ederlerdi.

Bazen o kadar ileri gidiyorlardı ki, unvanının yanlışlıkla kendisine verildiğinde ısrar ediyorlardı. Ya da umutsuzca beceriksiz olduğunu ve tüm kariyerinin bir düzmece olduğunu.

Gerçekte aptallar, beceriksizler ve eğitimsizler düzenli olarak Parlamento'ya gelirlerdi. Eğer gelmeselerdi, koltukların yarısı boş kalırdı. Ancak bu absürtlük kabusun gelmesini engellemedi. Ve tam olarak aynı şekilde sona ermesini de engellemedi. Walrafen, tam onu odadan çıkarırlarken aşağıya baktığında tamamen çıplak olduğunu fark etti. Ki bu da Zaten korkunç bir gün olan öğle yemeğinden kısa bir süre sonra kendini tam olarak nasıl hissetmeye başlamıştı.

Sanki Giles hizmetçisini anlamaya çalışırken yeterince zorlanmıyormuş gibi, uşağı kapıda belirdi.

Tam o anda masasına geri oturdu. Tuhaf bir şekilde, sulh hakimi arkasında gölgeler arasında durmuş, elinde rulo haline getirilmiş battaniyeye benzeyen bir şey tutuyordu.

"İçeri girin," dedi Kont, girmemelerini çok dileyerek.

Pevsner kendinden çok memnun görünüyordu. Bu iyiye işaret olamazdı. "Lordum," dedi ciddiyetle. "Korkarım çok şok edici bir keşif yaptık."

Higgins, içinde Kutsal Kâse varmış gibi battaniyeyi kontun masasının ortasına serdi. Mavi ve yeşil renkte, kırmızı ve sarı küçük şeritleri olan bir yün ekoseydi. Battaniye Bu şey belli belirsiz tanıdık geliyordu ama Walrafen'in onu bu şeyle rahatsız etmelerini takdir edeceği kadar tanıdık değildi.

Sabırsızlıkla ona baktı. "Evet? Ne?"

Kâhya büyük bir gösterişle ekoseyi iki kez açarak içine saklanmak üzere sarıldığı anlaşılan değerli eşyalardan oluşan küçük bir hazine sandığını ortaya çıkardı.

Walrafen gözüne çarpan ilk şeyi, kısa bir inci dizisini aldı - tahmininde yanılmadıysa çok da güzel incilerdi bunlar. Ayrıca ağır bir altın zincir üzerinde bir madalyon, kocaman kırmızı taşlı gümüş bir broş, üç altın yüzük ve ünlü minyatürcü Oliver tarafından yapılmış olabilecek kadar zarif, yaldızlı çerçeveli iki minyatür vardı.

Hepsinin altında birkaç ıvrır zıvır daha vardı ama ne yazık ki hiçbirisi ortada duran ağır altın saati saklamıyordu.

Walrafen sandalyesini bir santim geriye itti ve ellerini masasına dayadı. Birden midesi bulandı. Oh, Tanrım. Şimdi ekoseyi nerede gördüğünü hatırladı. "Bununla ne yapmak istiyorsun?" diye sordu sessizce. "Bunu kime verdin?"

gösterdin mi?" Böyle bir anda sorulabilecek türden sorular değildi bunlar.

J.P. sanki her şey apaçık ortadaymış gibi bir elini ekosenin üzerinde salladı. "Lordum, bütün bunları hizmetçinizin odasında keşfettik ve kimseye göstermedik," dedi. "Ama saat tartışmasız amcanıza ait.

s. Geri kalanını nereden bulduğunu Tanrı bilir. Sonuç acı bir şekilde ortada."

Kont sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Acı verici Kimi?" diye tersledi. "Bayan Montford'un kişisel eşyalarını karıştırmak ikinize de acı vermedi, garanti ederim."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Pevsner vurulmuş gibi geri çekildi. O da neredeyse ölüyordu. Sadece Giles'in sırtını sıkıca kavraması sandalyesi onu adama doğru savrulmaktan alıkoymuştu. "Ama, lordum!" diye kekeledi uşak. "Binbaşının saati!"

Giles, "Bulduğunuz şeyler Bayan Montford'un yasal eşyaları," derken kendini duydu. "Onlar aileden yadigârları. Onlardan bana kendisi bahsetmişti ama yakın zamanda."

Higgins inanmayarak başını salladı. "Lordum, saatin ona ait olduğunu iddia etmiyorsunuz herhalde? Üzerinde Binbaşı Lorimer yazıyor."

"Eğer ondaysa, o zaman onundur," diye tersledi Giles. "Bu kadar basit. Şimdi neden oğlunun göğsünü aradığını bilmek istiyorum."

Kahya ve sulh yargıcı birbirlerine anlamlı bakışlar fırlattılar. Giles neyi açığa vurduğunu çok geç fark etti. "Lordum," diye başladı uşak. "Birkaç gün önce bana evin her yerini arayabileceğimi söylemişsiniz."

Öyle miydi? Şimdi kulağa oldukça aşırı geliyor.

Sanki uşak onun aklından geçenleri okumuş gibiydi. "Herkesin odası benimki de dahil olmak üzere arandı," diye devam etti. "Bayan Montford böyle olmasını istiyordu. Herkesin aranması gerektiğinde ısrar etti, yoksa arama adil olmazdı."

Giles, Pevsner'in Aubrey'nin sözlerini bir şekilde çarpıttığı gibi garip bir hisse kapılmıştı ama şu anda Bunu kanıtlamak zordu. Bunun yerine, "İşte," dedi. "Eğer herkes onun ısrarı üzerine arandıysa, o zaman kendi masumiyetinden oldukça emin olmalı."

Higgins boğazını nazikçe temizledi. "Peki lordum, bunların hizmetçinize ait olduğundan emin misiniz?"

İçinde bir şeyler koptu. "Kahretsin dostum, ben demedim mi?" diye sordu. "Daha iki gün önce kadın bana Oğlunun sandığının alt çekmecesinde bazı aile yadigarları saklıyormuş. Kendisine bir şey olursa, bu eşyaların oğluna geçmesini sağlamamı istedi. Tanrı aşkına, kanlı battaniyeyi gördüm. Ayrıca bir vasiyet ve bir mektup içeren bir İncil'den bahsetti. Onları da buldunuz mu?"

Pevsner ve Higgins tekrar bakiştılar. İçinden rahatlamaya benzer bir şey geçti. Evet, gerçekten de İncil'i ve gazeteleri görmüşlerdi. Giles son parasını üzerinde gine.

"Yani bahsettiği yadigârlar bunlar mı?" diye sordu Higgins.

Giles sabırsızlıkla ona baktı. "Kadına sorarak onu aşağılayacak değilim."

"Bir kahya için oldukça pahalı görünüyorlar, lordum." "Aman

Tanrım, Higgins, tüm bu mülkü o yönetiyor!" Giles tersledi. "Eğer dürüst olmasaydı, bin tane yolu vardı. Beni daha kolay ve daha kârlı bir şekilde kandırabilirdi. Neden önemsiz bir saati kapmak için kendini zahmete soksun ki?"

Ama saat önemsiz değildi ve ikisi de bunu biliyordu. Higgins ellerini anlamlı bir şekilde açtı. "Demek istediğinizi anlıyorum lordum, ama ona saati sormazsanız, o zaman için," dedi yumuşak bir sesle. "Hoşuma gitse de gitmese de yapmam gereken bir iş var. Şimdi bu soruşturmayı hangimizin yapacağına karar verme özgürlüğünü size bırakıyorum."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Giles'in niyeti bir soruşturma yapmaktı. Gerçekten de Aubrey'nin solgun, mükemmel yüzünü kendi yüzüne doğru çekip ondan biraz dürüstlük talep etmek istiyordu. Onun yarı gerçeklerinden, kaçamaklarından ve yalanlarından bıkmıştı. Sadece Higgins ya da Pevsner'in bunu bilmesini istemiyordu. Ve sırf çirkin dedikoduların önünü kesmek için onunla evlenmek zorunda kalacağı kesindi.

Giles elinden geldiğince nazik bir şekilde, "Sizin adınıza sormaktan mutluluk duyarım," dedi. "Ama sanırım Bay Higgins, amcamın ölümüyle ilgili bu iş çok uzadı. Bütün evin üzerine bir gölge düşürüyor. Bu yüzden Londra'dan kriminal konularda bir uzman getirtmek istiyorum."

Higgins'in rengi soldu. "Ne tür bir uzman, lordum?"

"Eski bir polis müfettişi," diye cevap verdi Giles, Max'in yolda olması için dua ederek. "Vicomte de Vendenheim-Sélestat'ya

kesin ol."

"Yüce Tanrım! Bir Fransız mı?" Higgins açıkça dehşete düşmüştü.

"Bir Alsaslı," diye düzeltti Giles. "Ve İçişleri Bakanı'nın yakın bir ortağı. Peel onun bu iş için son derece nitelikli olduğunu düşünüyor.

her türlü suç faaliyetini araştırır. Kendisinin bu meseleyi çözüme kavuşturacağından eminim."

"O zaman ona iyi şanslar dilerim." Ama Higgins aşağılanmış görünüyordu. Bunun Aubrey'ye bir yararı olmayacağı kesindi.

Giles aceleyle, "Elbette senin yardımına ihtiyacı olacak," diye ekledi. "Soruşturmasında ona yardım etmek zorunda kalacaksın. Neyi ortaya çıkardığınızı ona açıklamak için. Onun geçmişi ve senin dikkatli çalışman sayesinde, eminim ki ikiniz bu işi sonuçlandırın."

Higgins biraz yumuşamış görünüyordu. Pevsner ağzını açmaya cesaret edemedi. İkisi de ekose örtüyü ve masadan ayrıldı. Giles hemen pencerelerin yanındaki kakma masaya gitti ve yarım bardak içki döktü. Brendi.

Kont, bir yandan içkisini yudumlarken bir yandan da soğuk bardağı alnına bastırarak masasının önünde bir ileri bir geri volta attı. Yüce Tanrım. Bu neredeyse bir koşu şeyiydi. Higgins'e karşı çıkmasına rağmen.

Aubrey'nin Elias'ın saatiyle ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. O

Ona inanmayı o kadar çok istiyordu ki... Aslında ona inanıyordu. Ama bunu onun için çok zorlaştırıyordu. O da Muhtemelen inci gibi beyaz dişleri takırdayana kadar onu sarsacaktı. Kedi yeşili gözlerinin yarıklara dönüştüğünü şimdiden görebiliyordu.

Her şeye lanet olsun, saatin ortadan kaybolmasını diledi. Ona bakmak için pencereden döndü. Kaybolmamıştı. Onun yerine hâlâ masasının ortasında duruyordu, som altından kapağı güneşin bir yansımasıyla parçalara ayrılmıştı tavanında. Giles içkisini bıraktı, saati eline aldı ve kapağını açtı. Garip bir şekilde, hâlâ Amcasının onu aldığı gün, 1814 yazıydı. Giles okul dönemleri arasında Londra'ya geldiğinde Elias'ı izinde ve Hill Street'te yerleşmiş olarak bulmuştu.

Bir gece amcası birkaç adamıyla White'ın yerine yemeğe gitmişti. Eve cebinde saati, neşesi yerinde ve yanında subaylarından biriyle dönmüştü. En sevdiği ve en iyi subayı olduğunu söylemişti. Giles bu adamı sadece yumuşak dilli, siyah saçlı ve kolay gülümseyen biri olarak hatırlıyordu. Üçü birlikte bir kutlama viskisi yudumlamışlardı, çünkü subaylar Kıtadaki kâbuslarının sona erdiğine inanmışlardı -yanlışlıkla, olduğu gibi-.

Giles, ziyaretçinin bariz bir isteksizlikle yakında komisyonunu satacağını söylediğini hiç unutmamıştı. Bir kontluğa -İskoç unvanı belki de- geç gelmişti ve hiç oğlu yoktu. Ama adı neydi ki? Harriet Teyze'nin geçenlerde ondan bahsettiğini hayal meyal hatırlıyordu.

Kenway? Canwell? Ama bu isimler kulağa İskoçça gelmiyordu. Aslında, tamamen yanılıyor olabilir.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Ne olursa olsun, amcası bir kez hariç, ziyaretçiden ya da saatten bir daha hiç söz etmemişti. Görünüşe göre zavallı adam çok geçmeden satıldı. Onun yerine, Napolyon son büyük atılımını yaptığında Elias'la birlikte Belçika'ya geri dönmüştü.

zafer. Ve orada ölmüş, Elias'a onu hatırlaması için saatinden başka bir şey bırakmamıştı.

Giles kapağı kapatıp güzel saati yerine koydu, ve ekoseyi üzerine katladı. Etrafını saran kedere rağmen, bu şey belki de o güne kadar gördüğü en güzel saatti.

Sadece safirler bile küçük bir servet değerindeydi. Yine de, satmak istemediği sürece Aubrey'in ne işine yarayabilirdi ki? Amcası neden böyle bir şey yapsın ki?

Bir hizmetçiye sevgili bir şey mi? Bir hafta önce olsa Giles bunun bir beyefendinin metresine verdiği bir hediye olduğunu söylerdi, çünkü saat kolayca satılabilirdi.

Ama amcası saate çok değer veriyordu ve Aubrey onun metresi değildi. Giles'ın bu konuda şüpheleri kalmış olsaydı, bu sabah havlusuna bulaşan o küçük kan lekesi onları soğukkanlılıkla yok ederdi. Şimdi cevaplanmamış çok fazla soru vardı. Aubrey bekâretini neden saklamıştı? Elias'ın saatini neden saklamıştı? Ve başka ne saklıyor olabilirdi? Ama en rahatsız edici soru şuydu: Elias onu korumak için neden yalan söylemişti?

Bunun cevabını bildiğinden yarı korkuyordu. Ama bunu çok yakından düşünmektense, Giles konyaktan sağlıklı bir miktar içti ve Ogilvy'nin içeri girdiğini duyana kadar pencerenin yanında öylece durdu.

"İyi günler lordum," dedi genç adam.

Giles pencereden başını çevirmeden, "Sanırım," diye homurdandı.

Arkasında kâğıtların karıştırıldığını ve Ogilvy'nin masaya gittiğini duydu ama Giles'ın akli başka yerdeydi.

"Bir Farquharson ekosesi," diye mırıldandı genç adam.

"Lordum, bunu nereden buldunuz?"

Giles, Ogilvy'ye hiçbir şey açıklayacak durumda değildi. "Ne, o lanet battaniye mi?" dedi ve masaya gidip O şeyi iterek. "Boş ver onu. Sabah postasını aldın mı?"

"Evet, efendim," dedi Ogilvy ve bir dizi kâğıdı masanın üzerine düzgünce yerleştirdi. "İşte acil olan şeyler."

Giles sıkıca başını salladı ve Ogilvy onu yalnız bıraktı. Oturdu ve her şeye odaklanmaya çalıştı. Ama faydası olmadı. "Ogilvy!" diye bağırdı.

Genç adam sandalyesinden sıçradı. "Evet, lordum?"

"Bayan Montford'u bulun," dedi Kont. "Ve onu bana getirin."

On İkinci Bölüm

Gerçeğin Ortaya Çıkmaya Başladığı Yer

Bayan Bartle'la yaptığı ziyaretten sonra Aubrey aceleyle şatoya dönmedi. Bunun yerine, köy yolunda oyalanarak kendini şaşırttı ve sonra tepenin altındaki balık havuzunun yanında birkaç kedi kuyruğu toplamak için durdu. Onları boş sepetinin üzerine düzgünce yerleştirdikten sonra kayalık bir çıkıntının üzerine oturdu ve zihninin bütün gün orada oyalanan şeye yönelmesine izin verdi. Lord Walrafen. Giles.

Cam gibi pürüzsüz suya baktı ve biraz gülümsedi. Onun yatağını paylaştıktan sonra bile, onu sadece Giles olarak düşünmek garip geliyordu. Ama artık neredeyse sürekli onu düşünüyordu.

Bugün onun ağzının ve ellerinin vücudunda ne kadar harika hissettirdiğini düşünüyordu. Belli ki onunkinden aldığı zevki. Ama aynı zamanda, adamın yüzünde o kadar açık olan acıyı da hatırlıyordu.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

sonunda gözleri. Sözlerinin bir kısmını geri alabilmeyi ya da en azından yumuşatabilmeyi diledi.

Onu hiçbir şeye zorlamayacağını söylemişti. yapmak istememişti. Bunu düşündükten sonra ona inanmaya karar vermişti. Tüm hatalarına rağmen, o çok derin bir onurlu bir adamdı. Ve şimdi onun mükemmel bir aşık olduğunu biliyordu. Aubrey gözlerini kapadı, yüzünü sonbahar güneşine doğru kaldırdı ve kendini onun yakışıklı yüz hatlarını hayal etmeye bıraktı. Onunla her gün konuşmaya ve sık sık tartışmaya o kadar alışmıştı ki. Şatonun koridorlarında onun çınlayan kahkahalarını ve hızlı adımlarını duymayı dört gözle beklemeye başlamıştı. Yıllar sonra ilk kez yaşadığını hissetti. Mutlu. Neredeyse güvende.

Ev de canlı hissediyordu. O oradayken gerçek bir ev haline gelmişti. Cardow'dan ne zaman ayrılacağını ve Londra'ya döneceğini biraz üzüntüyle merak etti. Bu kez ne kadar süre uzak kalacağını da merak ediyordu.

Bir yıl daha mı? Bir beş yıl daha mı? Aubrey nefesini biraz sertçe içine çekti. Ne kadar garip görünüyordu ki Şimdi onu görmek onu rahatsız ediyordu. O gittiğinde şato ne kadar boş gelecekti.

Yine de, onu ne kadar özlemiş olursa olsun, teklifini kabul etmeyecekti. Baştan çıkmıştı. Ne olduğunu merak etti onun yatağını ve hayatını paylaşmanın nasıl bir şey olacağını. Sarılacağı ve sarılacağı birine sahip olmak.

Sadece onunla ilgilenecek biri. Bu ne büyük bir lüks olurdu! Ama kendini bu kadar alçaltmak istese bile, düşünmesi gereken lain vardı. Üstelik Londra ikisi için de çok tehlikeli bir yerdi.

Aubrey yürüyüşten döndüğünde öğleden sonra güneşi taş döşeli bailey'i ısıtmıştı. Uzun adımlarla ilerledi ve mutfağın yakınından içeri girdi. Lettie ve Ida

Hizmetçilerin holünde durmuş, başlarını birbirine eğmişlerdi. Kapının sesiyle fısıldaşmaları kesildi ve iri gözlerini ona diktiler. İda küçük bir kahkaha patlamasını bastırdı.

Aubrey sepetini kapının yanındaki masanın üzerine koydu. "Sen iki kişi çamaşırhaneye yardım etmeyi bitirdi mi?" diye nazikçe dürtükledi. "Eğer bitirdiysen Lettie, Yıldızlı Salon'un zeminini cilalayabilirsin. İda, git ayağını kaldır lütfen."

Her iki kız da reverans yaptıktan sonra aceleyle uzaklaştı. Kapüşonunu çözen Aubrey koridordan oturma odasına doğru ilerlerken Betsy kilerden çıkıp onu tek kolundan yakaladı. "Gel buraya,"

Aubrey'i içeri sürükleyerek tısladı. "Aman

Tanrım,

" diye mırıldandı Aubrey. "Sorun nedir?"

Betsy kapıyı kapattı. "Al," dedi ve Aubrey'nin eline bir şey sıkıştırdı. "Bunları cebine koy.

"

Aubrey yere baktı. Saç tokası mı? Oh, Tanrım. Saç tokası.

Betsy'nin nazik yüzü pembeleşmişti. "Lettie iyice bakmadan önce onları kaptım," dedi. "Ama

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Şimdiden fısıldaşmalar başladı."

Hâlâ şaşkın olan Aubrey başını kaldırıp baktı. "Fısıldıyor musun?"

"Evet, eğer onlar sizinse hanımefendi, bilmek istemiyorum." dedi Betsy kararlılıkla. "Ama saç tokası saç tokasıdır ve bu evde onları takan o kadar çok insan var ki."

Aubrey gözlerini kapadı ve elini yumruk haline getirerek Metal etini ısırıldı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ya da neyi inkar edeceğini.

"Ve Bay Ogilvy şu anda sizi görmek için bekliyor," diye devam etti Betsy, raflardan biriyle meşgul olurken. "

On dakikadır oturma odanızda. En iyisi gidip ne istediğine bakalım."

"Evet," dedi usulca. "Evet, yapacağım."

Betsy raftan döndü. "Özür dilerim hanımefendi," dedi daha nazikçe. "Ama siz iyi misiniz?

Son zamanlarda pek kendinde görünmüyorsun."

Aubrey başını sallamak için kendini zorladı. "Ben iyiyim," dedi usulca. "Teşekkür ederim, Betsy." Sonra Aubrey şapkasının kurdeleleri hâlâ sallanırken kilerden çıktı ve koridordan geçerek oturma odasına gitti.

Ogilvy kadın içeri girer girmez ayağa fırladı. "Bayan Montford," dedi kibarca. "Lord Hazretleri sizi çalışma odasında görmek istiyor. Anladığım kadarıyla acil bir mesele."

"Elbette," demeyi başardı. "Hemen gideceğim."

Aubrey sanki bir rüyada hareket ediyormuş gibi saç tokalarını yere bıraktı ve bonesini çıkardı. Betsy'nin uyarısı karşısında hâlâ şoktaydı. Yüce Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Ve şimdi bu, o zamandan beri yarı korktuğu şey

bu sabah Walrafen'in yatak odasından ayrılıyordu. Onun kutsal odasına çağrılıyordu.

Belki de Kont, onu daha fazla rahatsız etmek istemiştir. metresi mi olacaktı? Ve belki de saç tokalarını onun mobilyalarına saçmak istiyorsa, bunu yapmayı da kabul edebilirdi. Her iki durumda da itibarı yerle bir olacaktı. Cardow'a gelişinden sonraki aylar boyunca diğer hizmetçiler onun Binbaşı'nın metresi olduğundan şüphelenmişlerdi. Tüm bunlara rağmen başını dik tutmak ve işini yapmak zor olmuştu. Aubrey hâlâ dalgın bir şekilde şapkasını taşıyarak çalışma odasına doğru ilerledi.

İçeri girer girmez onu karşılayacakmış gibi ileri atıldı. Gözleri adamın yüzüne kaydı, araştırdı. Adamın iyi görünmediğini hemen fark etti ve ilk içgüdüğü ona doğru koşup elini yanağına götürmek ve sorunun ne olduğunu sormak oldu. Sonra adam biraz sola doğru adım attı ve Aubrey masasının üzerine serilmiş ekoseyi gördü.

Birdenbire nefesini tam olarak tutamadı. Birden her şey değişti. Dengesiz görünüyor olmalıydı, çünkü Earl dirseğinin altından sıcak, güçlü bir el uzattı. "Aubrey, iyi misin?"

Hayır. O iyi değildi. Kontun yanından ayrıldı ve masaya yaklaştı, sanki masanın üzerinde sarmal bir yılan yatıyordu. Elini ağzına götürdü ve gözyaşlarını kırıştıtarak ona doğru döndü.

Walrafen gözlerinde endişeyle ona baktı. "Korkarım canım, açıklaman gereken bazı şeyler var."

Aubrey kendisini alenen tecavüze uğramış gibi hissediyordu. "Eşyalarımı kim karıştırıyordu?" diye fısıldadı. "Kim mi?"

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Kont'un bakışları onun yüzünden ekoseye kaydı ve tekrar geri döndü. "Pevsner ve Higgins," dedi usulca.

"Kimin yetkisiyle?" diye sordu. "Sizin mi? Sizin miydi lordum? Onlardan bunu yapmalarını siz mi istediniz?"

Neden bana sormadın?"

Kont bir elini onun omzuna koydu. "Aubrey, görünüşe göre Pevsner'a tüm evi arama izni vermişim," dedi sessizce. "Üzgünüm, canım. Ama sen de bu saati açıklamak zorundayım.

Şu anda Higgins'i uzak tutmak için tek yapabildiğim bu."

Aubrey Muireall'ın minyatürünü örtüden aldı ve bir parmağını çerçevenin üzerinde gezdirdi. Sonra aklına daha da korkunç bir düşünce geldi. "İncilim," diye fısıldadı, çılgınca odaya bakıyordu. "Sende mi?"

Nerede o?"

Walrafen onu bir sandalyeye doğru yönlendirdi ve içine oturması için teşvik etti. "İncil hiç şüphesiz bıraktığınız yerde,"

nazikçe söyledi. "Bu kadar iyi huylu bir şey Pevsner'ın ilgisini çekmez. Şimdi söyle bana Aubrey, amcamın saatiyle ne yapıyorsun?"

Onun sıcak ve sabit gözlerinin içine baktı. Kontun düşmanı olmadığı yavaş yavaş kafasına dank ediyordu. Sesi kızgın değil, sadece şaşkındı. Gerçekten de, sanki onu korumak istiyormuş gibi konuşuyordu. Ve bu onun için de geçerli değil miydi?

Yatağına gitme sebebin ne? Onun korumasını kazanmak için.

ihtiyacı var mıydı? Bu düşünce ona hiç keyif vermese de şimdi mutlaka kullanmalıydı.

"Bunu bana Binbaşı verdi," diye cevapladı sonunda. "Daha doğrusu, Iain'e vermem için bana verdi."

"Iain'e mi? Neden?"

Aubrey zayıfça omuz silkti. "Kule çöktüğünde Iain'in onu uyarmaya çalışmasıyla ilgili bir şeyler söyledi,

" diye fısıldadı. "Dokunmuş gibiydi. Ama saati istemedim. Ona Iain'in çok genç olduğunu söyledim.

Gerçekten de geri vermek için çok uğraştım ama o inatçıydı. Ben de şeytanla bir anlaşma daha yaptım. İstedığimi elde etmek için. Onunla sık sık böyle anlaşırdık, bilirsiniz."

Walrafen onun sandalyesinin önünde diz çöktü ve ellerinden birini avucunun içine alarak, sanki hem kanını hem de sözcüklerini yeniden harekete geçirmek istermişçesine sürtmeye başladı. "Ne tür bir anlaşma, Aubrey?"

Aubrey başını salladı ve zorlukla yutkundu. "Saati alacağımı söyledim, ama sadece Dr.'e izin vermeyi kabul ederse.

Crenshaw onu muayene etti. Ertesi gün. Şok olmuşum, kabul etti. Ben de saati aldım. Buna değeceğini düşündüm." Giles'a baktı, sessizce anlaması için yalvarıyordu. "Ama sonuçta Crenshaw'ı görmedi, değil mi? Onun yerine... öldü."

Kont onun elini sıktı. "Aubrey, bütün bunları bana neden anlatmadın? Neden sadece saatin sende olduğunu söylemedin?"

Aubrey başını salladı. "Çünkü kimse bana inanmazdı."

Walrafen iki elini kızın omuzlarına koydu ve gözlerinin içine baktı. "Aubrey, eğer saatini sana amcamın verdiğini söylüyorsan, sana inanıyorum." Yavaşça konuştu ve belirgin bir şekilde. "Sana inanıyorum."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Ama Pevsner konuşacak lordum ve-"

"Giles," diye düzeltti, parmaklarını tekrar sıkarak. "Sadece Giles, Aubrey, tamam mı?"

Aubrey kendini gözyaşlarına karşı koyarken buldu. "Evet, pekâlâ." "Ve Pevsner kendi tehlikesinde konuşacak," diye ekledi.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Sesinde öyle bir rahatlık, öyle güçlü bir inanç vardı ki. Ve birden Aubrey ona her şeyi anlatmak istedi. İçini dökmek ve hiçkırı hiçkırı onun kravatına gömülmek istiyordu. Ama itirafı Giles'ı savunulamaz bir duruma sokacaktı. Yasaları korumaya yemin etmişti. Ne yazık ki yasalara göre Aubrey çocuk kaçırmaktan suçluydu, belki de daha kötüsünden. İngiltere, çocukları söz konusu olduğunda annelere çok az hak tanıyordu. Hatta onu Iain'in annesi olarak bile tanımayacaklardı. Ve sonra, elbette, en kötü şey olacaktı. Onu tek erkek akrabasına geri vereceklerdi. Amcası Fergus McLaurin'e.

Hayır, itiraf onun ruhu için iyi olmazdı. Kesinlikle Iain için de iyi olmazdı. Onları bu karmaşaya sokmak için ne düşünüyordu?

"Keşke o saati hiç görmeseydim!" diye bağırdı. "Keşke kendimi bu işe hiç bulaştırmasaydım!"

Ben sadece doğru olanı yapmaya çalışıyordum. Tüm bunların ne kadar karmaşık hale geleceğini anlamamıştım.

"

"Aubrey," dedi çok sessiz bir şekilde, "neden bahsediyorsun?"

Hıçkırarak hıçkırarak ağladı ve çok fazla şey söylediğinden korkarak tereddüt etti. "Saatin kaybolduğunun düşünüldüğünü günler sonrasına kadar fark etmedim bile," dedi ki bu doğrudu. "Tüm o karmaşanın içinde bunu hiç düşünmedim. Binbaşı ölmüşken bir saat çok... çok önemsiz görünüyordu, anlıyor musun?"

"Evet, sanırım anlıyorum."

"Sonra Bay Higgins geldi, büyük, siyah gözleri ve korkunç sorularıyla," diye devam etti. "Ve benden şüphelendiğini anladım. Söyleyebileceğim hiçbir şey işe yaramayacaktı. Saat sadece durumu daha da kötüleştirecekti. Ve öyle de olacak."

Giles sıcak elini onun yanağına koydu. "Higgins'le ben ilgilenirim," dedi.

Bir eli hâlâ onun omzunda olan Giles, Aubrey'nin rahatlayarak sarktığını hissetti. Ona en azından biraz güvendiğini düşündü. Ve ona güvenmek istedi. Onun her sözüne inanmak istiyordu. söyledi. Dünyanın en kötü aptalı mıydı? Aşık bir aptal mı? Sebepleri ne olursa olsun, Aubrey bir yalancıydı. Bunu biliyordu. Neden

Kabul etmedi mi?

"Aubrey, minyatürlerdeki o insanlar kim?" diye sordu. Giles onların ne kadar şık giyindiklerini fark etmemiş değildi ve nedense, bu şıklıklarının sanatsal lisans ile ilgili bir şey. O da fark etmişti ki

Kadın rahatsız edici derecede tanıdık geliyordu. "Onlar senin ailen mi?"

Aubrey başını salladı ve bir elini gözünün altına götürdü. "Kız kardeşim Muireall," dedi. "Ve onun kocası."

Giles yine onun yalan söyleyip söylemediğini merak etti. "Ama ona hiç benzemiyorsun," diye üsteledi.

Aubrey acınası bir kahkaha attı. "Hayır, hiçbir şey," diye kabul etti. "O babamın bakışlarını ve annemin mizacını almış, ben ise tam tersi."

"Sadece ikiniz mi vardınız? Kardeşiniz yok

muydu?" Başını iki yana salladı. "Sadece biz

vardık."

Giles bir an tereddüt etti ve başka bir şey söylemek istemediği anlaşılınca elini onun omzundan çekip yavaşça odanın içinde ilerledi. Bir süre pencereden dışarı bakarak durdu ve söylenmesi gereken her şeyi nasıl söyleyeceğini düşündü.

"Aubrey," dedi sonunda.

"Neden bana bu kadar çok şey hakkında yalan söylüyorsun?"

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Ne demek istediğinizden emin değilim."

Giles ellerini arkasında sıkıca kavuşturdu. "Bana evliliğinizin kısa sürdüğünü söylemişsiniz," dedi acımasızca. "Buraya, benim yanıma, genç bir dul olduğunu iddia ederek geldin. Sen deneyimli bir temizlikçi olduğunu söyledi. Sen de kuzeyden geldiğini, Iain'in senin oğlun olduğunu ve... Tanrım, Aubrey!" Sonunda döndü. "Bunların herhangi biri doğru mu? Herhangi biri? Lütfen söyleyin bana. Bu sadece

İzle. Aubrey, sana yardım etmek istiyorum. Sana yalvarıyorum. Bana her şeyi şimdi anlat, başkası anlatmadan önce."

Sessizlik derinleşti. "Beni neyle suçluyorsun?"

Odayı üç adımda geçti. "Bir konuda yalan söylediğini biliyorum, Aubrey," diye homurdandı. "Dün gece yatağымda bir bakire vardı. Bir bakire. Dul değilim. Senin hiç kocan olmadı, değil mi? Sen?"

"Oh, Tanrım," diye fısıldadı.

"Neden, Aubrey?" diye sordu. "Neden böyle bir konuda yalan söylüyorsun? İşin ciddiyetini anlamıyor musun? Ne yaptığımızın farkında değil misin?"

Elini kaldırdı, zavallı, aciz bir hareketti. "Hangi ev genç ve bekâr bir kadını hizmetçim, lordum?" diye sordu, yanağından sessiz bir gözyaşı süzülürken. "Öyle yapar mıydın? Ben koymak zorunda kaldım ve lain'in yaşaması için güvenli bir yer bulmak. İlk başta, evet, dürüsttüm. Ama kısa sürede kimsenin beni işe almayacağını öğrendim."

"Mücevherlerinizi satabilirdiniz," diye önerdi. "O şeylerden bazıları çok güzel görünüyor."

"O şeyler aile yadigârı," dedi mendilini tek yumruğunda toplarken. "Ama kastettiğiniz bu değildi, değil mi? Ne düşündüğünü biliyorum, ve sen-"

"Hayır, ne düşündüğümü bilmiyorsun," diye araya girdi. "Sana yardım etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum, Aubrey.

"

O zaman gerginliğinin bir kısmı gitti. "Umuyorum ki lain için kalanları sakla," dedi, sesi yumuşayarak. "Evet, bir zamanlar birkaç güzel şeyimiz vardı ama çoğunu sattım. Geriye kalan şey... yani, birikimimiz sanırım."

"Peki ya lain, Aubrey?" Giles içi boş bir sesle sordu. "Kimin çocuğu o?"

Gözleri kararsızca onun üzerinde gezindi. "Kız kardeşimin çocuğuydu," diye cevap verdi sonunda. "Ama ben... onu evlat edindim. O artık her yönüyle benim."

"Kız kardeşin, yatalak olan mı?"

"Evet," diye fısıldadı Aubrey. "Muhtemelen çocuk doğurmaması gerekiyordu ama kocası ailesinin adını devam ettirecek bir erkek çocuk istiyordu."

"Birçok erkek yapar,

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

" diye sıkıca onayladı.

Aubrey başını salladı. "Kız kardeşimin doğumunda ona eşlik ettim.

Hapsedildi," diye devam etti. "Daha sonra ona annelik yapacak ne gücü ne de isteği kalmıştı."

"Ve sizin adınızı taşıyor çünkü...?"

Aubrey zorlukla yutkundu. "Sadece daha güvenli görünüyordu," diye fısıldadı. "Iain'in babası Muireall'dan kısa bir süre sonra öldü ve- şey, onun ölümüyle ilgili bir skandal yaşandı, büyük ve tehlikeli yaşayan genç adamlarda sık sık olduğu gibi."

Giles kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Ne tür bir skandal?"

Kadın tereddüt etti. "Bu bir aile meselesi lordum," diye fısıldadı. "Iain reşit olduğunda, babasının adını alması ve onurunu geri kazanması için onu cesaretlendirmek istiyorum. Söyleyebileceğim tek şey bu."

Giles sürekli Aubrey'nin güvenli kelimesini kullandığını fark ediyordu. Kadından tüm hikâyeyi silkeleyip atmak istiyordu ama ona ve yaptıklarına yarı yarıya hayranlık duyuyordu. Belli ki bir şeyler yaşamıştı. "Aubrey," dedi sessizce. "Buraya geldiğinde hiç ev idaresi tecrüben var mıydı?"

Gözleri bir anda büyüdü. "Ah, yıllar," dedi. "Yeteneklerim hakkında asla yalan söylemem lordum."

Garip bir şekilde ona inanmıştı. Aubrey'nin doğruluk ve ikiyüzlülük arasındaki parlak çizgiyi tam olarak nereye çektiği konusunda hiçbir fikri yoktu ama bir şekilde bu çizginin varlığından emindi. Aklından belki de yavaş yavaş delirmekte olduğu geçti. Cardow'a öfke ve suçluluk duygusuyla, amcasının intikamını almak için gelmişti.

Bunun yerine, zamanının büyük bir bölümünü tek şüpheliyi temize çıkarmaya, hatta baştan çıkarmaya çalışarak geçirmişti. Davranışları mantıksızdı. Ve daha da kötüleşmek üzereydi.

"Yani ne evlilik ne de koca vardı," dedi.
içi boş bir şekilde. "Bir bakirenin bekaretini bozdum. İain
aslında bir yetim. Ve şimdi de amcamın saatiyle ilgili bir
sorunumuz var. Aubrey, sanırım hayatım, bu karmaşanın tek
bir çözümü var. Sanırım benimle evlenmen gerekecek."

Aubrey garip, gergin bir ses çıkardı ve nefes alamıyormuş
gibi elini göğsünün üzerinde gezdirdi. "Lordum, bu... bu bir
tür şaka mı?"

"Korkarım ki hayır."

"Lordum, nazik olmak istediğinizi söyleyebilirim,

ama..." "Ama ne, Aubrey?"

Sadece başını salladı. "Bunu nasıl önerirsiniz? Ben sizin
dünyanızdan değilim lordum. Daha da kötüsü, cinayet şüphesi
altındayım. Şimdi, burada içimizden birinin
Bu şeylerin anlamını anlıyor musunuz? Sizi temin ederim,
bunu gayet iyi anlıyorum. Benimle evlenmeniz sosyal ve

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

siyasi intihar."

"Ah, nedense dünyalarımızın senin sandığın kadar farklı
olmadığından şüpheleniyorum, canım," dedi sessizce.

"Toplumsal intihara gelince, toplum umurumda değil."

"Peki ya kariyerin?" diye meydan okudu. "Uğruna çalıştığın her
şeyi -inandığın her şeyi- bir hizmetçinin bekaretini aldığı için
kendini cezalandırmak adına bir kenara mı atacaksın?"

"Benim için sıradan bir hizmetkârdan biraz daha fazlasını ifade ediyorsun, Aubrey," dedi. "Kuşkusuz benim kariyerim de çok önemli, ama politikacıların daha kötü şeylere göğüs gerdiğini gördüm. farklı bir evlilik. Belki de sadece eksantrik olduğum düşünülecek."

"Oh, hayır," diye fısıldadı. "Bunu düşünmeyi bırakmalısınız lordum. Higgins'i ve neden olabileceği sorunları düşünmeyi bırakmalısın. Eğer sorun çıkarsa başımın çaresine bakabilirim. gerekli."

"Belki de çoktan olmuştur," dedi sessizce.

"Hayır." Başını şiddetle salladı. "Bunu halledebilirim. Hiçbir şey kanıtlayamazlar, çünkü ben hiçbir şey yapmadım."

"

"Gerçek her zaman masumları kurtarmaz, canım," dedi.

Yüzündeki tüm renk uçup gitmişti. Bir an için sonunda onun içine Tanrı korkusu saldığını düşündü. Ve belki de teklifine evet diyeceğini düşündü. Kalbi umutla çarptı.

Evet demedi. "Çok naziksiniz lordum," demeyi başardı sonunda. "Gerçekten de beni onurlandırdınız. Ama evlenmek gibi bir isteğim yok. Şimdiki hayatım bana uygun. Geçmişime gelince, bu beni çok ilgilendirir. İşimi etkilemeyecek."

Daha sonra iki elini de kızın ellerinin arasına aldı ve öne doğru eğilerek onu alnından hafifçe öptü. "O zaman bana hiçbir şey bırakmıyorsun Bunu kabul etmekten başka seçeneğim yok," dedi sessizce. "Ama eğer benden seninle ilgilenmemi istersen, Aubrey, yaparım. Sadece istemen yeterli. Bunu hatırlayacak mısın?"

Gözlerinde acı ve kederle ona baktı. Ama ondan kendisiyle ilgilenmesini istemedi.

Aslında, ondan hiçbir şey istememişti, ancak daha sonra fark etti ki, yapabileceği yüzlerce başka şey vardı. onunla evlenmekten daha iyi ya da daha kolay bir şey yapamazdı. Bunun yerine Aubrey masaya gitti, sessizce ekoseyi yeniden katladı ve gitti.

On Üçüncü Bölüm

Yeni Bir Süpürge Temizler

Onu izliyorlardı.

Bundan emindi. Bileklerini tekrar bağlamışlardı.

Bir tarafa yuvarlanmaya çalıştı. Hasırdan kurtulmaya. Ayaklarının üzerine. İp etini kesti. Onu aşağı sürükledi. Gevşeklik yok. İşe yaramadı.

Ayak sesleri yankılandı. Karanlığın içinden biri aşağıya baktı, gözleri cesurca kadının boyu boyunca ilerliyordu.

Sonra alay edercesine yaklaştı ve sıırttı. "Size iyi günler, güzel leydim."

Sözleri ve gözleri alay ediyordu. Lamba ışığında dişleri sarıydı. Tıpkı bir cur gibi. Metal sopasını parmaklıklar boyunca sürükledi, takırtılar kalın taşa yankılandı.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Bu kadar yakın durmam, yoksa bir gözünü kaybedersin." Gölgelemler arasından gıcırtilı bir ses geldi. Diğerinden. Kollarını bağlayan kişiden. Boynundan aşağı nefes alan. Göğüslerine dokunan.

Kendini öldürmek istediğini düşündüler. Ya da onları. Ya da çok yaklaşan herkesi.

"Uzun zamandır böyle vahşı gözlü birini görmemiştim," dedi gardiyan parmaklıkların arasından.

Gölgelerdeki kişi -kırbaçlı olan- güldü. "Evet, bir şapkacı kadar deli," diye kabul etti. "

Artık böyle güzel bir manzara yok. Ne güzel yollar, ne pahalı giysiler. Saçlar o kadar kirli ki, sıçan bile yuva yapamaz."

Muhafızı homurdandı, sonra parmaklıkların arasından pipetine tükürdü. "Artık soylu bir hanımefendi değil," dedi. "Daha çok Canongate Kraliçesi gibi."

Artık canına tak etmişti. Bir dirseğinin üzerine yuvarlandı ve arkasına tükürdü.

Onun nişancılığı daha iyiydi. Muhafız sıçrayarak uzaklaştı, inanmaz bir şekilde ayakkabılarına bakıyordu. "Seni kızıl saçlı sürtük!"

Gölgelerde bir şey gıcırdadı. Bu oydu. Elinde kırbaçla. "Hanımefendiye bir ders vermenin zamanı geldi, değil mi?"

"Hayır!" Aubrey çığlık attı. "Hayır! Bir duruşmam olacak. Adil bir duruşma."

"Evet, adil yargılanmanız da burada, güzel leydim," dedi kısık ses. "Tam burada, elimde."

Arnavut kaldırımli zeminde derinin çatırdadığını duydu. Çığlık attı. Ve çığlık atmaya devam etti, ta ki kendini uyandırana kadar.

Aubrey yatağında doğruldu, korkunun ve safranın tadı boğazında ekşidi. Karanlıkta zihni hızlandı. Nefesi kesildi. Çılgına dönmüş bir halde yatak örtülerini okşadı. Yün. Keten. Temiz şeylerin kokusu.

Aubrey gözlerini kapadı ve uzun, sessiz bir iç çekişle havanın ciğerlerinden akıp gitmesine izin verdi.

Bir rüya. Sadece başka bir rüya.

Sarsıntı yavaş yavaş azaldı. Sonra her zaman yaptığı gibi lambasını yaktı ve onunla birlikte Iain'in küçük odasına girdi. Çocuk yan yatmış, bir yumruğu tezgah örtüsünün içine kıvrılmıştı. Uyuyordu. Güvendeydi. Tıpkı onun gibi. İçindeki son korku da erimiş, kalp atışları yavaşlamış ve omuzlarındaki gerginlik azalmıştı.

Aubrey yatağına geri döndükten sonra, fitili sönene kadar kırmış, sonra da yumuşak keten çarşafların içine girmişti. Uzaktaki gök gürültüsü yuvarlanıp gitmişti ama yağmur hâlâ penceresinin ötesindeki bailey'i kaplıyordu. Hizmetçilerin salonunun derinliklerinde, eski uzun kasalı saatin üçü çaldığını duyabiliyordu.

Aubrey kendini yorganın altında sıkı bir top haline getirdi. Bu gece daha fazla uyumayacaktı.

Gizemli Lord de Vendenheim'ın Cardow'a vardığı öğleden sonra gökyüzü kötüye işaret ediyordu.

Ziyaretçi beklememesine rağmen Aubrey büyük salonda halıları incelerken avludan büyük bir takırtı duyuldu. Yağmura ve kaygan kaldırım taşlarına aldırmandan kapıya koştu ve dört siyah atlı, şık siyah bir arabanın kapıya doğru hızla ilerlediğini gördü. Görünüşlerine bakılırsa atlar da tazeydi, çünkü hayvanlar tehlikeli bir hızla ilerliyordu. Neyse ki tente yukarıdaydı ve son anda siyah pelerinli arabacı arabayı birkaç santim boşlukla ustalıkla içeri çekti.

Atlar, yağmurun her tarafa sıçrattığı toynakların parıltısı ve uçuşmasıyla durdu. Tam o sırada şimşek kararan gökyüzünde bir yarık açtı ve biri kolunu bir hamlede geniş bir alana savurdu

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

arabanın kapısı. Tepeden tırnağa siyah giyinmiş bir adam Yardım beklemeden dışarı çıktı. O kadar uzun boyluydu ki, buna neredeyse hiç ihtiyacı yoktu. Ancak arkadaşı basamakların indirilmesini bekledi, sonra birinin silinmesini sinirli bir şekilde işaret etti ve sonunda onu takip etti.

Aubrey kapıyı açtı. İlk beyefendi yaklaştı ve kibarca, eski dünyaya özgü bir selam verdi. "Ben de Vendenheim," dedi tanıştırmaya amacıyla. "Lord Hazretleri sizi bekliyor. Ben."

Beyefendinin arabacısı bavulları indirmeye başlamıştı bile. Aubrey kendini tanıttı. "Cardow Kalesi'ne hoş geldiniz," demeyi başardı. "Kalacak mısınız?" Sesi garip çıkmıştı, çünkü adamın sert siyah gözleri onu tedirgin ediyordu.

"Sanırım öyle, evet." De Vendenheim hafif bir Kıta aksanıyla konuşuyor, kelimeler göğsünün derinliklerinde gürliyordu. Koyu renk saçları yüzüne dökülmüş, Akdenizli görünümünü vurguluyordu. Yakışıklı değildi ama dikkat çekiciydi.

Arkasındaki küçük adam hâlâ arabanın içinde koşuşturuyor, parmaklarını şaklatıyor ve arabacıya, uşağa ve dinleyen herkese telaşlı talimatlar yağıdırıyordu. Görünüşe bakılırsa giyinme çantasıyla ilgili bir endişe vardı. Ve sonra bir bando kutusu. Bir şapka kutusu. Bir ayak ısıtıcı. Hiçbir şey ona uygun görünmüyordu. De Vendenheim ilgisiz bir şekilde izledi ve sonunda her şey Adam de Vendenheim'ı takip ederek içeri girdi, şapkasını çıkardı ve yağmur damlalarını hafifçe silkelemeye başladı. Orta yaşlı, keskin ve altın rengi gözleri olan bu adam

Arkadaşının kasvetli kıyafetlerinin aksine, onun giysileri Aubrey'nin daha önce gördüğü her şeyden daha şıktı.

"Ortağım Bay Kemble," diye anons etti de Vendenheim. "Bu Bayan Montford, evin hizmetçisi."

"Büyülendim, eminim," dedi ikinci adam, ama sesi kesinlikle öyle çıkmıyordu. "Söyleyin bana, Mrs.

Montford, burada yağmur hiç durmaz mı?"

Aubrey bir gülümsemeyi bastırdı. "Uzun sürmeyecek," diye mırıldanarak onlara içeriyi gösterdi.

"Ah, Max!" diye gürledi yukarıdaki galeriden bir ses. "Gelmişsin! Seni bu kadar erken beklemiyordum."

Aubrey, Walrafen'in geniş galeri merdivenlerinden indiğini görmek için döndü. O kadar yakışıklı görünüyordu ki, midesindeki bir şey tersine dönmüş gibiydi. Kolları genişti, yüzü son iki gündür olduğundan daha az gergindi.

"Elbette geldim," dedi de Vendenheim.

Walrafen onun elini sıktı, sonra daha şık olan beyefendiye döndü. "Ve Bay Kemble," dedi sıcak bir sesle. "Cardow'a hoş geldiniz."

"Hava berbat, Walrafen," diye karşılık verdi eldivenlerini çıkarırken. "Ne yazık ki amcan kendini öldürtemedi. daha uygun bir yere."

"Aklında ne vardı?" diye sordu Walrafen kuru bir sesle.

"Fransa'nın güneyi," dedi Kemble, gözlerini büyük salonda gezdirerek.

Kont alınmamış görünüyordu. "Gelmenize çok şaşırdım," dedi. "Sizi ne ikna etti?"

"Şantaj."

"Şantaj değil," diye düzeltti de Vendenheim'ın derin sesi. "Kem sadece, benim yanlışlıkla ele geçirilmiş bir Verzelini avizesi olarak adlandıracağım şeyi ele geçirmişti - tabii ki tamamen tesadüf eseri. Yine de

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

bir özür jesti yapmaya hevesli."

Ama Bay Kemble artık onu dinlemiyor gibiydi. Keskin gözleri bir topuz ve kalkanın üzerine düşmüştü. Galeri. "On beşinci yüzyıl Danimarkası," diye mırıldandı onaylayarak. "Bunu sevdim, eski dostum.

Ondan ayrılmaya ikna olabilir misiniz?"

Aubrey uşaklara sessizce paltolarını ve şapkalarını almalarını söylerken Walrafen, "Teşekkür ederim, hayır," dedi. "Umarım yolculuğunuz çok kötü geçmemiştir?"

De Vendenheim, Bay Kemble'a uyarıcı bir bakış fırlattı. "Bu çok güzel," dedi. "Bak, Giles, neden işe koyulmuyoruz? Dosya Kem'de. Büyük bir masaya ihtiyacımız olacak. Ve tabii ki senin sulh yargıcına da."

"Elbette," dedi Kont. "Bayan Montford, lütfen odalarının hazırlanmasını ve eşyalarının gönderilmesini sağlayın."

"Evet, tabii ki."

Aubrey büyük salonun ortasında durmuş, onların gidişini izliyordu; Lord Walrafen ve Bay Kemble, de Vendenheim'ın yanında, merdivenlerden yukarı doğru ilerliyorlardı. Üçü sessizce sohbet ediyordu. Adamların neden burada olduklarını anlamaya başlamıştı ve bu onu biraz ürpertti. Kont neden ona onların geleceğini söylememişti?

Kont en üst basamakta durdu ve arkasını döndü, yüzü duygusuzdu. "Bayan Montford," dedi sessizce. "Lütfen Ogilvy'yi bulun, sonra da Bay Higgins için bir araba gönderin. İkisinin de kütüphanede bize katılmasını istiyorum."

Bay Kemble bir saat içinde düzenli portföyünü açmış ve kütüphanenin okuma masalarından birine düzgün sıralar halinde belgeler yaymıştı. Giles masanın başına oturmuş, uzun uzun bakıyordu. Görünüşe göre Kem ve Max görev adamıydı.

"Sol tarafta da hizmetkârlarınızın ve kiracılarınızın listeleri var," diye açıklıyordu Max. "Ortada ise Leydi Delacourt'un ölüm anında her birinin nerede olduğuna ve gördüklerini, bildiklerini ya da şüphelendiklerini iddia ettikleri şeylere ilişkin kabataslak notları."

"Başka bir deyişle dedikodu," diye araya girdi Kem komplocu bir fısıltıyla. "En ilginç kanıt türü."

Max kaşlarını çatarak ona baktı. "Son olarak," diye devam etti, "elimizde kütüphanenin kat planını ve bu kanattaki diğer odalarla ilişkisini gösteren bir kroki var."

"Aman Tanrım," dedi Walrafen. "İkiniz de çok titiz davranmışsınız."

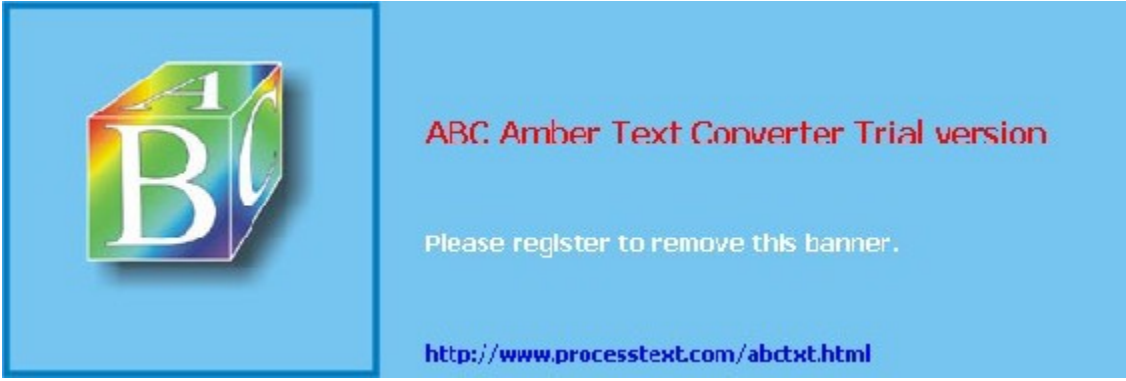
"Leydi Delacourt çok titizdi," diye düzeltti Max, sandalyesine geri yaslanarak. "Notları mükemmel. Ama anlayamadığım bir şey var, Giles."

"Peki neymiş o?"

Max dirseklerini masaya dayadı ve parmaklarını hafifçe birbirine geçirdi. "Bu notlarda sürekli karşımıza çıkan bir isim var," dedi sessizce. "Hizmetçiniz. Bayan Montford."

"Bu çok saçma," dedi Giles.

Kem ince ince gülümsedi. "Tam da Leydi Delacourt'un dediği gibi," diye araya girdi. "Ve yine de, isim orada,

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

tekrar tekrar, kendi notlarında."

"Kadın hakkında ne biliyorsun?" Max araya girdi. "Nereden geldi?"

"

"Kuzeyde bir yerlerde, anladığım kadarıyla." Giles, Ogilvy'nin kendisine doğru attığı bakışları kaçırmadı. "Ama Ogilvy aynı fikirde olmayabilir."

"yle mi?" dedi Max, iki kaşını da kaldırarak.

Genç adam kızardı. "Ben de Kirkcud-bright'liyım."

"Ve-?" dedi Max.

Ogilvy omuz silkti. "Bazen, sinirlendiği zaman, Mrs. Montford bana daha çok İskoç gibi geliyor. Ama ne fark eder ki?"

"Gerçekten de öyle," diye mırıldandı Max, gözleri kâğıtlara dönmüştü.

Hâlâ ayakta duran Kemble parmak uçlarını hafifçe masanın üzerine koydu. "Pekala, devam edelim. Polis teşkilatınızın delil olarak aldığı ifadeleri gözden geçirmeli ve adli tabibin soruşturmasının sonuçlarını incelemeliyiz."

Giles derin derin kaşlarını çattı. "Peki sonra ne olacak?"

Kemble omuz silkti. "Ve sonra yeniden başlıyoruz," dedi. "Max burada kiracılarla ve birkaç köylüyle uğraşırken ben de alt katta dolaşacağım. Her şey yeniden incelenmelidir."

Tam o sırada Bay Higgins elinde başka kâğıtlarla odaya girdi. Giles tanışma faslını yaptıktan sonra bir fincan taze çayla pencereye çekildi ve Ogilvy'yi kopyalama işine yardım etmesi için bıraktı. Ekleyebileceği başka bir şey yoktu.

Onun yerine amcasının masasında durmuş, çayını yudumluyor ve pencereden dışarı bakarak arkasındaki tartışmayı yarım kulakla dinliyordu. Konuşma çoktan başlamıştı.

Isınmaya başlamıştı. Kemble belli ki Bay Higgins'i etkilemişti.

Çok geçmeden Giles dinlemeyi tamamen bıraktı. Her şey yetenekli eller. Max'in polis işinde yılların deneyimi vardı. Ve Kemble'in da yılların deneyimi vardı - tam olarak ne tür bir deneyim olduğunu Giles bilemezdi. Görünüşte, Kem bir

Eski eser, antika ve mücevher satıcısıydı. Kem'in hem yüksek hem de alçak yerlerde dostları vardı ve kulağı her zaman Yerde. Evet, gerçekten yetenekli eller.

Giles, Elias'ın masasının ötesindeki manzaraya odaklandı. Amcasının gördüğü şey bu muydu, diye merak etti. hayatının son günü müydü? Gri, kasvetli yağmurun kale duvarlarından aşağı süzülüşünü ve ağaçlardan damlayışını izlemiş miydi? masasında mı oturuyordu? Hayır, muhtemelen oturmuyordu. Hasat Panayırı'nın olduğu gündü ve muhtemelen sıcak ve güneşliydi. Öte yandan, belki de bardaktan boşanırcasına yağmur yağmıştı. Sormak hiç aklına gelmemişti.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Aubrey bilirdi.

Aubrey. Her şeyi biliyor gibi görünen Aubrey. Ve neredeyse hiçbir şey anlatmayan. Onun düşüncelerinden hiç uzaklaşmıyordu. Sanki çok derin bir şeyler değişmişti ama ikisi de bunu ifade edecek sözcükleri bulamıyordu.

Belki de ne olduğu konusunda bile anlaşılamadıkları için. Bir aşk ilişkisine başladıklarını düşündü. O da Ne düşündü? Sadece efendisinin ihtiyaçlarına hizmet ettiğini mi? Bu fikir bile onu hasta ediyordu.

Kesinlikle ona güvenmiyordu, oysa adam ona güvenmek için çok çaba sarf ediyordu. Aralarında huzursuz bir barış vardı. Bu yüzden geçen hafta neredeyse birbirlerinden uzak durmaya başlamışlardı. Şimdi fark ediyordu ki, ona misafir beklediğini söylemeyi bile unutmuştu. Onun iyi olduğunu umuyordu; Pevsner'in saat konusunda çenesini kapalı tuttuğunu umuyordu. Ancak personelin üzerine garip bir tedirginlik çökmüştü. İnsan hizmetlilerin odasından geçerken bunu neredeyse hissedebiliyordu, ki bunu en az iki ya da üç kez yapmak zorunda kalmıştı

günde birkaç kez. Garip bakışlar vardı. Bastırılmış fısıltılar. Konuşmalar kısa kesildi ve kapılar itilerek kapatıldı.

Arkasından masada kahkahalar koptu. Giles etrafına bakındı, herkesin artık rahatlamış ve işbirliğine yatkın görüldüğünü gördü, sonra hemen onları tekrar unuttu. Onun yerine Aubrey'yi ve aralarındaki çıkmazı kırmak için ne yapabileceğini düşündü. Onun kendisinden ne istediğini merak etti. Herhangi bir şey mi?

Hiçbir şey mi? Ne istiyormuş peki?

Onsuz olmak istemiyordu. Beyninin oluşturabildiği tek net fikir buydu.

Birden arkasındaki ölüm sessizliğinin farkına vardı. Giles çay fincanını geniş taş pencere pervazına koydu ve yavaşça arkasına döndü. Bütün gözler onun üzerindeydi.

"Giles," dedi Max sessizce. "Bir dakika?"

"Elbette." Giles masaya döndü.

Max'in şahin gibi siyah kaşları birbirine yaklaşmıştı. Masanın üzerindeki bir kâğıt parçasını işaret ediyordu. "

Çalınan saatle ilgili bu rapor," diye başladı. "Anladığım kadarıyla o şey bulundu mu? Hizmetçinizin elinde mi?"

Giles saatten çoktan söz etmiş olması gerektiğini hemen anladı. "Saat onda, evet," diye elinden geldiğince sakın bir şekilde cevap verdi. "Bana saati Elias'ın verdiğini söyledi ve ben de ona inanıyorum."

"Ona inanıyor musun?" Max yankıladı.

"Söylediği her şey mantıklıydı." Aubrey'nin açıklamasını aktardı.

Kemble'ın gözleri hınzırca parladı. "Bunu yutacağımdan pek emin değilim Walrafen."

"Ama ben biliyorum," dedi Giles basitçe.

Max geri çekildi ve onu inceledi. "Neden?"

Gerçek, Giles'a korkunç bir telaşla geldi.

Çünkü ona umutsuzca aşışım. Çünkü ona güvenmek zorundayım, yoksa deliririm.

Giles her nasılsa bunlardan birini yüksek sesle söylemekten ve kendini rezil etmekten kaçındı. Ödöl olarak, ilahi bir müdahale oldu ve mektubu hatırladı Dr. Crenshaw'a hitaben. "Bayan.

Montford aslında Crenshaw'a Elias'ı muayene etmesi için bir mektup yazmıştı" dedi. "Bütün

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Ölümünün ardından yaşanan karmaşada, o şey büyük salondaki masanın üzerinde öylece bırakıldı ve köye hiç götürölmedi. Doktoru neden çağırsın ki? Elias'ın onu görmek için hayatta olacağını düşünmek için her türlü nedene sahip misiniz?"

Max biraz yatışmış görünüyordu. "Belki de çok zeki olduğu içindir," diye mırıldandı. "Ya da çok masum. Geriye kalan Gördüm. şimdi, beyler, şu uşak Milson'dan ne haber? İfadesi nerede?"

Giles pencereye döndü ve konuşmanın arka plana kaymasına izin verdi. Alacakaranlık çökmeye başlamıştı. Yakında Aubrey'yi görmesi gerekecekti. Onun sesini duymaya ihtiyacı vardı. Eğer gelirse, onun da yatağına dönmesine ihtiyacı vardı.

Birden arkasındaki kapı açıldı ve döndüğünde hayalindeki kişinin hizmetçilerden biriyle birlikte içeri girdiğini gördü. Taze çay ve bisküvi dolu tepsiler taşıyorlardı. Giles kahvaltıdan beri yemek yemediğini fark etti, ve çok az yemek yemişti. Konukları muhtemelen açlıktan ölüyordu. Aubrey'nin bunu fark edeceğine ve sessiz, yetkin bir şekilde bununla ilgileneceğine güvenin.

Bay Kemble yan masayı yeniden düzenleyerek tepsiler için yer açtı ve kadınlar tabakları, tabakları ve çaydanlıkları yerleştirmeye başladılar. Birden Max'in dirseğinin dibinde durduğunu fark etti. "Dikkatli ol, eski dostum," dedi, o kadar yumuşaktı ki Giles onu zar zor duydum. "Diline takılmak üzeresin." Giles ona

karanlık bir bakış fırlattı. "Ne demek istiyorsun?"

Max omuz silkti. "Küstah hizmetçini kovmalıydın, Giles, fırsatın varken. Burada esen rüzgârdan hoşlandığımdan hiç emin değilim."

Giles ona kendi işine bakmasını söyleyemeden Kem yaklaştı ve elinde bir mezura tuttu. "Eğer sadece Büyüleyici bir şekilde ayakta duran Max, şunu tut," dedi. "Kapıdan bu pencerelere kadar olan mesafeyi istiyorum."

Max ona yardım etmek için harekete geçti. Giles şaşkınlıkla, iki adamın odanın içinde kapılardan diğer kapılara doğru ilerleyişini izledi. pencereler, tabandan tavana; neredeyse akla gelebilecek her mesafe hesaplandı. Ama sonunda Elias'ın masasına geri döndüler.

"Bay Higgins, Binbaşı Lorimer'in bulunduğu yer tam olarak burası mı?" diye sordu Max.

"Gerçekten de öyle," dedi. "Ama sandalye masadan biraz uzağa itilmişti."

"Ve yüzü pencereye mi dönüktü?" Max açıklığa kavuşturdu.

"Evet, ama omzu kapıya doğru hafifçe eğikti."

"Anlıyorum." Max masanın üzerinden uzandı ve kanatlı pencerelerden birini iterek açtı. Boynunu kasvete doğru uzattı ve bahçelere doğru baktı. "Kem," dedi başını tekrar içeri çektiğinde. "Sandalyeden masanın karşısındaki şu geniş pencereye kadar olan mesafeyi ölç. pencere kenarı."

Kemble öyle yaptı. "Bay Higgins," dedi Max. "Bahçenin ötesinde, şu ağaçların arasında ne var?"

Higgins başını salladı. "Bir şey yok," diye cevap verdi. "Burada tepenin en üst noktasındayız. Ayrıca lordum, Binbaşı oldukça yakın mesafeden vuruldu, uzaktan değil. "Bir şey yok. Kan sıçramaları masanın bir tarafında ve o zamandan beri kaldırılmış olan halının üzerindeydi."

Max masanın üzerinden eğilerek yere baktı. "Aklıma Lord Collup'un kendini vurarak öldürdüğü zaman geldi. düello tabancaları."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Aynen öyle, efendim," dedi Higgins. "Silah olmaması dışında." "Peki bu pencereler açık mıydı, kapalı mıydı?"

"Üçü de açıktı," dedi sulh hâkimi, açıkça şaşkıındı. "Sıcak bir gündü. Ama kimse o duvarı aşamazdı. Lordum, tam olarak ne arıyorsunuz?"

Max başını salladı. "Pek bilmiyorum."

Giles daha fazla dayanamadı. Burada daha fazla kapalı kalırsa delirebilirdi. Burada durup Aubrey'nin düşüncelerinin ona eziyet etmesine izin vermiyordu. Ölüm ve kan lekeleri hakkındaki konuşmalar ona sadece amcasının öldüğünü hatırlatıyordu.

Konuklarını selamladı. "Beyler, sizi yalnız bırakıyorum," dedi. "Akşam yemeği saat yedide. Higgins, lütfen bize katıl."

Ve bu notla birlikte Giles, tüm korkunç sırlarıyla birlikte kütüphaneden kaçtı ve doğruca koridordan aşağıya Çalışma odasının sığınağı. Ama kasvetli geçidin yarısında, boş bir yatak odasından çıkan Aubrey ile karşılaştı.

Sanki bir çılgınlık onu ele geçirmişti, sanki o an o kadar takdire şayandı ki, reddetmeye cesaret edemedi. Ne yaptığını anlayamadan kızın üzerine atıldı, onu odaya sürükledi ve kapıyı arkalarından çarptı.

"Aubrey," dedi, kızın bedenini kendine doğru çekerek. Onun yanıt vermesini beklemedi. Bunun yerine onu öptü, yüzünü ellerinin arasına hapsetti, ağzını alnında, yanaklarında gezdirdi. "Aubrey, benden kaçıyorsun. Kes şunu."

"Ben-ben değilim," diye fısıldadı.

"Bana yalan söyleme," diye fısıldadı. Ateşle ağzını onunkinin üzerine açtı. Dudakları kolayca ayrılıp açgözlülükle öpücüğünü kabul ettiğinde rahatladı ve sevinçle doldu. Kollarını hiç tereddüt etmeden Giles'ın boynuna doladı. Giles onun kalçalarını çekti.

ve vücudunun sıcak, kadınsı kıvrımlarının onun uzunluğuna karşı şekillendiğini hissetti.

Tanrım, ona nasıl da ihtiyacı vardı. Yalnızlığı ve kederi onun kucağında boğmaya ihtiyacı vardı. Onun kollarına ihtiyacı vardı.

Etrafında, elleri onun üzerinde. Adam kadının sırtına eğildi ve boğazını öptü, sonra aşağı indi.

"Lordum," diye fısıldadı. "Burada olmaz."

Giles o anda ne olduğundan emin değildi. Ama elleri kadının omuzlarındaydı ve onu sarsıyordu. "

Neden burada değil?" diye sordu. "Neden şimdi değil? Neden böyle yaşamak zorundayız, Aubrey? Saklanarak. Numara yaparak.

Neden birbirimizle ilgilenmekte özgür değiliz?"

Gözlerini kocaman açarak ona baktı ve yavaşça başını salladı. "Ah, yine başlama," diye fısıldadı. "

Lütfen, Giles, sana yalvarıyorum."

İşte. Sonunda söylemişti. Giles. Gözlerini kapadı ve hem minnettarlık hem de korku dolu bir kucaklamayla onu sıkıca kendine bağladı. İstedliğini zar zor bildiği şeyi kaybetme korkusu. Neredeyse Max'i Cardow'a hiç davet etmemiş olmayı dileyecekti. Tüm bunları geride bırakıp ilerlemeye çok ihtiyacı vardı.

"Bu gece bana gel," diye fısıldadı, dudaklarını saçlarına bastırarak. "Lütfen, Aubrey. Rica ediyorum. Emretmiyorum. Yatağıma gel. Sana ihtiyacım var."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Bir an için adamın kollarında kıpırdamadan durdu. "Evet," dedi sonunda. "Yapacağım. Ben de seni arzuluyorum. Ben kazandım

İnkar edemezsin."

Sonra onu uzaklaştırdı ve gözyaşlarıyla yumuşayan gözlerine baktı. O zaman gördü; acıyı ve pişmanlığı. Ve bir umutsuzluk hissi de. "Ah, Aubrey, Yapma," diye mırıldandı. "Yapma aşkım, yapma. Her şey yoluna girecek. Güven bana."

Bunun üzerine Aubrey gözyaşlarını sildi, sulu bir gülümseme verdi ve onu yanağından öptü. "Sen benim için kelimelerin ötesinde değerlisin, Giles," diye fısıldadı. "Asla aksini düşünme. Asla." Sonra onun yanından geçip koridora doğru ilerledi. Giles kımıldamadı. Olduğu yerde donup kaldığını hissetti. Kadının hızlı, hafif ayak seslerinin kayboluşunu dinledi.

Ve hâlâ orada, alaca karanlıkta tek başına duruyor, kızın kokusundan geriye kalanları içine çekiyor, kederli gözlerinin görüntüsünü aklından çıkaramıyordu.

Bir süre orada durmuş olmalıydı, ama Giles yavaş yavaş yatağın yanında bir lambanın yandığını fark etti. Neredeyse sıfıra inmiş. Birinin odası o zaman. Ama kimin? Pencereilerin altındaki bir sandalyede bir portmantonun durduğunu görmek için etrafına baktı. Birden kapı açıldı. Giles'ın başı döndü ve kendini George Kemble'ın geniş, altın rengi gözlerine bakarken buldu.

Kem bilmiş bilmiş sırıttı. "Walrafen, seni sinsi köpek!" diye bağırdı, paltosundan zarifçe kayarak. "Senin benim tipim olduğunu asla tahmin edemezdim."

Giles her nasılsa sırtımayı başardı. "Ben değilim," dedi. "Namusun benimle güvende, Kem."

Bunun üzerine Kem başını geriye attı ve güldü. "Ah, benim erdemimle yollarımız yaklaşık otuz yıl önce ayrıldı,

" dedi ve portmantonun yanına gidip karıştırmaya başladı. Gümüş bir şişe çıkardı, sonra da Giles'a uzattı. "Ama sen, eski dostum, biri seni yatağın direğine çarpmış gibi görünüyorsun."

"Ben de hissediyorum." Giles şişeyi aldı. "Nedir bu?"

"Yirmi yıllık armagnac," dedi Kem, ceketini sandalyenin üzerine dikkatle yerleştirirken. "Sizi rahatsız eden her şeyi temizleyeceği garanti - ne olduğunu tahmin etmeye kalkışmayacağım. Neyse, iç bakalım. Akşam yemeğinden önce uzun, sıcak bir banyo yapacağım."

Max ve Kem üç gün boyunca Cardow'un kütüphanesinde kapalı kaldılar, sadece yemek yemek ya da röportaj yapmak için dışarı çıktılar ve Higgins her adımlarını izledi. Giles onların sorularını elinden geldiğince cevapladı, akşam yemeklerinde onları ağırladı ve bunun dışında içine kapandı.

Zaten baş edebileceğinden çok daha fazlasına sahipti. Aubrey ile aralarındaki meseleler bir tür patlamaya doğru hızla yaklaşıyor gibi görünüyordu ama yine de hiçbir şey değişmemişti. Yatağında sıvı ateş gibi parıldıyordu; tanıdığı tüm fahişelerden daha tutkulu ve daha vericiydi ama uzun süre dayanması imkânsızdı. Evin içindeyken de bir o kadar sessiz ve kendi halindeydi. her zamanki gibi kapalı. Vücutlarından başka hiçbir şeyi paylaşmıyorlardı.

Öğleden sonraları, genç Iain okuldan tepeye tırmanırken onunla bahçede buluşmaya başlamıştı. Orada, gün batımına kadar sırayla atış ve vuruş yaparlardı. Bazen Jenks'i üçüncüyü yapmaya bile ikna ederlerdi. Hizmetçiler onları görünce biraz aval aval bakarlardı ama Giles artık bunu umursamıyordu. Iain iyi bir çocuktü ve iyi bir sopa adamının özelliklerini taşıyordu.

Dördüncü günün sabahı Giles erkenden kahvaltıya indiğinde Max'i çoktan masaya oturmuş buldu. Yüz ifadesi her zamankinden daha asıktı, bu da bir başarı sayılırdı.

"Özel olarak konuşabilir miyiz, Giles?" diye sordu, kahve doldurulduktan ve sabahın incelikleri konuşulduktan sonra.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

dedi.

Kont hizmetkârlarına odadan çıkmalarını işaret etti. "Elbette."

Max kahve fincanını yere bıraktı. "Bir çıkmazda olduğumuzu görüyorum, eski dostum," diye başladı. "Higgins'in çalışması amatörce ama görebildiğim kadarıyla hiçbir şeyi gözden kaçırmamış."

Giles içinde bir şeyin çöktüğünü hissetti. "Ben de çok korkmuştum."

Max ellerini en anlamlı hareketlerinden biriyle kaldırdı ve devam etti. "Bunu duymak istemezsin dostum ama tek şüpheli senin hizmetçin."

"Hayır." Giles tabağını itti, iştahı çoktan kaçmıştı.

"Ölüm anında evde yalnızdı, kendi planıyla," dedi Max sakince. "Etekleri kanla lekelenmişti. O ve Binbaşı'nın korkunç bir kavga geçmişı vardı; aslında bir önceki akşam bir tane vardı. Bundan iki hafta kadar önce de Binbaşı'yı öldürmekle tehdit ettiğı duyulmuş."

Giles gözlerini kapadı ve başını salladı. "Max, bu bir yanlış anlaşılmaydı."

"Üzerinde küçük bir servet değerinde bir saat bulundu, Giles," diye bastırdı. "Saatin kayıp olduğı düşünülmesine rağmen asla gönüllü olmadığı bir durum."

Giles kesin bir tavırla, "Amcam verdi," dedi. "Buna inanıyorum."

Ama Max acımasızdı. "Evet, ve bir ay önce, sen onun sevgilisi olduğuna inanıyordu," dedi Giles'ın ters ters bakmasına aldırmadan. "Üstelik, eğer çok yanılmıyorsam,"

"O zamandan beri seni yatağına çekiyor," diye sessizce devam etti.

Kont'un yumruğı masaya öyle sert indi ki gümüşler sıçradı ve porselenler takırdadı. "Lanet olsun Max, söylediğim hiçbir şeyi duymadın!" diye kükredi. "Bir kelime daha etme, yoksa Tanrı şahidim olsun, seni dışarı çağırarak zorunda kalacağım."

Max'in siyah gözleri kısıldı. "Va' al diavolo!" diye hırladı.

"Dikkatli ol dostum," diye uyardı Giles. "İtalyancam o kadar da paslı değil."

Max tiksintiyle masadan uzaklaştı. "Ne oluyor? Senin neyin var, Giles? Her zaman çok mantıklı olmuşsundur. Çok analitiktin. Her şeyin çok üstünde."

Giles ona dikkatle baktı. "Ve bunların iyi şeyler olduğunu mu düşünüyorsun, Max?" diye cevap verdi. "Hayatı boyunca hissetmek..."

Hiçbir şey mi? Neşeden ya da riskten yoksun bir hayat yaşamak mı?"

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Kastettiğim bu değildi."

"Öyle de olabilirdi."

Max gözlerini kaçırdı ve odanın derinliklerine baktı. "Bir ay önce tanıdığım adama pek benzemiyorsun."

"Sanırım o adam olmaktan bıkmıştım," dedi Giles sessizce.

Max daha uzlaşmacı bir ifade takındı. "Bak Giles, kavga etmek bize yakışmaz," dedi. "Ben buraya resmi bir sıfatla gelmedim. Benden istediğin buysa, eşyalarımı toplayıp eve gidebilirim. Ama bence bu hiç akıllıca değil."

"Max," dedi sessizce. "Anlamıyorsun."

"Lanet dosyanın tamamını yaklaşık altı kez okudum," diye cevap verdi. "Sanırım her şeyi kavradım."

"Hayır." Giles ağlamaklı bir ifadeyle ona baktı. "Onu seviyorum."

"Dannazione!" Max nefesinin altından küfretti, yumrukları masanın üzerinde sıkıca kapalıydı. "Bundan korkuyordum."

"Onu seviyorum," dedi tekrar. "Ve sanırım onu tanıyorum, Max."

"Giles, demek istediğimin yarısı bu," dedi Max daha nazikçe. "Onu tanı mıyorsun. Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorsun. Kabul et bunu."

"Kalbimde ne olduğunu biliyorum."

"Evet, senin kalbin, Giles," dedi ve uzanıp koluna hafifçe dokundu. "Ama onun kalbinde ne olduğunu biliyor musun?"

"O sahtekâr değil," dedi. Ama Max'in sözleri onu rahatsız etti.

Max hüznle gülümsedi. "Kimse onun nereden geldiğini ya da geçmişinin ne olduğunu bile bilmiyor. Ve sen kazandın

"Ona baskı yapmama izin verme, olur mu?"

Giles başını iki yana salladı. "Hayır," diye itiraf etti. "Yeterince şey yaşadı. Üzgünüm Max. Bilmek istediğin şeyi başka bir yolla keşfetmen gerekecek."

Max masanın öbür ucuna uzandı ve Giles'ın kolunu tuttu. "Bak ihtiyar, amcanın onun hakkında bir şeyler bildiğinden emin misin?" dedi ısrarla. "Ne de olsa onu işe o aldı, değil mi? Herhalde elinde bazı kayıtlar vardır? Referansları?"

"Bu tür şeyler her zaman çalışma odasında tutulurdu," dedi Giles bıkkınlıkla. "Sana her şeyi verdim zaten." Ama birden vermediğini fark etti. Kütüphane masasının çekmecesinde, tam Elias'ın tabancasının olması gereken yere saçılmış sararmış mektupları hatırladı. Büyük ihtimalle hiçbir şey değillerdi. Yine de...

"Kütüphanede bazı eski mektuplar vardı," dedi.

"Önemli bir şey olmadığını söyleyebilirim. Ama tuhaf olduğunu düşündüm." Max sandalyesini geriye itti. "Hadi gidelim."

Oraya vardıklarında kütüphane boştu. Giles hemen geniş pencerelerin önündeki masaya gitti. "Elias eski bir tabancayı bu çekmecedeki kilitli tutardı," dedi,

çekerek açtı ve eski viski şişesini çıkardı. "Bu mektupları bulduğumda aradığım şey buydu."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Çekmece kilitli miydi?"

"Hayır."

Mektuplara hâlâ dokunulmamıştı, belki de toplamda iki düzine. Elias ilerleyen yaşlarında mektuplarına cevap vermek yerine onları bir yığın haline getirmeyi tercih etmiş olmalıydı düzgün bir şekilde. Tam bir münzevi haline gelmişti. O halde adamın hayatının ölçüsü bu muydu? Bir yığın soluk, cevapsız Mektuplar mı? Giles'ı da benzer bir kader mi bekliyordu? Belki de. Aubrey'le tanışana kadar o da hemen hemen aynıydı ama inzivaya çekilmesi farklı bir şekilde gerçekleşmişti. Inzivaya çekilmek yerine, güç ve politikayı kullanarak kendine duvar örmüştü. uzak bir kalede. Duygusal bir münzeviye dönüşmüştü.

Max'i ocağa kadar takip etti ve eşyaları karıştırmaya başladı. yığını. "Ah," dedi ve hemen yarısını önlerindeki çay masasına fırlattı. "Cecilia, Elias'ın yazışmalarına cevap vermediğini iddia etti.

Ama okumuş gibi görünüyor."

Max hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Hepsi bu kadar mı?"

Giles sıradakilere göz gezdiriyordu. "Hayır, burada eski asker arkadaşlarından gelen bazı mektuplar var," dedi. "

Sağlığını sormak gibi şeyler. Onlara cevap verdiğinden de şüpheliyim. Ama durun, işte tuhaf bir tane."

Max koltuğunda öne doğru eğildi. "Tuhaf mı? Nasıl tuhaf?"

Giles bir an için mektubu inceledi. "Bu Elias Amca'ya yazılmış bir mektup değil," dedi yavaşça. "Elias Amca'dan bir mektup. Bu

Dundee'den Leydi Kenross'a hitaben yazılmış ve... Belçika'dan mı gönderilmiş?"

Max sandalyesini kaydırđı, böylece o da okuyabildi. "Yüce Tanrım, şu tarihe bak," dedi. "Waterloo'dan sadece altı gün sonra, Giles. Ve şu ilk paragrafa bakın. O kocasının öldüğünü söylemek için yazıyorum."

Giles düşünceli bir ifadeyle başını kaldırdı. "Onu hatırlıyorum," dedi. "Lord Kenross. Bir keresinde Hill Street'e uğramıştı.

Oldukça yakın arkadaşlardı."

"Amcan onun ölümünden çok etkilenmişe benziyor," dedi Max, hâlâ sayfayı karıştırarak. "Öyle görünüyor ki Leydi Kenross ve kızları için büyük endişe duyuyorum. Acaba mektup tekrar eline nasıl geçti?"

"Bilinecek bir şey yok." Giles bir sonraki mektubu aldı. "Bu seni daha çok ilgilendirecek, Max. İşte Mrs. Montford'un Cardow'daki kahya pozisyonu için başvuru mektubu."

Max onun elinden kaptı. "Birmingham'dan gönderildi," diye mırıldandı, gözleri üzerinde geziniyordu. "

Yazdığına göre, onun ilanına yanıt olarak yazılmış."

"Evet, devam et."

"Geçici olarak akrabalarının yanında kaldığını söylüyor, Kocasının ölümünün ardından," diye devam etti, sanki kendi kendine konuşuyordu. "Bir maden memuru, ha? Zavallı adam neden ölmüş acaba? Northumberland'de öldüğünü iddia ediyor.

Ve en son Bedlington'dan Bay Harnett tarafından işe alınmış,

Bayan Montford'un hayatındaki insanlar ani ölümlere yatkın görünüyorlar, değil mi?

Şimdi o da benzer bir durumla karşılaşmak istiyor."

Ama Giles bu iğnelemeye tepki vermedi. Bu da neydi? Birmingham'daki akrabalar hakkında saçmalık mı? Aubrey daha birkaç gün önce hiç ailesi olmadığını iddia etmişti. Dahası, Delacourt'un Bedlington hakkındaki sıradan sorularına cevap verirkenki suskunluğunu da unutmamıştı. Ölen kocasına gelince, maden memuru-

Bu konudaki gerçeği zaten biliyordu, değil mi?

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Ama Max, Giles'ın ani sessizliğini fark etmedi. "Bayan Montford geldiğinde önceki işvereninden bir referans mektubu getireceğini söyledi," diye devam etti mektubu yeniden katlayarak. "Peki, başka neyin var, eski dostum?"

Giles dikkatini tekrar şimdiki zamana çevirdi. "Sadece bir tane daha," dedi ve son mektubu aldı. Gözleri hemen irileşti. "Aman Tanrım. Referans bu mu?"

"Ne?" dedi Max kitabı kaparak. Gözleri sayfanın üzerinde bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Morpeth'teki Bayan Preston'dan. Bayan Montford'un iki yıl boyunca onun yanında çalıştığını iddia ediyor. Çok vicdanlı bir hizmetçiymiş.

Evlenmek ve Bedlington'a taşınmak için ayrıldı." Max'in omuzları düştü. "Görünüşe göre basit bir hikâye."

Ama bu konuda açık seçik bir şey yoktu. Giles, Delacourt'un amcası Nigel'in Morpeth'te yaşamasını tüyler ürpertici buldu. Aubrey onu tanıdığını inkâr etmişti. Bu çok gülünçtü, değil mi?

Öyle mi? Morpeth büyüklüğünde bir yerde yaşayıp da yerel eksantrikleri tanımamak mümkün müydü? Özellikle de kasabada kadın elbiseleri giyerek dolaşmakta ısrar eden ve yerel botanik topluluğuna başkanlık eden yaşlı bir baroneti?

Belki de Aubrey, Delacourt'u utançtan kurtarmak için bunu inkâr etmişti. Ama Delacourt'un hiç utanması yoktu, bu çok açık bir gerçektir. Aslında Nigel Amca konusunu kendisi açmıştı. Görünüşe göre Aubrey'nin bütün hayatı dikkatli bir uydurmadan ibaretti. "Doğru olmayan bir şeyler var," dedi.

Max anında uyandı. "Ne şekilde?" Giles

başını salladı. "Bunu söyleyemem."

"Söyleyemez misin?" diye meydan okudu

Max. "Yoksa söylemeyecek misin?"

Giles'in yeni bir tartışmaya girmeye niyeti yoktu ve sarsılarak ayağa kalktı. "Unut gitsin," dedi ve mektupları çekmeceye geri atıp iterek kapattı.

Max onu odanın diğer ucuna kadar takip etti. "Belki, eski dostum, ben "Bedlington'a kendim gitsem daha iyi olacak," dedi bir elini Giles'in koluna koyarak. "Bunu yaparsam bana çok kızar mısın, Giles?"

"Bu uzun bir yolculuk," dedi Giles suratsızca. "Peki ne için Max? Bulabileceğin hiçbir şey onu daha az önemsememi sağlayamaz.

En lanet kısmı da bu. Ve Elias'a zarar verdiğine asla inanmayacağım.

Asla."

Max bir süre sessizce durdu. "Ama bir şeyler sakladığını düşünüyorsun, değil mi?" dedi sonunda. "Dürüst olmadığına mı inanıyorsun?"

Giles pencereden körlemesine baktı ve başını salladı. Sesini tam olarak bulamıyordu.

Max, Elias'ın masasının yanındaki pozisyonundan kıpırdamadı. "Sanırım eski dostum, bana bildiklerini anlatsan iyi olur," dedi, sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı.

"Ne bildiğimi mi?" Giles yineledi. "Bu çok az olurdu. Yine de korkarım ki Northumberland'e gidersen

-Hatta Birmingham'daki şu adrese bile gitseniz Aubrey Montford'u tanıyan kimseyi bulamazsınız. Korkarım onun var olmadığını söyleyeceklerdir."

Max bir an için bunu düşünmüş gibiydi. "Pekala," dedi Yavaşça. "Korkularının öğüdünü aceleyle alma. Bayan Montford'u sevdim, Giles. Hiçbir şeyi onu aklamak için. Bu yüzden, her şeyi göz önünde bulundurarak, Kem ve benim yukarı çıkmamızın en iyisi olacağını düşünüyorum. Kabul ediyor musunuz?"

Giles sonunda, "Bu sana bağlı," diye fısıldadı. "Ama eğer gideceksen Max, çabuk git. Fikrimi değiştirmeden önce.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Max iç çekerek, "Gidip Kem'e kötü haberi versem iyi olacak," dedi. Sonra tereddüt etti. "Giles, ona söyleyecek misin?"

Giles başını iki yana salladı. "Hayır," diye yanıtladı sonunda. "Planım başka bir şey söyleme. Bu korkunç kâbus sona erene kadar olmaz." Max elini uzattı. "O zaman mektupları bana ver," dedi. "Hepsini. Adreslerine ihtiyacım var."

Bölüm On Dört

Uyumak, Bir İhtimal Rüya Görmek

Varışlarından beş gün sonra Bay Kemble ve Lord de Vendenheim, Cardow'dan neredeyse aynı aceleyle ayrıldılar. Soğuk ve berrak bir sabahta, yüzleri mesafeli, gözleri asık, sık siyah arabalarına binerek gelmişlerdi. Aubrey onların gidişine üzülmemişti. Gelmekteki amaçları çok açıktı ve huzursuz bir sessizlik vardı.

kaldıkları süre boyunca kalenin üzerine yerleşti.

Tam büyük salona geri dönmek için dönecekti ki, başını kaldırıp barikonun tepesinde duran Kont'u gördü; uzun, çizmeli bacaklarını iki yana açmış, ellerini sımsıkı kenetlemişti Arkasından. Pardösüsü rüzgâra karşı açık, Cardow Tor'dan aşağı doğru kıvrılan yola doğru bakıyor, görünüşe göre gözden kaybolana kadar arabalarını izliyordu.

O gün onda bir çeşit değişim oldu. Mesafesini korumaya başladı. Aubrey'e hiçbir şey sormamaya. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar derinleşiyor, ağzı yine o sert, tanıdık çizgisinde sabitleniyordu. Ve her ne kadar Adamın bakışlarını sık sık üzerinde hissediyordu, her zamanki gibi yakıcı ve ısrarcıydı ama artık onu yatağına çekmeye çalışmıyordu. Gündelik ilişkilerinde aralarında belirgin bir gerginlik vardı; cevaplanmamış bir soru ya da hiç bitmemiş bir tartışmaya dair belirsiz bir his.

Onun tarafsızlığı karşısında rahatlaması gerekirdi. Ama bunun yerine, giderek artan bir panik duygusu hissetti. Korkunç bir hata yaptığına dair korkunç, acil bir his. Değerli bir şey elinden kayıp gitmek üzereydi ve

Bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yavaş yavaş günler, soğuk hapishane duvarlarının onu lain'den ve değer verdiği her şeyden kopardığı İskoçya'daki en karanlık günlerine rakip olmaya başladı. Ancak bu farklı türden bir duvardı; en azından kısmen kendi yaptığı bir duvar. Yine de onu yeterince güçlü inşa etmemişti. Taşı şist haline gelmişti. Her şey çökmüştü. Ve Walrafen Kontu'na umutsuzca aşık olmuştu.

Lord de Vendenheim'ın ayrılışından neredeyse iki hafta sonra önsezi tekrar ortaya çıktığında Aubrey hâlâ bu korkunç gerçekle boğuşuyordu. Şans eseri Aubrey büyük salondan geçerken

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

getirildi. Yığının en üstünde kalın bir mektup duruyordu; siyah, kesik kesik bir yazıyla yazılmış bu mektubu okuyanlar çok iyi tanıyordu

de Vendenheim'ın ziyareti sırasında kütüphaneyi düzenlemekle görevlendirilmiş olan kişi. Adam kendi kendine, üç ya da dört farklı dilde olduğu anlaşılan, bol ve dağınık notlar yazıyordu.

Aubrey ilk başta mektubu dikkate almadı. Ama zarfla ilgili bir şey onu çekti ve tekrar baktı.

Birmingham'dan. Mektup Birmingham'dan gönderilmişti.

Soğuk, tanıdık bir panik dalgası hissetti ama onu bastırdı. Birmingham büyük bir yerdi. Belki de Vikont Orada iş mi? Ya da aile? Aslında, bir kişinin böyle bir yere gitmesi için pek çok neden vardı.

O akşam ocakta oturmuş, lain'le birlikte peynir kızartıyordu. Öğleden sonra yaptığı kriket antrenmanını ayrıntılarıyla anlatıyordu -kral, Tanrı'ya şükürler olsun ki

yukarı. "Ve bir dahaki sefere parterin üzerinden uçtu," diye övünüyordu çocuk. "Lord Walrafen, eğer gerçekten oynuyor olsaydık kesin altı vuracağımı söyledi."

Aubrey başparmağını ıslattı ve halının üzerinden eğilerek bir lain'in yanağındaki is lekesi. "Lord Walrafen'ı çok seviyorsun, değil mi?" diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine.

Garip bir şekilde yuvarlak yüzü düştü. "Ondan hoşlanıyorum," dedi, sonra duraksadı. "Anne, Parlamento ne zaman..."

yeniden toplanalım mı?"

"Tanrım, ne soru ama," diye cevap verdi. "Okulda mı okuyorsun?"

lain başını salladı ve parlak siyah saçlarından bir tutam gözlerinin içine kaydı. "Okul değil," dedi. "Az önce Bay Ogilvy'nin bu olay olduğunda Londra'ya dönmüş olmaları gerektiğini söylediğini duydum."

Aubrey ona bir parça daha peynir uzattı. "Yeniden bir araya gelmek yeniden başlamak demektir, aşkım," diye açıkladı. "Ama bu bir süre daha gerçekleşmeyecek."

"Ah." Çocuk sadece ateşe baktı.

Aubrey onu biraz üzüntüyle izledi. Giles'ın gidişinin ikisine de ağır geldiğini fark etti.

Cardow'da daha fazla kalamayacağı kesin miydi? Bu düşünce bir zamanlar ona umut vermişti. Ama şimdi onu terk etmişti. hayal kırıklığıyla sarkıyordu. Yine de onun hayal kırıklığıyla başa çıkabilirdi. lain'inki daha rahatsız ediciydi. Eğer o bir hata mı yaptı, diye merak etti, Kont'un çocukla arkadaş olabilir miydi? Belki de daha iyi soru şuydu: Bunu durdurabilir miydi? Giles acımasız görünüyordu. bir şey istedi.

Onun yanında, Iain esnedi. Aubrey bir kolunu omuzlarına doladı ve onu kendine çekti. "Yatma vakti aşkım," dedi ve başının üstüne bir öpücük kondurdu.

Çok geçmeden Iain güvenli bir şekilde yatağına yattı ve Aubrey battaniyelerini düzenlemeyi bitiremeden çocuğun nefes alış veriş kesildi.

uykunun yavaş ritmine doğru derinleşti. Ama o Aubrey yataktan doğrulurken sırtının gerildiğini hissetti. Parmaklarını omurgasının kıvrımına bastırdı ve ovuşturdu. Betsy'yle birlikte natürmortta kış elmalarını tasnif ediyor, onları yükledikleri kutulara yerleştiriyorlardı. Çok ağır.

Dürtüsüyle kendini buharlı bir banyonun lüksüyle ödüllendirmeye karar verdi. Küçük yatak odasında ateşi yakmak ve bakır kalça banyosunu köşesinden çıkarmak sadece birkaç dakika sürdü. Ancak, sıcak su çekmek için altı sefer gerekiyordu.

Mutfak kazanından gelen su kısa süre sonra fikrini yeniden gözden geçirmesine neden oldu. Biraz özlemle hatırladı ve biraz da

Utanarak, sıcak suyun nereden geldiğini hiç düşünmemesi gerektiği günleri hatırladı.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Aubrey mutfaktan son kez çıkarken, açık bıraktığı oturma odasının kapısının şimdi açık olduğunu fark etmemişti. kısmen kapattı. Bunun yerine, elinde pirinç kutularıyla omuzlarını kaldırarak içeri girdi ve anında dondu kaldı.

Kont, ocağın yanındaki sandalyesinde oturmuş, çenesini tek yumruğunun üzerinde düşünceli bir şekilde kaldırmıştı. Çok sık giyinmişti.

Gayri resmi bir şekilde, gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, ceket, yeleği, hatta ayakkabıları

vazgeçti. Bir şaşkınlık sesi çıkarmış olmalıydı. Kafası bir anda döndü. Orada

Sandalyeden yavaşça kalkarken gözlerinde sorulmamış bir soru vardı. Sonra kadının yükünü fark ederek hızla ilerledi ve teneke kutuları aldı.

Hızla kapısını kapattı. "Açıktı," dedi, sesi yumuşaktı. "Ama seni bulamadım."

Yanıt beklemeden iki kutuyu da odasına taşıdı ve ilkinin küvete devirdi. Hareketleri kolay ve zarıftı, sanki bu tür işleri hayatının her günü. Gözlerindeki belirsizliğe rağmen, yatak odasında son derece rahat görünüyordu. Sonra hafif bir utançla, büyük olasılıkla adamın onu çoktan orada aradığını fark etti.

Aubrey tereddütle kalça banyosuna yaklaştı ve parmak uçlarını hafifçe kıvrımlı bakır arkalığın üzerine koydu. "Beni şaşırttığınızı söylemek neredeyse klişe olacak," dedi.

Gözleri biraz acımasız bakıyordu. "Bazen, Aubrey, kendimi şaşırtıyorum," dedi.

Bir an için onu inceledi. "Neden buraya geldin?"

Derin bir nefes aldı ve şimdi yerde boş duran piriç kutulara baktı. "Ah, Aubrey, denedim," diye fısıldadı. "Denedim ama yapamıyorum. Kalamam uzaklara." Sonra gümüşü bakışlarını onunkilere kaldırdı ve sessiz sorusunu tekrar sordu.

"Giles," dedi sessizce, "senden uzak durmanı istedim mi?"

Başını salladı ve kollarını açtı. Aubrey onlara doğru yürüdü ve kendi boynunu onun boynuna doladı. Onu kendine çekti. tamamen göğsüne yasladı ve saçlarına doğru iç çekti. "Olmam gerek

Senin içinde, Aubrey," diye fısıldadı. "Seninle sevişmem gerek. Sert ve hızlı. Sonra tekrar, yavaş ve tatlı bir şekilde."

"Giles-"

Dudaklarını bir an için onunkilere değdirdi ve sözcükleri susturdu. "Aubrey, sanki kanım senin için yanıyor gibi hissediyorum," dedi, yüzüne hafif öpücükler kondurarak. "Sanki yapılacak bir seçim yokmuş gibi. Sanki sadece kaçınılmazlık varmış gibi. Keşke olmasaydı Bu ikimiz için de çok daha kolay olurdu, değil mi? Ama öyle işte ve ben uzak kalmak istemiyorum."

"Yapma," dedi, sözcük fısıltıyla çıkmıştı. "Ah, Giles, uzak durma. Bunun en kötü seçim olacağına karar verdim."

Ve sonra onu öpüyordu, ağzı onunkinin üzerinde sıcak ve genişti. Kadın kollarını adamın boynuna doladı ve ona doğru yükseldi, her zamankinden daha yakındı ve şunları yapmayı çok istiyordu sadece onun içinde sürünmek. Onunla tekrar birleşmek için. İki kişi olmak, tek bir bedenmiş gibi paylaşmak ve vermek. Savaştığı kayıp duygusu geri çekilir gibi oldu, sonra da eriyip gitti. Ve aniden ona karşı hissettiği aşk, varlığının yüzeyine kadar yükselmiş gibiydi.

"Giles," diye fısıldadı Giles'ın ağzı boğazına doğru ilerlerken. "Seni çok özledim."

"Aubrey," diye homurdandı. "Sana nasıl hissettiğimi göstereyim."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Boynundan aşağıya, sonra da elbisesinin yakasına öpücükler kondurdu. Elleri saçlarına gitti ve yavaşça tokalarını çekmeye başladı. Sonra ona baktı, gözleri yumuşak ve hararetlidir. "Banyonu böldüm," dedi. "Gel Aubrey, sana yardım edeyim."

Onun önerisi karşısında yüzü sıcacık kızardı.

"Ne?" diye sordu. "Bir hanımefendinin hizmetçisine benzemiyor muyum? Çok az tecrübem var, bu doğru. Bırak da pratik yapayım, Aubrey. saçını tarıyorum."

Bir sonraki tokayı saçından çekti ve saçları aşağı inerken bakışlarını tutmaya devam etti. Saçlarının tamamı çözüldüğünde ellerini sırtında gezdirdi, Parmaklarıyla genişçe açtı. "Saçların senin zaferin, Aubrey," diye fısıldadı. Uzun, ince parmaklarıyla saç derisini okşayarak hareketlerini defalarca tekrarlardı, ve saçlarını bir perde gibi çekiyordu. Aubrey gözlerini kapadı ve rahatlatıcı ritme kendini bıraktı.

Birden elleri hareketsiz kaldı. "Iain uyuyor mu?" diye homurdandı. "Uyanmayacak mı?"

Aubrey'nin gözleri alarmla açıldı. Iain.

Bunun üzerine Giles onun arkasından uzanıp kapıyı itti ve kilidi çevirdi. "İşte," diye fısıldadı. "Ne olur ne olmaz." Sonra elleri elbisesinin düğmelerine gitti ve yavaşça çözmeye başladı. Onu durdurmalıydı ama yapmadı. Yapamadım. Garip, eriyen bir uyuşukluk onu ele geçirmiş gibiydi. Siyah bomba bezi bir su birikintisi içinde ayaklarının dibine düştü, iç çamaşırları da onu takip etti.

Bir dizinin üzerine çökerek çoraplarını ayak bileklerine kadar sıyırdı. Aubrey ayakkabılarından sıyrıldı ve onları tekmeledi. Giles ellerini onun göğüslerinin altına koyarak başparmaklarıyla meme uçlarını okşayarak onları sıcak bir şekilde okşadı. Hayallere dalan Aubrey gözlerini kapadı ve çenesini kaldırdı.

"Oh, Tanrım," dedi. "Çok güzel. Ama banyon seni bekliyor, canım."

Aubrey gözlerini kocaman açtı ve güldü.

Giles başını suya doğru eğdi. "Hâlâ sıcak."

Sonra yatağa döndü, ayakucunda katlanmış olarak duran yorgani kaldırdı ve ustalıkla ateşin önüne fırlattı. Havlu onu izledi ve sonra küvetin yanına bir yığın halinde atılmış ikinci bir havlu.

Tekrar arkasını döndüğünde, kadın hareket

etmemiştir. "Devam et," diye ısrar etti. "Atla."

"Ama bu... garip görünüyor."

"Benim için değil, tatlım," diye cevap verdi. Koluna girdi ve onu içeri götürdü.

"Mmm," dedi, suya yerleşti ve onun önünde banyo yapmanın ne kadar tuhaf hissettirdiğini düşünmemeye çalıştı.

Giles küvetin yanında dizlerinin üzerine çöktü. ateşin karşısında. Gömleğini pantolonundan çekip çıkardı, başının üzerinden sıyırdı ve yatağının üzerine attı. Ocağın ısıltısı tenini ısıtıyor, vücudundaki kollarının ve göğsünün yontulmuş kasları. O kadar güzel, o kadar mükemmel yaratılmıştı ki.

Ve onun bu güzelliği bir an bile düşünmediğinden şüpheliydi.

Ona bakıyor olmalıydı. Gülümsedi, ellerini suyla doldurdu ve saçlarının üzerine kaldırdı. "Arkana yaslan," diye fısıldadı. "Rahatla, Aubrey."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Sıcaklık onu sıırıslıkılam etti. Bu hareketi defalarca tekrarladı, sıcak, yatıştırıcı suyu saçlarından ve sırtından aşıağı gönderdi. Şaşırtıcı bir şekilde rahatlamıştı. Başka biri tarafından yıkanmak garip bir şekilde rahatlatıcı hissettiriyordu.

"Neyle yıkıyorsun?" diye sorarak onu rüyasından uyandırdı.

Kadın, masasının üzerindeki toprak bir kavanozu işaret etti ve adam onu kapmak için uzandı. Büyük mantarı çıkardı ve kokuyu içine çekmek için başını eğdi. "Mmm, leylak," dedi. "Hep böyle kokuyorsun."

"Bir leylak infüzyonu," diye açıkladı. "Sabun ve diğere bazı şeylerle birlikte."

İki parmak dolusu aldı. "Bunu kendin mi yapıyorsun?"

"Natürmortta, evet."

Bu onu memnun etmiş gibi gülümsedi ve saçlarına uyguladı. Bir kolunu küvete uzattı, kollarının ve göğsünün kasları gerildi, sonra gevşedi ve infüzyonu Aubrey'in saçlarına uyguladı. Aubrey rahatladı ve harika kokuların onu sarmasına izin verdi. Ama gözlerini yine kapatmadı. Oh, hayır. Belden yukarısı çıplak olan ve küvetin genişliği boyunca uzanan vücudunun görüntüsü çok ilham vericiydi.

Onun çalışmasını izlerken kendini çökmüş ve biraz da kötü hissediyordu.

Bitirdiğinde saçlarını tekrar duruladı, suyu yavaşça ve ritmik bir şekilde kepçeyle alıp üzerine döktü. "Yüz fanılan var mı?" diye sordu.

"Bir yerde." Aubrey suyun içinde etrafı yokladı.

Sabunu elinden aldı ve kadın yine utandığını hissetti. Ama Giles sabunu yerdeki kabından kapmış ve köpürtmeye çalışıyordu. "İşte," dedi tatmin olduğunda. "Kolunuz, lütfen leydim?"

Hanımım.

Bir anda kalbi boğazına kaçtı. Kaskatı kesilmiş olmalıydı. Hayal kırıklığıyla yüzü düştü. "

Aubrey?"

Kolunu aceleyle sudan çekti ve adamın pantolonuna su sıçradı ama adam bunu fark etmemiş gibiydi. "Önemli bir şey değil," dedi. "Sadece gözüme biraz sabun kaçtı."

Kısa süre sonra kollarını yıkamaya daldı, yüz ifadesi yoğun ve odaklanmıştı, sanki onu yıkamak bütün gün yaptığı en önemli şeydi. Yavaşça ve metodik bir şekilde, özellikle dokunmasını istediği kısımlar hariç, teninin her santimini sabunladı ve ovdu. Şimdiye kadar kendi vücudu da terden hafifçe parlamıştı. nemli ve ocak. Tek dizinin üzerine çöktü ve sol kolunu küvetin karşı tarafına dayadı.

"Sanırım, canım, senden bitirmeni isteyeceğim," dedi ve sabunu ona uzattı.

Aubrey'nin kafası karışmıştı. "Yapayım mı?"

"Kendimi kesinlikle röntgenci hissediyorum," dedi, sesi karanlık ve müstehcendi. "Sanırım sırada göğüslerin var?"

Sadece onu yıkanırken izlemek mi istemişti? Ama belki de bu mantıklıydı. Onun sıcak su dolu küvetin üzerinde çalışırken gerinmesini, ovunmasını ve evet, hatta biraz terlemesini izlemekten kesinlikle keyif almıştı. Belirsizce ellerini köpürttü, sonra

Göğüslerinin üzerinde geçici olarak okşadı. Sanki buharlı su dolu bir küvette değil de bir kar yığınının içinde oturuyormuş gibi, göğüs uçları bir anda dikleşti ve sertleşti.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Görünüşe göre Giles da onaylamıştı. Gözlerinde bir şeyler kaynamaya başlamıştı, bakışları kızın ellerinden hiç ayrılmıyordu.

Cesaretlenerek, sabunu parmak uçlarıyla yavaş, eşmerkezli daireler çizerek okşadı ve sonra avuçlarıyla göğüslerini kaldırdı.

"Doğuştan baştan çıkarıcı," dedi, sesi alçak ve kalındı.

Kendini baştan çıkarıcı bir kadın gibi hissediyordu; sanki Bir tür erotik ritüel, güzel ve doğal bir şey ve sadece onun gözleri içindi. Ellerini tekrar sabunladı, gözlerini kapadı ve başını küvetin arkasına yasladı. Çok iyi hissettirdi. Yavaşça kendini okşadı, Sabunu uzun süre göğüslerinin üzerinde gezdirdikten sonra durularken ellerini göğüs uçlarına götürdü.

"Yüce Tanrım," diye homurdandı Giles.

Hareketleri tekrarladı, sonra onun küvetin üzerinde tekrar yükseldiğini görmek yerine hissetti. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Adamın yüzü kadınınkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Kadın, ver şu sabunu bana," dedi adam.

Onu sudan çıkardı. Bir kolunu Küvetin karşı kenarına geçerek iyice yaklaştı ve başını kadının sağ göğsüne doğru eğdi. Dilinin bir hareketiyle Meme ucunu hafifçe yaladı ve bir solukta suyun içinde yükselmesini sağladı.

Adamın eli sağ bacağının altından kayınca tekrar, daha keskin bir nefes aldı. Bacağını sudan kaldırdı ve ayağını küvetin kenarına yerleştirdi. "şimdi arkana yaslan," diye homurdandı. "Ve gözlerini kapat."

O yaptı. Tanrım, izleyemeyecek kadar utanmıştı. Avucuyla hafifçe sol dizini iterek onu tamamen dokunuşuna açtı. ılık su onu yakından okşadı. Giles boğazının arkasından onaylar gibi bir ses çıkardı.

Sabunu tekrar eline aldı ve erotik bir şekilde ileri geri kaydırmaya başladı. Defalarca sabunu ya da bazen sadece parmaklarını kadının bacaklarının arasına soktu. Çok geçmeden kayganlaştı. Çok ipeksi ve çok ıslaktı. Sabundan, ılık sudan ve kendi arzusundan. Kendini açık hissetti. Maruz kalmıştı. Nefes alış verişi hızlandı.

"Boşalmanı izlemek istiyorum," diye homurdandı.

Aubrey dudaklarını kararsızca yaladı ama gözlerini açmaya cesaret edemedi.

"Yapacak mısın?" diye sordu.

Kadın başını salladı ya da sallamaya çalıştı ve Giles sabunu bir sıçramayla yere düşürdü. Giles'ın ağzı göğsünün üzerine indiğinde kadın haykırdı. Açgözlülikle onu okşadı, sonra meme ucunu çekip emdi. Parmaklarıyla onu okşamaya başladı, bir tanesini içeri kaydıldı. Bu şekilde dokunulmak günahkâr ve harika hissettiriyordu.

ahlaksızca. Hazır olduğuunda, bir saniyesini kılıfının içine kaydıldı ve başparmağı kıvrımlarının arasındaki dikleşmiş çıkıntıya dokunmak için yukarı ve yukarı kaydı.

Aubrey nefesini tuttu ve başını geriye attı. Giles başparmağıyla Aubrey'nin göbeğinde daireler çiziyor, hareketleri Aubrey'nin teninde saten gibi kayganlaşıyordu. Ağzı hâlâ Aubrey'nin göğsünde ydi, tadına bakıyor ve ona işkence ediyordu. Aubrey'nin başı sallanmaya başladı.

"İşte böyle aşkım," diye mırıldandı. "Bırak. Bırak."

Kendisinin bile zar zor duyabildiği bir şeyler mırıldandı.

"Ne?" diye homurdandı, ağzını kızın etinden güçlükle ayırarak.

Bütün vücudu tutuldu. "Oh-ah-evet-şu-"

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Suyun içinde kalçaları yukarı kalkmış, onun dokunuşunu arıyordu. Elleri küvetin kenarlarını sıkıyor, tüm vücudu titriyordu. Ve sonra parçalara ayrıldı, yumuşak zevk çığlıkları içgüdüsel. Kontrol edilemezdi.

Sıcak, hırçın dalgalar onu sardı, derinlere götürdü, sonra tekrar sakinleştirdi.

Fırtına dindikten sonra usulca, "Giles," dedi. "Ah, Giles, sana aşık olmamaya çalıştım."

"Öyle mi, aşkım?" diye mırıldandı, nefesi kulağına sıcak bir şekilde değişti. "Umarım başarısız olmuştur."

"Tamamen," diye yanıtladı. "Tamamen. Sen, sanırım, hayatımın en büyük neşesisin."

Giles'ın kollarının altından kayarak onu bir su çağlayanı halinde küvetten çıkardığını belli belirsiz fark etti. O da

havlunun yanında diz çöktü ve onu yatırdı. Suyun ve sevginin verdiği sıcaklıkla Aubrey gözlerini bir daha hiç açmak istemedi. Ateşin yanında öylece uzanmak ve Giles'in vücudundaki nemi almasına izin vermek istiyordu.

Ama gece soğuktu ve onun sıcaklığı uzun sürmedi. Saçlarındaki suyu silerken, kız titremeye başladı. Giles Ayağa kalktı ve gözlerini açtığında adamın giysilerinden geriye kalanları çıkardığını gördü.

"Vücudun muhteşem," diye fısıldadı, onu izlemek için bir dirseğinin üzerine çıkarak.

Hafif, neredeyse kendini küçümseyen bir sırıtışla gülümsedi ve onu tekrar kucağına alarak ateşe yaklaştırdı.

"Neandertal!" diye bağırdı usulca. "Sırada ne var?"

"Sırada ben varım," diye homurdandı ve onu yorganın üzerine, ocağın sıcaklığına bakacak şekilde yerleştirdi. "Ama zevkimi alırken seni donarak öldürmeyeceğim."

Arkasına uzandı ve vücudunu onunkine doğru kıvrarak kalçalarını onun leğen kemiğine yasladı. Hemen adamın ereksiyonunun uzun ve sert çıkıntısının kalçasının kabarıklığı arasına girdiğini hissetti. Tanrım, o kadar sıcaktı ki. Çok sıcak ve çok doygun. Ama Giles bir kolunu beline dolayıp avuç içini karnının üzerine koyduğunda hâlâ zevkten inleyecek gücü vardı.

Ona çocuğunu verdiğini umuyordu. Bu düşünce Giles'ı öyle sert ve hızlı çarptı ki nefesi kesildi. Yüce Tanrım, gerçekten delirmiş olmalıydı. Şimdiden ateşle oynamaya başlamıştı. Aubrey deneyimli bir kadın değildi. Muhtemelen çok az şey biliyordu.

hiçbir şey düşünmüyordu ve şimdi de

tekrar içine tohum atacaktı. Bu düşünce onu korkutmalıydı ama korkutmadı.

Temkinli, titizlikle planlanmış bir hayat yaşamaktan çok sıkılmıştı. Aubrey ona aptalca şeyler yapma isteği veriyordu. Tehlikeli yaşamak ve düşüncesizce hareket etmek istiyordu. Kısacası, toplumun iyiliği ya da ondan ne beklediği konusunda endişelenmek yerine, canının istediği her şeyi yapmak istiyordu.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Ah, ama bunu yaparken Aubrey'i incitmek istemiyordu.

Yapmayacaktı, kararlıydı. Ne olursa olsun, kız onun olacaktı. Ona bir şekilde bakacaktı.

Ve şu anda ihtiyaç duyduğu türden bir bakım ona gerçekten de çok uygun görünüyordu. Aubrey tatlı, acil sesler çıkarmaya başlamıştı ve kalçalarını ereksiyonunun kalın uzunluğunda aşağı yukarı hareket ettiriyordu. Ve tek düşünebildiği onun bacaklarını ayırıp içine girmekti. Onun kıvrak, zarif bedeninde kendini kaybetmek.

Bekleyebilmeyi diledi. İçini kemiren ihtiyacını gidermek için onu yeterince görebilecek miydi? Bu gece öyle görünmüyordu.

Giles bir eliyle Aubrey'nin ince belini, kalçasının kabarıklığı boyunca yukarıya ve aşağıya doğru okşadı.

mümkün olduğunca fildişi uyluk. Tapınmak istiyordu.

Okşamak ve tatmak. Ama vücudu sabırsızdı. Onsuz çok uzun zaman geçirmişti. Aletini kıza daha fazla bastırdı, sonra dudaklarını kızın ensesine dayadı. "Şu dizini kaldır, Aşkım," dedi bir elini onun kalçasından aşağı kaydırarak.

Omzunun üzerinden kararsız bir bakış atarak adamın dediğini yaptı. Giles kalçalarını oynattı ve ereksiyonunun sert uzunluğunun kadının kalçaları arasında hafiflemesine izin verdi. Kadının kıvrımları hâlâ sıcak ve

kendi arzusuyla kayganlaşarak onu kızdırdı. Nefesi daha hızlı ve daha sert gelirken ıslak sıcaklığın içinde ileri geri kaymasına izin verdi.

"Ah, Aubrey, Aubrey," diye inledi, ağzı kızın kulağının üzerinde geziniyordu. "Kalçaların... onları geriye yatır."

Neredeyse içgüdüsel olarak adamın istediğini yaptı. Onun ıslak, ipeksi açıklığını dürttü. Vücudu açgözlülikle onu içine aldı.

Isınmış etinin ilk santimini sarıyordu. Kalçalarını biraz ileri geri salladı ve onun titrediğini hissetti. "Üstüme çık, Aubrey," diye boğuldu. "Al beni, aşkım."

Aubrey onun dediğini yaptı ama hareketleri artık daha az kesin ve daha uyanıktı. Giles bekleyemedi. Nefesini içine çekti ve gırtlaktan gelen bir çığlıkla onu karşılamak için yukarı itti.

Aubrey'nin bir an için kaskatı kesildiğini, vücudunun büyüdüğünü hissetti.

İstilaya alışmıştı. Deneysel olarak kalçalarını kaldırdı, sonra ona doğru geri itti. Giles zevkle inledi ve tekrar içine gömüldü.

Yavaş yavaş ritimleri artıyor, adamın kalçaları kadınınkilere çarpıyor, kadının nefes nefese iç çekişleri artıyordu. Buna karşılık olarak Giles elinin kadının karnındaki şişlikten aşağıdaki bukleler yuvasına doğru kaymasına izin verdi. Bir parmağı daha derine inerek arzusunun özünü aradı. Adam onu buldu ve kızın nefesi kesildi. Tekrar tekrar

Aubrey'nin rahat, tatlı vücudu onu kendine çekiyor, daha derine çekiyordu. Aşkın derinliklerine.

Aubrey'nin vücudundaki aceleciliği ve içlerinde dolaşan ritmi hissetti. Kısa süre sonra Aubrey onun her darbesinde nefessiz hıçkırıklarla ağlıyordu. Ona daha dikkatle dokundu, parmak ucuyla seksinin etrafında dolaştı, titremeye başladığını hissetti. Aubrey serbest kalmak için çırpınırken umutsuzca kendini kontrol altında tutmaya çalıştı.

"İşte böyle aşkım," diye fısıldadı, dudaklarını boynunun nemli etine bastırarak. "Al beni. Evet, evet, böyle, böyle..."

Adamın kollarında kaskatı kesildi, sonra titremeye başladı. Yumuşak ama keskin bir çığlık attı. Doruk noktası çok fazlaydı. Giles son bir hamleyle kendini içine çekti ve tohumunun patladığını hissetti onun içinde. Zonklayıp nabız gibi atarken, Aubrey'i kendine sımsıkı sararken oda karanlığa gömüldü.

Aubrey ocaktan yükselen kül sesleriyle uyandı. Ateşin sönmekte olduğunu fark etti. Onlar olmalı bir süre uyukladı. Giles'la birlikte hâlâ ocağın önündeki yorgana uzanmış, birbirlerine sarılmışlardı. Kendini tükenmiş hissediyordu. Duygusal ve fiziksel olarak içi boşaltılmıştı. Ve biraz da korkuyordu, çünkü bu kadar mutlu olmaya hakkı yokmuş gibi görünüyordu. Ama mutluydu. Ve en azından bu gece için bunun tadını çıkarmaya niyetliydi.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Tekrar uykuya dalmış olmalıydı, çünkü bir ara uyandığında kendini Giles'a sarılmış ve umutsuzca bir şeyler fısıldarken buldu.

Yine kötü bir rüya, dedi kendi kendine, sisten kurtulmak için mücadele ederken. Evet, sadece başka bir kötü rüya, yine kafasının içinde kendini tekrarlıyordu. Dondurucu bir hapisane yoktu. Fergus çok uzaklardaydı. uzakta. O özgürdü. İain güvendedeydi. Ve şimdi ve burada, sadece Giles vardı, vücudu sıcak, katı ve gerçektir, ağzı açık ve ateşliydi, acilen onunkini arıyordu.

"Her şey yolunda aşkım," diye fısıldadı. "Ben buradayım." Sonra onu kendine yakın tuttu ve uzun uzun öptü.

Sanki onu daha da rahatlatmak istermiş gibi, onu sırt üstü çevirdi ve hiçbir ön hazırlık yapmadan tekrar üzerine çıktı. Onunla sevişti

Yine yavaşça, hiçbir şey söylemeden, hiçbir şey sormadan. İşlerini bitirdiklerinde, onu yatağına taşıdı, arşıafların arasına sıkıştırdı ve sonra yüzleşmek için süründü.

Aubrey gülümsedi. "Ayakların sarkıyor mu?"

"Kesik kesik küçük bir yatak," diye kabul etti.

"Hizmetlilerden normalde misafir ağırlamaları beklenmez."

Giles yumuşak bir kıkırdamayla onu kendine yaklaştırdı ve parmaklarını saçlarında, sevdiği o yavaş, yatıştırıcı ritimle gezdirmeye başladı. "İyi uyuyamadın, değil mi aşkım?"

"Sanırım bir kabus gördüm."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Adamın kaydığını ve

kendisine baktığını hissetti. "Hatırlamıyorum," dedi.

"Hatırlamak da istemiyorum."

Bir süre sessizce ona sarıldı ama Aubrey gerginliğin arttığını hissedebiliyordu. "Aubrey, canım," dedi sonunda. "Aşağıya geldim çünkü sana bir şey sormak istiyordum. bir şey."

Anında sinirlenmişti. "Yaptın mı?"

Belli belirsiz gülümsedi. "Evet, ama dikkatim dağıldı, değil mi?" dedi, sonra bir an durakladı. "Aubrey, Birmingham'da hiç ailen oldu mu?"

Aubrey derin, kararsız bir nefes aldı. Giles'a karşı dürüst olmamaktan o kadar yorulmuştu ki. "Hayır," dedi. "Ben yaptım. değil."

Ateşin zayıf ışığında, adamın gözlerinin onu incelediğini gördü. "Ama bir keresinde amcama öyle olduğunu söylemiştin," dedi sessizce.

"Bunu doğru mu hatırlıyorum?"

Sertçe yutkundu. "Evet, öyle dedim ama sadece ilk başta," dedi ona. "Amcanın gazetedeki ilanını gördüğümde yalnızdım ve Iain'le birlikte bir handa kalıyordum ve... şey, bana kader gibi geldi. Ama genç bir kadının tek başına seyahat etmesini onaylamayacağından korkuyordum."

"Anlıyorum," dedi sessizce. "Ve bu ev idaresi deneyimi. Nereden edindin?"

"Ben... Ben ailem için ev tuttum," dedi. "Başlangıçta annem için, daha sonra da kız kardeşim için. Her iki evi de her açıdan ben idare ettim. Bu işte çok iyiydim."

"Anlıyorum," diye cevap verdi. "Ve başka hiçbir yerde çalışmadınız mı?"

Parmaklarını yastığın yumuşaklığına doğru kıvırdı ve gözlerini kapadı. "Bunu şimdi konuşmak zorunda mıyız, Giles?"

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Bir parmağını çenesinin altına kaydırды. "Aubrey, aşkım, bana bak."

Aubrey gözlerini açmadı. "Arkadaşın Max Birmingham'a gitti, değil mi?" dedi sessizce.

Giles başıyla onayladı. "Nereden biliyorsun?"

"Bugün bir mektup geldi," diye fısıldadı. "El yazısı eşsiz."

"Ah."

"Bana güvenmiyor," dedi. "Onu suçlayamam. Bu çok kötü bir işe dönüştü. Keşke ben de

hiç karışmadım."

Gözleri tekrar kızın yüzünü aradı. "Ama sen kendini bu işe bulaştırmadın, Aubrey. Sen sadece... yanlış zamanda yanlış yerdeydin. Bu doğru değil mi?"

"O zaman silah sesini duyar duymaz köye koşmalıyıldım," dedi sessizce. "O odaya asla girmemeli ve ona dokunmamalıyıldım... ona dokunmamalıyıldım. Bu benim aptallığımdı. İnanılmaz derecede aptalca. Ama yardım edebileceğimi düşündüm. Sanırım. Ona yardım edilemeyeceğini fark etmemiştim. Yarayı görene kadar.

"

Yüzünden bir sempati ifadesi geçti. "Çok üzgünüm, aşkım."

Aubrey uzun bir süre sessiz kaldı. Vücudu Giles'inkine yapıştığında, onun kalbinin yavaş ve sabit atışını hissedebiliyordu. "Giles, bir keresinde senden bana güvenmeni istersem olur," diye fısıldadı. "Bunu mu demek istedin?"

Tereddüt etti. "Evet, öyle demek istedim."

Sözlerini dikkatle gözden geçirdi. "Giles, neredeyse üç yıldır burada, Cardow'dayım," dedi sessizce. "Burayı seviyorum, çünkü senin izolasyon dediğin şeye ben huzur diyorum. Dahası, işimi gerçekten seviyorum ve onu yapmaktan gurur duyuyorum. Ve belki de bu... bu ilişkiyi ben istememiş olsam da, sizi bir daha hiç görmeseydim ya da beni gönderecek olsaydınız, paramparça olurum. Ama geçmişin -herhangi birinin geçmişinin- bununla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum. Sana geçmişinle ilgili hiçbir şey sormadım, değil mi?"

"Hayır," dedi sessizce. "Yapmadınız."

"Arkadaşınız benden şüphelendiği için üzgünüm," diye devam etti.

"Yine de aptallıktan başka bir suçum yok. Amcan öldüğü için üzgünüm. Kulağa ne kadar garip gelse de ona çok değer veriyordum. Ama Giles, o öldü. Lord de Vendenheim'ın yapabileceği hiçbir şey bunu değiştiremez."

"Ne diyorsun, Aubrey?" Bir parmağını kızın çene çizgisinde gezdirdi. "Basitçe vazgeçmemiz gerektiğini mi?"

"Evet," dedi hızla. "İnan bana, bundan iyi bir şey çıkmayacak. Tüm bu konuşmalar sadece yaralarımızı taze tutuyor."

Loş ışıktaki onun kaşlarını çatıldığını gördü. "Ama adalet yerini bulmalı."

Biraz acı acı güldü. "Sıradan insanların mahkemeleri nadiren adalet dağıtır," diye cevap verdi. "Bir keresinde siz de aynı şeyi söylemişsiniz. Yargılama gibi intikamın da yalnızca Tanrı'ya ait olduğuna inanıyorum. Bana gelince, de Vendenheim'ın ne düşündüğü çok az umurumda. Sadakatimi kanıtladığıma inanıyorum. hizmetkâr."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Ama mesele de bu zaten," dedi. "Seni hizmetçi olarak istemiyorum, Aubrey-"

"Olabileceğim tek şey bu, Giles," diye araya girdi ve bir avucunu onun kalbinin üzerine koydu. "Olmak istediğim tek şey. Bunu kabul edemez misin? Sadece bunu alamaz mıyız?"

Sanki ona bakmaya dayanamıyormuş gibi gözleri kısa süreliğine kapandı. "Daha iki saat önce, Aubrey, beni sevdiğini söylemiştin." Sesi şimdi daha soğuktu. "Bu doğru muydu? Yoksa 'hizmetkâr olarak sadakatinin' bir parçası mıydı?"

Sanki adam ona vurmuş gibi geri çekildi. "Defol!" diye tısladı, avucunu adamın göğsüne bastırarak. "Çık yatağımdan."

Bileğini nazikçe kavradı ve onu sırtüstü çevirerek üzerine çıktı. "Ama burası benim yatağım," diye fısıldadı, yüzündeki acı açıkça belli oluyordu. "Tıpkı senin benim olduğun gibi, Aubrey, kendine ne isim verirsen ver. Kim olduğun ya da ne yaptığın önemli değil. Sen benimsin. Şimdi ve her zaman."

"Yine efendicilik mi oynamak istiyorsun?" diye acı acı cevap verdi. "Hadi o zaman. Beni al, Giles, hemen şimdi. Aynen böyle. Benim isteğim dışında. Sana meydan okuyorum."

Mücadele gücü tükendi ve kızın üzerine düştü. "Kahretsin, öyle değil, Aubrey," diye fısıldadı boğazına doğru. "Bu ele geçirmeyle ilgili değil. Bu daha kötü bir şey. Çaresizlik. Ya da saplantı."

Aubrey gözyaşlarını geri kırıptı ve yatağının yumuşaklığında gevşedi. "Hepimiz diken üstündeyiz," diye fısıldadı. "Senin için ruhumu açamadığım için üzgünüm, Giles. İsteddiğin şey olamadığım için üzgünüm."

Giles elini başının üzerinde gezdirdi ve onu nazikçe öptü. "İsteddiğim sensin, Aubrey," dedi tekrar, ama bu kez sesi yumuşaktı. "Ve kalbimde sen benimsin. Ama haklısın canım. Sana asla sahip olamam."

"Seni seviyorum, Giles," diye fısıldadı. "İşte, tatmin oldun mu? Zihnim şehvetten arındığında bunu tekrar söyledim. Ama ben sana göre bir kadın değilim. Uzun süreliğine değil."

"Anlamıyorum," diye fısıldadı.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı.

"Bir gün evlenmek isteyeceksin, Giles," dedi. "Ama kariyerine katkıda bulunacak, kendi dünyandan birini seçmelisin. Unvanına ve ailene karşı bir görevin var."

"Ah, görev," diye yineledi. "İşte bunu, Aubrey, çok iyi anlıyorum. Hayatım boyunca görevimi yaptım. Ama şimdi Kendimi, beni mutlu eden şeyi yapıp yapamayacağımı merak ederken buluyorum. Benim evliliğim gibi bir evlilik yapmamı ister miydin?"

Annenin mi? Ekonomik ve hanedanlık kaygıları için yapılmış bir tane mi?"

"Hayır, siyasi nedenlerden dolayı," diye cevap verdi.

"Kendilerine yardım edemeyen pek çok kişiye yardım etme gücüne sahipsiniz.

Hiçbir şeyin bunu engellemesine izin verilmemelidir."

"Yine benim kariyerim, öyle mi?" diye mırıldandı. "Korkarım buna biraz içerlemeye başladım. Ama evet, işim önemli, Aubrey. Bu gerçeği gözden kaçırmış değilim."

Onun elini tuttu ve öptü. "Ne kadar sürer Giles?" diye fısıldadı, yanağını onun parmaklarının arkasına sürterek. "Londra'ya dönmen ne kadar sürer?"

"İki hafta önce gitmeyi düşünüyordum," diye itiraf etti.

"Kasabada olmaya çok ihtiyacım var. Ama seni bırakmaya hiç niyetim yok. Ve burayı terk etmekten de nefret ediyorum, çok şaşırdım."

ABC Amber Text Converter Trial version

Please register to remove this banner.

<http://www.processtext.com/abctxt.html>

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"

Kirpiklerinin arasından ona baktı. "Belki de bu eski kaleyi biraz olsun sevmeye başlamışsındır?"

"Artık her şeyi olduğu gibi görmeye başladım," dedi.
"Başkasının gözüyle değil, kendi gözümle görmeye başladım.
Ve sonuçta bir hapishane değil, kendi kişiliğiyle zengin,
görkemli bir ev olduğunu keşfettim. Sizin deyiminizle
'yaşayan, nefes alan bir şey'."

Aubrey ona dikkatle baktı. "Gerçekten bir zamanlar buranın bir hapishane olduğunu mu düşünüyordun?"

Sırt üstü yuvarlandı ve gözlerini tavana dikti. "Annem burada hapsedilmiş gibi hissetti," diye itiraf etti. "Buraya on yedi yaşında bir gelin olarak, kendi isteği dışında geldi.
Her zaman en büyük korkusunun Cardow'da ölmek olduğunu söylerdi."

Aubrey saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Mutsuz bir evlilik miydi?" diye mırıldandı. "Baban onu sevmiyor muydu?"

Giles hüzünle gülümsedi. "Onu çok seviyordu," dedi. "Ve o da onu hiç sevmedi."

"Ah," dedi Aubrey. "Bu çok talihsiz bir durum."

"Burada yaşamayı hiç istemedi," diye fısıldadı. "Cardow'da hiçbir gelinin mutlu olmadığı söylenir."

Burası çok eski ve çok ıssız. Muhtemelen perili bile. Bazen evin onu biraz delirttiğini düşünüyorum. Ve gerçekten de burada öldü. Trajik bir olaydı."

Aubrey vücudunu onunkine yaklaştırdı. "Evet, düştüğünü duymuştum."

Giles'in bakışları artık içe dönmüştü. "Ah, duyduğun şey kendini öldürdüğüydü sanırım," diye cevap verdi. "Ama yapmadı. İntihar etmedi. Onu itti -elleriyle değilse bile sözleriyle. Artık hangi silahı kullandığından emin değilim."

"Onu itti mi?" Aubrey tereddüt etti. "Düşündüm ki -yani, anladım ki-"

"Ne, atladı mı?" Yavaşça başını salladı.

"Hayır. Onu itti-" Kendi sesi kırıldı. "Ya da bana öyle göründü. Elbette bir çocuğun zihni oyun oynayabilir. Bunu ben de biliyorum."

"Aman Tanrım." Aubrey şok içinde ona baktı. "Orada değil miydin?"

Giles ona tuhaf tuhaf baktı ve başını salladı. "Galeride asılı duran topuzu biliyor musun, Aubrey?" diye sordu.

"Annem en sevdiği mavi kadife elbisesini giyiyordu ve etek ucu sivri uçlardan birine takıldı. Yırtılırken korkunç, kan dondurucu bir ses çıkardı. Bunu hiç unutmadım."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Aubrey kendini biraz hasta hissetti. "Neden? Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Çünkü kavga ediyorlardı," diye fısıldadı. "Her zamanki gibi benim yüzümden. Babam çok acı çekmeye başlamıştı. Onu bir zamanlar sevmişti, belki hâlâ seviyordu ama ona varisini verdikten sonra onu reddetti. Bu sefer, babam onu

Beni uzaklara gönder. Okula, dedi, beni bir erkek yapmak için. Ama asıl yapmak istediği, sanırım, onu cezalandırmaktı. Beni seviyordu. Annem ağlamaya başladı ve öleceğini, bensiz Cardow'da mahsur kalmanın onu öldüreceğini söyledi."

Aubrey yüzünü buruşturdu. "Ne kadar üzücü."

Giles yine karanlığa bakıyordu. "Baba sadece Omuz silkti ve kütüphaneden çıktı, ama o peşinden koştu. Bu işin peşini asla ama asla bırakmayacaktı. Onunla kavga etmekten neredeyse zevk alıyor gibiydi. Ve böylece dışarı fırladılar

Galeri. Bağırarak, çığlık atarak onun peşinden gidiyordu. Ve sonra... onu itti. O da onu itti. Daha sert. Sonra kadın... kadın korkuluklara çarptı ve devrildi."

"Aman Tanrım," dedi Aubrey, kollarını ona sımsıkı sararak.

Giles gözlerini iki kez kırıştırdı. "Hizmetçiler dört bir yandan koşarak geldiler ve babam onun deli olduğunu, atladığını haykırmaya başladı," diye devam etti. "Bu yalan, rektör gelip ona intiharın cezalarını hatırlatana kadar işine yaradı."

"Ah, Giles." Onun yüzüne kazınmış acıyı görebiliyordu.

"Bütün mal varlığını kraliyete kaptırırdı, Aubrey," diye fısıldadı. "Onun deli olduğunu, kaderinde cehennem olduğunu fısıldayacaklardı ve sonra da Onu gecenin en karanlığında, tek bir dua bile etmeden gömdüm."

"Evet." Aubrey yutkunmaya çalıştı. "Evet, biliyorum."

"Böyle bir aşağılanma düşüncesi babamın fikrini değiştirdi elbette," dedi Giles, gümüş gözleri aniden düz ve gri olmuştu. "Babam başımıza gelecek rezilliğin farkına vardı."

ve aniden, annem korkuluklardan düşüverdi. Bir kaza geçirmişti. Ve...belki de öyleydi. Tanrım, artık bilmiyorum bile."

Aubrey gözlerini kapadı. "Ah, Giles," dedi sessizce. "Çok özür dilerim."

"Bunun için babamdan nefret ederdim," dedi. "Hâlâ da ediyorum. Ama şimdi büyüdüğüm için annemin onu kasten kıskırttığını anlıyorum. Küçük ve kıskançtı. Ama yine de annem

Hayattaki kaderini kabullenmiş ve elinden gelenin en

iyisini yapıyor." "Görücü usulü bir evlilik miydi?"

Giles yavaşça başını salladı. "Ama papaz onun kafasına silah dayamadı, değil mi?" dedi sonunda. "Yeminini etti. Yine de bazı yönlerden, Aubrey, onları onurlandırmadı. Onu sevmiştim. Onu gerçekten sevmiştim. Ama şimdi burada biraz zaman geçirdiğime göre - şimdi kederli bir çocuk yerine yetişkin bir adamın gözünden bakıyorum

-Bir şekilde anılarım daha net. Ve tüm yol boyunca yeteri kadar suçlama olup olmadığını merak etmeye başladım."

Aubrey çarşafı üzerlerine daha sıkı çekti ve Giles'a daha da yaklaştı, çünkü o anda ihtiyacı olan şey bu gibi görünüyordu. "O öldükten sonra sana ne oldu, Giles?"

"Okula gittim," dedi açık yüreklilikle. "Babam beni burada kesinlikle istemiyordu. Ve başka seçeneğim kalmayana kadar bir daha geri dönmedim. Ben hep böyle yaptım. Cardow'u görmezden gelerek - korkarım ki şimdi onun zararına. Belki de Aubrey, annemin işlediği günahın suçlusu ben oldum."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Ne demek istiyorsun?"

Biraz acı acı gülümsedi. "Belki de hayatta elimden gelenin en iyisini yapmadım," dedi. "Belki de aile görevimi göz ardı ettim ve acımın bedelini başkalarının ödemesine izin verdim."

Aubrey ne diyeceğini bilemedi. Sözlerinde belli bir oranda doğruluk payı vardı. Ama artık eskisi kadar kızgın ve öfkeli hissetmiyordu. Artık onu tanıdığına, sevdiğine göre, belki de daha berrak gözlerle görüyordu? Ya da belki de at gözlüğüyle görüyordu. Artık umursadığından emin değildi. Başını onun göğsüne yasladı ve kalp atışlarını dinledi. Ve yavaşça ikisi de uykuya daldı.

On Beşinci Bölüm

Bay Kemble'ın Satıldığı Yol

Lord de Vendenheim'ın yazılı olmayan kuralına göre, herhangi bir suç soruşturmasında yanlış gidebilecek her şey yanlış giderdi. Ve sonra daha kötü bir şey olurdu. Kesinlikle, Birmingham'da hiçbir şey yolunda gitmemişti ve Giles'a bunu söylemek için mektup yazmıştı. Bu muhtemelen iyi bir mürekkep israfıydı. Giles, şeytan onu alsın, zaten söylediğinden daha fazlasını biliyordu.

Birmingham'dan Bedlington'a gittikten sonra, "daha kötü bir şey" ortaya çıkmıştı. O ve Kem
Biraz fazla içerideki bir tavernada bir bardak taraklı istiridye paylaştık ve tahmin edilebileceği gibi tatsız sonuçlar aldık. Ne zaman
kafalarını saksılarından çıkarıp sendeleyerek Aubrey Montford'un referans olarak verdiği adrese gittiklerinde, özel bir konut yerine bir
değirmenci dükkanı. Değirmenciye Montford adında birini sorduklarında, bir tütüncüye, tütüncüden de bir çiftlik evine gönderilmişlerdi. Yıpranmış eski bir
Montwell adında huysuz bir piçin sahibi olduğu çiftlik evinde üç tane huysuz buldog vardı ve hepsi de Kemble'ın Fransız parfümünden çok rahatsız olmuştu.

Oradan, henüz tamamlayamadıkları vahşi kaz kovalamacalarının bir başka ayağına doğru hızla yol aldılar, Çünkü Northumberland'in vahşi topraklarında bir yerlerde bir zamanlar Montford adında bir aile vardı. Bu kesindi, çünkü yol boyunca sorguladıkları her çiftçi, ostler ve demirci başparmaklarını diş tellerine sokmuş, yere tükürmüş ve kibarca şöyle demişti

Onlar da öyle. Ancak köyün adı konusunda bir türlü anlaşılamamışlardı.

Max öfkeyle, şu anda yürümek zorunda olduğu bozuk taşra yolundaki bir taşı tekmelemek için durakladı. Ne yazık ki taş uçtu ve Kem'in kışına isabet etti. Kem döndü ve Max'e sert bir bakış fırlattı. "Max, kıymetli arabanın Darlington'da tekerleğini kaybetmesine çok üzüldüm," dedi bir avucunu havaya kaldırarak. "Ama şu anda içinde bulunduğumuz bu karmaşa benim suçum değil!"

Max ağzını alaycı bir sırıtışla büktü. "Öyle mi? Kimin olabilir?"

"O hendeği hiç görmemiştim!" diye haykırdı. "Bu hödükler lanet çitlerini kesemezler mi? Ve şu Kiralamak için ödediğinizin yarısı bile etmezdi. Ve şimdi, kırık bir dingille onu nasıl iade edeceğiz? Sakın "demirci bul" deme, Max! O siyah, kıllı, terleyen canavarlardan bir tane daha görürsem çığlık atarım!"

"Bilmiyorum, Kem," dedi Max düşünceli bir ifadeyle. "Hepscott'taki adamın senden hoşlandığını sanıyordum.

"

Kem hışımla kollarını kavuşturdu ve yürümeye devam etti. "Bunu ben istemedim!" diye hatırlattı Max. "Ve tek bildiğim, şimdiye kadar arka tarafa atıldığım ve Spitford, Cowpen, Pigpen ve Chicken-Shite Crossroads gibi iğrenç küçük isimleri olan bir düzine küçük köyün içinden sürüklendiğim. _"

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Mitford ve Pigdon demek istiyorsun," dedi Max glmemeye çalışarak. "Ve o da senin portmantonun üzerinde işini yapan bir gine tavuğuydu."

"Bu h   Cowpen'ı açıklamıyor," diye ısrar etti Kem, paltosunun içinde armagnac'ını ararken. "Yüce Tanrım! Seven Dials'ı yutabilecek çukurlar! Gerçekten Max, şu yol kaldırımcısı İskoç adam nerede?"

" ld ğ n  söyleyebilirim," dedi Max sakın bir sesle. "Ve McAdam tüm İngiltere'yi asfaltlamadı. Aç artık bunu Kem, ve bir Kanlı bir şekilde devam et."

"Kahretsin, beni acele ettirme," diye homurdandı Kem. "Biliyor musun Max, senin arkadaşın olmak nadiren kalp ağrısına değer. Hem sana soruyorum, ne tür bir adam arkadaşlarına şantaj yapar? Elime fırsat geçtiğinde o lanet avizeyi Thames Nehri'ne fırlatmalıydım, merhaba! Bu da ne?" Kem, gümüş matarasını parmaklarının arasından ustaca sallandırarak yolun ortasında bir poz verdi.

Max o zaman gördü. Eğri büğrü küçük tabelanın birkaç çivisi düşmüştü ama yüksek otların arasından gözlerinizi kısarak bakarsanız h   okunabiliyordu.

"Montford iftliği," diye mırıldandı başını bir yana eğdikten sonra. "Aman Tanrım, bu o olabilir mi? Görünüşe göre

...büyümüş."

"Oh, o zaman burası olmalı!" dedi Kem.

Aralarında bir karış ot bulunan iki çukurdan oluşan patikadan aşağı doğru yola koyuldular. Yarım mil sonra Max bile öfkelenmeye başlamıştı. Birdenbire çitlerin arasından, ortasında bir çiftlik evinin bulunduğu bir açıklığa fırladılar. Çok hüzünlü, küçük bir çiftlik evi.

tarlalara geri kayıyor gibi görünen sazlar
Geldiği yer ve bir kenarında eğri büğrü duran taş bir ahır.
Çarpık bacaklı birkaç inek sendeleyerek yürüyordu ve onların
arasında, mütevazı evi kadar yorgun ve yıpranmış görünen bir
çiftçi vardı.

"Çamur!" diye tısladı Kem, parmağını ilerideki çiftliğe doğru
uzatarak. "Daha fazla çamur!"

"Hayır, o gübre olurdu." Max yeri kaplayan balçığı inceledi.
"Burnum kapalı değilse taze de."

"Ma foi!" diye mırıldandı Kem, asker gibi ilerleyerek. "Ne berbat
bir yolculuk!"

Çiftçi onları görmüştü ve onlara doğru ilerliyordu. Max ikisini
tanıştırdı ve sonra sordu, "

Siz Bay Montford musunuz?"

"Korkarım hayır," dedi neşeyle.

"Ama buranın adı Montford Çiftliği," dedi Kem, sesi tizleşerek.

Çiftçi deri kasketini geriye itti. "Evet, öyleydi," dedi. "Şimdi
hepsi öldü. Karımın kuzeninden aldım.
Miras bıraktı, bıraktı."

"Evet," dedi Max. "Anlıyorum. Ama biz Montford adında bir
kadının ailesini arıyorduk. Mesleği kahyalık olan bir kadın."

Adamın yüzü aydınlanmış gibiydi. "Evet, evet, haklısınız
efendim!" dedi, boğumlu bir parmağını havaya kaldırarak.
"Elbert'in kız kardeşlerinden biri -karısının kuzeni olmalı- ev
işlerine bakmaya gitti ama adını hatırlamıyorum."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Montford olabilir mi?" diye sordu Kem biraz alaycı bir tavırla.

Çiftçi sadece kıkırdadı. "Çok tuhaf bir espri anlayışınız var, efendim," dedi. "Montford'du, ama Ann mi, Mary mi yoksa Jane mi olduğunu şimdi söyleyemem."

"Aubrey, belki?" diye önerdi Max.

Adam tükürerek gübreyi Kem'in İtalyan terliklerine bir santim kadar yaklaştırdı. "Belki de öyledir,

" dedi sonunda. "Tuhaf bir isim, Aubrey. Her neyse, uzun zaman önce zengin bir adamın evine bakmak için kuzeye gitti."

"Ne kadar kuzeyde?" diye tersledi Kem, belli ki işlerin ne kadar kötüye gideceğini merak ediyordu.

"Oh, epeyce bir yol," dedi başını nazikçe sallayarak. "İyi bir yol. Dundee yakınlarındaydı."

"Oh, Tanrım!" Kem bir elini kalbine bastırdı.

Çiftçi onu görmezden geldi. "Adam İskoç kontuydu," diye devam etti. "Ama sanırım öldü ve küçük kardeşi unvanı aldı. Yine de onu devam ettirdi. Sonra o da ölmüş - yaşlı Boney tarafından vurularak öldürülmüş diye duydum - ve bir kuzeni ortaya çıkmış. Sanırım hala orada, eğer ölmediyse -ki eğer öldüyse de kimse bana bunu söylemedi, ki söylemeleri gerekirdi, değil mi, karısının akrabası olduğu için?"

Kem sabırsızlıkla ayak parmağına vuruyordu ama Max meşguldü
parmaklarıyla ölü kontları sayıyordu. Şaşkınlıkla adama baktı. "Bayan -ya da Bayan-Montford- gideli ne kadar oldu?"

Çiftçi şapkasını tekrar düzeltti ve Kem'in ayakkabılarına dalgın dalgın baktı. Kem bir adım daha geri çekildi.

Çiftçi sonunda, "Bayan, kendine öyle diyordu," dedi. "Ama değildi. Ayrıldığında da 02 yaşındaydı ya da hiç fark etmezdi."

"Neredeyse otuz yıl mı?" Kem dişlerinin arasından tıslama sesi çıkardı. "Bunun için bir aks mı kırdım? İstedığımız kadın o olamaz!"

Çiftçi kaşlarını kaldırdı, gözlerini açtı ve Max'e döndü. "Elimizde sadece bir tane var efendim," dedi neredeyse özür dilercesine. "Belki Cowpen'deki Montwell'leri istersiniz?"

"Hayır!" Kem huysuzca ayağını yere vurdu ve Max'in üzerine gübre sıçrattı. "Hayır, hayır, hayır! Montwell olmaz! Cowpen olmaz! Ve Tanrı aşkına, İskoçya olmaz! Max, lütfen, sana yalvarıyorum.
Beni eve götür. Beni hemen eve götür."

Max çiftçiye özür dileyerek gülümsedi. "Şu İskoç kontu," dedi. "Acaba adını hatırlıyor musunuz?"

Çiftçi yavaşça başını salladı. "Bildiğimi söyleyemem," diye cevap verdi. "Ama tuhaf bir şeydi."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Penknife? Penrose? Ya da belki Hen- something ile başlamıştır...."

"Henny-Penny?" diye önerdi Kem.

Max, Kem'e kara bir bakış fırlattı. "Ya da belki de sonu Ross'la biten bir isimdir?" diye çiftçiye teklifte bulundu. "

Bu İskoçya'da yaygın bir varyasyondur."

Çiftçi şapkasını çıkarıp bacağına vurdu. "Vay canına, çok yaklaştın! Penknife ya da Penrose ya da ona benzer bir şey değildi! Kenross'tu!"

"Kenross-?" dedi Kem, aniden dikkat kesilerek. "İşte bu tuhaf bir tesadüf."

"Dostum, böyle bir şey yok," dedi Max suratsızca. "Tuhaf ya da başka türlü."

Cardow'un üçüncü uşağı Milson, Pevsner'in personelinin tipik bir üyesiydi. Çok genç, çok yakışıklı ve hizmetçilere karşı çok arkadaş canlısıydı. Üstelik tembeldi. Yine de, Aubrey, Milson'ın hataları konusunda yapılabilecek çok az şey olduğunu erkenden öğrenmişti, en korkunç olanları işaret etmek ve sonra tekrar düzeltilinceye kadar Pevsner'e dikkatle bakmak dışında. Kâhyalık ve hizmetçilik arasındaki çizgi bulanıktı ama yine de vardı.

Milson'ın görevlerinden biri de her akşam evdeki lambaları toplamaktı. Alt kattaki lamba odasında

Cam bacalardaki isi yıkaması, fitilleri düzeltmesi ve her bir kabi yağla doldurması gerekiyordu. Aubrey öğleden sonra yaptığı teftişlerde sık sık standartlara uygun olmayan bir lamba buluyordu.

Bu öğleden sonra küçük yemek odasında yalnız iki kişi bulmuştu.

Aubrey tüm bunları listesine not ettikten sonra korkuyla sabah salonuna doğru yöneldi. Ama lambalara kadar gidemedi. Servis kilerine girdiğinde iki odayı birbirine bağlarken, garip bir ses onu durdurdu.

"Sola! Sola!" diye bağırdı salonun içinden biri.

"Benim solum ya da senin solun-" Korkunç bir metal şangırtısı duyuldu.

"Oops!" dedi küçük bir ses. "Kalaylı tabak. Büfeden."

Iain'in sesi mi? Evet, kesinlikle. Ama Iain'in aile odalarına girmesine izin verilmiyordu. Kesinlikle aile odalarına girmesine izin verilmiyordu. bulaşıkları deviriyor.

Aubrey defterini yere bıraktı ve çuha kapıyı bir santim araladı. Şok olmuştu, Giles yanından geçti, kolları Hayalet gibi önünde uzanıyordu. Aubrey nutku tutulmuş bir halde onu izledi. Kontun gözlerinin etrafına beyaz keten bir peçete bağlanmış ve başının üzerinde gümüş bir şamdan dengelenmişti.

"Çamurluk! Çamurluk!" Iain bağırdı.

Giles ustalıkla sola doğru kayarak şöminenin çamurluğunun etrafından dolaştı ama bir mumun devrilmesine ve düşmesine neden oldu. "I'

Bu sefer tüm yolu tamamlayacağım," diye ilan etti Kont.
"Gitmem gereken sadece pencereler var!"

Meraklanan Aubrey kapıyı itti ve odaya adım attı.

"Tüh," diye tekrar lain'in sesi geldi, daha küçük bir sesle.

Giles durdu, şamdan tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. "Şimdi ne olacak?"

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Anne," dedi çocuk alaycı bir sesle. "Kilerde."

Giles bir elini şamdanın tabanına vurdu, döndü ve tek parmağıyla gözbağını aşağı çekti. Geniş geniş sırtıyordu.

Aubrey başını sallayarak odanın derinliklerine doğru ilerledi.
"Siz ikiniz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

"Biz hiçbir şeyi kırmadık," dedi lain. "Gerçekten."

"Sadece Üç Küçük Yalan oynuyorduk," diye itiraf etti Giles, mumlarını yere bıraktı. "Ve kendimi bir ceza ödemek zorunda buldum."

"Ceza mı?" diye yineledi Aubrey, odanın ortasına yuvarlanmış olan kalaylı tabağa bakarak. "

Bu ne olabilir ki? Salondaki tüm ıvır zıvırı raflardan indirmek mi?"

Giles şimdi gözbağıyla boğuşuyordu. "Gözlerim bağlıyken odanın içinde dolaşmam için bana meydan okundu. başımın üzerinde bir dal mumu dengeliyorum" diye itiraf etti.

neredeyse gururla. "Bu benim üçüncü denememdi ve ben de başarabilirdim."

Iain ciddiyetle ona bakıyordu. "Yağmur yağıyordu, o yüzden okuldan sonra kriket oynayamadık," diye aceleyle açıkladı. "Ama bu neredeyse onun kadar eğlenceli."

"Gerçekten öyle mi?" diye sordu Aubrey kuru bir sesle.

Çocuk başını salladı. "Şimdiden iki raunt kazandım."

Aubrey bakışlarını Kont'a çevirdi ve Kont'un göz kırpması onu şaşırttı. "Iain," dedi. "Korkarım annenizi teftişlerinden alıkoyuyoruz. Bu oyunu bir kez daha bitirebilir miyiz? zaman?"

Hâlâ azar işiteceğinden korktuğu belli olan Iain, yemek masasından okul kitaplarını kaptı ve Aubrey'yi peçetesini iyice düğümlemeyi başarmış olan Giles'la yalnız bırakarak aceleyle geri çekildi. "Lanet olsun, patlat şu şeyi!" diye homurdanarak peçeteye son bir kez vurdu.

"Çöz beni, Aubrey, olur mu?"

Aubrey gülmemek için dilini ısırды. Onun gözlerinde de bir mizah parıltısı gördü. Düğümü çözmek için ellerini kaldırdı ve Giles ellerini beline koyarak onu kendine çekti. Daha yakın. "Evde olman hoşuma gidiyor," dedi başını eğip saçlarını okşayarak. "Etrafımda olman hoşuma gidiyor. beni kendimden kurtar."

Aubrey yüzünün ateşle kızardığını hissetti. "Giles, bunu yapmamalıyız," diye söylendi. "Burada olmaz."

"Ah, hayır, bu olmaz, değil mi?" dedi.

Ama gülümsemesinin eriyip gittiğini ve yakışıklılığının Yüzü hayal kırıklığıyla bulutlanmıştı. Aubrey hayal kırıklığına uğramıştı,

O da. Son iki haftasını, içinde bulunduğu sefil durumdan bir çıkış yolu bulmak için kafa patlatarak geçirmişti. Bu Giles'in ona sunduğu geleceği düşünmemek imkânsızdı. Geçen her hafta, onun kollarında geçirdiği her gece ve fısıldanan her şefkatle Aubrey kendini Aşkın daha da derinliklerine düşmek.

Kont onunla evlenmek istiyordu. Onun hizmetçisi olması umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Kiralık bir hizmetçi.

Iain'in kanı hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama yine de çocuğu neredeyse görür görmez kendi dengi ve arkadaşı olarak kabul etmişti. Eski hayatında bile, cömert çeyizi ve iyi soyadıyla, Aubrey'nin zengin, politik olarak güçlü bir İngiliz kontuyla evlenmesi sosyal bir zafer sayılırdı. Şimdi ise bu sadece bir imkânsızlıktı.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"İşte," dedi sonunda düğümü çözerek. "Sonunda özgürsün." Düşüncesizce onun yanağını öptü.

Giles ellerini onun belinden çekmedi. "Özgür müyüm, Aubrey?" diye sordu. "Bunu hissetmiyorum. Yakalanmış gibi hissediyorum. Korkarım sonsuza dek tutsak kalacağım."

Aubrey hiçbir şey söylemedi.

"Aubrey, bana bak," diye emretti. "Seninle konuşmamız gereken bir şey var."

Bakışlarını onunkilere doğru kaldırdı. "Evet?"

"Yakında gitmem gerekiyor," dedi, sesi sessiz ve hüzünlüydü. "Londra'ya dönmeliyim. Bunu biliyorsun, değil mi? Bu şekilde devam edemeyeceğimizi?"

"Biliyorum," dedi sessizce. "Biliyorum Giles, senin hayatın orada. Senin işin önemli. Hiçbir şeyin buna engel olmasına izin verilemez."

"Sen ve Iain de kendinizi önemli hissediyorsunuz," diye itiraf etti.

"Burada sizinle geçirdiğim bu haftalar beni değiştirdi. Gözlerimi kendi hatalarımdan en azından birkaçına ve buranın güzelliğine açtılar. Gerçek yaşamın ne kadarını kaçırdığımı da fark ettim. Ve bu dünyada kalan zamanımdan ne istediğimi öğrendim."

"Ben de birkaç şey öğrendim," diye itiraf etti. Sevmeyi öğrendim; karşılıksız, beklentisiz ve umutsuz sevmeyi. Neşenin ne olduğunu öğrendim. Öğrenmediği şeyler yüksek sesle söylerdi. Ama Giles'la birlikteyken bunları tüm benliğinde hissediyordu.

Elleriyle onun üst kollarını sıkıca kavradı. "Sana tekrar sormak istiyorum, Aubrey, benimle Londra'ya gelmeni," dedi. "Benimle evlenmeni. Sana ve Iain'e bakmama izin vermeni."

Başını iki yana salladı. "Beni onurlandırdığın için teşekkür ederim Giles, ama yapamam."

Yüz ifadesi karardı. "Hiç Londra'ya gittin mi, Aubrey?"

"Hayır," dedi dürüstçe.

Çenesi artık sertleşmişti. "Sen de gitmeyi hiç düşünmüyorsun, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Onu biraz daha yaklaştırdı. "Aubrey, beni gerçekten seviyor musun?"

"Evet." Onu seviyordu ve bunu inkâr etmekten yorulmuştu.

"Buna inanıyorum," dedi. "Ve bence ben kibirli bir adam değilim. Ya da kolayca kandırılabilir bir adam. Bana olan sevgini dokunuşlarında hissediyorum - sadece şehvetli okşamalarında değil, parmaklarının her nazik dokunuşunda. Bunu gözlerinde de görüyorum, ama sanırım bunu ikimizden de esirgiyorsun."

"Bunu inkar etmiyorum," dedi.

"Peki beni neden reddediyorsun, Aubrey? Kahretsin, bana iyi bir sebep söyle."

Aubrey gözlerini kapadı ve yüzünü onunkinden çevirdi. "Ben... ben yapamam," diye fısıldadı. "Lütfen bana baskı yapma, Giles. Lütfen."

Giles onun kollarındaki tutuşunu gevşetti. Tekrar konuştuğunda sesi soğuktu. "Öğleden sonra ayrılmak zorundayım."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Kasım o zaman," dedi. "Sana yardım etmeme izin vermeyeceksin. Amcama yardım etmek için burada daha fazla bir şey yapamam. Burada kalıp sana yalvaramam, Aubrey. Gururum bana izin vermez."

"Anlıyorum," dedi sessizce.

Giles soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Yani, Kasım sonunda," diye tekrarladı. "Tabii bana güvenmeye karar vermezsen."

On Altıncı Bölüm

Bay Kemble'ın Korkunç Macerası Devam Ediyor

Cragwell Court'un taş duvarları görüldüğünde Kem, "Neden buraya gelmek zorunda kaldığımızı hâlâ anlayamıyorum," diye söylendi.

Belki de yarım mil uzaktaydılar ve aylardır yoldaymış gibi hissettikten sonra Max biraz

Kem'in bitmek bilmeyen sızlanmalarına sempati duyuyorum. Kasım ayında İskoçya kimsenin eğlence anlayışı değildi. En azından artık sıcak tuğlalar, yün battaniyeler ve tüm tekerlekleriyle düzgün bir şekilde donatılmış kendi arabası vardı.

Kenross Kontu'nun oturduğu yer, Dundee'den çok da uzak olmayan bir tepenin üzerine kurulmuş, on sekizinci yüzyıldan kalma bir malikâneydi. Yolu bulmak zor olmamıştı ama Max, Kem'in sorusuna bir türlü cevap veremiyordu. Neden buraya gelmişlerdi? Onu, en iyi arkadaşı Giles'ın bile ondan istemeyeceği bir şeyi yapmaya iten şey neydi? Katıksız inatçılık belki de.

"Beni görmezden mi geliyorsun?" diye dürtükledi yol

arkadaşını. "Şu broşu tekrar görmeme izin ver.

" Max parmaklarını şıklatmaya çalıştı ama eldivenleri kalındı ve elleri uyuşmuştu.

Kem isteksizce paltosunun cebini karıştırdı ve bir kat ipek çıkardı. Max broşu açtı, bir Başparmağının ucundan daha büyük, yontulmuş kırmızı bir taşla süslenmiş gümüş bir daire. "Buna ne demiştin?"

"Nadir bulunan bir Madeira sitrini," dedi Kem. "Aşağı yukarı yirmi karat değerinde."

Max onu pencereye doğru çevirdi ve ateşli merkezinin ışığı yakalamasını izledi. "Bu çok mu değerli?"

"Tanrım, o kadar değerli olsaydı çalar mıydım?" diye tersledi. "Beni ne tür bir insan sanıyorsun?"

"Ahlak anlayışınızı anlamaya çalışmıyorum, Kem," dedi Max kuru bir sesle, "sadece esnekliklerine dikkat çekmek istiyorum. Bayan Montford hazine battaniyesinde bunun eksik olduğunu fark ettiğinde muhtemelen kalp krizi geçirecek."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Kem kaşlarını çatı. "Onu geri vereceğim!" diye ısrar etti. "Ciddi bir çatlak onun inci gerdanlığını koparırdı. Ben sadece bu broşu bir kuyumcu camının altında görmek istedim."

Max omuz silkti. "Ve sen öğrendin...?"

Kem, "Alıcı zengindi ve muhtemelen şimdi ölmüştü, çünkü bu şey en az elli yıllık," dedi. "Ve bu Fransız, İngiliz değil. Arka yüzünde bir yapımcı işareti var. Chauvin ve Truffaut, Parisli bir firma. Çok sıra dışı bir parça. Ama incileri, Max! Hors concours! Onları bırakmak kalbimi kırdı."

Max elindeki şeyi avucunda tarttı ve camın arkasından yaklaşmakta olan Cragwell Court'a baktı. "Ne düşünüyorsun, eski dostum?" diye mırıldandı. "Gizemli Bayan Montford hakkında burada bir şeyler öğrenebilecek miyiz?"

"Hangisi?" diye sordu Kem kuru bir sesle.

Max kaşlarını kaldırdı. "Ah!" dedi. "Bir teoriniz var!" "On pound," dedi Kem, elini uzatarak. "Var mısın?"

Max, aptalca bir hareketle Kem'in elini sıktı.

Arabaları yanaştığında hiçbir uşak onları karşılamaya çıkmadı. Gerçekten de Cragwell Sarayı terk edilmiş görünüyordu. Yine de Kem zili çaldı ve sonunda solgun, güzel bir hizmetçi cevap verdi. Ailenin çoğu zaman yurtdışında yaşadığını söyledi. Hizmetçiye sorduklarında ise kız reverans yaparak uzaklaştı.

"Sakin ol, eski dostum," dedi Kem, avucunu yukarı

kaldırarak. "Henüz değil," diye homurdandı Max.

Ama tam o sırada köşeyi döndü, kahverengi yün kamgarn giymiş, sağlam, geniş omuzlu bir verimlilik yumağı. "Size iyi günler beyler. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bayan Montford, değil mi?" Max cesaret etti.

Başhemşire gülümsedi. "Evet, doğru!" dedi. "İçeri buyurun."

"On pound," diye tısladı Kem koridorda ilerlerken.

Hizmetçi onları sarı bir salona götürdü, şüphesiz yılın bu zamanında güneş ışığının eksikliğini dengelemek için seçilmiş bir renkti. Tanışma faslı tamamlandıktan sonra Max, hanımefendiden kibarca kendi adını açıklamasını nasıl isteyeceğine karar veremedi ve onun yerine Leydi Kenross'a hitaben yazılmış mektubu geri çekti.

Ona baktı ve başını salladı. "Oh, olamazsın Şimdiki Leydi Kenross'u istiyor," dedi parmağını tarihin üzerine vurarak. "Bu mektup bir önceki kontla evlenen Leydi Janet'e yazılmıştı ama kendisi birkaç yıl önce vefat etti."

Max değerlendirici bir tavırla ona hızlı bir bakış fırlattı. "Peki ne zamandır buradasınız Bayan Montford?"

"

"Temmuzda yirmi altı yıl olacak," dedi sandalyesinde biraz daha dik oturarak. "Son üç konta ev sahipliği yaptım ve onlar da iyi bir aileydi. Neden sordunuz?"

O ve Kem bakiştılar ve Kem broşu çıkardı. Hizmetçinin nefesi kesildi. "

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Bunu nereden aldın?" diye sordu. "Hanımefendinin annesinin broşuydu. Nerede görsem tanırım."

Max sandalyesinde öne doğru eğildi. "Bayan Montford," dedi yumuşak bir sesle. "Bu broşun sizin adınızı kullanan ve Somerset'te hizmetçi olarak çalışan genç bir kadının eline nasıl geçmiş olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

Kadın bir elini göğsüne bastırdı. "Benim adımlı mı kullanıyorsun?" dedi. "Başka bir Lydia Montford mu?"

Neden, hiçbir fikrim yok!"

"Lydia değil," diye düzeltti Max. "Aubrey."

"Oh! Oh, canım." Ellerini sıkmaya başladı.

"Bayan Montford?" Max sordu. "Bu ismi tanıyor musunuz?"

Max ve Kemble arasında bir ileri bir geri baktı, yüzü şimdi çok solgundu. "Siz polis beyler misiniz?"

Kemble elini çekici bir şekilde savurdu. "Oh, hadi canım! Öyle mi görünüyoruz?"

Kadın dudaklarını büzdü ve ikisine de tekrar baktı. "Şey, Teğmen Farquharson ve Leydi Janet iki kızı var," dedi sonunda. "Beşinci Lord Kenross olmadan önce. Muireall büyük olanıydı, Aubrey ise küçük ve çok da iyi bir kızdı. Eğer farklı bir şey duyduysanız, size yalan söylenmiş demektir. Ve eğer benmişim gibi davranıyorsa, hiç umurumda değil-"

"Onu tanıdığını mı söylemek istiyorsun?" Max araya girdi.

Hizmetçi ona kuşkuyla baktı. "Öyle diyebilirim! Zavallı küçük şey buraya, Cragwell'e daha küçük bir kızken geldi." İçten içe gülümsemek için durakladı. "Leydi Aubrey kurabiye pişirmeyi ve Northumberland'de büyümekle ilgili hikâyelerimi dinlemeyi çok severdi. Tüm o küçük köyler ve komik isimleri onu gülmekten kırıp geçirirdi."

Kem, "Oh, ben de onlardan epeyce güldüm," diye belirtti.

Bayan Montford ona tuhaf tuhaf baktı ve tekrar günümüze döndü. "Ama dediğim gibi, Waterloo'dan sonra, Leydi Kenross'la birlikte çiftliğe taşınmak zorunda kaldıklarında, iki haftada bir yarım gün ziyaretime geliyorlardı. Leydi Aubrey sorularla doluydu ve ona sorduğu her şeyi öğretmek için elimden geleni yaptım. Çok Annesine karşı çok iyiydi ve çok da çalışkandı. Hanımefendisi rahatsız olmasın diye her şeyle ilgilenirdi. Çiftlik, ev, tüm hesaplar. Anneleri öldükten sonra da aynı şeyi zavallı Leydi Manders için yapmaya devam etti."

"Leydi Manders?" diye sordu Kem aniden.

"Kız kardeşi Muireall," dedi kahya, sanki her şey apaık ortadaymış gibi. "Manders Kontu'yla evlendi, yakışıklı bir serseriydi. Ama Muireall sakattı ve ona asla ayak uyduramazdı. şimdi, affınıza sığınarak soruyorum beyler, ama tam olarak neden buradasınız?"

"Biz sadece Aubrey Montford'u bulmaya çalışıyoruz," dedi Kem. "Onun iyiliği için ciddi endişe duyuyoruz.

"

Kadın kaskatı kesildi. "Adı Leydi Aubrey Farquharson," diye karşı ıktı. "Ve az önce onun Somerset'te olduğunu söyledi!"

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Kem bir kalp atışı kadar tereddüt etti. "Ve yleydi de," dedi tatlı bir sesle. "Ama şimdi nerede olabileceğinden tam olarak emin değiliz. Gerçekten de onu birkaç haftadır görmedik."

Kadın birden kederli göründü. "Yine kaçtı, değil mi?" dedi, gözlerinden bir damla yaş süzülürken ceplerini karıştırarak. "Zavallı küçük kız! Peşinde bir sürü tazı varken zavallı bir kedi gibi oradan oraya koşturmamak zorunda kalmak! Korkunç, gerçekten korkunç!"

"İşte böyle, Bayan Montford," dedi Kem yatıştırıcı bir sesle. Hizmetçinin yanındaki kanepeye kaydđ ve ustalıkla bir mendil çıkardı. "şimdi içini dk canım. Zavallı küçük Aubrey neden kaçıyor?"

"Neden, o kötü, yalancı Fergus McLaurin'den!" Kem'in mendiline yüksek sesle korna almak için durakladı. "

Ama bunu bildiğinizi söyleyebilirim."

"Ben de bundan şüpheleniyordum," diye yalan söyledi Kem, sesi ipek gibiydi.

"Zavallı sevgili kızıma ne olduğunu merak ederek ölesiye üzüldüm," dedi Mrs.

Montford koklamalar arasında şöyle dedi. "Tabii ki cinayet davası biter bitmez kaçtı ve onu serbest bıraktılar. hapishane."

"Yüce Tanrım!" diye tısladı Max. "Hapishane mi?"

Kem ona sakinleştirici bir bakış fırlattı. "Tabii ki öyle yaptı!"

"Gerçekten de kim istemezdi ki?" diye bağırdı Bayan Montford.

"Sadece bir aptal!" Kem de aynı fikirdeydi. "Ne de olsa başka ne seçeneği vardı ki?" "Neden, dünyada hiç yok!" dedi ağlayan kahya.

Kem başını salladı. "Hem de hiç."

"Sonuçta, Fergus'un neyin peşinde olduğu açık değil miydi?"

"Oh, her zaman şüphelerim vardı!" Kem kısa bir süre durakladı. "Peki seninkiler neydi?"

Bayan Montford artık histriyonik adımlarını atmaya başlamıştı. "Neden, sanırım o aptal kardeşini-

Lord Manders, yani o sopayla lambanın üzerinde!" diye hıçkırdı. "Sonra da suçu zavallı Aubrey'nin üzerine atmaya çalıştı! Fergus her zaman kardeşini kıskanırdı. Bu yüzden hiç anlaşılamazlardı, biliyorsun."

"Ben de bunu hep merak etmişimdir," dedi Kem. "Ama ne kadar şaşırtıcı bir teori!"

İyi kalpli kadın kuvvetle başını salladı. "Teorilere gelince, efendim, şunu bir kenara not edebilirsiniz: Eğer o cinayet davası sevgili Aubrey'nin asılmasıyla sonuçlansaydı, bir sonraki kurban zavallı küçük Lord Manders olurdu! O zaman Fergus tam da istediği şeyi elde etmiş olurdu, değil mi?"

"Aynen öyle, aynen öyle!" Sonra Kem tereddüt etti. "Ama sizce ne istiyordu Bayan Montford?"

Kadın ona garip bir şekilde baktı.

"En çok aranan, yani?" diye ekledi aceleyle. "Ne de olsa... para vardı, değil mi?"

"Şey," dedi düşünceli bir şekilde. "Her zaman parayla ilgili, değil mi? Ama Tayside'daki malikâne çok güzel. Bir de Loire Vadisi'nde küçük bir şato var sanırım. Ama bence Fergus sadece Lord Manders olmak istiyordu. Kardeşinin unvanına her zaman göz dikmişti. Ve eğer Fergus kendi kardeşini öldürecekse, neden

ABC Amber Text Converter Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Sorarım size, küçük yeğenini bırakır mı?"

"Oh, eminim ki öyle bir şey yapmazdı!" diye açıkladı Kem.

"Sence değil mi?"

"Gerçekten de, katil kötü adamlar nadiren bunu yapar."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye kabul etti, gözlerini silerken.

"Ve insan doğası hakkında dikkate değer bir anlayışa sahiptir, hanımefendi."

"Ben de hep öyle düşünmüşümdür," dedi Bayan Montford burnunu çekerek. "Bu yüzden Leydi Aubrey gecenin karanlığında küçük Lord Manders'i beşiğinden alıp götürdüğünde onu zerre kadar suçlamadım!"

"Tanrı aşkına, hayır!" Kem'in sesi şimdi iyice öfkeli çıkıyordu. "Kim yapar ki?"

"Sizin gibi adamlar için Tanrı'ya şükürler olsun, efendim."

"Bir aptal bile Fergus'un başının belada olduğunu en başından anlayabilirdi."

"Yüzümdeki burun kadar açık!" dedi, Kem'e sanki mesihvari bir kahramanmış gibi bakarak. "Gerçi şimdi bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum Bay Kemble." Acıması bir hıçkırık daha attı.

"Hanımefendi, ben de onu dışarı çağırmayı düşünüyordum!" Kem bir mendil daha çıkardı.

"Ah!" diye haykırdı Bayan Montford, şimdi sel gibi akıyordu. "Oh, ama yapamazsınız!"

Kem'in yüzü düştü. "Yapamaz mıyım? O bir korkak mı? Sakat mı? Ne?"

"Hayır!" diye inleyerek mendili kaptı. "O öldü!"

"Öldü mü?" dedi Kem. "Ne zaman? Nerede?"

"Edinburgh!" dedi bir başka sağlıklı korna sesinden sonra. "Daha geçen hafta! Lord Carthard onu Leydi Carthard'la yatakta yakaladı ve kendi boyun örtüsüyle boğazını sıktı!"

"Ciddi olamazsın!" dedi Kem öfkeyle. "İntikamım için kandırıldım mı?"

Max gözlerini devirdi ve ayağa kalktı. "Hadi Kem," dedi nefesinin altından. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa gidip mezarına işeyelim."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Bir kolu hâlâ Bayan Montford'un boynundaydı, Kem başını kaldırıp baktı masumca. "Ne mırıldanıyorsun Max? Şimdi eve gitmiyor muyuz?"

"Korkarım hayır, ihtiyar delikanlı," diye cevap verdi suratsızca. "Kendini bir kenara bırak ve Edinburgh'un kışın güzel olması için dua etmeye başla."

Kasım ayının ortasında asla yaşanmaması gereken türden bir gündü - en azından Somerset sahilinde. Ama güzel gün yine de gelmişti, sabah açık ve serin ama umut doluydu. Vaat tuttu ve öğleden sonra hava neredeyse sıcaktı ve çok kesinlikle güneşliydi. Aynı zamanda bir Pazar günüydü ve Aubrey'nin normal görevlerine ara verebileceği nadir zamanlardan biriydi.

İain bunu biliyordu elbette. Gözleri yuvarlak ve yalvarır gibiydi. Hayır diyemeyen Aubrey, içinde etli börek, peynir ve elma olan bir sepet hazırlamıştı ve birlikte kayalıkların altındaki bir koya doğru iki millik bir yürüyüşe çıktılar. Bu geniş, korunaklı kum parçası İain'in oynamak için en sevdiği yerdı.

Gelgit her türlü merak uyandırıcı şeyi kıyıya vurdu. Sadece çeyrek saat sonra paslanmış bir zincir, mantarı olmayan kahverengi bir şişe ve büyüğü bir tek boynuzlu at gibi şekillendirilmiş -ya da ona göre öyle- bir odun parçası bulmuştu bile.

Ganimetini battaniyenin yanına bıraktıktan sonra İain, yakınlarda bir yerde olduğundan emin olduğü gizli kaçakçı altınını aramak için su kenarındaki kaya yığınınına döndü. Uzun bir sopayla kayaların arasındaki ıslak kumu karıştırmaya başladı. Birden battaniyesinin üzerine bir gölge düştü. Aubrey başını kaldırdı ve kalbinin sıkıştığını hissetti.

Giles onun arkasında duruyordu, uzun boyu ve gündelik kıyafetleriyle nefes kesiciydi: botlar, pantolon ve eski bir friz ceket.

Gözleri güneşe karşı kısılmıştı, paltosu rüzgârda dalgalanıyordu. Aubrey onu görmemişti-

Birkaç gündür yalnız değildi. Ve birden o günlerin ne kadar boş geçtiğini fark etti.

Giles hâlâ İain'in kazmasını izliyordu. "Korsan altını mı?" dedi düşünceli düşünceli. "Yoksa kaçakçı ganimeti mi? Acaba hangisini arıyor?"

Aubrey güldü. "Korkarım bunların bir karışımı," dedi onun varlığından çok memnun bir şekilde. "Jenks'in bir zamanlar Fransız kaçakçıların bu sularda dolaştığını söylediğini duymuş ve onlara altın ödendiğini tahmin ediyor."

"Doğru tahmin ediyor," diye karşılık verdi Giles. "Size katılabilir miyim?"

Aubrey birden utandığını hissetti. "Evet, lütfen yap," dedi ve battaniyedeki bir kırışıklığı düzeltmek için uzandı.

"Herhalde beni buraya neyin getirdiğini merak ediyorsunuzdur," dedi oturup uzun bacaklarını uzatarak.

"Daha doğrusu yleydim," diye itiraf etti.

Giles hâlâ lain'i izliyordu. "Seni takip ettim," diye itiraf etti. "Seninle konuşmak istedim. Çalışma odamın penceresinden çıktığını görünce sepetin ve battaniyenle nereye gittiğini görmeye karar verdim. Hoş bir yere benziyordu."

"Hoş mu?" Aubrey gülümsedi. "Suyun kenarında kumların üzerinde oturmak için kayalık bir uçurumdan aşağı tırmanmak mı? Sanırım çoğu insan bunu oldukça sıkıcı bir iş olarak görürdü."

Yüzünü ona döndü, gümüş rengi gözleri ciddiye. "Sıkıcı bulmuyorum," dedi. "Seninle ya da lain ile yaptığım hiçbir şeyi sıkıcı bulmuyorum." Kadın Elini eski battaniyenin üzerine koydu ve Giles düşüncesizce onu alıp dudaklarına götürdü. "

Geçen gün o kadar sert konuştuğum için özür dilerim canım."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"zr dilemene gerek yok."

Ağzı bir gülümseme olabilecek şekilde kıvrıldı. "Bu sadece yarım bir özür," dedi. "Sylediklerimde ciddiye, Aubrey." Uzun bir süre oturup onu izledi. "Ama seni seviyorum. Mesafe bunu değiştirmez. Neredeyse keşke olur."

"Ben de seni seviyorum, Giles. Lütfen bunu hep hatırla. Anladığım kadarıyla Londra'da görevlerin var."

Ona dikkatle baktı. "Artık bunu anladığımdan emin değilim," dedi. "Aubrey, her şeyimi vermek zorunda mıyım? Yukarı mı? Bu sizin için bir fark yaratır mı? Elini kazanmak için gereken şey bu mu? Seni seviyorum ama bana neden güvenmediğini anlamıyorum."

Bir an için baştan çıktı. Oh, çok cazip. Sonra gerçeklik araya girdi. Bu sadece Londra'da yaşamak değildi. Sadece işinin eleştirel ve çok kamusal doğası da değildi. Bir yalanı yaşadığı gerçeğiydi. O bir suçluydu. Onu mahvedecekti. Aubrey başını iki yana salladı ve gözlerinin arkasından sıcak bir şekilde akan yaşlara karşı savaştı.

"Kariyerinden vazgeçmeyi aklından bile geçirmemelisin," diye fısıldadı. "Bana söz ver Giles, yapmayacaksın. Bu yanlış olur. Benim istemem de yanlış, senin yapman da."

"Öyle mi?" Omuzları bir parça düştü. "Bunun cevabını bildiğimi söyleyebilirim. Umutsuzca yapılması gereken o kadar çok şey var ki."

Aubrey onun koluna dokundu. "Seni rahatsız eden bir şey var, Giles. Benim dışımda bir şey."

Giles uzun bir süre denize baktı. Sonunda konuştuğunda sesi dalgın ve biraz da endişeliydi. "İngiltere bir krizin eşiğinde, Aubrey," dedi. "Bunu iliklerime kadar hissediyorum. İngiltere'nin durumu böyleyken istediğimi yapamam. İnsanlar zaten açlıktan ölüyor. İşçi sendikalarımız ayaklanmış durumda. Radikaller o kadar kapsamlı reformlar için bastırıyor ki ülke parçalanabilir. Ve eğer Kral ölürse, ki ölebilir, Tanrı yardımcımız olsun. Wellington hükümeti, hazırlıklı olmadığımız bir genel seçime zorlanacaktır. Avam Kamarası'nın kontrolünü kaybedebiliriz. Radikallerin ne kadar güç kazanacağını ise ancak Tanrı bilir."

"Ve eğer böyle bir Şey olursa, sana daha çok ihtiyaç duyulacak, Giles," dedi sakince. "Her zaman olduğu gibi mantığın sesi olmak zorunda kalacaksın."

Giles acımasızca gülümsedi. "Keşke Aubrey, bir başkası da mantığın sesi olabilse," dedi. "I deęiŐiklik olsun diye okuldan kaçma oyununu oynamak istiyorum. Bu yanlış mı?"

"Hayır, ama bu im-" Sözleri keskin bir çığlıkla sona erdi. Iain kayalık tneğinden kaymıştı.

Giles, Aubrey daha eteklerini toplayamadan kalkıp koşmaya başladı. Kayalık çıkıntının arkasına koştu ve kollarında Iain'le yukarı ıktı. Aubrey telaŐla kapıyı kapattı. gri pelerini arkasında uçuŐarak aralarındaki mesafeyi açtı. "Iain, ne oldu?" diye sordu nefes nefese.

"Ben-ben-ben düştüm," diye soludu Iain, gözyaşlarına karşı erkekçe mücadele ederek. Őakaęında irkin bir kesik vardı ve küçük bir kan damlası akıyordu.

Giles çocuğu battaniyeye geri taşıdı. Oturdu ve çocuğu kucağına oturttu. Aubrey dizlerinin üzerine çöktü. yanlarında. Giles ona güven verici bir bakış attı. "Kayalar kaygandı," dedi cebinden temiz bir mendil çıkararak. "Arka tarafları yosun tutmuŐ ama ona bir Şey olmaz."

Aubrey bir elini Iain'in saçlarından geçirdi ve Giles'ın mendiliyle yaraya dokunabilmesi için saçlarını geriye itti. "Ah!" diye bağırdı ocuk.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Kıvrınma," dedi Giles nazikçe. "Kumu silmeme izin ver, tamam mı? Söz veriyorum acıtmayacak."

İain kaşlarını çattı ama hareketsiz ve soğukkanlı bir şekilde oturdu. Aubrey hem çocuğun memnun etme arzusundan hem de Giles'ın nazik dokunuşundan etkilenmişti. "İşte," dedi Kont işi bittiğinde. "Endişelenecek bir şey yok. Annen de kabul ederse, bence güvenle hazine avına dönebilirsin." Ona baktı ve o da başını salladı.

İain tereddüt etti. "Ama şimdi acıktım," dedi.

Aubrey güldü. "Her zaman sağlığın işaretidir," dedi ve sepeti battaniyenin ortasına sürükledi.

Bir anda Giles'ın ifadesi değişti. "Ben gidip seni yalnız bırakayım," dedi.

"Kalmalısın," diye uyardı İain. "Bayan Jenks domuz turtası gönderdi."

Aubrey güven verici bir şekilde Giles'ın eline dokundu. "Bolca getirdik."

Gözleri mizahla parladı. "Ben de bunu söylemeni umuyordum," diye itiraf etti. "Öğle yemeğimi dışarıda yemeyeli... yani sonsuza dek."

Güneş sırtını ısıtırken, Aubrey yiyecekleri sepetten dikkatle kaldırıyordu. "Ama açık havada yemek yemek Londra sezonu boyunca öfkelenmeniz mi lordum?" diye alay etti, ona bir dilim kaşar uzattı. "Takviminizin bu tür heyecanlarla dolu olduğunu düşünmeliydim."

Giles peynirin bir köşesini kopardı ve İain'e uzattı. "Bununla hiç de aynı şey değil," dedi sessizce, çocuk onu kemirirken izliyordu.

Aubrey o anda ona baktı ve bakışları onunkileri yakaladı, gümüşî gözleri aniden yoğunlaştı. O tanıdık telaşı hissetti

Sanki at sırtında dört metrelik bir çitten atlamış gibi nefessiz bir his. Bilinmeyene doğru çılgınca ve neredeyse kontrolsüzce yelken açma hissi. Bir inanç sıçraması.

Birdenbire bunu yapmak istediğini fark etti. O inanç sıçramasını yapmak istiyordu. Kendini ondan ayrı tutmaktan çok yorulmuştu. Her fırsatta kaçmaktan ve gizlemekten. Onun yardımına ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacı vardı. Ve aniden Kaderini ve geleceğini Walrafen Kontu'nun ellerine bırakmak dünyadaki en akıllıca şey gibi görünüyordu.

Peki ya Iain? Onun için en iyisi bu muydu? Giles çocuğa değer veriyordu; bu yaptığı her şeyden belliydi.

Tekrar Iain'le ilgilenmek için geri döndü. Aubrey battaniyenin yanından onun bir turtayı ikiye bölüp bir kısmını uzattı ve bunu yaparken çocuğa gülümsedi. Iain yemeği ısırığında Giles'ın sol gamzesi derinleşti ve tüm yüzü yumuşadı.

Yorgun olduğunu fark etti Aubrey. Mücadele etmekten ve bunu tek başına yapmaktan çok yorulmuştu. Iain'in refahı hakkında karar verirken kendisine yardım edecek kimsenin olmamasından bıkmıştı. Üç yıl içinde Iain yürümeye yeni başlayan bir çocuktan yiğit bir delikanlıya dönüşmüştü. Ve tüm olgunluğuna ve kararlılığına rağmen, bunların hiçbirine hazırlıklı değildi.

Anneliğe ve bir gözü sonsuza dek açık bir şekilde kaçarak geçirdiği bir hayata hazırlıksızdı. Ama Iain'i amcasının pençesinden kurtarmayı başarmış ve ona iyi bir çocuk vermişti, yerleşik hayat.

Onun da yerleşik bir hayat istemesi çok mu yanıltı? Giles'ı sevmek ve karşılığında onun tarafından sevilme istemesi yanıltıcı mıydı? Onun karısı olmak ve çocuklarına sahip olmak? Ona sunduğu şey korkunç bir ayartmaydı!

Ona kendisini teklif etmişti. Ve bunu yaparken ona hayalleri için ikinci bir şans sunmuştu. Gerçekten sevdiği bir koca. Bir yuva. İain için gerçek bir aile.

Ama Giles'a hakkındaki suçlamaları ve geçmişte yapmakla suçlandığı şeyleri anlatırsa, Giles ne düşünürdü? Emin olmanın bir yolu yoktu, değil mi? Kadın ona güvenmek zorunda kalacaktı, dua edecekti

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Geçmiş onu mahvetmedi ve dalma riskini almadı. O da bu inanç sıçramasını yapacaktı.

Ama Giles onun hakkında ve İskoçya'daki düşüncesiz davranışları hakkında ne düşünürse düşünsün, Aubrey onun bir şekilde İain'in güvenliğini sağlayacağına güvenmeye başlamıştı. Giles uzaktan da olsa onu izliyorsa, Fergus çocuk için bir risk oluşturmaz mıydı? Evet, şimdi zihni huzur içindeyken ve kalbi korkudan arınmışken buna inanabilirdi. Walrafen Kontu'nun geniş bir erişim alanı ve büyük bir yetkisi vardı. Bütün İçişleri Bakanlığı onun emrindeydi. İain güvende olacaktı.

Tam o sırada Giles ona baktı ve gülümsedi. Gözlerinde zengin bir anlam vardı. Mutluluk ve şaşkınlık. Tatmin. Ve bir tutam da sağlıklı şehvet. Esinti Kanaldan gelen rüzgar siyah saçlarını kaldırdı ve gözlerini parlattı. Evet, o iyi bir adamdı. Tamamen dürüst bir adam. Belki de onun da tamamen dürüst olmasının zamanı gelmişti?

Aubrey o gece Giles'ın yatağına yeni keşfettiği aciliyet hissi. Sanki ona daha çok ihtiyacı varmış gibi hissediyordu.

Hem fiziksel hem de duygusal olarak her zamankinden daha çaresizdi. Yine de bir belirsizlik unsuru da vardı, tıpkı onun yatağına yarı isteksiz ve korkunç derecede kafası karışık bir şekilde gittiği o ilk gecede olduğu gibi.

Bu gece isteksiz olmaktan çok uzaktı. Ama tuhaf bir şekilde gergindi. Giles onu tekrar kollarına aldığıında, bedenleri çıplak ve engelleri yıkılmışken, yeni keşfettiği kesinliği bu öğleden sonra olduğu kadar güçlü hissedecek miydi? Uğruna mücadele ettiği her şeyi kaderin rüzgârına bırakırken kendini hâlâ güvende hissedecek miydi? Yoksa bu öğleden sonra hissettiği inanç sadece bir kimera mıydı; Iain'e karşı nezaketinin getirdiği sahte bir yakınlık duygusu mu? Aubrey sanki bir eşikte durmuş, donmuş, ileri adım atmaya korkuyormuş gibi hissetti.

Ama geriye, Giles'sız bir hayata dönmek, artık mümkün görünüyordu. Birlikte geçirdikleri birçok gece boyunca Aubrey ve Giles önce yavaş ve tutkulu bir sevişme yaşamış, sonra da sabahın erken saatlerine kadar fısıldaşmışlardı. Bunu o kadar çok özlemişti ki. Konuşacak birinin olması neredeyse hedonistik bir lüks gibi geliyordu. Görünüşte çok sıradan bir şeydi; çoğu insanın kanıksadığı bir şey.

Ancak Aubrey daha iyisini biliyordu.

Kapıyı çalmadan açtı. İlk başta onu duymadı. Siyah ipek elbisesi içinde ocağın yanında duruyordu. Sabahlık giymiş, bir elini şömineye dayamış, yalazlanan alevlere bakıyordu. Çok uzamış olan saçları Cardow'da geçirdiği haftalar boyunca, gözlerini gölgelemek için öne düşmüştü. Nefes kesici bir yakışıklılığa sahipti, aynı anda hem acımasız hem de kırılgan görünüyordu.

Nazikçe boğazını temizledi.

Yüz ifadesi hemen yumuşadı. "Aubrey," dedi, hemen yanına gitti ve onu kollarına çekti. "Aubrey, aşkım."

Onun kucağına düşmek çok kolaydı. Onun yatağına girmek daha da kolaydı. Giles'a olan arzusunu artık inkâr edemezdi.

güneşin doğmasını engellemekten daha iyidir. Hızla birbirlerini soydular, parmakları hızlı ama beceriksizdi. Kıyafetler parça parça yere döküldü ve çok geçmeden kaymaya başladılar.

serin çarşafların arasında. Bu gece özellikle muhtaçtı. Adam ona dokunur dokunmaz bunu hissetti. Sanki onlara kalan günleri sayıyormuş gibi, neredeyse ateşli bir çaresizlik vardı. Konuşmadılar, çünkü son birkaç hafta içinde sevişmeleri sözcüklerin ötesine geçmişti; artık ortak iletişimin ötesine geçerek daha derin bir şeyin birleşmesi haline geldi.

Giles onu ağızıyla ve elleriyle sevdi, okşadı ve daldırdı, tattı ve yatıştırdı, ama asla acele etmedi.

Aubrey ellerinin onun üzerinde serbestçe dolaşmasına izin verdi. Vücudu sert kemikler ve düz, gergin kaslardan oluşuyordu. Bir tanesini sıyırdı

Elini yan tarafına, boylu boyunca ve sonra daha aşağıya indirdi. Giles inledi.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

ereksiyonunu avucunun içine aldığı anda. Ağırlığını tarttı, onun sıcak, satenimsi uzunluğunun tadını çıkardı ve ateşli bir çılgınlık içinde onunla birleşmenin nasıl bir his olduğunu hatırladı.

Uzun dakikalar boyunca şaşkınlık içinde birbirlerini okşadılar. Bunca haftadan sonra şimdi bile Giles ona yeni ve güzel geliyordu. Bu onda keşfetme isteği uyandırdı. Denemek için.

Giles birdenbire deney yapmanın ötesine geçmiş gibiydi. Sırt üstü döndü, ellerini Aubrey'nin beline koydu ve onu üzerine kaldırdı. "Sev beni, Aubrey," diye yalvardı. "Beni içine al. Benimle seviş."

Ona iyi öğretmişti. Ona açlık duymayı ve sadece kendisinin verebileceği tatmini tereddütsüz aramayı öğretmişti.

Aubrey açgözlülükle onun saten gibi etini avuçlarının arasına aldı, başını geriye eğdi ve bir iç çekişle kendini onun üzerine bıraktı.

Giles usulca inledi, elleri belinden ayrılıp kalçalarına doğru kaymaya başladı, parmakları karanlık ve sertti teninin beyazına karşı. Kadın tekrar ayağa kalktığında, adam Kadının bacaklarını sıkıca kavradı, boynunun on boğumu gerilene kadar başı yastığa gömüldü.

Sonra aç bir şekilde ona bindi, kendini yukarı kaldırdı ve uzunluğundan aşağı doğru gevşedi, şehvet ve ihtiyacın güzel yüzünde oynamasını izledi. Kendi gücüne, onu mest etme yeteneğine hayret etti. İçinin dolup taşan kapasitesine ona olan aşkını. Aubrey'nin iç çekişleri daha hızlı ve daha çılgınca gelene kadar, dakikalarca ama belki de saatlerce, yumuşak sesleri karanlığı doldurdu. Gözlerini kapadı ve öne doğru eğilerek ellerini Giles'ın göğsünde gezdirdi, böylece Giles onun altında yükselirken içindeki gücü ve kuvveti hissedebilecekti. Saçlarını, çoktan gevşemiş, omzunun üzerinden uçmuş ve onunkinin üzerine dökülmüştü.

Duygular onu karanlık, çalkantılı bir arzu bulutunun içine çekti. Erkek, ter ve seks kokusu baş döndürücü, şehvetli bir pus halinde etraflarında dönüyordu. Hafifçe nefes alan Aubrey Boğazını öpmek için öne eğildi ve dudaklarında tuz tadı aldı. Onu yalayarak uzaklaştırdı ve adamın kendisine baktığını görmek için ayağa kalktı. Yüzünü tekrar kendi yüzüne çekti ve onu öptü, onu daha yükseğe çıkarırken diliyle ritmik bir şekilde içine soktu.

Aubrey, adamın ellerinin sıcaklığının onu kavurduğunu hissetti. Kalçalarını kavramak, onu güçlü itişlerine daha fazla açık tutmak için etrafında dönüyordu.

Sadece onun bedenini kendi bedeninin içinde düşündü, sadece onun sert ve zarif gücünü içinde hissetti, onu o parıldayan, mükemmel uçuşuma doğru sürükledi. Şimdi nefesi göğsüne girip çıkıyordu. İçindeki gerilimin arttığını ve tırmandığını hissetti, sonunda Giles zaferle haykırdı ve ışık, ısı ve coşkunun parçalanmasıyla bir araya geldi.

Aubrey onun ateşler içindeki bedenine yaslandı, bitkin düşmüştü. İçi boşaltılmıştı. Giles kollarını ona dolayarak onları kalpten kalbe bağladı. "Seni seviyorum, Aubrey," diye saçlarına doğru nefes aldı. "Elimde değil. Seni seviyorum."

Onun sözlerine ve kollarına güvenen Aubrey uykuya daldı.

On Yedinci Bölüm

De Vendenheim'ın Zaferle Döndüğü

Metalin metale sürtünmesinin korkunç sesiydi, aşındırıcı ve paslı. Eski bir kilitte aşınmış bir anahtar.

Onu bağlayan kollara karşı çırpındı. Faydası olmadı. Hiçbir işe yaramadı. Tekrar ve tekrar, görünmeyen kapılar arkasına çarparak kapandı ve umudu mühürledi. Başka bir kapı. Başka bir kilit.

Bir kat daha merdiven. Aşağı ve aşağı, esneyen siyah boşluğa.

Kolu arkadan bükülmüş, kürek kemiklerinin arasından yukarı doğru itilmiş ve onu karanlığa doğru itmişti.

Kan artık akıyordu. Soğuktu. Çok soğuktu. Rutubet yapışmıştı, keskin çürük kokusu ve

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

çaresizlik. Kendini tutmak için mücadele ederek öne doğru tökezledi.

Rutubetli taş hücre önünde belirdi, kalın kapısı genişçe fırlattı. Ve bir şekilde biliyordu. Bu sonuncusuydu. Bu sondu.

Son kapı. Son kilit. Eğer kapanırsa, asla gidemeyecekti. Kolu artık acımıyordu. Hiçbir şey hissetmedi. Hiçbir şey ama içindeki dehşet çalkalanıyordu. Ağzında kusmuk gibi keskin bir korku tadı vardı. Arkasında, birinin nefesi kulağına sıcak bir şekilde çarpıyordu.

"Araya giren kaltak."

Fergus. Tanrım, Fergus'tu.

"Bu sefer çıkamayacaksın. Bu sefer değil..."

Onu bulmuştu. Ona sahipti. Ama kadın kolay kolay gitmeyecekti. "Hayır!" diye bağırarak ona saldırdı. "Hayır, gitmeyeceğim! Ben Masum! Masum! Yapamazsın-yapamazsın-" Kelimeler boğazında düğümlendi. Aubrey kaçmaya çalıştı, savaşılmaya çalıştı. Nefes alamıyordu. Hareket edemiyordu. Fergus ona sarıldı, onu itti -hapishane hücresinin siyah boşluğu bir uçurum gibi yükselene kadar onu içeri itti.

Aubrey çığlık attı. Ve tekrar çığlık attı. "Aubrey!"

Ses uzaktan geldi

-Güçlü, fısıltılı değil.

"Aubrey, Tanrı aşkına, uyan!"

Aubrey sarsılarak uzaklaşmaya çalıştı. Onunla savaşılmaya çalıştı. Güçlü kollar onu yatağa doğru sertçe itti. "Kes şunu, Aubrey!" diye emretti. "Benimle mücadele etme. Seni yakaladım. Seni güvende tutuyorum."

Güçlü eller onu bıraktı. Uyandığında birinin onu kaldırdığını ve göğsünün sıcak genişliğine doğru sürüklediğini fark etti. Gözyaşları yüzünde sıcak ve ıslaktı. Hıçkırır hıçkırır ağlıyordu.

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldadığını duydu Giles. "Oh, Aubrey."

Giles. Sadece Giles. Başka kimse yoktu. Sonra gerçekten ağlamaya başladı, bir bebek gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, yüzü Giles'ın boynuna dönüktü. "Ah, Giles," diye fısıldadı, derin, kesik kesik nefesler alıyordu. "Sandım ki- sandım ki-

oh, Giles..."

Giles dudaklarını onun şakağına dayadı. "Sus aşkım, artık benimlesin," diye mırıldandı. "Benimlesin. Güvendesin. Her zaman."

Aubrey ağlamayı kesmeye çalıştı ama içine dolan rahatlama bunu yapmasını bir şekilde zorlaştırdı. Kan şimdi koluna geri akıyor, iğneler ve karıncalanmalarla onu tamamen uyandırıyor. Dik oturmak için çabaladı ama eli çalışmıyordu. "Ah, kolum," diye fısıldadı.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Giles onu nazikçe yatağın kendi tarafına yatırdı. "Altına büküp üzerinde uyumuş olmalısın," dedi.

dedi, arkasına bir yastık koyarak. "Dur, ben alayım."

Aubrey, içinde hâlâ biraz his kalmış olan eliyle bir tutam saçı yüzünden geriye doğru itti. "Kötü bir gün geçirdim. Rüya," diye mırıldandı ve adamın uzun, zarif parmaklarının diğer koluna masaj yapmasını izledi.

"Bence bu biraz hafif kalır," diye cevap verdi gümüşü bakışlarını onunkilere kaldırarak. "Bir gece terörü demeliydim. Benimle bir cehennem kedisi gibi dövüşüyordun, Aubrey."

Hıçkırıklarına karşı burnunu çekti ve hiçbir şey söylemedi, sadece onun çalışmasını izledi.

"Rüyanda ne görüyordun?" diye sordu ellerine bakmadan. "Uykunda bağıırıyordun, Aubrey. Gitmeyeceğini söyleyip duruyordun. Nerede olduğundan korkuyordun? Gidiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Emin değilim."

Gözleri nazikti ama inanmıyordu. Ve incinmişti de. Artık bunu görebiliyordu. "Bu rüyayı daha önce de görmüştün," dedi sessizce. "Konuştuğunu duydum. Çırpındığını hissettim."

Aubrey zorlukla yutkundu ve başını salladı. "Evet."

Onun kolunu bıraktı ve kendi kolunu onun omuzlarında dolaştırdı. Çok güzel kokuyordu. Çok sıcak ve güvenli.

Bazen Giles'ın kollarında her türlü engele göğüs gerebileceğini hissediyordu. Onun yaydığı güç neredeyse elle tutulur bir şeydi.

"Aubrey, sanırım bana burada neler olup bittiğini anlatmanın zamanı geldi," dedi kararlı bir şekilde. "Ne yaptığını göremiyor musun?"

Bize ne yapıyorsun? Seni böyle görmeye dayanamıyorum. Perili. Eziyet çekerken. Sana yardım etmek istiyorum. Bana güvenmeni istiyorum. Sürekli gördüğün bu kâbusa neyin sebep olduğunu bilmek istiyorum."

Bu sadece sürekli gördüğü bir kabus değildi; yaşadığı bir kabustu. Sadece Cardow'da dehşet azalmaya başlamıştı. Sadece burada o ve lain neredeyse normal bir hayat yaşamaya başlamışlardı. Her şeyi bir kenara mı atacaktı?

Oh, Tanrım. İşte buydu, değil mi? O inanç sıçraması. Giles'la bir gelecek umuduna sahip olmak için alınması gereken risk. Ve birden Aubrey bunun bitmesini istedi.

"Pekâlâ," diye fısıldadı sonunda. "Henüz rüya hakkında konuşmak istemiyorum, Giles. Sana kendimden ve Iain'den söz etmek istiyorum. Buraya, Cardow'a gelmeden önceki hayatlarımızdan."

Dudaklarını onun şakağına bastırdı. "Duymak istiyorum."

Ona hızlı bir bakış fırlattı. "Ama bu bana karşı olan duygularını değiştirebilecek bir şey, Giles."

Bakışları sabitti. "Aşk, başkalaştığında başkalaşan aşk değildir," diye alıntı yaptı, sıcak elinin tersini kızın yanağına dayayarak.

Aubrey derin ve sakin bir nefes aldı. "Iain'in benim çocuğum olmadığını biliyorsun."

"Senin değil, kız kardeşinin."

"Muireall narin ama sevimliydi," diye devam etti Aubrey. "Erkekleri cezbeden türden bir kırılganlığa sahipti, çünkü onun güzelliğini artırmaya yaradı, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Kont bir omzunu kaldırdı. "Benim kişisel görüşüm, bir kadının cazibesini artıran şeyin güç olduğudur.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

güzellik, kırılganlık değil," dedi sessizce. "Ama pek çok erkek buna katılmayacaktır."

Aubrey bakışlarını kaçırdı. "Gerçekten de Muireall çok aranan biriydi. Ve sonunda iyi bir evlilik yaptı-

Ya da öyle sanılıyordu. Edinburgh'lu iyi bir aileden gelen genç bir adam."

"İskoçya'da mı?" diye mırıldandı küstahça. "Devam et."

Aubrey bir elini çarşafın içinde yumruk yaptı. "Douglas iyi bir koca değildi," diye devam etti sonunda. "Sosyeteyi severdi ve...ve hızlı bir hayat. Giysiler. Oyun. Diğer kadınlar."

Giles sempati dolu bir ses çıkardı.

Aubrey soğukkanlılıkla omuzlarını kaldırdı. "O neyse oydu," dedi basitçe. "Şımarık bir genç adam. Ve... ve zengin de."

Giles bir an için hiçbir şey söylemedi. "Ne kadar zengin?"

Aubrey içini çekti. "İngiliz standartlarına göre bile zengindi, diyebilirim," diye cevap verdi. "Ve tabii ki bir erkek çocuk istiyordu ama Muireall için bir çocuğu doğurmak zordu. Bu arada

Başarılı olduğu zaman, çok hastaydı ve evliliğiyle ilgili hayal kırıklığına uğramıştı. Yorgun ve kederli bir şekilde gözden kaybolmaya başladı. Hayatının son birkaç yılında onunla birlikte yaşadım, Iain'e baktım ve evini idare ettim."

Giles'in başını salladığını hissetti. "Öyle dediğini hatırlıyorum."

"Ama Douglas ve ben anlaşılamıyorduk," diye itiraf etti.

"Douglas'ın

Muireall'ı ihmal etti, o da Iain'i ihmal etmeye devam etti.

Sanırım kızımın ölümü için onu suçluyordum, ama çoğunlukla onun

oğlunu görmezden geliyordu. Ayrılmayı düşündüm ama Iain'i terk edemezdim ve gerçekten gidecek hiçbir yerim yoktu.

Ayrıca Douglas'ın bana ihtiyacı vardı.

Ama o benim sessiz ve uysal olmamı istedi. Yolundan çekilmemi. Ne yazık ki ben bunların hiçbirini değildim."

"Yaşadığı şoku ancak tahmin edebiliriz," diye mırıldandı Giles.

Aubrey gülümsemeye çalıştı. "Iain'i ihmal etmesi, tartışmalarımız gibi daha da kötüleşti," diye devam etti kendini zorlayarak. "Sonra Douglas'ın küçük üvey kardeşi beklenmedik bir şekilde Londra'dan Edinburgh'a geri taşındı."

dedi. "Bu bana tuhaf geldi, çünkü yakın değillerdi. Yine de, bir akşam ikisi dışarı çıktılar. içip kol kola sallanarak ve bir tür aptal deniz şarkısı söyleyerek eve geldiler. Iain duydu ve gülerek onları karşılamak için merdivenlerden aşağı koştu. Ama Douglas ona baş belası dedi. ve onu yollarından itti. Iain direğe çarparak düştü ve dudağını kesti."

"Bu tipler kırbaçlanmalı," dedi Giles acımasızca.

Aubrey şimdi sıcak gözyaşlarının gözlerinin arkasına bastırıldığını hissedebiliyordu. "Zavallı Iain, her zaman babasının ilgisine muhtaçtı," dedi. "Ve o düştüğünde, benim öfkem koptu! Douglas ve ben o anda korkunç bir tartışma yaşadık ve bu kesinlikle ilk tartışmamız değildi. Kardeşi bir kenarda durdu ve güldü. Bütün hizmetçiler duydu. Bu çirkindi. Çok çirkindi. Görünüşe göre ağzım, hayatım boyunca başıma bela olmuş.

"

Giles onun başının tepesini öptü. Onu teselli etmek istercesine, "Ama çok güzel bir ağzın var," dedi.

Aubrey yarı güldü, yarı hıçkırdı. "İkisi de Gece geç saatlere kadar salonda içki içtiler. Iain'i yatırdım ve kendim yattım. Ama ertesi sabah Douglas salonun zemininde ölü bulundu. Kafatasının tabanına bir demir çubukla vurulmuştu. Biri ocaktan alınmıştı."

Giles bunu açıkça beklemiyordu. "Aman Tanrım."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Aubrey paniğin göğsünde kabardığını hissetti. "Giles, kan vardı. -Ve saçları, saçları hâlâ üzerindeydi," diye fısıldadı. "Ölmüştü. Soğuktan. Onun için yapılacak bir şey yoktu. Ve böylece polis memuru çağrıldı. Sonra sulh hakimi. Ve sonra Fergus."

"Fergus?" Şimdi onun sesindeki dikkati duyabiliyordu. "Fergus McLaurin," dedi sessizce. "Douglas'ın üvey kardeşi." "Bu isim tanıdık geliyor," diye mırıldandı Giles.

Aubrey yine keskin ve acı bir kahkaha attı. "Öyle olabileceğini düşünmüştüm," diye cevap verdi. "Her halükarda, Fergus hakime Douglas'la bir değil, iki kez tartıştığımızı söyledi. O bizi salonda tartışırken bırakıp eve gittiğini iddia etti. Douglas'ı tehdit ettiğimi ve kız kardeşimi erken mezara gönderdiğini söylediğimi anlattı. Ancak Fergus oldukça sarhoş olduğunu ve tüm bunların büyük bir şaka olduğunu düşündüğünü de itiraf etti. O da Douglas'ın sıradan bir kadın tarafından tehlikeye atılacağını hiç düşünmediğini söyledi ve kendini dışarı atıp evine gitti."

Giles Aubrey'ye daha sıkı sarıldı ve Aubrey'nin içini bir rahatlama duygusu kapladı. "Ama kesinlikle bu McLaurin'e inanmadılar. Onun sözüne karşı seninki."

"O... o bir tanık buldu," diye fısıldadı, sesi zar zor duyuluyordu. "Uzun zamandır yanımızda çalışmayan bir uşak."

Belki de Fergus onu oraya yerleştirmiştir. Gerçekten bilmiyorum. Bunların çoğu çok sonraya kadar aklıma gelmedi. Anlayabiliyor musunuz? Korkunç derecede safmışım. İlk başta sanki

bir kabus. Yakında düzeltilecek bir hata gibi. Ama sonra bana yardım edecek kimsenin olmadığını fark ettim. İain edemezdi. Annem, babam ve ablam gitmişti. Kendimi çok yalnız hissetmeye başladım. Ve Fergus'un ne kadar zamandır bunu planladı."

"Yüce Tanrım, ne kadar üzücü bir düşünce," diye mırıldandı Giles. "Ama neden? Neden böyle bir şey planlasın ki?"

Nefret mi? İntikam mı?"

"Güç," dedi Aubrey. Sonra onun kucağında döndü ve doğrudan gözlerinin içine baktı. "Douglas McLaurin sadece zengin bir adam değildi. Ve sadece Fergus'un ağabeyi de değildi. Douglas Manders'in altıncı kontuydu."

Giles'in yüzündeki bütün rengin çekilmesini izledi. Giles'in onu yatağından itmesini ve evinden dışarı atmasını bekledi. Ama onun yerine kolunu omuzlarına doladı, o kadar sıkıydı ki kemiklerinin kırılabileceğini düşündü. Bu harika bir şekilde rahatlatıcı bir acıydı. "Cennetteki sevgili Tanrım," Sonunda dedi ki. "Manders Kontu'nun öldürülmesi!"

"Hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Evet," diye fısıldadı. "Evet, biraz hatırlıyorum. Davanın kriminal yönü Peel'in dikkatini çekmişti. Bir duruşma vardı... Tanrım, Aubrey, bir duruşma vardı."

Aubrey gözlerinin dolduğunu hissetti. "Bir keresinde sana bir aile skandalı olduğunu söylemiştim, Giles," dedi basitçe.

"Ben bir skandaldım. Beni İain'den aldılar ve cinayetten tutukladılar."

Dudaklarını onun alnına bastırdı. "Ah, aşkım! Benim değerli aşkım."

Şefkati onu neredeyse çözüyordu ve Aubrey bir hıçkırığı bastırdı. "O gece yaptığım şeyle Fergus'un ekmeğine yağ sürmüştüm.

huysuzluğum ve sivri dilim" dedi. "Ve üç ay hapiste kaldıktan sonra Lord Manders'in ölümünden yargılandım."

"Ama bu çok korkunç!"

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Kanıtlar çok ikna ediciydi," diye fısıldadı Aubrey. "Fergus sevgili kardeşini hayal kırıklığına uğrattığı için uygun bir şekilde suçluluk duyuyordu. Tanığı çok ama çok dikkatliydi. Sanırım sadece iyi ismim ve cinsiyetim beni darağacından uzak tuttu. Bu ve benim için ayağa kalkacak cesarete sahip olan bakanım."

"Ama seni masum buldular," dedi Giles aniden. "Onlar... gitmene izin verdiler. Değil mi?"

Aubrey başını salladı. "Bana karşı açılan davayı kanıtlanmamış buldular," dedi. "Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun, Giles? Bu İngilizlerin sahip olmadığı yasal bir boşluk."

Şimdi sönmekte olan ateşe kaşlarını çatarak bakıyordu. "Bu özgür olduğun anlamına geliyor."

"Hayır, bu seni hapisten çıkardıkları anlamına geliyor," dedi acı bir şekilde. "Ama asla özgür olamayacaksın. 'Kanıtlanmadı' kararı sadece üzerinde bir şüphe gölgesi bırakır. İyi ismimi kaybetmişim. Iain'i kaybetmişim. Evimi. Fergus değer verdiğim her şeyi elimden almıştı. Kaybedecek çok az şey kalmıştı."

Yavaşça başını salladı. "Ama neden, Aubrey?" diye sordu. "Bir insan nasıl bu kadar zalim olabilir?"

"Bunu para için yaptığını söyleyebilirim. Unvan için. Uzak bir ihtimal de olsa, bunun bir kaza olduğunu düşünüyorum."

Sarhoşken kontrolden çıkan bir kavga. Ya da aynı barmaidle yattıklarını tesadüfen keşfetmeleri. Belki, belki! Ama bilmiyorum. Asla bilemeyeceğim."

"Unvan için mi?" Giles belli ki her şeyi özümsemeye başlamıştı. "Ama Iain...?"

"Evet, ama Iain öyle," diye yineledi. "Fergus için büyük bir ikilem. Fergus ile kontluk arasında sadece o çocuk vardı. Douglas ölmüştü, ben sokağa atılmışım ve Fergus eve taşınmıştı-

Görünüşte kardeşinin varisine bakmak için."

"Demek bizim Iain Manders Kontu." Giles'ın sesi şaşkıncı. "Bir unvanı, bir serveti ve bir mülkü var -belki de iki ya da üç- ve burada mı yaşıyor? Hizmetçilerimin odasında mı? Bunca yıldır?"

"Ve bu ona hiçbir zarar vermedi," diye ısrar etti Aubrey. "

Aslında bunun ona çok büyük faydası olduğunu söyleyebilirim."

Giles aniden onu iki omzundan yakaladı. "Aubrey, amcam bunu biliyor muydu?"

Bir anda gözleri yaşardı. "Ne bildiğinden emin değilim," diye itiraf etti. "Binbaşı Lorimer pek Duvarlarının ötesindeki dünyayla ilgileniyordu. Kim olduğum konusunda ona kesinlikle yalan söylemedim."

Giles ona tuhaf tuhaf baktı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Ona Manders'in baldızı olduğunu söyledin mi, söylemedin mi?"

Aubrey dudağını ısırды ve başını salladı. "Kendimi onun merhametine bıraktım ve ondan bu pozisyonu istedim."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

dedi. "Reklamını görmüştüm ve ismini tanıdım. Bir zamanlar babamın arkadaşıydı ve o... aileme bir borcu olduğunu düşünüyordu."

"Ne tür bir borç?" Sesi aceleliydi.

Omuz silkti. "Ayrıntıların pek önemi yok. Ama ondan bu borcu beni işe alarak ve Iain'in burada, kalede yaşamasına izin vererek ödemesini istedim. Başta isteksizdi ama sonra sanırım -"Sanırım bir süre sonra bana güvenmeye başladı."

Giles'in bakışları birden mesafeli bir hal aldı. "Aubrey, baban kimdi?"

Tereddüt etti ama nedeninden emin değildi. "Adı Iain Farquharson'dı," diye cevap verdi sonunda. "Kıtada Binbaşı Lorimer'in emrinde çalışıyordu. Çok yakındılar. Waterloo'da Binbaşı Lorimer'i sahadan çekmeye çalışırken öldü. Ondan sonra sanırım Binbaşı yaşadığı için kendini hiç affetmedi."

Giles'in yüzünden garip bir ifade geçti. "Farquharson," dedi, bakışları içe dönüktü. "Hayır

Montford. Iain Farquharson. Sadece bu da değil, Aubrey. Ben... Ben şimdi hatırlıyorum."

"Ne?" diye sordu. "Neden bahsediyorsun?"

Ona döndü, gözleri geniş ama ciddiye. "Teğmen Lord Kenross oldu, değil mi?" diye fısıldadı Giles. "Onunla bir kez karşılaştım. O ve bazı adamları bir gece Elias Amca'ya bir hediye. Sadece bir hediye değil, bir saat." Bakışları odaklanmaya başladı. "Aman Tanrım. Bu yüzden saati sana verdi!"

Aubrey gözlerini tekrar çarşafıara dikti. "Iain'e," diye düzelitti. "Onu Iain'e verdi. Tıpkı sana söylediğim gibi."

Ama Giles başını sallıyordu. "Aman Tanrım, Aubrey! Neden sadece söylemedin? Neden kim olduğunuzu ve babanızın kim olduğunu söylemediniz? Elias'a o saati Teğmen Lord Kenross'un verdiğini herkes biliyordu."

Ona baktı ve başını salladı. "Peki bu itiraf bana ne kazandıracaktı?" diye sordu sessizce. "Gerçek adıımı itiraf etmek bana Zaten bir katil ve adam kaçırın biri olduğumu itiraf ettim. Dedikodular patlardı. Bir düşünün. Bir kontun kızı hizmetçi kılığına giriyor! Sonunda bu konuşma muhtemelen özgürlüğüme ve Iain'e mal olurdu."

"Aubrey," dedi acımasızca. "Bu böyle devam edemez. Bu iş çözülmeli."

Döndü ve onun kolunu yakaladı. "Hayır, bu düzeltilemez! Anlamıyor musun?"

Giles şaşkınlıkla başını salladı. "Aubrey, ikiniz burada bu şekilde yaşayamazsınız," diye fısıldadı. "

İnsanların sizi Bayan Montford, yani amcamın saatini çalan dürüst olmayan bir hizmetçi olarak görmelerine kesinlikle izin veremezsiniz."

"Hırsız olarak görülmek beni pek ilgilendirmiyor, Giles," diye fısıldadı, parmakları Giles'ın koluna gömülmüştü. "Leydi Aubrey Farquharson'ın bir katil olduğu düşünülüyor. Hangisini kullanmayı tercih edersin?"

"Ne diyorsun, Aubrey?"

Şimdi elleri titriyordu. "Anlıyor musun Giles, o çocuğu aşağıya kaçırdım?"

Krallığın bir eşinin gece yarısı yatağından kaçırıldığını mı? Kıyafetler, mücevherler, hatta para çaldım, hepsi bizim ama kanun bunu böyle görmüyor. Yapabilir misin?

Beni yakalarlarsa bana ne yapacaklarını hayal edebiliyor musun? Iain'e ne olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Yüce Tanrım!" dedi Giles, karanlık odanın derinliklerine bakarak.

"Giles, Fergus McLaurin Iain'in nerede olduğunu bilmiyor," diye fısıldadı. "Kimse bilmiyor. Sadece sen biliyorsun. Beni anlıyor musun? Sadece sen."

Yüz ifadesi acımasızdı. "Bu McLaurin'in çocuğa zarar vermesinden gerçekten korkuyor musun?"

Aubrey başını salladı. "Douglas'a ne yaptığını biliyorum," dedi. "Ve bana ne yaptığını da biliyorum. Neden dursun ki, Giles? Ya hepsi bir parçaysa? Büyük, şeytani bir plan? Bu riski göze alabilir misiniz?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, yapamam. Iain'le olmaz."

Aubrey şimdi onun kolunu sıkıca kavramıştı. "Oh, Giles, bu çok kolay olurdu! Iain çok savunmasız. Çok güveniyor."

Fergus çocuk yetiştirmeye uygun değil ama zeki biri. Bunun bir hastalık gibi görünmesini sağlayabilir. Ya da bir kaza. Şimdi size neden söylemek istemediğimi anlayabiliyor musunuz? Neden buradan ayrılmak istemediğimi?"

"Ah, Aubrey," dedi usulca, onu kendine doğru çekerek. "Yaşadıkların için çok üzgünüm aşkım."

Yine ağlıyordu, göğsüne yaslanmış hıçkırıyordu. O da ona inandı. O da ona inanmıştı. "Sadece bizi güvende tut, Giles," diye fısıldadı. "Bırak burada, Cardow'da huzur içinde olalım ve sadece bizi güvende tut."

Sıcak dudaklarını tekrar kızın şakağına bastırdı. "Bundan daha fazlasını yapacağım, canım," diye yemin etti. "Bir yolunu bulacağım-
Bu karmaşadan bir çıkış yolu. Sen ve Iain için işleri yoluna koyacağım. Yemin ederim."

Lord de Vendenheim'ın şık siyah arabası Cardow Tor'a doğru geri döndüğünde West Country'de sert ve soğuk bir geceydi. Ancak ne yazık ki araba, Bay Kemble ile birlikte kuzeye doğru çılgınca yola çıktıkları günkü kadar ne şık ne de siyahtı. Darlington'da kırılan tekerleğe ek olarak, Leeds yakınlarında bir koşum direği kırılmış, Derbyshire'da bir kapı menteşesi yerinden fırlamış ve sonra Bath'ın ötesinde bir yerde, yorgunluktan bitap düşmüş arabacısı bir posta arabasına yandan çarpmış, parlak siyah cilada mavi boya izleri bırakmıştı.

Max o kadar uzun süredir evden uzaktaydı ki, karısı onu öldürecekti. Ve Kemble'la bir ay daha geçirmek zorunda kalırsa, merhametli bir ölüme razı olacaktı. Ancak Catherine,

merhametli olmayabilirdi. Kem'e gelince, kapısı dünkü boyun örtüsüyle kapatılmış banketlerden birinde rahatça uzanıp horlarken, Max kutunun üzerine oturmuş, arabacıyı uyandırmaya çalışıyordu. Ve mucizevi bir şekilde Cardow'un kapısının altındaki o daracık taş getten geçebilecek kadar uyanıktı.

İkinci mucize, hâlâ yarı uyanık olan ve dışarı çıkıp bavullarını indirmeye yardım etmeye istekli olan koridor görevlisiydi. Kemble kapısını çözdü, gerinmek için dışarı çıktı, sonra sendeleyerek büyük salona girdi. "

Sabah o zaman." Bir omzunun üzerinden esnedi. "Ben odama çıkıyorum, eski dostum."

"Yatakların hazırlanmasına ihtiyacın olacak mı?" diye sordu komi, ağırlığını aşan bir çantayı kaldırarak endişeyle.

"Sanırım geçmiş hayatımda oda hizmetisiydim," dedi Kem. "İdare ederim." Ve bununla birlikte portmantosunu aldı ve merdivenlerden yukarı ıktı.

Max komiyi biraz sempati ile değerlendirdi. "Korkarım ben o kadar becerikli değilim," dedi. "Ve korkarım sizden efendinizi uyandırmanızı istemek zorundayım."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Gor," dedi komi. "Saat üç buçuk, lordum!"

"Biliyorum," dedi. "Ama eğer teselli olacaksa, beni gördüğüne memnun olabilir."

Giles onu gördüğüne gerçekten çok sevinmişti. nce salon çocuğu kapıyı çalmış, Aubrey'nin kolları giysilerle dolu halde koşarak banyoya gitmesine izin vermişti.

Aubrey düğmelerini iliklemek için içeri girdiğinde, "Kahve gönderirim," diye fısıldadı. Sonra Aubrey sıvışıp gitti.

Giles yüzüne biraz su çarptı, giyindi ve doğruca kütüphaneye gitti. İçinden bir ses bunun uzun bir gün olacaktı. Odaya girdiğinde Max soğuk ocağın yanında durmuş, ince, deri ciltli defterini karıştırıyordu. Bitkin ve zayıf görünüyordu.

"Yüce Tanrım, nerelerdeydin?" dedi Giles, elini sıkmak için odanın öbür ucuna doğru adım atarak. "Yemin ederim Max, iki taş düşürmüşsün."

Max bu durumdan hiç memnun görünmüyordu. "Giles," dedi suratsızca.

"Haggis'in ne olduğu hakkında bir fikrin var mı? Ya da stoved howtowdie? Ya da cullen skink?"

"Cullen Skink mi?" Giles sırttı. "Sanırım onunla Eton'a gitmiştim."

"Tekrar dene."

Sırtışı soldu. "Hepsi İskoç yemeği, değil mi?"

Max'in dudakları küçümseyerek kıvrıldı. "Evet, İskoçların iyi şaraptan anlamadıklarını, yulaf, içyağı ve insanoğlunun asla yememesi gereken diğer iğrenç şeylerle doldurulmuş hayvan bağırsaklarıyla yaşadıklarını kendi zararına öğrendim ve sen, dostum, bunun bedelini çok ağır ödeyeceksin." Not defterini bir kenara fırlattı. "Ve ben'

George Kemble'la neredeyse bir ay geçirdiğin için bana olan borcunu hesaplamaya başlamadım bile. Ama buna değecek, Giles, çünkü anlatacağım bir hikaye var ki saçlarını kıviracak."

"Ah," dedi Giles, ocağın yanındaki sandalyelerden birine oturarak. Kendini yorgun hissediyordu ve bu sadece uykusuzluktan kaynaklanmıyordu. "Sanırım bunu daha önce duymuştum. Hem de oldukça yakın bir zamanda."

Max de onu izledi ve karşısına oturdu. Bir an için, sanki devam etmenin en iyi yolunu düşünüyormuş gibi, tek parmağıyla sandalyenin koluna vurdu. "Sana söyledi o zaman?" diye sordu sonunda. "Aubrey, yani. Onun kim olduğunu gerçeğini biliyor musun?"

"Max, onun kim olduğu gerçeğini her zaman biliyordum," dedi Giles. "Ama artık onun geçmişini ya da en azından bir kısmını biliyorum. Onun Leydi Aubrey Farquharson olduğunu biliyorum ve Manders Kontu'nu öldürmekle suçlandı. Yaşadığım dehşetin etkisinden hala kurtulabilmiş değilim."

Max sandalyesinde rahatlamış görünüyordu. "Sana söylemesine sevindim," dedi rahatlamış görünerek. "Hizmetçinizin gerçekten de kaçak bir kadın olduğunu fark etmek fantastik görünüyor ve küçük çocuk bir asilzade.

Şaşırtıcı... ve yine de değil. Yine de çok kötü bir işe bulaşmış."

Giles bir elini yumruk yapıp dizinin üzerine koydu. "İşte bu yüzden yarın Londra'ya gidiyorum," dedi. "Benimle gelmeni istiyorum, Max. İçişleri Bakanımızla uzun bir konuşma yapacağım."

Max sert siyah kaşlarını kaldırdı. "Soymak mı? Neden?"

Giles gözlerini kıstı. "Buna kesin olarak bir son vermek istiyorum," diye cevap verdi, sesi acımasızdı. "Aubrey'nin masumiyetinin şüphe götürmez bir şekilde kanıtlanmasını istiyorum. Onu suçlayıcı öyle bir darağacında sallandırmak istiyorum ki

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

nefes alamaz. Dahası, o çocuğun reşit olana kadar benim korumam altında olmasını istiyorum. Hak ettiği ismi almasını ve unvanına sahip çıkmasını istiyorum."

"Öyle mi?" diye mırıldandı Max.

Giles sandalyesinde öne doğru eğildi. "Onunla evlenmek istiyorum, Max," dedi itiraz kabul etmeyen bir ses tonuyla. "Ve ben ona haftalardır soruyorum, sadece bana söylediğinden beri değil kim olduğunu."

"Oh, buna inanıyorum."

Giles gözlerini kıstı. "Peel bana borçlu, Max," dedi. "Bunu biliyorsun. Bu davayı açmayı reddetmeye cesaret edemez. Bu McLaurin denen adamın icabına bakmanın bir yolunu bulacağız."

"Kararlılığınızdan şüphe etmiyorum," dedi Max. "Ya da acımasızlığın. Ama şunu söylemekten memnuniyet duyuyorum ki, Giles senin rafına ihtiyacım yok. McLaurin kendi sonunu rahatlıkla hazırladı."

Aubrey geldiğinde Giles'ın ağzı hâlâ açıktı. elinde tereyağı, ekmek ve kahve dolu bir tepsiyle odaya girdi. Max ayağa fırladı ve elindekini ondan aldı. Aubrey baktı

ona baktı, rengi attı ve bakışlarını kaçırdı. "Hepsi bu kadar mı lordum?" diye sordu sessizce.

Giles ayağa kalkmıştı. Ellerini ona doğru uzattı. "Buraya gel, canım," dedi sessizce. "Otur. Korkarım Max İskoçya'ya gitti."

"Ben doldururum," dedi Max kuru bir sesle. "İhtiyacımız olacak."

Aubrey'nin yüzü soldu ama hiçbir şey söylemedi. Giles'ın onu bir sandalyeye götürmesine izin verdi.

Max gülümsemeye çalıştı ama yüzü kolay kolay böyle iyi niyetli bir ifadeye dönüşmüyordu. "Memleketiniz özellikle Yılın bu zamanı hayırseverdir, Leydi Aubrey," dedi, tencereyi dikkatle öne doğru eğerek. "Ama biz

yapmak için yola çıktığımız şeyi yaptık."

Aubrey'nin bakışları Max'ten Giles'a kaydı ve tekrar geri döndü. "Ne düşünüyor olabileceğini ancak tahmin edebilirim."

Sonunda sesi şaşırtıcı derecede net ve güçlüydü. "Ama başka seçeneğim yoktu. Hiç seçeneğim yoktu. Bunu anlayabiliyor musunuz? Yapmak zorunda olduğum şeyi yaptım."

Max ona bir fincan kahve uzattı ve kız fark etmediğinde kahveyi önündeki masaya koydu. "Kimseyi böyle bir zahmete sokmak istememiştim," diye devam etti, hâlâ ona bakıyordu. "Sadece yalnız kalmak istedim. İşimi huzur içinde yapmak için. Belki de açıklamalıydım, ama yaptım değil... Ben sadece..."

"Dehşete mi kapıldın?" diye

sordu Max.

Gözlerini kaçırdı. "Evet. Dehşete düştüm."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Ve bence sebepsiz de değil."

Max'in itirafı Aubrey'nin sesindeki gerginliği aldı. Giles eğilip elini onun elinin üzerine koyarken, "Sessizliğimin sizi bu kadar rahatsız etmesine üzüldüm," dedi. "Geçenlerde Lord Walrafen'a her şeyi açıkladım. Boşu boşuna zorlu bir yolculuk yaptınız."

"Oh, hiç de değil." Max öne doğru eğildi ve kendine bir fincan kahve doldurdu. "Gerçeği keşfetmeye ve bir sürü yalanı çürütmeye hiçbir şey demiyorsanız tabii."

Bunun üzerine Aubrey'nin başı yukarı kalktı. "Gerçek derken ne demek istiyorsun?"

Max kahvesini yavaşça karıştırdı. "Korkarım Fergus McLaurin Sonu oldukça kötü oldu," dedi sonunda. "Sizi ayrıntılarla sıkmayacağım ama hak ettiğinden daha kolay bir ölüm oldu. Daha sonra Kem ve ben uşağınızı bulduk ve dürüstçe fikir alışverişinde bulunduk."

"Dürüst mü?" Giles tiksintiyle homurdandı. "Böyle bir adamın bu kelimenin anlamını bilmesine hayret ediyorum."

Max omuz silkti. "Belki de vicdan azabıyla ilgili bir şeydi?" diye teklif etti. "Ama sonra tekrar, Kem'in sağ dizi de olabilirdi. Her halükarda, biraz dürtükleyince, adam inanılmaz derecede açık sözlü oldu."

Giles yüzünü buruşturdu. "Kulağa acı verici geliyor."

Max çok ciddi görünüyordu. "Oh, öyleydi," diye itiraf etti. "Kem, bilirsiniz, oldukça huysuzdur. Korkarım İskoçya'daki havayı sıkıcı buldu ve yağmur onun

En sevdiğim İtalyan terliklerim, bardağı taşıran son damla oldu. Fergus'un uşağı yanlışı bir anda onun yoluna çıktı."

Giles kuru bir sesle, "Yazık," dedi.

Max gülümsedi. "Her halükarda, onu aşağıya çektik Yargıç," diye devam etti. "Fergus'un öldüğü ve Kem'in ruh halinin kötü olduğu düşünüldüğünde, adam en hafif tabirle gevezeydi."

"Tanrı'ya şükür," dedi Giles. Yanındaki Aubrey'nin rahatlayarak sarktığını gördü.

Max yine omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, Giles, buna pek gerek yoktu," dedi. "Halkın sempatisi zamanla Leydi Aubrey'e doğru kaymıştı zaten. Edinburgh'da McLaurin yavaş yavaş oportünist olduğunu göstermişti. Ve Hizmetçiler arasında, onun masumiyetinden hiç şüphe duyulmamış gibi görünüyor."

Aubrey rengini biraz olsun geri kazanmıştı. "Birkaç kişi benim adıma konuştu," diye fısıldadı. "Ve duruşmadan sonra, Iain'in Hemşire bir gece kapıyı kilitlemeden bırakmayı ayarladı, böylece onu kaçırabilirdim. Çok endişelendim. Umarım Fergus intikam almamıştır."

Max gülümsedi. "Sanırım Fergus'un kızartacak başka balıkları vardı, hanımefendi," dedi. "Anlatılanlara bakılırsa düşmanları çok fazlaydı. Zamanının çoğunu arkasını kollayarak geçirirdi."

Max'in söylediği her şeyi anlamaya başlayan Aubrey'nin vücudundaki gerginliğin azaldığı neredeyse görülebiliyordu. "Ama bütün bunlar ne anlama geliyor?" diye sordu. "Her şey bitti mi yani? Öylece bitti mi?"

"Aynen öyle," dedi Max nazikçe. "Sana karşı herhangi bir suçlama yok, canım, daha ziyade bazı yetkililerin empati kurması ve utanması söz konusu."

"Ama bir de öteki var-" diye beceriksizce başladı. "Sence - yani, bunu gözlerinde gördüm

-En başta İskoçya'ya gitme sebebiniz..."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Giles ona kuşkuyla baktı. "Aubrey, tatlım, sen neden bahsediyorsun?"

Max sandalyesinde rahatlamış, fincanını ve tabağını tutuyordu. "Binbaşı Lorimer'den bahsediyor," dedi sessizce. "Bizi burada ilgilendiren ölüm bu, değil mi?"

Giles sandalyesinde huzursuzca kıpırdanarak, "Benim endişemin yaşayanlar için olduğuna karar verdim," dedi.

Max bir eliyle onu aşağı indirdi. "Rahatla," diye mırıldandı. "O işi de çözdüm."

"İskoçya'da mı?" dedi Giles. "Nasıl olduğunu düşünemiyorum."

"İşte, gördün mü Giles?" dedi Max, dalgın dalgın kahvesini yudumlarken. "Anahtar kelimeyi buldun.

Düşün. İyi bir polisin ilk yapması gereken şey budur. Ben, ne yazık ki, becerilerimin paslanmasına izin verdim. Okumaya, incelemeye ve görüşmeye yetişmeye çalışmakla o kadar meşguldüm ki, işin mantığını düşünmeyi ihmal ettim."

"Oh, ve şimdi sende mi?"

Ama Max ona bakmadı. Onun yerine Aubrey'ye baktı.
"Sevgili, sevgili kızım," dedi sessizce. "

Sizce de bu tatsızlığı çözenin zamanı gelmedi mi?"

Aubrey sandalyesinden sıçradı. Yüzü bembeyazdı. "Ne demek istediğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Max boğazının arkasından sempatik bir ses çıkardı. "Ah, Leydi Aubrey, en iyi hazırlanmış planlar!" diye mırıldandı.
"Bunlar bazen doğru çıkar, biliyorsun. Ama elinizde kabaca hazırlanmış bir plan bile yoktu, değil mi?"

Giles sarsılarak ayağa kalktı. "Buraya bak Max, buna izin vermeyeceğim!"

Ama Aubrey onları bırakmış, kapıya doğru yürüyordu. "Buna daha fazla dayanamayacağım," dedi. "Dayanamam. Dayanamayacağım." Kapıyı arkasından çarptı.

Giles kuşkuyla ona döndü. "Lanet olsun sana, Max!" dedi.
"Yeterince şey yaşamadı mı? Neden onu rahat bırakmıyorsun?"

Max, Elias'ın masasına gitmişti ve orada durup dışarı bakıyordu. pencereye baktı. "Oh, geri dönecek," dedi kahve fincanını dudaklarına götürerek. "Dönecek. Ve yanında ne getirdiğini görmeyi çok istiyorum."

On Sekizinci Bölüm

Binbaşı Lorimer'in Konuşması

Aubrey gerçekten de birkaç dakika sonra döndü. Kapıyı çalmadan kütüphaneye tekrar girdi. Ağladığı her halinden belliydi. Elinde bir kitap vardı; siyah deriyle ciltlenmiş, içi zarf ve kâğıtlarla dolu küçük bir İncil. Giles'a üzgün, neredeyse özür diler gibi baktı ve Max'in durduğu masaya gitti.

İncil'in sayfalarından bir kâğıt çıkardı ve ona uzattı.

"Nasıl isterseniz öyle olsun Lord de Vendenheim," dedi, sözlerinde teslimiyet vardı. "Bırakın bilginin yükü bir süreliğine sizin omuzlarınızda kalsın. Benimkiler yoruldu."

Solgunluğu karşısında telaşlanan Giles, Aubrey'nin yanına gitti ve onu sandalyesine doğru itti. Oturdu ve ılık kahvesini kararsız bir elle içmeye başladı. Giles, Max'in siyah gözlerinin kâğıt üzerinde bir ileri bir geri gidip gelişini izledi. "Dio mio!" diye fısıldadı.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

"Ne oldu?" Giles sordu.

Max üzüntüyle Aubrey'e baktı, sonra kâğıdı uzattı. Giles pencereye gitti, kâğıdı aldı ve masa lambasına doğru çevirdi. Titrek ışıpta bile kalın el yazısı seçilebiliyordu.

Sevgili Aubrey,

Korkakça bir çıkış yolu seçtiğim için beni affedin. Bunu yaparken halıyı kirletmediğim için dua ediyorum, çünkü biliyorum ki her şey yoluna girene kadar yaygara koparacaksın. Gerçek şu ki, sana, Giles'a ya da başka birine yük olmaksızın intihar ederek cehennemde yanmayı tercih ederim. Ölüyorum ve acı çekiyorum. Crenshaw'ın kahverengi şışeleri artık hiçbir şey yapamaz. Bırakın kilise beni ne zaman ve nasıl gömerse gömsün. Öldüğümde, bana korkak demeleri umurumda bile olmayacak. Belki Tanrı bana merhamet eder. Belki de beni çoktan gitmiş olmam gereken yere, babana götürür. Her şey için Tanrı seni korusun. yapmaya çalıştınız. Sana ve çocuğa iyi şanslar.

"Aman Tanrım!" Giles mektubu tekrar okumak için kendini zorladı. Sonra mektubu bir kol mesafesinde tutarak odanın öbür ucundaki Aubrey'ye baktı. Gözleri kapalıydı, elleri kucağında sıkıca kenetlenmişti. Hâlâ yanında duran Max'e baktı. "Sanırım tahmin etmeliydim."

"Ama Aubrey kimsenin tahmin etmesini istemedi," dedi Max sessizce.

Aubrey gözlerini açtı, gözleri birden berrak ve içtendi. "Yaptığı şeyin yanlış olduğuna inanmıyorum," dedi. "İnanmıyorum. Onun korkak olduğunu da düşünmüyorum."

Max tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten de insanın kalbine silah dayaması büyük cesaret ister."

Giles sağlıklı düşünemiyordu. "Ama neden, Aubrey? Neden?"

Max'e bir kez daha ihtiyatlı bir bakış fırlattı. "Tam da onun dedi," diye itiraf etti, elleri yeniden titremeye başlamıştı. "İ-Planım yoktu. İçeri daldım ve kanı gördüm. Mektubu. Ve ben panikledim. Eğer bir şey yapmazsam, utanç verici şeyler olacağını biliyordum. onun hakkında söylenecek. Ve aile hakkında. Buna dayanmam."

Giles, Aubrey'nin yanına döndü. Onun ellerinden birini kendi ellerinin arasına aldı. "Ah, aşkım."

Ama Aubrey hâlâ masanın yanındaki sandalyeye bakıyor, bakışlarını geçmişe çeviriyordu. "Başkalarının da duymuş olabileceğini biliyordum. atış." Sesi bir fısıltı gibiydi. "Belki de köyden erken dönmüştür. Ben de silahı ve mektubu aldım. Bunlar olmadan hiçbir şey kanıtlamayacaklarını düşündüm. O zamanlar bu çok mantıklıydı."

"Ama bu senin için büyük bir riskti, Aubrey!" Giles'ın sesi nazikti. "Ne düşünüyordun ki?"

"Giles, düşünmüyordum!" Sesi bir oktav yükseldi. "Düşünmüyordum işte. Düşünmüş olsaydım, bir soruşturma açılacağını fark ederdim. Geçmişimle ilgili sorular sorulacağını. Binbaşı Lorimer için bile lain'in sırrını riske atmazdım. Ama o anda, onu ölü gördüğümde, onun hor görülmesine ve acınmasına katlanamayacağımı biliyordum."

"Ve sen de mektubu saklayacak kadar akıllıydın," diye mırıldandı Max.

"Bu sefer cinayetten asılmaktan korkmadım," dedi kendinden emin bir şekilde. "Korktuğum şey İskoçya'ya geri gönderilmektir. Ancak gerçeği söyleyip kilise tarafından dışlanmasına izin veremezdim. Ona izin vermek için korkak olarak adlandırıldı. Bizim için çok şey yapmıştı, hepimiz için. O sandalyede ölü olarak oturan babam ya da başka bir cesur asker olabilirdi. farklı."

Giles usulca, "Haklısın, elbette," dedi. Ve yine amcasının tabutu başında söylediği o anlamlı sözleri düşündü. "Ve eğer savaşta ölmezlerse, bazen evde ölürlere, azar azar

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

zaman. Bunu asla unutmamalıyız. Onlara ne kadar borçlu olduğumuzu her zaman hatırlamalıyız."

Unutmamıştı. Dünyanın çoğu Binbaşı Elias Lorimer'i ve onun kral ve ülke için yaptığı fedakarlıkları bilinçlerinden kayıp gitmişti. Ama bir savaş yetimi olan Aubrey bunu yapmamıştı. Onun yaptığını yapacak cesareti kendisinde bulup bulamayacağını merak ediyordu.

"Ve şimdi," dedi sessizce, "sanırım her şeyin geri alınması gerekiyor."

"Hayır!" Aubrey bir elini uzattı. "Yapmamalısın!" "Aubrey,"

dedi Giles, sesi azarlar gibiydi. "Aubrey'i bırakamayız. Bu şüphe kafanın üzerinde asılı duruyor. Sen denedin. Amcam anlayacaktır."

Aubrey onun ellerini sıkıca kavramıştı. "Şimdi doğruyu söylemek daha kötü görünecek!" Yalvarırcasına Max'e baktı. "Lord de Vendenheim, söyleyin ona! Lütfen!"

Max ellerini arkasında kavuşturmuş, yüzünde hem dalgın hem de acımasız bir ifade vardı. "Sanırım silahı ortadan kaldıracak kadar zekisiniz, Leydi Aubrey?"

Aubrey'nin yüzü belli belirsiz renklendi. "Ben... Ben istedim."

Max'in başı yukarı kalktı. "Ne demek istiyorsun?"

Aubrey'nin bakışları odanın diğer ucundaki uzak bir köşeye kaydı. "Ben sadece ondan mümkün olduğunca çabuk kurtulmak istedim."

fısıldadı. "Biri aceleyle odaya girerse diye. Daha sonra gelip alırım, sonra da balık havuzuna atarım diye düşündüm-"

"Maledizione!" Max'in sesi keskindi. "Yaptın mı?"

Aubrey dudağını ısırды ve yere baktı. "Yapamadım," dedi. "Korkunç derecede aptalca bir şey yaptım."

"Ne tür bir şey?" diye sordu.

Aubrey ayağa kalktı ve odayı geçti. Gölgelelerin derinliklerinde kocaman bir vazo duruyordu, kökeni bilinmeyen uzun bir doğu vazosu, belki de bir su küpü. Giles'ın hatırlayabildiği kadar uzun bir süredir Cardow'un kütüphanesinin o karanlık köşesinde, oymalı maun kaidesinin üzerinde tünemiş duruyordu. Çok küçük bir çocukken bazen boyunu bu ölçüye göre ölçerdi. Okula gönderildiği zaman, başının tepesi ancak dudağına ulaştı.

Aubrey vazoya dokundu ve içine baktı. "Onu buraya düşürdüm," dedi neredeyse özür dilercesine.

Max ve Giles onun yanına gittiler, Max masa lambasını da yanında götürdü. "Ne düşündüğümü hayal bile edemiyorum," diye devam etti, hâlâ onun derinliklerine bakıyordu. "Bir şey arıyordum. Kimsenin bakmayı düşünmeyeceği bir yer,

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

ama çok acelem vardı."

Max lambayla birlikte üzerine eğildi. "Yüce Tanrım," dedi. "İnsan baksa bile, aşağısı bir şey göremeyecek kadar karanlık."

Aubrey azarlanmış bir kız öğrenci gibi ellerini önünde kavuşturdu. "Bulabildiğim tek yer orasıydı," dedi. "Ama sonra içeri uzanamadım, bu yüzden onu çıkaramadım. İyi de oldu, çünkü kimse bulamadı."

"Per fortuna!" dedi Max, sesi birden hafifleyerek. "Balık havuzu, şimdi; bunun bize hiçbir yararı olmazdı."

Aubrey'nin kaşları endişeyle çatıldı. "Ama siz de ona ulaşamazsınız lordum. Kolunuz bile yeterince uzun değil."

Max gülümsedi ve lambasını yere bıraktı. "Onu almaya gidiyorum," dedi. "Ama Giles'in bana yardım etmesi gerekecek."

Leydi Aubrey, lütfen diz çökün ve onu kaldırdığımızda içeri uzanın."

Gerçekten de zarif bir çözümdü. Adamlar çevirirken metal, kırılğan porselene uğursuzca çarptı ama hiçbir şey kırılmadı. Aubrey elini yavaşça kavanozun boğazından içeri soktu. "Soğuk bir şey hissediyorum!"

dedi. Tabancayı dar aralıktan geçirene kadar kolunu çevirip durdu, sonra ayağa kalkıp Max'e uzattı.

"Aferin, canım!" dedi Giles.

Adamlar vazoyu olaysız bir şekilde yerine koydular ve Max silahı aldı. Doğruca Binbaşı Lorimer'in masasının üzerindeki pencerelerden birine gitti, mandalı açtı ve pencereyi dışarı itti.

Hiçbir açıklama yapmadan, tabancanın namlusunu demir pencere çerçevesine dayadı ve büyük bir basınçla namluyu sertçe boylu boyunca çekti. Hareket namluya uzun, çirkin bir çizik attı. Sonra, herkesin şaşkın bakışları arasında, Max silahı pencereden bahçeye fırlattı.

"Bu da ne böyle?" dedi Giles, tabancanın kavis çizip karanlıkta kayboluşunu izlerken. Çalılıkların arasına hafif bir gürültüyle indi.

Max orada öylece duruyordu, avuç içleri masanın üzerindeydi, boynu

Pencereden dışarı baktı. "Bay Higgins'in bu davada kısa süre içinde parlak bir keşif yapacağına dair içimde kesin bir his var," dedi.

Giles, Aubrey'yle şaşkın şaşkın bakıştı. "Ne olduğunu sorabilir miyim?"

Max pencereden uzaklaştı. "Herhangi bir aptal, silahın kazara Binbaşı

onu tutarken," dedi. "Patlamanın şiddetiyle silah masanın üzerinden pencereye doğru savrulmuş ve namlusu demir çerçeveden zarar görmüş olmalı."

"Higgins bunu yutmaz!"

"Higgins'i Bay Kemble'a bırakalım," dedi Max. "Birkaç iyi yerleştirilmiş sorular, birkaç ince öneri ve Kem'in Higgins'i dizlerinin üzerine çöktüreceğini garanti ederim.

"Öğle yemeğine kadar çalılıklar."

"Öyle mi?" dedi Giles gülümseyerek. "Higgins'in çıkarım gücüne çok güveniyor gibisin."

"Kemble'a güveniyorum," dedi Max biraz buruk bir sesle.

"Ayrıca, o kadar da abartılacak bir şey değil. Lord Collup tam da böyle bir şekilde öldü.

Geçen yıl silahını temizlerken. Higgins'e bahsetmiştim. Geldiğim gün. Silahı bulduğunda, namludaki çizige dikkat çekeceğim. Kem, pencere çerçevesindeki küçük sıyrıkla nasıl eşleştiğini fark edecek. Higgins bir sonuca varacak ve biz de onu kamuoyu önünde dahi ilan edeceğiz. Bir de bakmışız, Peel onu İçişleri Bakanlığı'na getirmiş ve ben de o adam için çalışıyor olacağım." Başını hafifçe salladı

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Ne yazık ki.

Giles kolunu Aubrey'e dolayarak, "O zaman sen gerçekten de bir dostsun," dedi. "Ve şimdi, aşkım, aşağı inip dinlenmelisin. Bugün uzun bir gün olacak ve yapacak çok işimiz var."

O akşam hizmetkârların salonundaki sessizlik, beklenti duygusuyla ağırlaşmıştı. Cardow'un personeli nadiren birlikte çağrıldılar. Şimdi, sanki gerilimin tırmanmasına kasten izin veriyormuş gibi önlerinde bir ileri bir geri yürüyen Walrafen Kontu'nun karşısında pür dikkat oturuyorlardı. Sonunda onlarla yüzleşmek için döndü ve boğazını sertçe temizledi.

"Hepinizin bu gece sizi neden buraya çağırdığımı merak ettiğinizi biliyorum," diye söze başladı, sesi otoriter bir şekilde salonda yankılanıyordu. "Sadece bazı eski yanlış anlaşılmalara son vermek ve yakında Cardow'da gerçekleşecek bazı değişiklikleri size anlatmak için."

Arkasında duran Max ve Bay Higgins'e bakmak için döndü. Aubrey odanın arka tarafından izliyordu. Aylardır -belki de yıllardır- ilk kez kendini garip bir şekilde huzurlu hissediyordu. Giles'in bu gece tam olarak ne söylemek istediğini bilmiyordu ama Binbaşı Lorimer hakkındaki söylentileri bir kenara bırakmayı kastettiğini düşündü.

"Bu öğleden sonra Bay Higgins parlak ve şaşırtıcı bir keşif yaptı," diye devam etti Kont ciddiyle. "Rahmetli amcamın ölümüyle ilgili olduğu kadar hepimizi ilgilendiriyor. Bunu onun ağzından duymanızın uygun olacağını düşündüm."

Sulh yargıcı görkemli bir homurtuyla öne çıktı. Higgins konuşmaya başlarken tüm hizmetkârlar sandalyelerinin kenarlarına kaymış gibiydi. Sadece ara sıra açıklama için de Vendenheim'a baktı. Seyirciler başlarını salladı. Yörünge ve balistik gibi terimlerle ilgili açıklamalarını dikkatle dinlediler. Anlatısının her kıvrımında ve dönüşünde, odada şaşkınlık mırıltıları yükseldi.

"Ve son olarak," dedi Higgins, "adli tabipten bu davadaki jüriyi geri çağırmasını ve kararı gözden geçirmesini isteyeceğim. kaza sonucu ölüm kararı verildi. Bu trajik ve zorlu soruşturma süresince gösterdiğiniz işbirliği için hepinize teşekkür ederiz."

Higgins otururken kalabalık rahat bir nefes aldı. Giles odanın önündeki yerine döndü. "Ve şimdi bir şeyi daha açıklamak istiyorum," dedi. "Bu amcamla ve onun son yıllardaki bazı gizemli eylemleriyle ilgili. ölümünden önce. Bayan Montford'u da ilgilendiriyor."

Aubrey bir şaşkınlık sesini güçlükle bastırdı.

Giles masa ve sandalyelerden oluşan denizin ötesine bakıyor, doğrudan onun gözlerinin içine bakıyordu. özellikle onun içindi. "Cardow'da hepimiz bazı değişiklikler göreceğiz," diye devam etti. "Çok iyi Umarım değişir. Ve her birinizin bunun nedenini anlamasını istiyorum. Ayrıca Bay Higgins ve benim şimdiye kadar paylaşma özgürlüğüne sahip olmadığımız çok önemli bir sırrı da bilmenizi istiyorum."

Şimdi bütün gözler Kont'un üzerindeydi. Jenks sandalyesinde kaymaya başladı. Pevsner ağzı açık kaldı. "Birçoğunuz nasıl olduğunu biliyorsunuz

Binbaşı Lorimer Waterloo'da yaralandı," diye devam etti Giles. "Ve sadece Tanrı'nın lütfu ve en iyi arkadaşı Teğmen Lord Kenross'un cesareti sayesinde hayatta kaldı."

Kalabalık başını salladı. Bu hikâyeyi daha önce de duymuşlardı. Giles bir an teatral bir şekilde volta attı. "Ancak bilmediğiniz bir şey varsa, o da Bayan Montford'un Teğmen Lord Kenross'un kızı olduğudur."

Hizmetçilerin nefesi kesildi. Pevsner boğulacakmış gibi görünüyordu. Giles odanın öbür ucundaki Aubrey'ye gülümsedi. "Amcam Bayan Montford'a bu görevi sadece onu ve genç Iain'i büyük bir tehlikeden korumak için verdi," dedi.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

devam etti. "Aslında Iain, Bayan Montford'un oğlu değil, yeğeni. Ve Montford, onların gerçek adı bile değil."

Betsy elini ağzına kapatarak, "Ooh, kahretsin!" diye geveledi.

Kont ona baktı ve gülümsedi. "Büyüleyici bir hikâyeye, değil mi Betsy?" diye mırıldandı. "Leydi Aubrey ve yeğeni, amcamın koruması altında, çok karmaşık bir soruşturma tamamlanana kadar burada saklanmak zorunda kaldılar. İçişleri Bakanlığı."

Lord de Vendenheim ve Bay Higgins ciddiyetle başlarını salladılar. "Çok karmaşık," diye mırıldandı de Vendenheim. "

Çok ayrıntılı. Çok korkunç bir trajedi."

"Evet, gerçekten de çok korkunç bir trajedi," diye onayladı Giles. "Ama bu trajedinin, yani genç bir kadının öldürülmesinin

Iain'in babası nihayet çözüldü." Giles, sanki Üst Meclis'e hitap ediyormuş gibi ciddi ve düzgün görünüyordu. "Suçlular adalete teslim edildi ve kısmen benim sayemde korkunç bir yanlış düzeltildi. amca."

Ön sıradaki damatlardan biri, "Çok da cesur bir delikanlıydı," diye mırıldandı.

Giles minnetle ona baktı. "Çok haklısın Jim," dedi. "Şimdi, daha fazlasını söyleme özgürlüğüne sahip olmasam da-

Ayrıntılar şüphesiz önümüzdeki haftalarda gazetelere sızacak. Size harika bir haber daha verebilirim: Iain artık İskoçya'daki evine dönmekte özgür ve"-burada Giles teatral bir şekilde durakladı-"gerçek adı ve konumu olan Manders Kontu Iain McLaurin'i üstlenmekte özgür."

Hizmetçiler soluk soluğa, önce birbirlerine, sonra da omuzlarının üzerinden Aubrey'e baktılar. "Ooh, anne, doğru mu?" diye sordu Betsy, sandalyesinden yarı kalkarak. "Zavallı Küçük Iain mi? Gerçek bir lord mu?"

Aubrey kızardı ve başını salladı. "Ona farklı davranmayın, yalvarırım!"

Giles boğazını temizledi ve bütün gözler Aubrey'den döndü. "Ve elbette, bir kontun teyzesinin burada bize kahya olarak hizmet etmeye devam etmesi pek uygun olmaz," diye devam etti.

Betsy'nin omuzları düştü ve Bayan Jenks kaşlarını çatı.

"Bununla birlikte," diye devam etti, "ondan burada kalmasını istedim.

tamamen başka bir kapasite. Ondan karım ve kontesim olarak kalmasını istedim. Cardow'un hanımı olarak."

Hizmetçiler fısıldaşmaya başladılar. Pevsner sandalyesinden düşüp bayılacakmış gibi görünüyordu. Ön sırada oturan Jim güldü. "Ne demek istiyorsunuz lordum?" diye alay etti. "Sana cevap vermeyecek mi?"

Giles üzgün görünüyordu. "Henüz değil, Jim," dedi. "Birkaç haftadır ona soruyorum.

Gerçekten de umutsuzluğa kapılmaya başladım."

Odanın arka tarafında Betsy kahkahalarla gülüyordu. "Onun üzerinde çalışmaya başlayacağım, Lord Hazretleri," dedi uyarırcasına. "Sorunlarınızı yaşlı Betsy'nin ellerine bırakın."

"Güzel bir fikir," dedi Kont, sanki herkes ayağa kalkacakmış gibi ellerini kaldırarak. "Sanırım şimdi biraz şeri ve Bayan Jenks'in güzel meyveli tatlılarından biri var, ikna edebilenler için."

"İkna edilebilirim," dedi damat Jim.

Kont odanın diğer ucundan gülümsedi. "Mükemmel!" dedi. "O halde hepinizden kadeh kaldırırken bana katılmanızı rica edebilir miyim?

Peki, nişanım olmasa bile en azından en büyük umutlarım?"

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Sonsöz

Bir Tavus Kuşunun Tünemek İçin Eve Geldiği

Lord Walrafen'in her yıl düzenlediği yardım balosunun akşamı, ev sahibesine bitmek bilmezmiş gibi geliyordu. Aubrey sadece kocasıyla yalnız kalmak istiyordu. Bunun yerine, Mayfair'deki evinin görkemli girişinde durmuş, son konuklar merdivenlerden inerken yanaklarını öpüyor ve el sıkışıyordu.

Hill Sokağı'nda bir bekçi saat üçü gösteriyordu ve Berkeley Meydanı'na kadar kaldırım boyunca dizilmiş olan sarkık başlı atların yanından yavaşça geçiyordu. Lord Walrafen'in balosuna davet edilmek uzun zamandır sezonun en gözde davetlerinden biriydi ve bu yıl dedikodularla daha da önem kazanmıştı ve spekülasyon.

Bu, normalde hakkında dedikodu yapılmayan bir adam içindi.

Ama bu dedikodular onun kariyerine zarar vermemişti. Aubrey Bay Peel'in elini sıkıp onu merdivenlerden aşağı gönderirken bunu kabul etti. Gerçekten de Giles'in amcasının kahramanlıkları her anlatıldığında daha da cesurlaşıyordu, ve zaferin bir kısmı Giles'in üzerine dökülmüştü. Önce onlar Binbaşı Lorimer'in Aubrey ve Iain'i canı bir alçaktan nasıl kahramanca koruduğunu anlatmayı bitiren Giles'in arkadaşları, onun itibarını neredeyse bir dürüstlük örneği haline getirmişlerdi.

Walrafen köyünde iyi vatandaşlar Lorimer'in onuruna köyün yeşil alanında mermerden bir savaş anıtı yaptırdı. Edinburgh'da İskoçya Başsavcısı Lord Aubrey'nin düğününe gelmişti, hem de çok saygılı bir tavırla. Giles, tabii ki

Edinburgh'da sözü geçen herkes. Hiçbiri reddetmeye cesaret edememişti. Birden biri boğazını temizleyerek Aubrey'i şimdiki zamana geri çekti. En parlak gülümsemesini takındı ve döndü.

"İyi geceler canım," dedi kısa boylu, başörtülü kadın. Türbanının tüyleri neşeyle sallanırken Aubrey'i iki yanağından sıkıca öptü. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Büyük bir zevkti, Leydi Kirton."

Ve gerçekten de bu bir zevkten daha fazlasıydı. Leydi Kirton kocasının özel bir arkadaşıydı.

Lord de Vendenheim'ın teyzesi ya da ona yakın bir akrabası. Nazik hanımefendi Londra'ya gelir gelmez Aubrey'i kanatları altına almıştı. O ve Cecilia birlikte Aubrey'i Bond Caddesi'nde bir aşağı bir yukarı sürükledi ve Mayfair'deki evlerin en az yarısına girdi.

Leydi Kirton neredeyse teatral bir sesle, "Çok güzel bir balo düzenlediniz, canım," diye devam etti. "

Giles'in solo çabalarından çok daha üstün! Tanrı'ya şükür sonunda kendine bir eş buldu. Ama düğün konusunda hâlâ endişeliyim. Yılın sosyal olayı! Ve ben bunu kaçırdım!"

Aubrey, Leydi Kirton'ın şalını getirmesi için bir uşağa işaret etti. "Bizimle birlikte olamadığınız için üzgünüm," diye cevap verdi. "Korkarım kocam Edinburgh'da evlenmemiz için ısrar etti."

Leydi Kirton onu şaşırtıcı bir güçle dirseğinden yakaladı ve kalabalıktan biraz uzağa çekti. "

Ve çok da haklıydı, sevgili çocuğum!" diye fısıldadı, sesi aniden ciddileşmişti. "Kocanın politik içgüdülerine her zaman güvenmelisin."

"Siyasi içgüdüler mi?"

"Ah, gerçekten!" diye fısıldadı leydi hazretleri. "Londra çok az şeyle ayakta duruyor. Ve devam etmek istediğin gibi başladığını gördüğüme sevindim. Edinburgh'a zaferle döndün canım, şimdi de Londra'yı ayağa kaldırıyorsun. Sen olacaksın Giles için bir değerden başka bir şey değil. Bunu

şimdiden hissediyorum." "Çok nazıksınız," dedi

Aubrey.

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Leydi Kirton bir uşağın kaşmir bir şalı omuzlarına yerleştirmesine izin vermek için döndü. "Unutmayın, gelecek hafta sizin onurunuza bir suare vereceğim," diye devam etti, yüksek sesle ses geri dönüyor. "Ve orada

Önümüzdeki Cuma Cecilia'nın kardeşinin balosu var. Sonra bir bahçe Bayan Castelli'nin partisinde. Canım, yakında çok popüler olacaksın! Cecilia ve ben bunu göreceğiz."

Giles aniden onun yanında, bir kolunu Aubrey'nin beline dolamıştı. "O şimdiden belli başlı Daireler," dedi ve diğer eliyle Leydi Kirton'ın parmaklarını dudaklarına götürdü. "Örneğin benimki."

Şimdi git başımdan Isabel. Yeni evli bir adamın misafirleriyle oyalanmaktan daha önemli işleri vardır."

Leydi Kirton lorgnette'ıyla onun parmak eklemlerine sertçe vurdu. "Arsız herif!" dedi ve hemen merdivenlerden aşağı indi. Yirmi küsur konuk da onun peşinden çıktı, bitişikteki balo salonunu yavaşça boşaltıyordu. Tam o sırada serin bir Elini Aubrey'nin dirseğine koydu ve Lord Delacourt'u görmek için döndü.

"Aferin, yaşlı kız!" dedi. "Bu ölümcül sıkıcı mevsimi oldukça canlandırdın. Bu balo elbisesinin içinde ne kadar güzel görüldüğünü söyleyebilir miyim? Tavus kuşu mavisi diyebilir miyiz?"

"Bunu tavus kuşları hakkında her şeyi bilen bir adam söylüyor," diye mırıldandı Giles.

Aubrey güldü. "Nasıl isterseniz öyle adlandırabilirsiniz lordum."

"Tavuskuşu mavisi o zaman." Delacourt komplocu bir göz kırpmayla daha da yaklaştı. "Artık ihtiyacınız olmadığına göre, Nigel Amca için şu eski gri çuhayı kurtarabilir miyim?"

"Başka bir şeye gerek yok mu?" diye haykırdı Aubrey.

Giles, "Onu nazikçe teslim et, David," diye öğüt verdi. "Unutma, o bir İskoç. Dizleri aşınana kadar o elbiseyle yerleri fırçalamaya devam edecek."

Delacourt parmak uçlarını sahte bir dehşetle göğsünün üzerine koydu. "Şaka mı yapıyorsun? Hanımefendileri yerleri mi fırçalıyor?"

Aubrey iki adama da kaşlarını çattı. "Onları kendim fırçalamak niyetinde değilim," diye azarladı. "Daha önce hiç yapmadım, tabii personel oldu-"

"Şöyle bir şey David," diye araya girdi Giles. "Onu bu hafta en az altı kez yatakların altında toz topu ararken ve parmaklarını mobilyaların üzerinde gezdirirken yakaladım."

Aubrey küstahça baktı. "Neden, belirli kadınlar, hatta varlıklı olanlar bile, genellikle kendi evlerini tutarlar!"

dedi. "Bunun ne zararı var? Yapacak yararlı bir işim olmalı. Ve bunu istiyorum, özellikle de Cardow'da."

ABC Amber Metin Dönüştürücü Deneme sürümü,
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Delacourt zarif bir omuzunu kaldırdı. "Parlamento sona erece kadar Hill Street'te sıkışıp kaldınız," dedi. "

Belki sizin için bir işim vardır? Bizi tebrik edin dostlarım. Cecilia yeniden enceinte oldu ve birkaç aylığına Nazareth Derneği'nde onun yerini alacak birine ihtiyacı var."

"Ben mi?" diye sordu Aubrey, gururu okşanarak. "Hayır kurumlarıyla ilgili hiçbir deneyimim yok."

"Saçmalama, yaşlı kız," dedi Delacourt. "Sen doğuştan bir yöneticisin. Ayrıca, Leydi Kirton tek başına pek bir şey yapamaz.

Ve o cehennem gibi yerde geçireceğin birkaç hafta seni tüm Londra'ya örnek bir insan gibi gösterecek. Bunu bilmeliydim."

"Yapmalı mısın?"

Hafifçe gülümsedi. "Neredeyse itibarımı kurtarıyordum," dedi. "Ah, bakın! Sevgilim balo salonuna doğru geliyor."

Çeyrek saat sonra Aubrey dans terliklerini ayağından çıkarıp evinin genel yönüne doğru tekmeliyordu.

Soyunma odası. Giles ceketini ve yeleğini çıkardı ve gömlek kollarıyla onun karşısında durdu, gerçekten de çok güzel bir görüntüydü.

"Ah, ayaklarım!" dedi, çoraplarını yuvarladı ve bir kenara fırlattı. "Balomuz nihayet bittiği için ne kadar mutluyum. Umarım aşkım, seni gururlandırmışımdır."

"Beni gururlandırmak için hiçbir şey yapmana gerek yok, Aubrey." Giles kara kaşlarını kaldırdı ve ona baktı.

"Seninle her zaman gurur duyuyorum. Şimdi, neye sevindiğimi biliyor musun?"

Aubrey yaklaştı ve kravatını çözmeye başladı. "Erkekliğinizden umutsuzca büyülediğim için mutlusunuz. güzellik?" diye önerdi.

"Ah, şey, o her zaman var," dedi gülerek. "Ama aslında Cardow'u ve seni orada ilk gördüğümde ne kadar güzel görüldüğünü düşünüyordum. Ne kadar da eski yerin bir parçası gibisiniz. Orayı ne kadar sevdiğinizi anlıyorum ve en kısa zamanda geri dönmemizi istiyorum. mümkün."

Aubrey kravatın yere kaymasına izin verdi. "Söz veriyor musun?"

"Şerefim üzerine." Giles gülümsedi ve onun burnunun ucunu öptü. "Geri dönmek istiyorum, Aubrey. Iain'in orada büyümesini istiyorum. Ve aslında biraz da evimi özlüyorum. Bunun bana ne kadar harika hissettirdiğini biliyor musun? Ben de mutlu bir evliliğimiz olduğu ve artık Cardow Şatosu'nun lanetinin bozulduğuna dair hiçbir şüphe kalmadığı için ne kadar mutlu olduğumu düşünüyordum."

Aubrey kollarını onun beline doladı ve yanağını gömleğinin ketenine bastırdı. "Ne, o aptal yaşlı Cardow'da hiçbir gelinin mutlu olamayacağına dair bir efsane mi?"

Giles Şimdi onun boğazına doğru öpücükler konduruyordu ve bu süreç onun son derece dikkatini dağıtıyordu. "Evet, Şu,"

tenine karşı mırıldandı.

"Sadece kırılmakla kalmadı, paramparça oldu da diyebilirim. Hem seni hem de Cardow'u seviyorum. Ben çok mutlu bir gelinim Giles ve orada her yerden daha mutluyum. Gerçekten de bunu özlüyorum."

"Benim seni özlediğim gibi," diye karşılık verdi, sözcükleri belli belirsiz ateşliydi. "Ve her neredeyse, Aubrey, orası benim evim olacak."

İçinden derin ve hızlı bir arzu dalgası geçti. "Öyle mi?"

"Ah, evet," dedi usulca, ondan biraz uzaklaşarak. "Ve Delacourt haklıydı, gözlerine lanet olsun.

[ABC Amber Metin DönüŐtörücü Deneme sürümü,](http://www.processtext.com/abctxt.html)
<http://www.processtext.com/abctxt.html>

Tavus kuşu mavisi kesinlikle sizin renginiz."

"Öyle mi?" Aubrey kirpiklerini kırpıŐtırdı. "Dün zümrüt yeşili olduğunu söylemiştin."

"Ben bir politikacıyım," dedi, gözleri arzuyla kaynamaya başlamıştı. "Daha dün Lord Grey beni her zaman

İstedığımı elde etmek için ne gerekiyorsa yapıyordum."

"Öyle mi yaptı?" diye mırıldandı. "Ne kadar alçakça."

"Ah, şey, Whigler!" Giles omuz silkti. "Bu arada, aşkım, incilerinize ne kadar hayran olduğumu size hiç söylemiş miydim?" Aubrey kararsızca gerdanlığına dokundu. "Bunlar mı?"

Bakışlarını kaçırın Giles başını salladı. "Onları ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum," diye fısıldadı, bir eli mavi ipek balo elbisesinin arkasındaki düğmelere giderken. "Ve o anın tüm ıstırabına rağmen, o incilerin senin çıplak bedeninde ne kadar güzel görüneceğini düşündüğümü hatırlıyorum. deri."

"Peki ya onlar?"

"Gerçekten de çok güzel," dedi, sonra bir kalp atışı kadar durakladı. "Görebildiğim kadarıyla."

Aubrey şaşkınlıkla ona baktı. "Daha fazla muma ihtiyacınız var mı?"

Aubrey onun bir düğmesini daha gevşettiğini hissetti. "Hayır, aşkım," diye fısıldadı, ağzı şimdi onunkinin üzerinde geziniyordu. "Sadece... biraz daha ten."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.